CĂLĂUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR von FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL IV

Edit. Tip. „Universul" Luigi Cazzavillan, Bucureşti, str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

Intrând pe uşă zări pe Melania şi 'I zise cu un ton cam răstit:

— In sfârşit ai venit? Ai stat prea mult..

„Aş vrea să ştiu pe unde ai colindat...

— Drumul la mama este foarte lung, răspunse Melania.

„Tu ştii prea bine asta

— Lung! borborosi Buller. Póte te-ai întâlnit pe drum cu niscai domnişori frumoşi care ţi-au spus multe lucruri ispititoare, ei, ce zici?

Melania sări în sus ca isbită de un resort şi o privire de mânie sbucni din frumoşii ei ochi asupra omului care dădea atât de puţină băgare de seamă demnităţei ei femeeşti.

— Nu te înţeleg, zise ea încet. Nu ştiu ce vrei să zici cu vorbele tale urîte.

Buller se lăsă pe un scaun de lângă patul amantei sale.

Apoi reluă:

— Vreau să zic că eşti frumoasă, Melanio.

Şi privi formele răpitoare ale tinerei femei.

— Eşti foarte frumoasă, continuă, iar eu sunt sărac acum.

„Nu'ţi pot oferi de cât o viaţă sărăcăcioasă.

Schimbând tonul se uită ţintă la Melania şi esclamă:

— Ah! înţelegi tu?...

„Dacă aş bănui vr'o dată că 'mi eşti necredincioasă, te-aş strânge de gât...

„Asta vreau să zic.

Sbucnirea asta de gelozie făcu mult bine Melaniei.

Dênsa crezu,—pe nedrept de sigur—că e un semn de iubire.

— Cum poţi tu să'ţi închipui una ca asta? esclamă ea.

„Ştii prea bine că te iubesc numai pe tine.

„Chiar de-ai cădea în cea mai neagră mizerie, sentimentele mele nu s'ar schimba.

— In neagră mizerie? borborosi negustorul falit.

„Da, de sigur de aceasta nu e să scăpăm.

„Ce ştire aduci de la mama ta?

In mintea tinerei femei veni atunci ceva cinstit.

Dênsa crezu că a venit momentul potrivit ca să surprindă pe amantul său la o încercare.

Se prefăcu foarte necăjită şi suspinând zise:

— Nu'ţi aduc ştire bună, Max.

„Din nenorocire mama a suferit pierderi mari de bani.

„Ea nu e în stare să ne dea cel mai mic ajutor.

Buller începu să rîdă cu hohot.

Era un ris straniu, urîcios, care străpungea ca un fier roş inima simţitoare a Melaniei.

— Mĕ gândisem eŭ la asta! esclamă dĕnsul.

Ochiĭ îĭ scânteiaŭ.

După o mică pausă reluă:

— Bĕtrâna şi-a îngropat banii, nu se gândeşte de cât la dĕnsa.

„Da, da, ştiŭ eŭ de sigur că are banĭ.

„Mĕ întreba de multe orĭ că ce să facă cu eĭ, cum să'ĭ întrebuinţeze ca să 'ĭ aducă foloase maĭ marĭ.

Luând un accent sarcastic adăogă:

— Ha! la ce alt-ceva puteam eŭ să mĕ aştept de la această vrednică dómnă care m'a pungăşit cu atâţia banĭ în casa eĭ de joc?

— O! asta e prea mult! strigă Melania.

„Pe mine poţĭ să mĕ'njoseştĭ cât veĭ poftĭ...

„Însă nu 'ţĭ permit să insulţĭ pe mama mea care nu ţi a făcut de cât bine.

— Ce? vreĭ să 'mĭ facĭ iar morală? răcnĭ Buller care, cuprins de beţie cum era, îşĭ perduse buna chibzuinţă. Tocmaĭ tu, vreĭ să 'mĭ daĭ sfaturĭ, tu care m'aĭ împins în mizerie şi nenorocirĭ? Tu m'aĭ făcut să 'mĭ pierd onórea, să 'mĭ jertfesc posiţia socială.

„Din causa ta mi-am părăsit femeea şi copiiĭ!...

„Şi acum mama ta nu vrea să ne dea câţĭ-va banĭ de cheltuială? Ha ha! ce treabă frumoasă!

„N'am ce zice.

„Însă crede-mĕ că nu suntem încă la sfârşit.

Furios cum era, apucă o cană plină cu apă ce era pe lavoar şi o trîntĭ în mijlocul caseĭ cu atâta putere în cât ţăndările săriră până în tavan.

Melanieĭ îĭ părea grozav de rĕŭ că provocase acea furtună.

Întinse mâinile în chip rugător şi esclamă:

— Pentru D zeŭ, te rog, Max, nu face gălăgie.

„Aŭ să ne dea afară din otel pentru că turburăm liniştea pasagerilor.

Însă Buller era prea turburat ca să asculte de îndemnul înţelepţesc al Melanieĭ.

— Şi ce gândeşte mama ta ca să ne facem noĭ? urlă dĕnsul.

„Cum o să putem pleca din Berlin fără nicĭ un ban?

„Saŭ poate crede că o să stăm aci până să ne găbuiască poliţia?

— Ascultă, Max, am să 'ţĭ spun ceva de bucurie.

Se hotărîse să 'ĭ comunice făgăduiala mameĭ sale numaĭ ca să 'ĭ liniştească.

— Ceva de bucurie mugi dĕnsul. Ce bucurie o maĭ fi şi aia... fără banĭ. Dar stăĭ să 'ţĭ apuc eŭ înainte... Să 'ţĭ comunic ceva de chef!...

Se apropiă de Melania şi privind-o drept în ochĭ, îĭ zise încet şi apăsat:

— Mâne mĕ întorc la nevasta şi la copiiĭ meĭ.

Melania țipă odată tare.

— Asta n'aĭ s'o faci ! esclamă dênsa. Ori-ce numaĭ asta nu !...

— Crezĭ că aĭ să mĕ poțĭ oprĭ ? Te asigur că femeea mea o să mĕ repriméscă cu brațele deschise.

— Dar eŭ ce o să mĕ fac ?

— Tu ? Ha ! aĭ să găseștĭ pe altcine-va.

Tînĕra femee recăzu pe pat pe jumĕtate leșinată.

Vrea să zică asta era pentru dênsa resplata din partea omuluĭ căruia'ĭ jertfise onoarea eĭ virginală, de a căruia soartă 'șĭ legase pe a sa, fără rezervă, fără codire.

In momentul acesta vedea în plină lumină caracterul iubituluĭ eĭ.

Trebuĭ să 'șĭ mărturisească că soarta nu era de cât foarte dreaptă cu dênsa.

Cum putea să fie alt-felŭ ?

Nu răpise ea uneĭ femeĭ bărbatul, unor copiĭ pe tatăl lor ?

Pedeapsa era justă !

Sbucni în plâns și 'șĭ acoperĭ fața cu mâinile.

Lui Buller i se părură lacrimile astea maĭ greŭ de suferit de cât ori-ce imputare.

Se apropiă de Melania.

Ĭi apucă mâinile și i le depărtă de la ochĭ.

Apoĭ zise :

— Nu plânge, dragă, nu vreaŭ să plângĭ !

— Lasă-mĕ, rĕspunse dênsa .. Mi-aĭ distrus credința în tine.

„Aceasta a ridicat un zid între noĭ și ne desparte pentru tot-d'auna.

Se desfăcu din mâinile amantuluĭ eĭ și se dete îndărăt cu un pas.

— Iubirea mea s'a terminat, continuă dênsa.

„Pleacă !

„Te disprețuiesc !

Aceste cuvinte le pronunță cu o demnitate impunĕtoare.

Vorbele tinereĭ femeĭ liniștiră pe fostul negustor.

Dênsul privi în tăcere fața drăgălașă a Melanieĭ.

Sufletul luĭ era apăsat de gândurĭ chinuitoare.

Eĭ zise :

— Nu mĕ maĭ iubeștĭ ?... E cu putință ?...

„Trebue să mĕ iubeștĭ !

— Dar dacă nu potŭ, dacă nu vreaŭ, poțĭ să mĕ sileștĭ ?

Se uită cu încăpățînare în ochiĭ amantuluĭ sĕŭ.

Acestuia i se păru dênsa în acest moment maĭ frumoasa și maĭ de dorit ca ori-când.

— Melanio, zise dênsul cu glas mŏle, nu eștĭ serioasă, spuĭ prostiĭ. Cum s'ar putea termina în așa chip iubirea nóstră jurată pentru vecie ?

„De, am fost violent cu tine, poate nedrept...

„Ah! cauza e supărarea că am perdut la jocul de cărți cei câți-va taleri pe care 'i mai aveam.

— Ai jucat la cărți pe când eŭ mĕ dusesem să cerșesc la mama mea câți-va bani?...

„Hai, pleacă, nu vreaŭ să te mai vĕd!..

— Melanio, am făcut rĕŭ, mĕ căiesc. Privește-mĕ!..

„Ah! tu știi bine că te iubesc.. că te iubesc numai pe tine.. că fără tine nu pot să trăesc.

Dênsa dete din umerĭ în chip ironic.

— Du-te la femeea și la copiiĭ tăi! zise ea.

„Acum ți-am vĕzut inima...

— Haida de.. Ce vorbești... întrerupse el.

— Te cunosc.

„Știŭ ce-aș putea să aștept de la inbirea ta.

— Tu te supĕrĭ pentru lucruri de nimic!...

— Voiam numai să te pun la încercare.

— Ce! așa dar...

— Mama s'a arătat bună către mine ca tot-d'auna.

— De ce nu mi-ai spus aceasta mai nainte?

— Iți aduseam o știre îmbucurătoare....

— Ei bine?

„Spune mai iute.

— Dar mi-ai luat înainte eŭ brutalitatea ta.

Buller se uită uimit la Melania.

— Va să zică mama ta vrea să ne ajute? borborosi el.

Melania se simția satisfăcută de surprinderea lui Buller.

Acum îĭ plăcea să chinuiască pe nevrednicul amant.

Ea urmă:

— Nu numai că vrea să ne ajute dar are de gând să ne dea o avere prințiară.

„E mai bogată de cât ar fi crezut cine-va.

— Ah!

— Mâine trebue să mĕ duc la ea....

Pe figura lui Buller treceaŭ pe rând roșața și gălbineala.

După o scurtă tăcere. el murmură:

— O avere prințiară?

Glasul îĭ tremura.

— Da.

— Și zici că trebuie să te duci mâne să o primești?

— Trebuia să mergem amêndoĭ, așa a zis mama.

— De sigur că o să ne ducem amêndoĭ, mai ales dacă așa vrea mama ta... îndrăsni să observe Buller.

— Așa trebuia să fie însă nu va fi.

— Pentru ce?

— Pentru ce?!

„O să mĕ duc singură.

— Să te duci singură?

„Vrei să mĕ părăseştĭ ?

Işĭ învârti mâinile în aer şi reluă :

— Bine, nu vreaŭ să te opresc de la pasul ce vreĭ să faci.

„Aĭ putea să 'ţĭ închipuieştĭ că ţin să iaŭ parte la fericirea ta.

„Du-te cu bine...

„Hotărîrea mea e luată.

Porni iute spre uşă.

Melania sări de pe pat, după dênsul.

— Max! strigă ea.

„Staĭ, te rog !...

El se întoarse şi 'şĭ întinse braţele cu ochiĭ strălucitorĭ de fericire.

— Poţĭ să mĕ ierţĭ, Melanio ? esclamă dênsul.

In momentul următor dênsa stătea la peptul lui.

Buzele lor se regăsiră şi se împreunară într'un sărut lung care făcu pe Melania să uite tóte durerile momentului.

Aşa e tot-d'auna femeea care iubeşte, slabă, fără energie, îndată ce e amenin-ţată cu perderea iubitului.

— Om nebun ce eştĭ, şopti dânsa, crezĭ că eŭ aş putea să trăiesc fără tine ?...

„Crezĭ c'ar mai fi vr'o fericire pentru mine în depărtare de tine ?... Haĭ să dormim puţin şi pe urmă vom merge la mama.

„Poate va începe acum pentru noĭ o viaţă nouă şi de fericire ce nu o puteam închipui înainte.

„Este un proverb care zice : Nu tóte nenorocirile vin pentru a face rĕŭ. Să sperăm că nenorocirile noastre să ne aducă puţin bine.

Curând după asta domnia în cameră o liniştĕ adâncă.

Melania îşĭ puse capul pe peptul amantului sĕŭ.

După puţin adormise.

Ea visa iubirea vecinică.

Buller însă stătea deştept. Incă nu 'l trecuse emoţiunea.

Se gândea la făgăduiala doamneĭ La Bourde.

Buzele lui subţirĭ se mişcaŭ necontenit.

Dênsele murmuraŭ, fără sunet, aceste vorbe :

— O avere prinţiară !... o avere prinţiară !...

Işĭ închipuia cum o să fie iar bogat, om cu vază.

Sufletul lui n'avea altă aspiraţie de cât a banilor.

Sĕrmană Melania ! Lasă să te ia visul fericit !

Deşteptarea o să 'ţĭ fie prea timpurie şi fórte crudă !

Ziua care începe a se ivi îţĭ va aduce o grea încercare.

Poate cea mai grea !

Zorile se revĕrsaŭ. Sofia deşteptându-se sări din pat, se închină lui Dumnezeŭ

— Se pare că nenorocita e singură în lume.

„Vorbeşte ce'l drept de tatăl său dar eu presupun că'l mort.

„Altfel m'aş mira că n'ar fi străbătut oraşele, satele şi câmpiile ca să 'şi readă copila.

— Dacă am putea s'o vindecăm, atunci am cunoaşte adevĕrul chiar din gura ei.

— O să facem tot ceea ce e cu putinţă pentru a obţine scopul...

Olga se întrerupse.

In clipa asta rĕsună un glas în depĕrtare:

— Rozamunda! Rozamunda!

— E soţul meu, mĕ chiamă, zise tĕnĕra femeie.

„Mĕ duc iute înaintea'l ca să nu ne găsească aci.

„Nu trebuie pentru că s'ar teme póte de ceva şi ar alunga o.

Olga se cutremură.

— Rozamundo!... repetă încă o dată glasul lui Marco.

Asupra nebunei, glasul contelui făcuse o impresie ciudată.

Cu cât mai înainte dĕnsa fusese liniştită, jucându-se cu cununa de viorele cântând o melodie veselă şi dansând pe iarbă, cu atât acum, după ce auzise glasul lui Marco, începuse să tremure ca varga, holbând ochii şi stând gata de fugă ca o căprioară care simte apropierea vĕnătorului.

Picături mari de sudoare îi apărurĕră pe frunte şi sunete neînţelese îi sbucneau printre buzele lipsite de sânge.

— Du-o iute d'aci, zise Rozamunda către Olga.

„Mi se pare că o s'o cuprindă iar furia.

Pe urmă alergă înaintea lui Marco.

Acesta îşi deschise braţele şi o primi la pept.

— Unde ai fost, iubito? zise dĕnsul. Ai fugit de lângă mine, dar eu nu te las, nu te uit.

„Te urmăresc pretutindeni, chiar când grădina aceasta ar fi o grădină necălcată de om şi când ar trebui să mĕ lupt cu primejdia vieţei pentru tine.

Işi lipi buzele de ale soţiei sale şi câte-va minute stătură aşa gură în gură gustând fructele dulci ale căsniciei.

In sufletul virgin al Rozamundei începeau să vâjie patimele femeeşti.

Cu o dĕlăsare violentă dĕnsa se lipi de omul iubit, aşa de strîns ca edera de un ştejar.

Da, ea iubia pe acel om cu focul unei inimi neatinse încă de o dorinţă necurată.

Dĕnsa îl iubia cu ardorea întâiului amor când virgină se dă fără rezervă întâiului bărbat ce i-a eşit în calea viselor.

Deosibit de asta, Marco cunoştea tóte şiretlicurile seducĕtorilor.

Ştia să stărnească patimile într'o fe-

zênd felinarul meŭ de buzunar am vĕzut d'odată că fereastra camerei în care dórme de obiceiŭ d-na La Bourde e deschisă în laturĭ.

„Mai mult ca sigur că dênsa o să se deştepte c'un guturaĭ edravăn.

„In casul acesta recomandă-i din parte-mi hapurile firmei al cărui representant sunt eŭ în mahalaua asta.

„Sunt cele mai escelente pot să 'ţi jur!...

„In două zile nu mai e junghiŭ şi guturaiŭ.

„Am onoarea să te salut... La revedere....

„Mâine o să trec pe-aci şi o să 'mi spui dacă vĕ mai trebue hapurĭ.

Sofia, rĕmânênd singură, se întrebă înmărmurită, dacă spusele agentuluĭ, erau sau nu fondate.

Nu intra câtuşi de puţin în obiceiurile d-nei La Bourde, să doarmă vre-o dată cu fereastra deschisă.

Acum, dacă faptul era adevĕrat, trebuia să aibă un motiv extra-ordinar.

Se duse la uşa camerei de dormit a negustoresei.

Bătu încet.

Neprimind rĕspuns, bătu niţel mai tare.

In sfârşit, neliniştită, începu să bată tare de tot.

Nimenĭ nu rĕspunse din năuntru.

Atunci deschise uşa cum putu mai încet.

Aruncând o privire în camerĕ se dete îndĕrĕt.

Era îngroziţă.

Fu silită să se sprijinească de uşă spre a nu cădea.

Avea înaiote 'i o privelişte înfricoşĕtoare.

Negustoreasa stătea lungită pe pat; era învelită numai pe jumĕtate.

Figura 'i era galbenă ca ceara.

Trăsăturile feţei erau cu desăvârşire amoriite.

Ochiĭ îi erau deschişi peste mĕsură, eşiţi afară din orbite.

Lucirea lor nu dădea nicĭ un semn de viaţă.

Holbaţi, sticloşi, stăteau aţintiţi asupra muteĭ.

Din capul nenorociteĭ curseseră picăturĭ marĭ de sânge.

Era o pată mare pe cearşaful patuluĭ.

Un gând trecu fulger prin mintea Sofieĭ.

Işi zise:

— Ucisă!

„Ucisă şi jefuită! Nu mai e nicĭ o îndoială!

In cameră era o desordine de nespus.

Mobilele erau resturnate, săltarele sparte şi golite.

Lada de banĭ stătea sfărîmată într'un colţ al camerei.

Muta se apropiă de fereastră.

Era deschisă.

Acolo se afla o necurăţenie lăsată de criminali.

Toţi hoţii şi ucigaşii din Berlin aŭ superstiţia asta că, lăsându-şi murdăriile în casa crimei, nu vor fi prinşi nicî o dată.

Sofia rămase câte-va minute ca împietrită de frică.

Pe urmă, ca şi cum şi ar fi adus d'o dată aminte că dênsa nu 'I moartă, că are viaţă în vine, se repezi pe uşă şi începu s'alerge ţipând şi scâncind.

Curând camera d-nei La Bourde fu plină de vecinî curioşi care'şi exprimaŭ în şoaptă părerea de rĕŭ pentru crima petrecută.

— Ce lucru curios, zicea un brutar gros care alergase din apropiere, toţi împrumutătorii de banî pe amaneturi îşi sfârşesc viaţa într'un aşa chip grozav... Deunăzî a fost încă unul găsit cu ţêsta sfărîmată.

— Nu'I de loc curios, rĕspunse o negustoreasă de mărunţişurî.

„Meseria asta nu e cătuşî de puţin curată.

„Câte familiî sunt împinse la nenorocire şi la perzânie de lăcomia cămătarilor!

— Eŭ nu vreaŭ să zic că madam La Bourde era o femee rea, începu o precupeaţă.

„Însă avară era destul pentru că dacă cumpĕra de la mine de cinci pfenigî legume avea pentru trei zile.

— Se spune ca mai înainte ea avea o altă meserie, zise un bărbier din faţă.

„Făcea o treabă care era mult mai proastă de cât cămătăria. Ţinea o casă de joc.

— O casă de joc! esclamară cei-l-alţi uitându-se cu grôză spre cadavru. Dumnezeule, apără-ne!

Pe când vecinii spuneaŭ ast-fel la palavre, tîrînd în noroiŭ amintirea femeei care 'şi terminase zilele într'un chip aşa sfăşietor, faptele bune ale moartei îşi găseaŭ şi ele rĕsplata.

Sofia stătea trântită asupra cadavrului şi vĕrsa lacrimî fierbinţî.

Ei nu 'I păsea de ochiî sticloşi şi dătătorî de spaimă ai uciseî, nicî de rĕcéla de ghiaţă a corpului eî.

Îl săruta lung buzele amorţite ca şi cum voia să le redea viaţă, îl strângea mânile ca şi cum spera să i le reîncălzească.

Dênsa'şi perduse bine făcĕtoarea.

Iar era singură în lume. Nu mai avea nicî un sprijin.

Durerea'i era mare.

I se părea că perduse pe mama sa a doua.

Sĕrmana fată se simţia cuprinsă de disperare.

Desgustul de viaţă 'şi făcea drum în inima eî.

Deodată un glas puternic se auzi în mijlocul gălăgiei ce o făceaŭ curioşiî alergaţi din toate părţile.

— La dracu, încetaţi cu găgăiala !... Acesta e un scandal !... să staţi aşa de vorbă în camera unei asasinate !

„S'alerge cine-va să dea de veste poliţiei.

Se făcu imediat tăcere.

Unul din cei de faţă alergă numai de cât la poliţie.

Omul care dăduse ordinul era un bătrân înalt, uscat, puternic încă. Locuia în vecinătate şi din causa că avea în casă vr'o zece papagali de toate culorile şi că nu i se ştia alt nume, i se zicea Domnul cu papagalii.

El era foarte retras, nu'l păsea de nimic şi de nimeni.

Nu permitea niměnui să se apropie prea mult de locuinţa sa.

In tinereţe fusese amploiat la o companie comercială în Java.

Acum se aşezase în Berlin şi trăia în cea mai mare linişte.

Ca tovarăşi avea paserile lui, o maimuţă şi nişte peşti aurii pe care'i ţinea într'un acuariu căptuşit cu petre.

Dênsul se apropiă de Soţa.

O ridică bland de pe cadavru şi o atrase într'un colţ al camerei.

O linişti cum putu mai bine spunêndu-i vorbe de mângâiere.

Nu trecu mult şi apăru un locotenent de poliţie.

Dênsul era însoţit de mai mulţi gendarmi.

Poliţistul dete la o parte mulţimea şi constatând existenţa cadavrului, dete numai de cât o telegramă poliţiei criminaliste.

După o jumătate de ceas sosi la locul crimei consilierul de poliţie Scharf.

El se apropiă de ucisă.

Apoi zise :

— Aşa dar e adevĕrat !

„Biata femee a căzut victima mizerabililor care i-au amanetat ieri colanul...

„Se pare că avem aci d'a face cu o bandă primejdioasă care nu pune nici un preţ pe vieţele celor pe care 'i jefueşte.

Făcu o cercetare amănunţită prin tôtă camera.

La cel mai mic lucru fără nici o importanţă în aparenţă, se uita cu o mare băgare de seamă.

Sub un scaun găsi o secure plină de sânge.

Acesta era neapărat instrumentul cu care fusese comisă crima.

O luă, o puse cu ascuţişul în rana din fruntea ucisei şi vĕzu că era potrivelă.

O dete unui gendarm ca s'o păstreze bine de oare-ce avea să joace un rol important în descoperirea criminalilor.

In toată camera nu mai găsi nici un alt lucru care să 'l atragă atenţia.

Supuse pe vecini la un interogator scurt care rĕmase însă fără nici un resultat.

Nimeni n'auzise nici un sgomot, nici un ţipĕt.

Imprejurarea era foarte cîndată, fiind că criminalii făptuiseră omorul cu ferestra deschisă.

Pe când Scharf își bătea capul ca să 'și explice un așa lucru, Sofia se apropiă de dênsul și 'l arătă pe masa de nópte o lingură și urmele disolvărei unui praf în apă.

— Să fi fost asta otravă? întrebă Scharf.

„Ah! bine c'ai venit, doctore, adăogă dênsul întorcêndu-se către un domn bătrân, elegant îmbrăcat care tocmai intra în odae.

Era medicul legiat.

El luă lingura arătată de polițist, ecsamină d'aproape restul de pe fundul ei și zise:

— Acesta e un praf cu totul nevătămĕtor.

„A fost întrebuințat în contra însomnieĭ.

Se apropiă de cadavru și examină rana.

Intorcêndu-se spre inspectorul de poliție, reluă:

— Părerea mea este că femeea luase prafurile înainte de culcare.

„Era așa adâncită în somn încât nu simțise apropierea neigașilor.

„Lovitura a fost puternică. Moartea a urmat aproape fără agonie.

„Murinda nu și-a schimbat mai de loc posițiunea.

Scharf întrebă:

— Nu crezi că i s'au dat prafurile într'adins ca să doarmă greŭ?

Doctorul dete din umeri.

— Asta nu 'l de admis, zise dênsul. Cutia asta în care aŭ fost prafurile pórtă aci o însemnare veche a farmacistului care a liberat dozele după o ordonanță medicală.

„Femeea a avut obiceiŭ vechiŭ ca să ia prafurĭ pentru somn.

Polițistul mulțumi mediculul pentru explicările sale.

Apoĭ făcu Sofiei mai multe întrebărĭ la care ea răspunse în scris.

Scharf se convinse că muta, nu numai că nu luase parte la crimă, dar că fusese îngrozitor isbită prin moartea dómneĭ La Bourde.

— Sĕrmană fată! ce ai să te faci acum? esclamă el cu compătimire.

Sofia începu atunci să plângă din noŭ cu lacrimi fierbinți.

Grija de viitorul sĕŭ i se redeșteptase d'o dată după ce la început îi stătuse mascată de durerea pentru pierderea bine-făcĕtoarei sale.

D'o dată tresări.

Dênsa simți o mână punêndu-i-se pe umĕr.

Se întoarse.

Ea se află în fața acelui bĕtrân poreclit Domnul cu papagalĭ.

— Ai perdut o mamă, îĭ zise el simplu însă din inimă.

„O recunosc.

„Vrei, fată, să primești în loc un tată?

Muta se uită la el într'un chip întrebător.

Bătrânul își trase o dată barbișonul între degete și urmă:

— Chibzuește-te asupra lucrului. Nu'ți nevoe să te hotărăști îndată. Deseră să'mi dai răspuns.

Privirea cu care el însoți aceste vorbe era bună, blândă.

Muta era mișcată.

Dênsa se convinse îndată ca are face cu un om onest.

Era să răspundă ceva.

D'o dată se auzi la ușă un țipet sfîșietor.

Sofia se întoarse.

Asemenea polițistul și Domnul cu papagalĭ, *singurii* carĭ se mai aflaŭ în cameră cu muta, privirĭ uimiți la scena ciudată ce aveaŭ înainte-le.

Pe prag stătea o femee tînără, slabă, îmbrăcată sărăcăcios și se uita cu ochĭ de nebună spre patul uciseĭ.

Pe urmă rădicând brațele încet pășĭ înainte cu privirea nedeslipită de pe figura plină de sânge a morteĭ.

— Cine este femeea asta? șopti Schart încet.

„Ce vrea?

— Mamă! strigă d'odată tînăra femee a cărei figură era d'o gălbineală de spectru.

„Mamă! eŭ sunt, Melania!...

„Am sosit!...

„Ascultă-mĕ!...

„Voiaĭ să m'aștepțĭ!...

„Mamă, mamă!...

„Ah! mama mea!...

Suspinând și scâncind într'un chip sfîșietor se aruncă peste cadavrul mameĭ sale.

Corpu-l se sbuciuma înfiorătĕr. Aci plângea aci rîdea.

Polițistul și domnul cu papagalĭ eraŭ foarte adânc impresionațĭ.

Dênșiĭ se apropiară de nenorocită și se încercară s'o facă a'și ținea firea.

Sofia 'și luă iute tabla prin ajutorul căreia 'și esprima de obiceiŭ gândurile și scrise iute:

— Femeea asta este Melania, fiica omoriteĭ.

Pe urmă se plecă asupra Melanieĭ ca s'o consoleze.

Iusă fiica doamneĭ La Bourde leșinase pe cadavrul mameĭ sale.

Cu mare greutate ea putu să fie readusă în simțirĭ.

Și când isbuti să se țină pe picioare și dete din noŭ cu ochiĭ de cadavru strigă ridicând pumniĭ spre cer:

— Ucisă!...

„Cine-a făcut asta? asupra cui o să cadă răsbunarea?

— La întrebarea asta, zise polițistul, o să 'ți răspundă în curând poliția. Nu cred să fie tocmaĭ greŭ de descoperit pe făptașĭ.

„Există deja câte-va indicii care o să ne pună pe urmele lor.

— Dar eŭ pot să înmulțesc acele indicii, zise iute Melania.

„Eŭ am fost cea din urmă care am vorbit cu mama. Am fost astă noapte aici...

— Aĭ fost aici? esclamă polițistul interesat în cel mai înalt grad. Pe la ce oră?

Melania se gândi puțin.

- Trebue să fi fost pe la 11 ore.

- Știa mama d-tale că o să vii?

- Nu, nici nu bănuia măcar.

- Și cum aĭ intrat înăuntru?

- Am bătut la ușa prăvăliei și mama mi-a deschis ridicând oblonul de fer.

— Adu 'ți aminte, reluă polițistul, după ce-aĭ intrat în prăvălie, mama dumitale a lăsat imediat oblonul saŭ ușa a rămas deschisă câte-va minute?

Melania răspunse:

— Nu, știŭ bine că oblonul a fost lăsat îndată ce-am intrat.

Polițistul reluă:

— Aĭ stat mult la mama d-tale?

— Vr'un ceas....

„Ah! cum era să bănuesc că rămasul bun ce mi-am luat de la ea era să fie cel din urmă. zise Melania începênd din noŭ să plângă.

Polițistul aștepta să se mai liniștéscă puțin și întrebă.

— Vorbitu 'ți-a mama despre o afacere ciudată pe care o avusese cu puțin mai înainte?

— Nu, d-le, însă mi-a făcut o comunicare care m'a pus în mirare. Poate că împrejurarea o să fie așa importantă în cât să poți scoate din ea deslegarea enigmei.

Funcționarul atrase pe Melania la o parte ca să nu audă cei-l-alți vorbele ei.

— Mama mea, zise dênsa încet, mi-a făgăduit astă noapte că de voiŭ veni azi la ea, îmi va da o avere prințiară.

— Dar mama d-tale n'avea așa bani mulți, zise polițistul.

„ Fata aceasta mută mi-a spus că 'și ținea toată averea în lădița aia spartă.

„Și din confidențele primite de la stăpâna sa, știa că averea ei nu era mare.

Melania reluă:

— Și eŭ știŭ că mama nu era bogată.

„Tocmai pentru că știam asta, m'aŭ mirat vorbele ei.

„Dar nu se poate oare că printr'o împrejurare oare-care să fi dat de bogăție și tocmai asta să fi fost pricina omorului?

Polițistul dete din cap. Rămase câteva momente gânditor.

In sfârșit zise:

— Fără îndoială că omorul a avut de mobil furtul.

„Dacă însă crima s'a făptuit pentru

bani mai mulți sau mai puțini, asta vom afla în urmă.

„Te rog pentru moment să'mi dai adresa d-tale fiind că o să fie nevoie să spui și altora ceea ce 'mi spuseși mie acum.

Această cerere încurcă pe tênëra femeie.

Îi era teamă să nu pună poliția pe urmele amantului ei.

In sfârșit, cam cu întârziere, spuse numele otelului la care stătea cu Buller.

Polițistul bägă de seamă încurcătura Melaniei și uitându-se la ea cu neîncredere o întrebă:

— Ești măritată?

Tînëra femee păli la față și plecă ochii în jos.

Cu voce tremurătoare ea ripostă:

— Nu.

— Atunci citațiile d-tale aŭ să se facă pe numele La Bourde.

Și adăogă:

— Dacă va fi nevoe să fii chemată la instrucție.

Lui nu 'i scăpase din vedere încurcătura ce produsese prin întrebarea despre măritiș asupra ființei uciseï.

— Incă o vorbă, zise Melania. Eŭ nu sunt cunoscută la otel sub numele de La Bourde.

„Dacă vrei să fii așa bun, scrie în citație numele de d-na Buller.

Ținea mereŭ ochii plecați. Nu îndrăsnea să privéscă în ochii lui Scharf în vreme ce era nevoită să mărturisească că trăește cu un bărbat în chip nelegitim.

— Bine, zise Scharf punênd capăt acestei convorbiri chinuitoare pentru amândouî.

In gând însă își luase hotărîrea să facă cercetări despre existența tainică a Melaniei.

De și respingea de la sine bănueala că fica să fi fost complice la omorul mamei, totuși credea de folos să cunóscă persoanele cu care dênsa avea relații. Tot d'odată voia să afle în ce scop a. nume făcuse mamei sale o vizită pe furiș în noptea trecută.

Eșind din casa uciseï, inpectorul de poliție puse doi gendarmi de pază la ușă cu ordinul să nu lase să intre nici o persoană străină.

Pe urmă bătrânul se puse în urmărirea criminalilor.

Își zicea că în casul acesta graba era de absolută nevoe.

Mai târziŭ mizerabilii făptași ar fi fost poate departe de Berlin.

Oare-care semne ce găsise pe locul crimeï, îi dăduse convingerea că criminalii eraŭ tâlhari vechi și experimentați care'și cunoșteaŭ meseria în fond.

Imprejurarea că negustoreasa fusese sfârșită chiar în noaptea zileï în care i

se adusese ca amanet un colan furat de la Ionas Bruck după săvârşirea omorului lui Laib, îl dete credinţa că în amêndouĕ părţile lucraseră aceiaşi mizerabili.

Şi cine adusese negustoresei colanul?

După apunerea chiar a el şi a muteĭ îl adusese o femee bine îmbrăcată însă cu un semnaliment isbitor..

Acea femee şchiopăta, avea un picior falş.

Poliţistului i se păru atât de grav încât se hotărî să înceapă numaĭ de cât cercetările în partea astea.

Sări *intr'o birjă*.

Comandă birjarului să'l ducă la prezidentele poliţieĭ.

Acolo stătu un sfert de ceas, apoĭ se urcă din nou în trăsură.

Umblă pe la toţi mecaniciĭ şi bandagiştiĭ din Berlin.

Îl întrebă de numele unei femeĭ care de curând saŭ de demult venise să comande un *picior artificial*.

Toate cercetările astea rĕmaseră absolut infructoase.

Orĭ-ce informaţie i se dădea nu era de natură să 'l pună pe o urmă vrednică de ţinut.

Se descurajase de felul acesta de urmărire şi era deja gata să renunţe la el când d'odată aflânduse lângă cârciuma „*Iepurilor Albi*“, zări firma unuĭ mecanic pe care nu 'l vizitase încă.

O idee 'i trecu prin minte ca un fulger.

— Crima a fost comisă de ucigaşi de meserie, îşi zise dĕnsul.

„E cu neputinţa ca aci la Tom că nu se adune criminalii.

„Având unul din eĭ trebuinţă de un picior falş, de ce nu s'ar fi adresat tocmaĭ acestuĭ mecanic a cărui firmă se vede pe ferĕstra cârciumeĭ.

Opri trăsura înaintea prăvălieĭ şi intră înăuntru.

Îl primi însăşi stăpânul, un om cărunt care se declară gata să 'i rĕspundă la toate întrebările.

Cum auzi despre ce e vorba, mecanicul esclamă:

— Haĭ! mi se pare că aĭ nimerit bin de data asta!

„Acum două saŭ saŭ treĭ săptămâni am făcut un picior falş pentru o femee care de şi părea vrednică de o mulţime de bănueĭ, totuşi avea haine frumoase aşa cum bărbatul eĭ avea buzunările pline de aur.

— Ah! vrea să zică femeea era însoţită de un domn!

— Da, rĕspunse mecanicul Erau bărbat şi soţie.

„Dĕnşiĭ aŭ fost de două orĭ la mine, o dată când aŭ comandat piciorul, altă dată, după treĭ zile, când l'aŭ luat.

— Aŭ spus vr'un nume? Datu-şi-aŭ adresa?

— Nicĭ una, nicĭ alta.

„Am observat că vorbiaŭ un dialect

după care am crezut cu hotărire că erau evrei.

Poliţistul rise.

Apoi întrebă:

— Poţi să'ţi aduci aminte vr'un cuvênt d'astea care ţi s'au părut evreeşti? Spune'mi numai o vorbă.

„Asta'mi ajunge spre a şti ce fel de limbă vorbiau ei.

Mecanicul se gândi puţin scărpinându-se după ureche.

— Imi vine cam greu, răspunse el în sfârşit.

„Totuşi...

— Sileşte'ţi memoria.

— Ah, iată...

— Spune.

— Când au venit în prăvălie vorbiau că e mai bun un picior de canciuc de cât unul de lemn pentru ca să nu dea peste Avrum(1).

— Şi asta numeşti d-ta evreeşte? exclamă Scharf rizênd.

„Ei bine, eu îţi spun că această comunicare a d-tale e de cea mai mare importanţă.

„Ea 'mi dovedeşte că femeea care şi-a comandat piciorul de canciuc face parte dintre criminalii cei mai primejdioşi ai Berlinului.

— Nu mă mir, răspunse mecanicul, pentru că prea se uita urît.

„De alt-fel, cu dânşii n'am tocmit de loc.

„Cât am cerut atâta mi-au dat.

„Incă un amănunt.

„Mi-au plătit numai cu aur.

In combinaţia de fapte pe care poliţistul şi-o făcuse în mintea lui, afirmarea din urmă a mecanicului, se potriveau de minune.

— Poate că bucata de lemn care a servit de picior acelei femei o să 'ţi poată servi la ceva, reluă mecanicul. Iată o am aci.

Alergă la un colţ al prăvăliei şi aduse o bucată de lemn înegrită şi roasă de us.

— Poftim, adăogă dênsul.

— Pot să te rog încă d'un bine? întrebă Scharf.

— Şi de două, d-le.

„Eu fac poliţiei ori-ce serviciu îmi va cere.

— Ai o grădină aci în dosul casei?

— Da, d-le, dar e mică de tot. Abia pot să pun o masă vara, când e prea cald.

— Şi este acolo o mică cărare aşternută cu nisip?

— Da, da.

— Atunci te rog să mă conduci pentru un minut în grădina d-tale.

Mecanicul îl asculta fără să înţeleagă la ce au să iasă toate astea.

Făcu pe voia poliţistului.

Ajungênd în grădină, Scharf îşi puse genunchiul de piciorul de lemn şi începu să meargă cu el pe nisip.

(1) In limba hoţilor: a se trăda.

Pe urmă scoţêndu-şi un carnet, compară urmele cu oare-care notiţe şi desenuri.

— Sunt întocmaĭ urmele! esclamă dênsul triumfător, întocmaĭ cu acele pe care le-am găsit în grădina contelui Fernau când am fost chiemat în urma spargerei...

„Şi acum pot s'afirm în siguranţă că pe purtătoarea acestui picior de lemn am vêzut o odată faţă 'n faţă, în grădina călăului, ducêndu de mână pe bărbatul sêu care zicea că 'l orb...

„Ah! ce rêu îmĭ pare acum că eu tóte bănuelile ce aveam, i-am lăsat ca să plece...

Mulţumi mecanicului pentru preţiósele informaţiuni şi eşind din grădină şi din prăvălie porunci birjarului să aştepte pe loc şi apucă pe jos spre cârciuma „Iepurilor Albi“ unde intră.

Bătrânul Tom nu fu puţin mirat vêzêndu pe poliţist intrând la el, la un cés aşa neobicinuit.

Se gândi numaĭ de cât că vr'un muştereŭ al sêu făcuse o nouă bazaconie.

— Insă de la mine, se gândi dênsul, poliţia n'o să maĭ afle de cât ceea ce este de trebuinţă.

„Nu vreaŭ să 'mĭ stric prietenia cu muştereiĭ meĭ vechi.

Făcêndu o mulţime de complimente şi protestând despre devotamentul sêu, poftí pe poliţist în contuarul sêŭ privat conducêndu-l prin mijlocul paradisului. Scharf nu maĭ fusese pe acolo de când, fără sosirea neaşteptată a călăului, era să 'şi piardă viaţa.

— Şi acum, zise grosul Tom după ce închise bine uşa, spune-mĭ dacă o să am nepreţuita fericire d'a putea să fiŭ folositor autorităţel în vr'un chip oare-care...

— Da, Tom, poţĭ să 'i fiĭ fórte folositor dându-mĭ óre-care informaţiuni cu mâna pe conştiinţă.

Bătrânul şiret îşĭ puse mâna pe piept şi întorcându-şi cu nevinovăţie ochiĭ în sus esclamă:

— D le inspector de poliţie, eŭ n'am nicĭ un secret pentru autoritate. Din contră, ştiĭ prea bine că o servesc cu credinţă şi că de câte-va orĭ am ajutat-o să prindă pe tâlharĭ.

— Da, ştiŭ că o ajuţĭ să prindă pe aceia al căror ochiĭ nu 'ţĭ plac, de care vreĭ să te scapĭ pentru cât-va timp, zise Scharf rîzêndu ironic.

„Cât priveşte însă pe muştereiĭ de la care aşteptĭ foloase atunci se schimbă treaba.

„Insă acum nu este vorba despre asta...

„Crede-mĕ că dacă 'mĭ veĭ da niştе rĕspunsurĭ exacte la câte-va întrebărĭ ce am să 'ţĭ fac, voiŭ stărui să nu ţi se ia învoirea d'a ţinea cârciumă.

— Şi fratele meŭ de-ar fi, d-le poli-

ţist, esclamă Tom, ţi-l'aş da pe mână pentru că eŭ vreaŭ să fiŭ prieten cu *poliţia*.

— O să vedem.

„De-o cam dată spune-mi a venit în vremea din urmă prin cărciuma d-tale o femee grozav de urîtă şi care avea un picior de lemn?...

— Femeea cu piciorul de lemn! esclamă Tom înainte ca Scharf să fi terminat întrebarea.

„De sigur!...

„Ea şi bărbatul ei veniaŭ adesea în paradis.

— Şi ce meserie aveaŭ atunci, Tom? Unde lucraŭ?

— De, mi se pare că n'aveaŭ o meserie anumită dar făceaŭ de toate.

„Se amestecaŭ ori unde eraŭ bani de câştigat.

„Nu se disgustaŭ de nimic... nici chiar de *baia roşie*[1]), adăogă dânsul zimbind.

— Şi care este numele adevărat al acestor indivizi? întrebă Scharf.

Tom dete din umeri.

— Cine intră în paradis, zise dânsul, îşi lasă tot-d'a-una numele adevărat afară la uşă.

„Aci dânşii se numiaŭ femeea cu piciorul de lemn şi cantonistul.

— Cantonistul? Avusese dânsul mai înainte funcţia asta?

— Presupun că da, fiind că de multe ori l-am văzut cu o căciulă cu escardă, de care poartă cantoniştii căilor ferate.

— Şi când aŭ fost dânşii pentru ultima oară la d-ta?

— Ah! e cam mult d'atunci. N'aŭ mai dat p'aci din seara în care aŭ venit însoţiţi de Piticul.

„Tot d'atunci Piticul a intrat ca în pământ, nu s'a mai văzut.

— Eraŭ împrieteniţi cu Piticul? întrebă Scharf.

Tom dete din cap.

— Da, răspunse el. Aŭ făcut multe afaceri împreună.

„Piticul era un iscoditor de frunte iar cantonistul şi vrednica lui soţie puneaŭ inte în lucrare planurile lui.

— Vrea să zică Piticul se apucase iar de tâlhării în vremea din urmă?

— De sigur.

„El era *om al poliţiei*, ştiŭ asta, dar iarăşi ştiŭ că trăgea poliţia pe sfoară, zise Tom rîzând înăbuşit.

— Se poate, zise Scharf.

„Şi eŭ am considerat adesea pe Pitic ca pe un spion ticălos.

„Aşa dar Piticul era împrietenit cu schioapa şi cu cantonistul. Asta e important... foarte important.

Poliţistul mai adăogase acum o verigă la lanţul de probalităţi pe care şi 'l făcea mintea lui.

Piticul locuise în casa învecinată cu a lui Ionas Bruck.

[1]). De sânge.

D'acolo pătrunseseră ucigaşii în pimniţa cu aur unde uciseseră pe Laib. Cantonistul şi femeea lui erau prietenii şi confidenţii Piticului.

Prin urmare dênşii făptuiseră omorul împreună.

Rămânea acum de aflat cine erau aceşti soţi misterioşi şi dacă părăsiseră Berlinul sau stăteau încă pe teatrul activităţei lor criminale.

Scharf îşi luă ziua bună de la Tom, se urcă în trăsură şi porunci birjarului să'l ducă iar la prezidenţia poliţienească, în piaţa Laptelui.

Intrând în sala prezidentului dete peste judecătorul de instrucţie care cu puţin mai nainte visitase, împreună cu procurul casa crimei.

Judecătorul, d de Holbein, primi pe poliţist cu o prevenienţă aşa exagerată în cât nu se putea socoti de cât însultătoare.

El avea cindă pe Scharf din vremea procesului lui Barnov.

Se ştie că poliţistul declarase atunci în contra acuzărei procurorului, că Barnov nu e vinovat, că procurorul n'are altă probă contra lui de cât denunţarea unui anonim, că omorul fusese făptuit de un ucigaş de meserie.

De Holbein nu putuse ierta nici odată declaraţia asta pe care o considera ca o ofensă ce i s'adusese în public.

Furia lui se mări încă când împrejurările dădură dreptate afirmărilor lui Scharf.

Politeţa aleasă cu care Holbein primea acum pe poliţist, făcu pe acesta să stea pe gânduri.

Se petrecuse de sigur ceva prin care judecătorul putea să aducă vătămare poliţistului.

— Ei bine, d-nule inspector, întrebă Holbein, aţi întreprins nicaĭ cercetăriĭ pentru aflarea ucigaşilor d nei La Bourde?

Interpelatul se plecă rece

— Mi-am dat ceva oboseală, răspunse dênsul.

„Dar nu uit că în ast fel de cazuri nu trebuie să pun bănueală pe un nevinovat.

Judecătorul tresări. Înţepătura era prea tare.

Însă 'şi ascunse supărarea printr'un zîmbet răutăcios.

— Trăim în vremuri extra-ordinare, zise dênsul.

„Toate merg iute grozav.

„Închipueşte'ţi, d-le consilier de poliţie, că d-ta cauţi pe ucigaşi şi că noi i am găsit.

— Asta nu se poate, zise Scharf. Afacerea asta nu'i aşa de simplă.

— In adevăr nu era simplă de loc! reluă judecătorul. Soţii criminali erau să ne scape cât p'aci.

„A trebuit o destoinicie deosebită ca să punem mâna pe dênşii.

Scharf se îngălbeni.

— Aţi prins pe soţii criminali! esclamă el turburat din cale afară. Dar cum a fost asta cu putinţă?

„Eu d'abia am putut să găsesc câteva *indicii* după care să le iau urma.

— Mă mir că de ce te emoţionezi atâta, reluă judecătorul zîmbind mereu. Treaba e făcută d'acum. Bărbatul şi femeea se află la loc sigur.

„Mărturiseşte că te-ai lăsat a fi înşelat de figura graţioasă şi plină de durere prefăcută a tinerei femei.

— Ce spui d-ta?

„Femeea e urîtă îngrozitor... Are un picior falş.

— N'am observat dacă merge bine sau rău, zise judecătorul cu un glas înţepat.

— Dînşii şi-au mărturisit crima? întrebă Scharf.

— Incă nu, dar am siguranţă că o să'i îmblânzim curând...

„O să fie un proces de tot sgomotos. Inchipueşte 'ţi, fiica şi amantul ei erau să omoare pe mamă!

„Desbaterile au să ţină tot Berlinul într'un suflet

Poliţistul făcu uimit câţi-va paşi îndărăt.

— Fiica! zise el. Al arestat pe fiica ucisei!

— Negreşit.

„Pe ea şi pe amantul ei.

„Indată ce-am aflat că dînşii au fost astă noapte în casa d-nei La Bourde, am înţeles imediat cum stă chestia.

„De alt-fel amantul fetei mai are o mică răfuială cu poliţia. El este un talit fraudulos.

— In privinţa asta n'am nimic de zis, răspunse poliţistul.

„Insă, pe fiică o cred incapabilă de aşa crimă şi dacă n'a comis ea omorul, cu atât mai puţin amantul ei putea să fie complice.

— Bine, o să vedem, d-le inspector de poliţie, zise judecătorul cu glas urcat, care din nou vede mai bine de data asta.

Scharf îşi luă ziua bună plecându-se uşor.

Atâta aroganţă'l amărîa.

Deosebit de asta n'avea vreme de perdut.

Trebuia să se ţină în grabă de urmele aflate.

Acum mai mult ca ori-când amorul propriu îi comanda să descopere pe adevăraţii omoritori.

Se scoborî în registratura *prezidenţiei* poliţieneşti.

Ordonă unui amploiat să'i dea însemnare de toate persoanele care în anii din urmă pătimiseră de vr'un accident şi fuseseră îngrijite în vr'unul din spitalele publice ale Berlinului.

Direcţiile tuturor spitalelor, chiar şi ale celor private, sunt îndatorate să tri-

mită poliției, la fie-care sfârșit de lună, astfel de însemnări.

Scharf se afundă în citirea unui dosar voluminos pe care i-l adusese un amploiat.

V'un ceas și jumătate întoarse mereŭ la foĭ.

D'o dată privirea i se opri asupra unei țidule spălăcită cusută în dosar. In acelaș timp el își trase ciocul alb cum făcea tot d'auna când era emoționat.

Găsise ce căuta.

Numele ucigașilor îi erau d'acum cunoscute.

O rază de bucurie ilumină fața vrednicului polițist.

El nu'și puțu stăpâni un zîmbet de ironie gândindu-se la aerul disprețuitor ce'l avusese judecătorul când îi anunțase că pusese mâna pe ucigași.

Țidula conținea aceste rânduri:

„A fost transportată la spitalul regal Henrieta Holz, soția cantonistului Matei Holz, care fiind călcată de trenul accelerat între Berlin și Hamburg, a rămas fără un picior.

„A stat la spital opt săptămâni și a fost liberată cu un picior de lemn."

Polițistul, după ce isprăvi de citit, ridică capul.

El esclamă frecându'și mâinile de bucurie:

— Ea este! ea este!

„Acum, urmă el, iute la biuroul de adrese.

„Poate voiŭ isbuti să'ĭ aflu locuința, de și în privința asta am puțină speranță căci criminalii își vor fi schimbat numele.

Se duse repede la biuroul de adrese și sfoiă toate registrele.

Temerea lui i se confirmă.

Nu găsi nicĭ o informație care să fi fost de vr'un folos.

Insă bătrânul inspector de poliție nu se descurajă.

Spiritul lui inventiv care nu'l părăsia nicĭ odată, găsise alt-ceva.

Se urcă într'o birjă și fu condus în strada Kloster.

Acolo locuise Piticul lângă Ionas Bruck.

Nu intră în casă.

El începu să întrebe prin vecini despre soții Holz care trebuiau să fi fost văzuți adesea când locuiau cu Piticul în casa aceea.

Avea noroc.

Drept în fața casei unde locuise Piticul, era un negustor de cărbuni care avea un cal și o cotigă cu care'și căra marfa pe la mușterii.

Dênsul declară hotărît polițistului că o femee care avea un picior falș, îl tocmise să transporte niște calabalic, lăzi și saci.

El adusese toate într'o altă mahala a orașului și după cererea acelei femei,

transportul îl făcuse noaptea, pentru a nu fi supĕrată de curiositatea vecinilor, zisese ea.

— Al recunoaşte casa unde al lăsat calabalîcul? întrebă poliţistul.

— Da.

— Al putea să mĕ duci acolo?

— Cum nu?...

„Ştiŭ bine drumul şi 'ţi voiŭ arĕta casa de şi nu'i ştiŭ numĕrul.

„Locuinţa ei e singură cu balcon în partea aceea.

— Bine.

„Dacă mĕ duci la acea casă, al să ai un bacşis bun de la mine... Al înţelea?

— Eşti prea bun, d-le inspector de poliţie.

Porniră pe jos.

După o jumĕtate de ceas negustorul de cărbuni zise:

— Am ajuns.

Poliţistul şi însoţitorul sĕŭ se opriră înaintea unei case în care acesta din urmă spunea cu hotărîre că adusese lăzile şi sacii.

Poliţistul plăti cu generositate omului pentru oboseală.

Apoi se postă în faţa casei într'un loc dosnic.

D'acolo îşi aţinti ochii asupra ferestrelor.

Inima'i svâcnea de emoţiune.

Acum avea să afle dacă criminalii se mai aflaŭ în vechiul lor cuib, saŭ dacă după obiceiul tuturor tâlharilor, plecaseră să se aşeze în altă mahala saŭ în alt oraş.

Era nespus de fericit de isbânzile de până în acel moment.

Dacă ar fi mers tot aşa iute ar ajunge la bunul sfârşit al acelei afaceri în care se băgase cu corp şi suflet.

D'o dată îl trecu prin minte un gînd trist.

— Ce folos să isbuteec, îşi zise, dacă nu mai am cu cine să împart foloasele silinţelor mele.

„Am rĕmas singur.

„Femeea mea a murit şi copila mea e poate mai rĕŭ de cât moartă.

„Fericirea mea adevĕrată a trecut, s'a distrus.

„Oh! Hedviga!...

Îşi întrerupse d'odată monologul şi 'şi ridică ochii spre casă.

Uşa care dădea în balcon se deschise şi eşi afară pentru un moment o femee îngrozitor de urîtă.

Ea se uită cu grijă pe stradă, într'o parte şi 'n alta ca şi cum voia să se convingă de ceva ce 'i era necesar spre a se linişti.

Pe urmă se întoarse iute în casă.

In spaţiul de la uşă până la balustrada balconului făcuse câţi-va paşi.

Scharf avusese vreme să observe că dênsa schiopăta.

Avea un picior falş.

— Acum nimic nu mai lipseşte, îşi

zise polițistul, de cât ca să trag firele năvodului.

„Ah! d-le judecător de instrucție o să vedem acuși care din noi doi a pus mâna pe soții criminali adevărați!...

Matei Holz și vredinca sa consoartă nu bănuiau câtuși de puțin ce subțiri era firile care țineau asupră-le sabia lui Damocles.

Totuși se simțiau în Berlin într'o incomoditate grozavă.

Pământul li se înfierbântase sub picióre într'un chip nesuferit.

Se pregăteau de plecare.

După obiceiul criminalilor, nu voiau să ducă cu ei nici un bagaj.

Aveau să plece cu ce-aveau pe dênșii așa ca să 'și poată schimba hainele într'un alt oraș.

De alt fel dênșii nu 'și părăsiau speranța d'a se întoarce în Berlin, după un timp oare-care, când lucrurile se vor fi liniștit.

Speranța asta și temerea ca nu cum-va căzênd în mâinile albaștrilor, să se găsească la dênșii așa multe lucruri de preț și așa mulți bani îi hotărîră să îngroape o mare parte din produsul furturilor, într'un loc sigur, unde puseră un semn de recunoaștere.

Întorcêndu-se acasă, mâncară ceva și stătură gata de plecare pentru ora doue după amiazi când pornea un tren accelerat spre Stetin.

Din orașul acesta avea de gând să treacă în Suedia și să petreacă acolo în liniște și fericire până se va fi curățit pământul de sângele ce vêrsaseră în Berlin.

Neapărat că prefăcuseră deja în bani tot ce era de prefăcut.

Chiemaseră un telal și 'și vênduseră mobilele, zicând că vor să schimbe clima din causă de sănătate.

Toate pregătirile erau ast-fel făcute când d'odată Matei dete într'un colț al camerei peste un motiv de amênare a călătoriei.

Mai era acolo o rămășiță din proviziile de vin și de rachiu.

Nu putea să se despartă așa iute de priveliștea drăgălașă ce avea înainte'i. Cu toate îndemnările contrarii ale nevestei sale, începu să 'și ia adio de la sticle sărutându-le pe rând.

Începu cu vin negru, trecu la șampanie și isprăvi cu un rachiu tare care îl făcea să plângă cu lacrimi grose.

— Ai să te târăști și ai să mă târăști și pe mine în primejdie, îi strigă femeea.

— Ar trebui acum să fim cel puțin la 20 de ceasuri de Berlin.

— Lasă, nevastă, că o să fim răspunse cantonist cu limba greoaie. Ia vino de strînge și tu puțin în brațe sticla asta.

„Nu sunt gelos n'ai grijă.

— Matei, gândeşte-te, fii cuminte. O să petrecem când vom fi la loc sigur în Suedia.

„Aci putem cădea din minut în minut în labele albaştrilor.

Matei se sculă clătinându-se.

— Albaştri? zise dênsul. Ce pot să îmi facă?

„Ce aŭ cu mine? Eŭ sunt un om liber şi cânt uite aşa...

Începu să cânte.

— Tacă'ţi, fleoanca! zise ea cu glas apăsat.

„Când o să fii legat burduf şi trîntit în căruţa temniţei o să 'ţi treacă pofta le cântec.

Se apropiă de beţiv.

Apucându 'l cu degetele-i osoase îl zise în şoptă:

— Crezi că omorul negustoresei n'o să pună toată poliţia în picioare?

Aceste cuvinte potoliră veselia lui Matei.

— Ei bine, murmură el, ce vrei să zici?

Schioapa reluă tot în şoptă:

— Poate că albaştrii ştiŭ deja că noi am dat lovitura.

Criminalul se uită la nevasta sa cu nişte ochi spălăciţi şi stupizi.

Apoi zise cu voce coborîtă:

— Tu ai voit!

„Nu mi-ai dat de loc pace.

„Mereŭ mi-ai vorbit de banii şi bijuteriile pe care le-ai văzut în cutia bătrânei.

„Eŭ ce ţi-am zis?

— Ce mi-ai zis?

— Aceasta:

„— Las'să treacă asta, avem destulă boia roşie pe cuget!"

„Hai, spune de nu ţi-am zis, aşa?...

Insă Schioapa îl întrerupse ridicând din umeri:

— La dracu cu zisul tĕŭ.

„Omorul s'a făcut.

— De sigur ca s'a făcut, observă beţivul.

„Dar n'am lucrat singur.

Schioapa urmă:

— Ori şi cum nu poţi să astupi gaura din capul negustoresei şi mai puţin încă s'o faci să învie.

„Poliţia nu caută mai departe.

— Să 'l astup gaura din cap? zise beţivul clătinându-se mereŭ şi rîzând tare.

„Ha ha! eŭ zic că dacă i-aş turna puţin vin pe gât, aş face-o să clipească iar din ochi..

„Ai văzut tu, Iettchen, adăogă dênsul sughiţând, cum întorcea ochii când s'a deşteptat d'odată şi ne-a văzut lângă patul ei?

„Ha ha, ochii i-aŭ ieşit ca merele de aub pleoape

„Atunci i-am dat una ţepănă în frunte ca să nu ţie conversaţie lungă.. Şi pe loc a rămas mută...

„Ha ha! mută ca un peşte, ca un şalău cu sos polonez.

Goli un pahar mare de apă plin cu rachiu şi voi să 'şi continue discreţia.

Schioapa nu stătu însă să 'l asculte. Aruncă asupră-i o privire plină de furie şi eşi în balcon ca să se uite pe stradă. Atunci fu văzută de Scharf care stătea ascuns în faţă.

— Aerul e încă curat, zise dênsa întorcându-se în casă.

„Nu se simte nici o urmă de copoiu. Insă mi se pare aşa nu ştiu cum ca şi când n'am mai avea de stat mult aci fără să dăm cu ochii d'un albastru.

Se încercă să deştepte pe bărbatul sĕu din somnolenţa ce 'l cuprinsese într'un fotoliu unde căzuse, însă toate sguduirile şi toate strigătele îi rĕmaseră de prisos.

Dênsa urlă:

— Câine ticălos! Te las aci singur dacă nu eşti cu minte.

Fostul cantonist care vorbia cu greu din pricina beţiei, zise:

— Mută ca un peşte. Şterge sângele, Iettchen.

„Haide....

Nevasta fostului cantonist era par'că turbată de necaz.

Cu ochii veninoşi ea murmură între dinţi:

— Beţivul o să mĕ trădeze de dsta asta.

„Insă n'am poftă că cad în mâinile calăului Krantz, din pricina lui.

Se gândi puţin.

Apoi esclamă:

— Ah! un mijloc. Acest e un leac energic.

Dete fugă în bucătărie.

Peste câte-va clipe se întoarse.

Purta o doniţă mare plină cu apă rece.

Nu stătu de loc la îndoială.

Ridică doniţa sus.

Cu putere turnă apa în capul bărbatului sĕu.

Acesta începu să se sbată ca o găină plouată.

Işi frecă ochii.

Femeea începu să rîdă de figura caraghioasă a beţivului.

Insă iute se schimbă la faţă şi se făcu serioasă.

Apropiindu-se de Matei dênsa murmură:

— Ţi-a trecut?

El rĕspunse:

— Mi se pare....

— Scoală-te.

— Nu vezi că sunt aproape înăbuşit?...

Ea îl ajută atunci să se ridice în picioare.

Dênsul îşi schimbă pantaloniĭ şi îmbrăcă paltonul.

Femeea îşi luă de asemenea ce avea mai de luat.

Apoi se uită o ultimă dată prin cameră de jur împrejur.

După expresia răutăcioasă a feței ei, un observator ar fi ghicit că ea plănuia ceva infernal.

Apropiindu-se de bărbatul ei, femeea zise:

— Bătrâne, n'ar fi mai bine să dăm foc cocioabei înainte d'a pleca?

Și dându-i cu cotul, ea urmă:

— Așa-fel am scăpa de ori-ce grijă și am călători mai liniștiți.

„Lucrurile ce ne rămân aci ar să ne trădeze.

Matei avea, cum știm, mare încredere în inteligența femeei sale.

Dânsul nu stătu nici o secundă la îndoială.

Dete din cap în semn afirmativ.

Cu o nespusă bucurie făcu d'împreună cu Schioapa toate pregătirile acestei iluminații primejdioase.

Grămădiră mobilele la locul potrivit ca să poată arde bine.

In bucătărie era un vas plin cu petrol.

Schioapa alergă după lună.

Trecu din odaie în odaie stropind tot cu gaz.

Nu uită nimic din cele ce puteau arde mai repede.

Scaune, perdele, canapele, covoare fură udate de mâna criminală cu lichidul teribil.

Insoția operația cu câte un blestem.

Intr'un minut casa se umplusse de o putoare grozavă de petroliu.

Matei rîdea sgomotos.

Cu o voce care n'avea nimic omenesc, zise:

— Frumoasă treabă într'adevăr...

„Ah! ah!

„Imi închipuesc surprisa tâlhului când va veni să 'și ia mobilele cumpărate și plătite și le găsește prefăcute în cenușă. Cum are să i se lungească nasul.

„Păcat că trebue să o luăm iute la sănătoasa.

„Alt-fel ne-am fi ascuns unde-va și am fi privit artă fiția.

Schioapa deschise ușa camerelor.

Se duse iar în bucătărie să ia o cutie de chibrituri.

Intorcându-se, aruncă un chibrit aprins pe canapeaua din odaia cu balcon.

Fugind cu bărbatul în cele l'alte camere aruncă în fie-care câte un chibrit unde turnase petroliul.

Focul se întinse cu o repeziciune spăimântătoare.

Soții deschiseră ușa coridorului.

Fiind că focul începea deja să'l încălzească la spate, dânsii se pregăteau să scoboare scara.

D'o dată Schioapa scoase un strigăt înăbușit.

Fostul cantonist, care nu se ținea încă bine pe picioare, mergea înainte șovăind.

Femeea îl trase îndărăt de mână.

Matei se întoarse speriat.

Mizerabilu se făcuse galbenă.

Trăsăturile feței i se strîmbaseră și mai mult de cât erau.

Întinse mâna arătând în jos pe scară.

Matei era imbecilit.

Schioapa voia să zică ceva dar nu putea.

I se legase limba.

In sfârșit putu să borborească cu o voce abia înțelegibilă:

„Să ne întoarcem îndărăt...

— De ce? întrebă bețivul.

— Albaștrii!...

„Aŭ ocupat scara... Vai de noi, suntem perduți.

Matei clătină capul cu necredință.

— La ce dracu te gândești? murmură el.

„Haidem înainte.

Și voia să târască și pe femee pe scară jos.

Insă dênsa îl ținu în loc apucându-l de amêndouĕ brațe.

Cu un glas în care se descoperea o frică nespusă, ea șopti!

— Dobitocule!

„I-am auzit vorbind. Dacă ne scoborîm jos ne ducem drept în gura lupului. Înțelegi acum?

Bărbatul deschise ochii mari și se dete instinctiv îndărăt.

Întrebă:

— Ce e de făcut?

„Pe unde s'apucăm?

— Hai, vino înte, scara de din dos este încă liberă.

„Este singurul drum de scăpare ce ne rămâne.

Insă calea spre scara de din dos nu era de loc comod sau fără primejdii. Trebuiau să treacă prin fum, prin flacările furioase care începuseră a șbuchi pe ferestre.

Totuși, după puțină chibzuire, se hotărîră se dea mai bine prin flacări de cât printre polițiști.

De alt fel nu mai era vreme d'a sta la îndoială.

Dintr'un moment într'altul s'ar fi aflat față în față cu polițiștii.

Criminalii ajunseră la bucătărie cu părul pârlit.

Insă mai departe nu putură merge nici de partea asta

Când deschiseră ușa care dădea spre scara dosnică, văzură prin fum cascele de metal ale câtor-va gendarmi.

Acum pentru întâia oară, Schioapa se văzu lipsită de curajul și de presența el de spirit.

Intorcêndu-se cu Matei în bucătărie plină de fum, nu se mai putu ținea pe picioare.

Căzu pe o bancă.

Frica era cât p'aci să 'l aducă leșin.

Bărbatul său însă, care se trezise de tot, făcea pași repezi încoace și încolo prin bucătărie ca o fiară prinsă în colivie.

Dênsul înjura poliția, pe nevasta sa, se înjura pe sine însuși, se dădea cu capul de pereți.

— Canalie! tu m'ai făcut să merg acum la eșafod! răcni dênsul către femeea sa.

„Tu m'ai scos din calea onorabilă a muncei și m'ai pus pe drumul criminal. Nu 'ți era nimic d'ajuns. Ori-ce vedeai voiai să furi!...

„Însă am să dau toată vina pe tine. Tu m'ai sedus.

„Am să spun tot poliției și judecătorilor și aŭ să mĕ crédă... aŭ să...

Nu isprăvi.

Schioapa nu 'l mai asculta de un moment.

Înăbușită de fum, căzu jos de pe bancă.

D'abia putu să se ridice din noŭ.

— Să ieșim! zise dênsa cu glas înecat.

„Să ieșim d'aci saŭ ne înăbușim.

— Să eșim? întrebă Matei. Dar pe unde?...

„Nu 'l poliția d'o parte și de alta?

— Nu face nimic... Ai poftă să ardem aci?

Se auzi de o dată o troznitură grozavă.

— Aŭ spart ușa din față, borborosi femeea.

„Auzi oamenii pe stradă cum răcnesc?...

„Vezi aci în curte alți oameni care așteaptă să ne scoborîm. Ne-am încălzit noi înșine cuptorul în care o să ne frigem.

Mai stătură câte-va minute în căldura aceea nesuferită pe urmă schioapa smuci d'odată ușa și țipă:

— Nu vreaŭ să ard de vie... Ajutor! Ajutor!

Apoi întorcêndu-se spre bărbatul eĭ, îĭ șopti:

— Fă așa ca și cum ne-ar fi surprins focul.

— Foc! strigă ea încă odată. Foc. Ajutor! Ardem!

Se repezi pe scară în jos împleticindu-se urmată de Matei.

Însă nu ajunseseră încă pe la mijlocul scărei, când Scharf înconjurat de alți funcționari și de gendarmi, le resări înainte.

— Stați! răcni polițistul către criminali.

„Matei Holz cu soția, vĕ arestez în numele legei.

— Pe noi?... zise femeea.

„Și pentru ce?..

— Pentru mai multe omoruri, incendiuri și tâlhării.

„Hai, întindeți mâinile să vĕ punem brățări.

Se încinse atunci o luptă pe scara bicienică.

Fostul cantonist nu voia să se dea prins așa cu una cu două.

El crezuse că printr'o isbitură neaș-

ceptată o să poată trece printre gendarmi.

Planul îi era foarte prost fiind că poliţiştii erau pregătiţi pentru aşa ceva.

Înhăţară pe Matei şi începură să 'l care la pumni în cap până 'l ameţiră. Pe urmă îi legară sdravăn.

În vremea asta alţi gendarmi făceau aceiaşi treabă cu d-na Holz.

Criminalii fură trântiţi într'o birjă şi duşi la arest.

Când birja porni, sosiau şi pompierii în goană.

Sunetul de foc al trîmbiţei i se păru achioapei ca glasul clopotului păcătoşilor.

Ea ştia acum că soarta 'i era hotărîtă.

Însă tocmai uşor cu ea n'avea s'o scótă judecătorii la capăt.

Dênsa avea să tăgăduească tot, până în ultimul moment, până avea să pună capul pe butucul călăului.

LXXVIII

Mărturisirea

Judecătorul de instrucţie Holbein se preumbla supărat încoace şi încolo prin cancelaria sa.

Hapul ce 'l procurase încă odată Scharf era prea amar.

Dênsul nu se mai îndoia acum că adevăraţii criminali erau cei prinşi de poliţist iar nu cei arestaţi după ordinul său.

Făcuse dar încă o greşală mare în meseria sa.

Ea contribuia împreună cu altele să 'i distrugă cu desăvêrşire încrederea în sine.

Se auzi d'o dată o bătae uşóră în uşă.

— Intră! zise Holbein încurcat şi umilit căci ştia că cel care vine este Scharf.

— Am dispus să se aducă aci arestaţii Buller şi soţia lui, zise poliţistul, pentru ca să fie liberaţi. Să 'i chiem înăuntru?

— Da, rêspunse judecătorul de instrucţie.

„Însă eu sunt de părere să nu liberez pe Bulier.

„Dênsul are pe conştiinţă un falimentŕ fraudulos şi deşi nu există nici o reclamaţie contra lui tot cred bine să nu 'l las din colivie.

— Aş vrea să pun un cuvânt bun pentru dênsul, d-le judecător, zise poliţistul.

„Cele câte-va ore, pe care le-a petrecut în închisoare sub bănueala grozavă de omor sunt o pedeapsă destul de aspră pentru uşurinţa lui.

„Sêrmanul om!

„După litera legei, nu suntem îndatoraţi să 'l ţinem arestat, mai cu sêmă că,

după cum spusesi singur, nu există nici o reclamație a vr'unei persoane frustrate.

Holbein se chibzui puțin.

Pe urmă mai mult ca să 'și spele cu totul greșala ce făcuse de cât din milă, se hotărî să elibereze soții arestați pe nedrept.

— Chiamă-i înăuntru, zise dânsul.

După câte-va minute Melania și Buller stăteau înaintea judecătorului.

Închisoarea, ori cât de scurtă fusese îi schimbase pe amêndoui într'un chip de plâns.

Melania era galbenă întocmai ca o moartă.

Cu buzele strînse una de alta se uita împrejur ca o hăbăucă.

Ochii lui Buller erau roșii de plâns. Părul negru, împestrițat de fire de argint îi era sburlit, încălcit.

— Sunteți liberi, zise judecătorul de instrucție în vreme ce citea pe o carte mare.

„Nevinovăția d-v. a eșit la iveală.

„Nu mai e nici un motiv ca să vă țin arestați.

„Vă dau drumul.

Melania țipă odată de bucurie.

Uitând că se află în fața unui judecător, a unui polițist și a temnițarului, sări de gâtul lui Buller pe care începu să 'l sărute cu foc.

— Bine, bine, zise judecătorul pentru care scena aceasta era o imputare mută, puteți să vă duceți.

Dênșii ieșiră fără să salute pe nimeni.

— Acum să aducem aci pe adevăratul ucigaș, zise judecătorul către polițist.

„Vrei să fii atât de bun ca să dai ordine?

— Cred că ar fi bine să iai întâi pe femee la cercetare.

Și fără să mai aștepte răspunsul judecătorului, ordonă temnițarului să aducă pe schioapă.

Trecură câte-va minute.

D'odată se auzi în coridor un scandal care făcu pe polițist să deschidă ușa ca să vadă ce este.

— Ce vreți cu mine? răcnea schiópa încercându-se în zadar să rupă lanțul cu care îi erau legate mânile

„N'am făcut nimic, sunt o femee cinstită, vreau să fiu liberă, înțelegi?

Temnițarul și doi gendarmi se sileau s'o ție în loc.

— Nu 'mi spune mie asta, s'o spui judecătorului, răspunse temnițarul. Hai înainte, că dau.

Și începu din nou să împingă pe schiópă cu amêndouă mânile și cu umerii, în vreme ce gendarmii o păzeau cu puștele pe de laturi.

Scharf sări la schioapă și apucând-o cu o mână de fier, o isbi în cabinetul judecătorului.

— Dacă mai țipi, dacă te mai împotrivești, zise dânsul, am să te-așez în ce-

lula neagră aşa ca să nu poţi face nici o mişcare.

Schioapa 'I aruncă o privire obraznică, plină de ură, dar nu răspunse nimic.

— Apropie-te de masa aceea, reluă poliţistul, şi caută să răspunzi d-lui judecător de instrucţie adevĕrul la tot ce te va întreba.

— Cum te chiamă? o întrebă judecătorul.

— Henrieta *Holz*, răspunse schioapa uitându-se cu nişte ochi de lupoaică la întrebător.

— De câţi ani eşti?

— De patru-zeci şi doui.

— De câţi ani eşti măritată cu Mateĭ Holz?

— De 14 ani.

— Eşti acuzată de două omoruri, de incendiare şi de furturi. Te recunoşti vinovată?

Schioapa rise cu obrăznicie.

— De loc, răspunse dênsa. Eŭ şi bărbatul meŭ suntem cei mai cinstiţi din lumea asta.

— Aşa dar n'aĭ intrat nici odată în casa lui Ionas Bruck?

— Ionas Bruck? întrebă dênsa prefăcêndu-se uimită.

„Cine e omul acesta şi unde locueşte?

— Bine, aĭ să 'ţi aminteşti stăncĭ de vecinii lui, zise Scharf.

„Aĭ locuit cu bărbatul d-tale la Pitic în casa d'alăturea.

„Nu cunoşti nici pe Pitic?

„Poate aĭ să 'mi poţi spune unde se află dênsul acum..

Auzind despre Pitic, la al căruĭ omor luase şi dênsa parte, schioapa se speriă grozav.

Iute 'şi reluă stăpânirea asupră-şi şi răspunse că nu cunoaşte nici un Pitic şi că nici odată n'a locuit cu aşa om sub unul şi acelaşi acoperiş.

Scharf zimbi cu mulţumire.

— E! iată, scumpa mea, întâia contrazicere în care o să te încurcĭ, zise dênsul.

„Eŭ pot să 'ţi aduc două-zeci de oameni care o să 'ţi spună în faţă că te-aŭ văzut de o mulţime de orĭ, pe d-ta şi pe bărbatul d-tale d'împreună cu Piticul la cârciuma „Iepurilor albi".

— Nu ştiŭ nimic, zise schioapa dând din umerĭ.

„D-zeule, n'am auzit de când sunt de aşa nume.

„Nu 'nţeleg ce vreţi de la mine o femee nevinovată care mereŭ a umblat în lume pe căile drepte.

Începu d'odată să scâncească şi să plângă cu lacrimi adevărate, pe care ştia să le stoarcă mai cu seamă în ocasia asta atât de escepţională.

— Lasă, nu te mai strîmba femee, reluă Scharf.

„Să plângi după ce vei mărturisi tóte ce ştii, toate ce-ai făcut

„Ai să poţi oare să tăgăduieşti că nu d-ta şi bărbatul d-tale aţi ucis pe servitorul ebreului în pimniţa casei.

Schioapa zise din nou:

— Nu ştiu nimic.

— Şi după ce-aţi făptuit omorul, reluă judecătorul de instrucţie, aţi luat din pimniţă o mare cătăţime de aur, dulapurile din casă le-aţi spart şi aţi furat din ele o mulţime de bijuterii.

„Una din aceste podoabe, un colan de mare preţ, l'aţi dus ieri şi l'aţi amanetat negustoresei La Bourde.

— Nu ştiu nimic, repetă schioapa, n'am avut nici odată vr'o bijuterie.

— Şi n'ai amanetat asta la d-na La Bourde

Zicênd aceste vorbe, judecătorul scóse din saltar o cutiuţă şi deschizênd-o, arătă femei colanul.

— Negustoreasa ţi-a dat 5000 de mărci.

„Cu ocasia asta i-ai vĕzut lada de bani şi locul unde o ţinea.

— Te-ai întors peste nópte cu bărbatul d-tale, aţi ucis femeea şi i aţi luat tot ce avea. Nu vrei să mărturiseşti nici asta?

— Nu, nu, de o mie de ori nu. Noi suntem nevinovaţi.

„V'aţi făcut un blestem arestându ne. Nu înţeleg nici o vorbă din tot ce 'mi spui, nici una singură.

— Foarte bine.

„O să vedem acum dacă bărbatul dumitale va zice tot aşa.

„Poate că el o să fie mai înţelept... Asta o sper chiar în interesul d-tale.

„Mărturisindu-şi păcatele şi arătând căinţă o să atragă asupră 'şi indulgenţa judecătorilor.

Adresându-se temniţarului urmă:

— Temniţar, du pe arestata după perdeaua aceasta.

Apoi întorcêndu-se din nou către femee, adăogă:

— Te înştiinţez că 'ţi voiu pune un căluş în gură îndată ce vei întrerupe interogatorul bărbatului d-tale cu o singură vorbă.

„Voiu spera că nu va fi nevoe de această mĕsură.

„In fine, dacă te vei purta bine, te voiu proteja pe cât pot.

Temniţarul împinse pe femea după o perdea care acoperea un colţ al camerei.

Poliţistul dete atunci unui gendarm ordinul d'a aduce pe bărbatul femeei.

După câte-va minute Holz intră.

Dênsul mergea cu capul plecat, era abătut, descurajat.

S. harf se plecă spre judecător şi'l şopti la ureche câte va vorbe.

Acesta din urmă răspunse prin câteva clătinări din cap.

— Matei Holz, zise el întorcêndu-se spre fostul cantonist.

— Bea pentru fericirea noastră viitoare, zise Rosamunda.

„Inaintea justiției ești dator să spui adevĕrul și să rĕspunzi la toate întrebările ce ți se vor face.

„Atunci vei găsi în judecător nu un vrăjmaș ci un protector care va încerca să ți ușureze pedeapsa.

„Cred că ai să fii înţelept ca nevasta d-tale.

„O să mărturiseşti cum a deja făcut dânsa.

Indărătul perdelei se auzi un muget care numai decât încetă ca şi cum ar fi fost înăbuşit de o mână puternică.

Judecătorul urmă ca şi cum n'ar fi auzit nimic :

— Auzi, Matei Holz, nevasta d tale a mărturisit tot.

Fostul cantonist simţi că i se urcă tot sângele la cap.

Făcu un pas îndărăt împleticindu-se şi îşi ridică în sus pumnii strînşi.

Apoi esclamă :

— A mărturisit !

Şi rîzând ca un turbat, adăogă :

— Ha ha ! iată ce vă să zică şireţlicul femeesc.

„Vrea să zică a mărturisit. Dacă 'l aşa, atunci vreau şi eu....

D'o dată fu întrerupt.

— Taci, dobitocule !... strigă muierea de după perdea.

Perdeaua căzu jos, smulsă din tavan şi Schioapa se repezi cu ochii fulgeratori asupra meseî judecătorului.

Acesta din urmă voise să astupe gura femeei.

Insă Schioapa, ca o fiară, îl muscase până la sânge.

— Indărăt, îndărăt, mizerabilo ! strigă poliţistul.

Se repezi.

Şi apucând pe femee de pept o isbi de perete.

— Nu te mai încerca să influenţezi pe bărbatul d-tale, zise judecătorul, el a mărturisit deja.

— E un nătărău, scrîşni femeia care se lăsă a fi atrasă într'o cursă copilăreasscă.

„Nu poate să spună nimic, noi nu ştim chiar nimic.

Se întoarse către bărbatul său şi adăogă :

— Nu'i aşa, Matei, că suntem nevinovaţi ?

— Da, da, nevinovaţi, esclamă fostul cantonist.

El, dând cu ochii de privirea nevestei sale, îşi schimbase descurajarea într'o încăpăţînare de neînvins.

— Suntem nevinovaţi, urmă dînsul cu voce tare.

„Şi cine va spune că am mărturisit ceva, acela minte.

Judecătorul se uită întrebător la poliţist.

In momentul acela nu ştia ce avea de început.

— Vreau să mă duc să vorbesc cu omul între patru ochi, îi zise Scharf încet.

„Sper să ajung la resultat bun.

— Da, da, răspunse Holbein pe acelaş ton.

Atunci poliţistul făcu semn criminalului să vie după el.

Intrară amêndoĭ în camera alăturată şi se închise uşa după ei.

Inspectorul de poliţie începu :

— Matei Holz, bagă de seamă ce ’ţi spun.

„Acum e momentul ca să depărtezi de la d-ta tot ce’l mai rĕŭ.

„Sunt sigur că de vei stărui în tăgăduială, n’ai să scapi de călăŭ.

„Vrei oare să’ţi sfârşeşti zilele pe butuc ?...

„Aceasta este cea mai spăimêntătóre moarte.

„Dacă nu vei fi cuminte, Matei Holz, d-ta care eştĭ sdravăn, sănĕtos, şi se desparte capul de trup cu securea.

„E un lucru oribil... Gândeşte-te bine.

Însă Matei rĕspunse :

— Sunt nevinovat şi e cu neputinţă să mi se taie capul.

— In ce priveşte nevinovăţia d-tale, aŭ să ţi se aducă destule dovezi.

— Eŭ le aştept fără teamă aceste probe.

Inspectorul de poliţie continuă :

— D-ta ai ucis pe bĕtrânul Laib ca şi pe negustorésă.

„Ai pus foc locuinţei d-tale pentru a distruge dovezile crimelor ce-ai făcut, ajutat de nevasta d-tale.

„Deosĕbit de asta îţi voiŭ aduce pe bĕtrânul Tom, cârciumarul de la „Iepurii albi“.

„Atunci vei vedea....

„Şi el îţi va spune în faţă ai fost unul din mulţerii sĕi criminali cea mai regulaţi.

„Acum rĕspunde’mi, ai să poţi tăgădui toate astea ?

Beţivul era aşa de uimit de descoperirile astea încât nu putu să pronunţe nicĭ o vorbă.

Plecă capul şi se uită nehotărît în pământ.

— E lesne să’ţi închipueştĭ, continuă poliţistul că toate faptele astea nu se pot ispăşi de cât cu sânge.

„Firește procesul dumitale o să fie scurt.

„Peste două săptămâni poate aŭ să se reverse zorile în care vei fi scos din temniţă între două garduri de baionete şi vei fi coborît jos în curtea închisorei celulare plină de o mulţime de oameni curioşi.

„Vei fi apucat de ajutorii călăului şi tîrît la butuc.

„Acolo ţi se va întinde gâtul.

„Atunci d’o dată, va fulgera toporul asupra’ţi şi pe urmă....

Un gemĕt înăbuşit, dureros ce scăpă din pieptul omului tăiă vorba inspectorului.

Trupul slăbit de beţie al fostului cantonist perdu acum şi restul de energie ce mai avea.

Descurajarea morală dete expresia acestei slăbiciuni.

Mizerabilul se clătină şi căzu pe un scaun.

Poliţistul văzu că birunţa lui era apropiată.

Trebuia să se folosească îndată de momentul favorabil

— Însă e un mijloc ca să scapi de pedeapsa cu moarte, Matei Holz, urmă dânsul iute.

„Nu'i aşa că aĭ vrea mai bine să staĭ zece anĭ în temniţă de cât să plecĭ capul sub securea călăului?

Criminalul se uită lung şi cu neîncredere la poliţist.

— Mântuirea nu maĭ este, borborosi dânsul, când cine-va e vinovat cu adevărat.

Poliţistul reluă cu un ton prietenos:

— Ba este, scumpul meŭ amic, am eŭ maĭ multă experienţă în privinţa asta, crede-mĕ.

„Când veĭ dovedi că aĭ fost sedus, că aĭ jucat numaĭ rolul de mână iar nu de cap la executarea crimelor, sunt sigur că juraţiĭ aŭ să'ţi acorde circumstanţele uşurătoare.

Matei se ridică cu greutate.

Inspectorul aştepta cu anxietate să vadă efectul vorbelor sale.

Văzu că ochiĭ criminalului străluciaŭ de o speranţă miseleaseă.

— Da, e întocmaĭ aşa, zise el, am fost sedus.

„Drăcoaica de nevasta mea m'a sedus cu ispitele ei.

„Să fie blestemată!

„Nu mi-a dat pace de loc până nu m'am învoit la ceea ce voia dânsa să fac. Asta'i adevĕrul.

„Să moară ea!

„Să 'l taie eĭ capul; iar nu mie, un biet om sedus care am umblat maĭ nainte pe căile drepte.

Începu să plângă.

Scharf îşi întoarse capul disgustat. Nu voia să arate adâncul dispreţ ce 'I inspira acea fiinţă mizerabilă.

Dânsul îşi atinsese scopul.

Mărturisirea era făcută. Asta era importantul.

Însă în momentul acesta'I era de zece orĭ maĭ scârbă de mişelia bărbatului de cât de rĕutatea şi încăpăţinarea femeeĭ care ceĭ puţin îşi ţinea rolul cu oarecare consecinţă.

Întorcându-se către acuzat, îl întrebă:

— Vreĭ să'ţi repeţi mărturisirea naintea judecătorului de instrucţie, Matei?

— Da, vreaŭ să spun tot, răspunse criminalul cu glas nesigur.

„Însă cer să se scrie negru pe alb... că am fost sedus...

„Trebue să se scrie asta... Alt-fel nu spun nimic.

Inspectorul adăogă:

— O să se scrie, n'aĭ grijă. Chiar eŭ mĕ însărcinez.

„Haidem.

Matei făcu câţiva paşi spre uşă. Însă aproape de prag se opri.

Poliţistul se opri şi el privindu 'l cu mirare.

Uitându-se către Scharf, zise:

— N'am să pot vorbi în față femeei mele.

„Nu se poate să fie scoasă afară în timpul interogatoriului meŭ?

— Nu, nu, e nevoe că ea să stea înnăuntru, să audă tot ce aĭ să spuĭ.

„Insă, dacă dorești, ea nu va putea să te vadă.

„Dar ce dracu, ți-e frică d'o muiere? Fiĭ bărbat tare.

„Ce are să'ți facă când suntem și noĭ acolo?

„Hotărăște-te...

Criminalul se gândi puțin.

Apoĭ ridicând capul cu hotărîre, esclamă:

— Eĭ bine, fie ș'așa. Am să mĕ păzesc numaĭ să mĕ uit în ochiĭ eĭ vrăjitorĭ.

„E în stare să mĕ omoare numaĭ cu privirea.

„Eŭ lucrez pentru mântuirea mea și nu trebuie să mĕ gândesc la alt ceva....

„Să mergem, d-le inspector, sunt hotărît să vorbesc...

Polițistul nicĭ nu 'I dete vreme să isprăvească.

Se temea ca nu cum-va să'și schimbe părerea.

Deschise ușa și trecu cu el în sala judecătorului.

— Omul vrea să mărturisească tot, zise el.

„El caută mântuire în adevĕr.

Nevasta fostului cantonist se uită la bărbatul eĭ cu niște ochĭ de nebună.

D'o dată dĕnsa sbucni într'un rîs satanic și strigă:

— Ha, ha! Matei, știĭ că ți-a venit o bună ideĭ!

„Vreĭ să tragĭ judecătorii pe sfoară... Bine, bine, spune-le minciunile tale. Aŭ să știe atunci maĭ puțin ca maĭ înainte..

Judecătorul ordonă șchioapei să tacă.

Apoĭ întorcându-se spre Matei îl întrebă:

— Mărturisești că aĭ ucis pe servitorul lui Ionas Bruck?

Un oftat fluerător sbucni din pieptul omuluĭ.

— Da, eŭ l'am ucis, răspunse dĕnsul. Insă femeea mea m'a îndemnat... Ea a voit cu orĭ-ce preț.

Inainte ca polițistul să poată opri pe șchioapă, dĕnsa se repezi ca o furie asupra bărbatului sĕŭ și voi să 'l apuce cu dinții de gât.

Scharf o prinse la vreme și isbind-o de perete 'I strigă:

— Cu furia asta te trădezĭ singură maĭ mult de cum te trădează bărbatul tĕŭ...

„Ha, stăĭ liniștită acolo. Ba maĭ bine să te leg de picioare ca să nu te poțĭ mișca din loc.

Cu o nespusă greutate Scharf legă strîns picioarele șchioapei de la genuchĭ în sus.

Judecătorul reîncepu atunci interogatorul.

Insă îndată ce Matei deschise gura să vorbească muierea începu să țipe, să urle ca o smintită.

Gândul îi era să facă atâta sgomot în cât să nu se înțeleagă nimic din spusele bărbatului său.

Scharf luă atunci o batistă, îi făcu un nod mare la mijloc și repezindu se la schioapă, îi puse căluțul în gură și apoi îl legă mânile.

— Cum ai ucis pe bătrânul Laib? întrebă apoi judecătorul pe Matei Holz.

— I-am dat în cap cu un drug de fier...

„Am intrat în pimniță pe o gaură, din casa Piticului.

„Evreul stătea plecat, asupra unui butoiu plin cu aur când femeea mi a strigat: „Dă-i în cap, Matei" și eu am ascultat-o.

— Dar pe negustoreasă? Mărturisești c'ai ucis-o și pe dênsa?

Omul dete din cap în semn afirmativ.

— Tot după îndemnul nevestei mele, zise dênsul.

„Destul i-am spus că nu e bine. Tôte de geaba.

— Cum ai ucis pe negustoreasă? întrebă judecătorul.

— I-am dat în cap cu un topor pe care 'l luasem d'acasă din bucătărie.

„Femeea mea mi l'a pus în mână.

„Ah! era îngrozitor de vêzut cum întorcea ochii și mă privea.

„N'am să mai uit eu asta chiar când voiu fi bătrân.

— Mărturisirile astea drepte âu să 'ți prindă bine, zise Holbein.

Să vedem acum dacă și femeea n'o să se întoarcă la căință.

„Să 'l luăm căluțul.

Indată ce schioapa fu pusă în stare să 'și miște limba, începu să strige la bărbatul său:

— Câine bețiv! Ce-ai spus tu aci?

„Vrei să te pui cu sila pe butucul călăului?

— Așa dar, ai auzit Henrieta Holz; bărbatul d-tale a mărturisit tot.

— Minciuni, calomnii,.. Are delir în gât și la limbă.

— Bărbatul d-tale este mult mai cuminte ca d-ta.

„Te sfătuesc să 'l urmezi exemplul. Mărturisește tot ce a fost.

— Nu știu nimic, respunse femeea, și dacă mi se va tăia capul se va fi comis asupră-mi un omor judiciar.

— Eu aș fi gata să iau respunderea acestui omor, zise judecătorul.

„Insă fiind că nu vrei să spui nimic, ne mulțumim cu atacurile d-tale asupra lui Matei în vreme ce dênsul vorbia. Și ele sunt o mărturisire.

„Acum d-le inspector de poliție, continuă dênsul adresându-se lui Scharf,

cred că putem trimite pe prizonieri în închisoare.

„Ceea ce am avut de aflat am aflat.

Temniţarul voi să scótă afară pe soţii criminali.

D'odată Matei zise:

— Aş vrea ca să mai rĕmĕn puţin ca să fac o descoperire importantă?

— Ce anume?...

„Spune iute.

Matei stătea la îndoială.

— Dacă fac poliţiei o descoperire mare, zise dĕnsul în sfârşit, dacă o luminez într'o afacere cu care de mult îşi bate capul fără să ajungă la vr'o ispravă, am să pot căpăta o uşurare de pedeapsă?

— Nu pot să'ţi dau nici un rĕspuns în privinţa asta, zise judecătorul, până nu voiu auzi de ce e vorbă.

„Te vestesc însă, că de veţi spune minciuni situaţia ţi se va înrĕutăţi în loc să se îmbunătăţească.

— Am să spun lucru adevĕrat, zise Matei.

„O să vĕ miraţi, domnilor, când îl veţi afla.

„Ştiţi că de cât va timp umblă fórte mulţi bani falşi de aur în ţară.

Inspectorul deschise ochii mari.

Criminalul continuă:

— Poliţia a dat brânci căutând pe fabricanţi şi tot nu i-a găsit.

Scharf deveni foarte atent.

— Şi d-ta eşti în posiţie să dai informaţii sigure asupra falşificatorilor? întrebă el.

— Da, pot să vĕ spun numele unui om care este de sigur capul falşificatorilor.

„Când îl veţi avea pe dĕnsul o să aveţi şi pe cei-l'alţi.

— Cine este? întrebă inspectorul de poliţie.

— Hai, spune 'l! esclamă tot o dată judecătorul.

— De geaba nu 'l spun, zise Matei rînjind.

„Vreau să fiu sigur că am să scap cu câţi-va ani de temniţa mai puţin.

— Ai dreptate, dobitocule, strigă d'o dată Schloapa.

„Faci foarte bine să tragi încoace şi pe boerul cel mare.

„Poate să meargă în temniţă tot aşa de bine ca şi noi.

„Aceasta e singurul lucru bun pe care îl faci azi.

Matei se speriă auzind vorbele astea ale femeei sale.

El se temea ca nu cumva va să spuie ea numele şi să 'l facă a perde astfel folosul la care s'aştepta.

Adresându-se judecătorului dĕnsul continuă:

— Să se puie numai în acte că am adus un mare serviciu poliţiei în descoperirea falşificatorilor de bani.

„Atunci spun numele marelui falşificator.

— Iusă va trebui atunci să dovedeşti că spusele d tale sunt adevărate, zise Scharf.

— Nu mai rămâne îndoială. Capul falşificatorilor e contele Marco.

„Dênsul a împrăştiat o mulţime de bani falşi de aur.

Poliţistul tresări.

— Contele Marco! esclamă dênsul.

Ori-cât de mirat părea în aparenţă, în spiritul sêu îşi zicea că se putea de mult aştepta la aşa lucru din partea contelui.

Poate nu crezuse pe Marco tocmai capabil de crimă, dar îşi zisese că viaţa lui era foarte aventuroasă, că era nevoe să fie supusă la supraveghere.

— Contele Marco e un falşificator de bani, repetă Matei.

„Şi dacă noi o să mergem în temniţă, poate să ne însoţéscă şi dênsul, căci nu e mai bun de cât noi.

— Pe ce îţi bazezi afirmările? întrebă judecătorul.

„Înţelegi că vorbele d tale par cam neadevărate.

— Că par ori nu par prea puţin îmi pasă, zise Matei care prinsese puţin curaj.

„Ştiu un lucru, că aurul din pimniţa lui Ionas Bruck era tot dat de contele Marco şi că aurul acesta era tot falş.

Vorbele criminalului începură acum a avea un interes şi mai mare pentru poliţist.

El vêzu că Matei avea dreptate într'un punct.

N'auzise el însuşi din gura contelui că aurul din pimniţa evreului era dat de dênsul?

— Cum ai aflat că aurul e falş? întrebă dânsul.

— Cum să aflu? am făcut probă. Faceţi şi dvs. dacă poftiţi.

„Trebue să se afle încă mulţi bani falşi în casa mea dacă pompierii vor f stinş o.

Judecătorul de instrucţie se întoarse spre un funcţionar criminalist.

Îi ordonă să se ducă numai de cât în casa soţilor Holz.

Acolo să vadă dacă cu adevărat se afla aurul falş.

Pe urmă judecătorul dete ordin ca arestaţii sa fie înapoiaţi în celulele lor.

Matei nu plecă până nu repetă că trebue să se scrie în cărţi că el adusese un mare serviciu poliţiei

Când Holbein rămase singur cu poliţistul, zise:

— Eu nu cred nici o vorbă din tóte astea.

„E un mijloc cunoscut al criminalilor d'a acuza pe nevinovaţi ca să se uşureze pe dênşii.

Inspectorul de poliţie comunică judecătorului de instrucţie ce legătură era între contele Marco şi cămătarul Ionas Bruck ca astfel să poată scoate vr'un lucru adevêrat din mărturisirea criminalului.

— Să fie cu putință una ca asta?... *răspunse Holbein*.

„Un om distins, avut ca contele Marco să comită o așa faptă gravă?

„Contele Marco ar putea fi un falșificator, d-le Scharf, dar cu totul în alte împrejurări.

— Noi ca persoane oficiale nu socotim nimic imposibil, răspunse polițistul, pentru că *noi* avem ocasiune în toate zilele să ne convingem că așa ceva se poate întâmpla.

„Eŭ *cunosc personal foarte* bine pe d-nul conte și știŭ, că el poate trăi cinstit.

„Totuși îl crez d'un caracter care întrunește șiretlicul cu rĕutatea.

„Și pe lângă asta mai era în timpul din urmă amestecat într'o afacere ca asta.

„Să presupunea de exemplu că otrăvitoarea lady Nelson ar fi fost ascunsă la dênsul.

„Eŭ am cercetat peste tot locul ca să pot afla ceva și am observat că contele în împrejurarea aceasta era tot așa de ne-astâmpărat și grăbit ca și poliția. Așa când am făcut o cercetare pentru prima oară *în casa contelui* în afacerea sparge-rei casei lui Ionas Bruck, acolo am întâlnit un om, care după înfățișare părea un recidivist evadat dintr'o pușcărie.

„La vederea mea omul se retrase înapoi și contele îmi afirmă mai târziŭ că m'am înșelat.

„Însă ce vĕd ochiĭ meĭ, d-tra vedeți, și eŭ m'am întrebat mult ce caută în casa contelui un așa periculos criminal. Căci când contele s'a amestecat cu falșificatorii din Berlin, el trebue să fi intrat în relații și cu criminalii de alt soiŭ, și atunci natural că totul e posibil.

— Dacă nu mĕ înșel, contele se însoară azi, zise judecătorul de instrucție.

— Nu face nimic, răspunse polițistul, dacă spusele lui Holz se întâresc în privința falșificatorilor de bani, eŭ nu voiŭ șterge de pe tabla neagră pe contele Marco nici nu voiŭ fi acela care să nu 'l ridic de la masa de nuntă și să nu 'l confruntez cu complicii sĕi.

— Dar gândește-te, d-le Scharf, că mareșalul curții majestății sale Împĕratului este unchiul miresei și că e foarte probabil ca el să se fi aflat între oaspeții contelui Marco.

Polițistul aruncă o privire disprețuitoare asupra judecătorului de instrucție.

— Domnul mareșal al curței nu trebue să se joace cu noi, trebue să se supună legiĭor, replică el.

„Chiar când însuși ar fi bunicul tinerei femei, el ar fi cel din urmă care ar protegia cu mâna sa pe un așa mare șarlatan și călcător al legilor statului.

— Însă....

— Eŭ știŭ că trebue să ne supunem cu toții legeĭ.

LXXIX

Nunta Rezamundei

Ziua nunței! Zi de soare, zi aurită a vieței omenești cât de adese-ori ai procurat adevărata și blânda fericire și cu toate astea câte escepțiuni, câte dureri de asemenea n'ai pregătit tu.

„Ziua nunței! Inima fie cărei fete bate mai tare, când acest cuvênt devine fapt de sigur și frumoasele noastre cititoare sunt cuprinse de un fior dulce, pentru că în această zi trebuie să se gândească saŭ la trecut saŭ la viitor.

Acelea, pentru carî ziua aceasta e o amintire, se întorc cu plăcere cu gândul lor la ea și zic că odinioară într'o astfel de zi aŭ căpătat ceea ce aŭ dorit. Adevărata fericire înflorește numaĭ în căsnicie.

Și numaĭ din cauza acestei fericirî bate inima tinerei fete în ziua nunței.

Nicĭ un tablou nu e maĭ fermecător de cât acela al unei căsătorii fericite.

Câtă poezie în aceste două ființe care trăesc una pentru alta!

După întâile fierbințelî de dragoste, vine liniștea durabilă.

Dênsa este bazată pe stima reciprocă care respândește în inima tinerilor soțî o fericire cerească.

Toate merg bine.

Bărbatul se scoală de dimineață și înainte d'a pleca la lucru strînge încă o dată în brațe pe tînĕra sa femee.

Ĭi dă sărutul de dimineață și pleacă cu zîmbetul pe buze.

Bărbatul lucrează cu ardoare și cu curaj.

Ideea că seară o să se întoarcă între brațele tinerei soții, îĭ face lucrul maĭ ușor și plăcut.

Femeea rămâne acasă.

Pe când bărbatul poartă de a aduce ale casei, ea e continuŭ preocupată ca să țină curate și în bună rânduială tóte ale casei.

Dênsa îngrijește de menagiŭ și gătește bucatele care știe că sunt pe gustul bărbatului.

Când vine dênsul a casă, la prânz, masa e gata.

Omul n'are vreme nicĭ nu trebuie să aștepte.

Nevasta, abia vede de departe pe bărbat, pune supa pe masă.

Între rîsetele și glumele se ia prânzul pe care soțul îl găsește gustos chiar dacă este frugal.

Din când în când buna menajeră îșĭ permite d'a face bărbatului sĕŭ câte o surpriză.

Gătește vr'o bucată neobicĭnuită și nu prea costisitoare pe care știe că va fi bine primită

Atunci este o mică serbare în familie care strînge maĭ tare legăturile ce unesc tinerii soți.

Contele se uită mirat după ea.

Când dispăru, el zise :

— Purtarea acestei florărese mi se pare cam tainică.

„De alt fel parc'am mai văzut eŭ această faţă frumoasă, energică şi nu ştiŭ unde.

Rozamunda adăogă :

— Iţi mărturisesc că privirea acestei femei mi a făcut rĕŭ.

„Se uita la mine par'că voia să mĕ străpungă.

Şi uitându-se la flori, continuă :

— Buchetul ăsta nu 'mi mai e aşa drag de când l'am primit din mâinile sale.

— Haide, surioară, să nu te laşi să fii învinsă de o impresiune copilărească, zise Artur zîmbind.

— Dar ...

Fata se întrerupse.

In clipa asta se auzi d'o dată un cântec de oameni în grădină.

Artur şi Rozamunda se uitară uimiţi pe fereastră.

Vĕzură mai mulţi lucrători ai fabricei contelui Fernau.

Dĕnşii se adunaseră în tăcere şi intonaŭ un cântec de ocasie în onoarea zilei de nuntă a surorei stăpânului lor pe care îl iubiaŭ ca pe un protector.

După două minute veni un servitor şi anunţă că inspectorul Stubenrauch aştepta în grădina de iarnă pe d. conte şi pe sora sa.

Contele eşi iute după servitor. Rozamunda se apucă să se îmbrace şi după jumĕtate de ceas se duse după fratele sĕŭ.

Stubenrauch o felicită din inimă din partea tuturor lucrătorilor pentru ziua ei de nuntă.

Şi ură o fericire neturburată pentru tot cursul vieţei şi 'i dete un buchet care de şi nu era aşa bogat ca al contelui Marco, fu primit cu o mulţumire mult mai senină.

Trecem în interesul faptelor următoare peste amĕnuntele pregătirilor de cununie care fură ca ori-care altele, cu deosebirea că contele tinuse să desfăşure un lux neobicinuit.

Toţi membrii înaltei nobleţi berlineze ţinuseră să ia parte la ceremonia căsătoriei unei fete de viţă aşa mare.

Contele Fernau nu mai dovedea cu rĕspunsurile la felicitări.

In ziua acea fu de o activitate extraordinară.

Insoţi pe sora-sa la biserică, într'un cupeŭ scânteietor de aur, tras de patru cai albi şi urmat de o mulţime de alte trăsuri.

Ajută el însuşi pe sora sa să se coboare.

Marco se afla deja pe pragul bisericei.

Luă braţul miresei sale şi o conduse

Rozamunda sări speriată de la oglindă.

Își puse un capot cochet de mătase galbenă.

Alergă și deschise.

Fratele sĕŭ, contele Artur, intră înăuntru.

— Tu ești, Artur?... esclamă dênsa. Așa de dimineață?

— Iubirea mea de frate m'a adus aci mai de timpuriŭ, rĕspunse el. Mĕ tem că azi n'o să mai putem vorbi între patru ochi.

— Ai să'mi spui ceva, frate? întrebă fata.

— Am să'ți fac câte-va întrebări la cari sper că o să rĕspunzi cu sinceritate și cu acea confidență ce am încercat toi-d'a-una să'ți inspir.

— Artur, te-ai îndoit vr'o dată de mine?

— Oh! nici o dată, Rozamunda!

„Mulțumită sinceritățeĭ și supuneriĭ tale, scumpa mea, mi-a fost ușor să îndeplinesc datoria mea față cu tine.

— Mi-ai fost nu numaĭ un frate ci și un tată.

— M-am silit să nu te fac să simți lipsa părinților.

— Când a murit mama, eŭ eram o copilă mică și nu cunoscui atunci perderea mare ce mĕ apăsa.

„Când mĕ făcui mai mare, îngrijirile afectuoase cu care mĕ înconjurași, nu îmi lăsară vreme să mĕ gândesc la rĕposata noastră mumă care de sigur s'a rugat pentru mine, sus în cer.

— Delicatețea sentimentelor tale, surioră, mi-e sigură garanție a nobleței sufletului tĕŭ.

„Ultimele cuvinte ale mamei din patul sĕŭ de moarte, fură pentru tine, Rozamunda.

„Când, îngenuchiat lângă pat ea 'mi puse mâna pe cap și mĕ bine-cuvêntă, mĕ făcu să jur că ți-aș fi ținut loc de tată și de mamă.

„Vĕd azi cu *satisfacție*, că ostenelile mele n'aŭ fost infructoase.

„De acea ...

Vocea îi înecă în gâtlej. Era fórte emoționat.

Rozamunda se apropiă de dênsul cu grăbire.

Îi apucă o mână.

Și uitându-se în ochiĭ lui în care strălucia o lacrimă, ea zise:

— Ce-ai *frate*?.. de ce ești atât de mișcat?

— Nu e nimic, surioară.

Își frecă ochiĭ cu palmele și reluă cu o voce pe care se încercă s'o facă sigură:

— Uite a trecut.

Și pe buzele lui se ivi un zîmbet care numaĭ vesel nu era.

Însă tînĕra fată nu se mulțumi de această aparență.

— Frate, zise ea, când în camera mea, am observat pe fața ta o preocu-

patie necbicinuită şi tocmai eram să te întreb de pricina acestei preocupări...

Urmă o scurtă tăcere.

Contele se uita în pământ gânditor iar Rozamunda privea la fratele ei observând sforţările ce el făcea spre a 'şi ascunde emoţiunea.

In sfârşit ea întrerupse tăcerea.

Cu o voce slabă, abia înţelegibilă, murmură :

— Frate...

Contele Fernau ridică ochii.

— Frate... repetă ea.

— Rozamundo... ce vrei?...

— Imi ascunzi ceva...

— Cum s'ar putea dacă am în tine cea mai deplină confidenţă?

— Dar această confidenţă se stinge în ajunul căsătoriei mele.

— Te înşeli.

— Atunci vorbeşte.

„Spune'mi pentru ce te vĕd atât de întristat?

— Rozamundo, tu însăţi ai spus că am fost pentru tine un părinte....

— Da, ţi-l repet, tu ai fost pentru mine o familie întreagă.

— Ei bine, surioară, în ajunul căsătoriei unei fiice, tatăl poate să nu fie adênc mişcat? Poate să se despartă el de unica sa copilă fără....

— Oh! frate!...

Se aruncară în braţele unul celuilalt.

Lacrimile lor se amestecară.

După ce se potoli emoţiunea, contele Fernau se desfăcu încet din îmbrăţişarea tinerei fete şi zise :

— Eŭ, ca bărbat, ar fi trebuit să fiŭ mai tare.

— Pentru a fi bărbat nu cred că e nevoe a închide în sine sentimentele ce le încearcă o inimă simţitoare.

— Rozamundo, eşti un înger.

— Sunt ceea ce ai vrut să fiŭ.

„Dar faci rĕŭ că te întristezi căci nu ne despărţim de loc.

„Sper că nu mĕ vei părăsi şi că te voi vedea în toate zilele.

— Dragă surioară, eŭ nu te voi părăsi de sigur; voiŭ veghia ca să fii fericită cum ai fost până aci

„Nu pot însă să'ţi ascund că trebuie să te supui viitorului tĕŭ soţ, care va căuta un loc apartat pentru a folosi de fericirea ce aduce omului posesiunea femeei iubite.

Apoi schimbând tonul, el reluă îndată fără să dea vreme Rozamundei d'a rĕspunde :

— Insă să lăsam lucrurile viitoare şi să vorbim de presentul.

— Aşa dar ai cu adevĕrat să 'mi spui ceva.

— Da.

— Vorbiai de nişte întrebări pe care ai să mi le adresezi.

— Tocmai pentru asta am venit la tine, surioară.

— Atunci şezi şi vorbeşte.

— E mai bine să ne ducem puțin lângă fereastra asta deschisă.

„Aerul ăsta de primă-vară care vine din grădină, are un miros delicios.

Merseră amêndoĭ la fereastră.

Contele Artur apucă amêndouĕ mânile fetei.

— Surioară, zise el, spune'mi încă o dată sincer, ca și cum ai vorbi cu mama noastră:

„Crezi tu că o să te facă fericită căsătoria asta?

— Da.

— Ești convinsă?

— Da.

— Dacă nu cum-va inima ta simte o altă aplecare...

— Inima mea *n'a* avut *și nu* are de cât o singură aplecare, de cât un singur amor.

— E încă timp să te retragi dacă vrei, crede-mĕ.

— Nu.

— Cuvêntul definitiv, vorba din urmă nu e încă pronunțată.

— Ba e pronunțată, frate, chiar din ziua în care s'a făcut logodna.

Apoĭ cu hotărîre relă:

— Nimic nu m'ar fi făcut să mĕ desleg de acel angajament....

— Totuși...

— Vreaŭ să mĕ țin de cuvêntul dat chiar de-aș fi convinsă că alegerea ce am făcut-o e o rătăcire.

„Tot n'aș fi făcut nimic.

— Sper însă că nu'i acesta cazul, nu 'i așa, Rozamundo?

Contesa 'și clătină capul în un de tăgăduire.

Figura ei frumoasă deveni fórte serioasă.

Apoĭ răspunse:

— Nu, Artur, nu'i acesta cazul; pasul pe care 'l fac e *fructul* unei lungi meditațiuni.

„Marco poate fi un om pe care patima îl împinge adesea să comită o nedreptate.

„Însă inima sa este bravă și cavalerească.

„Asta ne-a dovedit-o în atâtea ocasiuni.

— *Dar te-am surprins* câte-va ori în aceste zile din urmă, dusă pe gânduri și melancolică retrăgêndu-te în camera ta saŭ într'un colț depărtat al grădinei.

— Marea schimbare de obiceĭuri la care trebue să se supue o fată când se mărită, exercită asupra mea un oare-efect....

— Asta'i tot?

— Da.

— Pot să mĕ încrez în aceste cuvinte?

— D-zeŭ mi-e martor că spun adevĕrul.

Artur ridică ochiĭ spre cer.

Cu un glas *solemn* și emoțic onat, exclamă:

— Ascultă-mĕ, D-zeule!

„Trimite asupra acestei inocente creaturi bine-cuvêntarea ta.

Tăcură amêndoi câte-va clipe.

Rozamunda, privind în înfinitul albastru al cerului era absorbită în meditațiuni.

Contele Fernau o lăsă în prada gândurilor sale.

El nu voia să întrerupă cursul ideilor surorei sale, lăsând-o astfel cu totul liberă în hotărîrea ei.

In fine, ca deșteptându-se dintr'un vis, ea își întoarse privirea către fratele ei.

El o privi cu un sentiment de imensă dragoste.

Pe urmă zise:

— Rozamundo, ți-am făgăduit că nu te voi uita nici odată.

„Insă și tu trebue să 'mi promiți că nu mă vei uita pe mine.

Rozamunda apucă mâna lui Artur și strînse cu putere într'ale sale.

Cu un ton afectuos esclamă pe când în ochii se iviră lacrimile:

— Oh! frate!...

Dênsul urmă:

— Să nu uiți nici odată că ai un frate căruia'i datorezi sinceritate și încredere.

„Când vei avea o grijă, când inima 'ți va fi apăsată de un necaz, când vei avea o dorință pe care soțul tău n'o să ți-o poată împlini, ai să știi tu cui ai să te adresezi, nu'i așa?

— Oh! cât ești de bun, fratele meu esclamă Rozamunda.

Dênsa'și trecu brațele pe după gâtul fratelui ei.

— Cât de mult îți sunt eu ție datoare pentru bunătatea ta.

„Cum o să'ți pot mulțumi? Cum să 'ți probez recunoștința mea?

Artur răspunse:

— Dragă Rozamunda, eu n'am făcut de cât datoria mea.

„Despre recunoștință n'ai de cât un mijloc ca s'o dovedești.

— Care?

— Avênd tot-d'a-una deplină încredere în mine.

El sărută obrazul fraged și alb al surorei sale.

Apoi continuă:

— Incă un cuvênt.

— Spune.

— E vorba de afaceri.

— Mi se pare că acum pentru întêia oară ea vine între noi.

— E adevărat. Insă nu te speria, am să fiu scurt.

„Când bunul nostru tată a închis ochii, ne-a lăsat o avere de aproape un milion și jumătate de talerî.

„Eu nu m'am mulțumit ca mulți alți să întrebuințez banii în cumpărarea de hârtii sigure de stat.

„M'am apucat de întreprinderi industriale și azi averea asta e aproape îndoită.

— Așa mare e averea noastră?

— Da.

— Ba nu'l.

— Cum?

— Banii pe care i-ai câștigat cu inteligența și hărnicia ta sunt cu desăvêrșire ai tĕi.

— Glumești?

— Nici de cum.

— Atunci nu te înțeleg.

— Așa cere dreptatea.

— Să mĕ ferească D-zeŭ!... esclamă contele.

„Tu ai fost asociatul meŭ anonim, surioară.

„Azi voiŭ numĕra contelui Marco zestrea ta de un milion patru sute de mii de talerĭ.

„Am ținut să te înștiințezĭ despre asta.

„Ast-fel n'ai să crezĭ vr'o dată că ai intrat în casa lui Marco fără mijlóce.

Artur se rădică rîzênd apărându-se de explosiile de mulțumire ale surorei sale.

In momentul acesta intră o cameristă a Rozamundei și anunță că venise o damă care cerea să vorbească numaĭ de cât cu d-șoara.

Ea aducea un buchet de nuntă din partea contelui Marco.

— Buchetul de nuntă, esclamă tînĕra contesă bătênd în palme de bucurie.

„Poftește-o înăuntru, iute, iute!

După câte-va minute intră în odae o femee foarte frumoasă și înclinându-se adânc întinse fetei un buchet admirabil compus din trandafirĭ viorele și mirțĭ.

— Ce buchet frumos! esclamă mireasa.

„Ah! Artur, ia privește trandafirii aceștia, ce coloare, ce frăgezime.

— Așa i-a poruncit d. conte zise florăreasa căci ea însă-și se recomandase ca atare.

„Ne-a zis să alegem tot ce-avem maĭ frumos.

„Trandafirii aceștia d-șoară, aŭ fost culeșĭ din grădinile regale ale Madridului iar viorelele aŭ înflorit în valea de la San-Rems.

— Sper însă că mirții sunt germani, esclamă Rozamunda căci eŭ, ca o fată Germană ce sunt vreaŭ să am un buchet de nuntă ale cărui florĭ să fi rĕsărit pe pămênt german,

„Totuși, iți mulțumesc pentru osteneléla d-tale d-nă.

„Ai făcut buchetul cu mare artă. Pot să 'ți fiŭ de folos la ceva?

„Mĕ privești într'un chip așa ciudat!...

— Admir frumusețea d-tale, d-nă contesă, zise florăreasa.

„Pe figura'ți stă scris că trebuie să fiĭ fericită.

O emoțiune neesplicabilă cuprinse pe femee pronunțând aceste vorbe.

Dênsa se inclină din neŭ adânc, își lăsă vĕlul pe față și eși iute.

Contele se uită mirat după ea.

Când dispăru, el zise :

— Purtarea acestei florărese mi se pare cam tainică.

„De alt-fel parc'am mai văzut eŭ această față frumoasă, energică și nu știŭ unde.

Rozamunda adăogă :

— Îți mărturisesc că privirea acestei femei mi a făcut rĕŭ.

„Se uita la mine par'că voia să mĕ străpungă.

Și uitându-se la flori, continuă :

— Buchetul ăsta nu 'mi mai e așa drag de când l'am primit din mâinile sale.

— Haide, surioară, să nu te lași să fii învinsă de o impresiune copilărească, zise Artur zimbind.

— Dar ...

Fata se întrerupse.

In clipa asta se auzi d'o dată un cântec de oameni în grădină.

Artur și Rozamunda se uitară unimiți pe fereastră.

Vĕzură mai mulți lucrători ai fabricei contelui Fernau.

Dĕnșii se adunaseră în tăcere și intonaŭ un cântec de ocasie în onoarea zilei de nuntă a surorei stăpânului lor pe care îl iubiaŭ ca pe un protector.

După două minute veni un servitor și anunță că inspectorul Stubenrauch așteptă în grădina de iarnă pe d. conte și pe sora sa.

Contele eși iute după servitor. Rozamunda se apucă să se îmbrace și după jumĕtate de ceas se duse după fratele sĕŭ.

Stubenrauch o felicită din inimă din partea tuturor lucrătorilor pentru ziua ei de nuntă.

Și ură o fericire neturburată pentru tot cursul vieței și 'l dete un buchet care de și nu era așa bogat ca al contelui Marco, fu primit cu o mulțumire mult mai senină.

Trecem în interesul faptelor următoare peste amĕnuntele pregătirilor de cununie care fură ca ori-care altele, cu deosebirea că contele tinuse să desfășure un lux neobicinuit.

Toți membrii înaltei nobleți berlineze ținuseră să ia parte la ceremonia căsătoriei unei fete de viță așa mare.

Contele Fernaŭ nu mai dovedea cu rĕspunsurile la felicitări.

In ziua acea fu de o activitate extraordinară.

Insoți pe sora-sa la biserică, într'un cupeŭ scânteietor de aur, tras de patru cai albi și urmat de o mulțime de alte trăsuri.

Ajută el însuși pe sora sa să se coboare.

Marco se afla deja pe pragul bisericei.

Luă brațul mireseĭ sale și o conduse

ast-fel spre altar călcând pe un covor lung de mătase presĕrat cu flori.

Când Artur, după ce dăduse mai multe ordine, voi să intre şi el în biserică, îi eşi d'odată înainte o fetiţă care 'i dete o scrisoare rugându-l s'o citéscă îndată căci e foarte grabnică.

Artur foarte intrigat rupse plicul. Dete peste o scrisoare lungă pe care voi s'o pună în buzunar spre a o citi mai târziŭ, când două nume îi isbiră d'odată privirea.

Acestе două nume erau: contele Marco, baronul de Colimar.

Se retrase atunci într'un unghiŭ al vestibulului pridvorului şi citi întreaga scrisoare iscălită de un anonim.

Nu vom putea să spunem impresiile lui, atât numai că intrând în biserică era foarte galben.

Cununia se săvârşi după o predică emoţionătoare a pastorului, în sunetul orgelor şi a corurilor.

Noii căsătoriţi se întoarseră acasă cu invitaţii şi se puseră la masă.

Şampania curse gârlă ca şi toasturile.

Pe la sfârşitul mesei, William se apropiă de stăpânul sĕŭ şi 'i şopti:

— *Poliţistul Scharf* e jos; vrea numai de cât să vorbească cu d-ta.

Marco se sculă iute şi trecu în altă odaie cu servitorul.

— Scharf? zise c'a venit Scharf? întrebă dânsul cu un glas tremurător. Spune-i că am nuntă, că nu pot să viŭ, nu 'nţelegi atâta?

— I-am spus n'ai grijă, dar nu vrea să înţeleagă dânsul.

„A zis că n'o să te reţină mult.

Contele se scoborî în cabinetul sĕŭ de lucru unde se închise cu inspectorul Scharf.

Convorbirea între dênşiI, încetă la început, vehementă mai pe urmă, dură o jumĕtate de ceas.

După ce Scharf eşi, Marco căzu sdrobit pe un fotoliŭ.

Stătu cât-va timp ast-fel ca în nesimţire.

In starea asta'l găsi Rozamunda.

Dênsa îl căutase prin toate odăile.

Miressa intră încetişor şi luându-i capul între mâini îl întrebă în şoaptă ce are de'l aşa trist şi abătut.

Marco sări în sus.

O spaimă mare i se putea citi în ochi

Recunoscênd pe Rozamunda, se mai linişti.

Dênsul îi apucă amĕndouĕ *mânile* şi le strînse într'ale sale.

— Rozamundo! esclamă dênsul, soţie cât de mult îţi sunt recunoscĕtor pentru interesul ce 'mi arăţi.

„Insă nu 'i nici un motiv să te alarmezi.

„Ai să 'mi dai însă voe să lipsesc două césuri.

„Trebue să fac pregătirile de plecare pentru Drachenburg.

„Acum sunt șase ore. La opt ore viŭ să te iaŭ.

Rozamunda se apucă cu amêndouĕ braţele de gâtul luĭ.

— La revedere dar, iubite, șopti dênsa.

„Grăbește-te...

„Să te întorcĭ iute...

„Te aștept...

Marco își lipi buzele de ale tinerei sale soţiĭ, eșĭ iute și scoborî scara.

William îl aștepta în vestibul.

— Spune să puie iute caiĭ. Trebue să mergem acasă.

— Trăsura așteaptă deja la scară, rĕspunse ofiticosul.

„M'am gândit că în casul de faţă o să fie nevoe de o plecare grabnică și am spus de mult să înhame caiĭ.

— Foarte bine, William, acasă o să ţĭ spun cum e situaţia.

Servitorul îĭ aduse mantaua și pălăria.

Se urcară amêndoŭĭ în trăsură, unul înainte altul îndĕrăt și caiĭ pornirĕ în galopul cel mare.

Intrând în camera sa de lucru, contele căzu sleit pe un scaun cu capul în mâni.

Trecu o bucată bună de vreme până îi păru că se deștéptă dintr'o somnolenţă urerosă.

Se duse de sună.

William intră îndată.

— Aci e chiorul ? întrebă Marco.

— Da, d-le conte, stă la ordinele d-tale ; e în camera luĭ.

— Atunci chiamă-l iute aci. Trebue să audă și dênsul ceea ce am să 'ţĭ spun.

— Să audă și dênsul ? repetă servitorul.

„D-le conte, dă-mĭ voie să 'ţĭ spun că nu trebue să încrediŭezĭ luĭ Magistru tóte secretele.

„El e un șiret mare.

„O să caute să prefacă maĭ târziŭ în banĭ toate tainele pe care va fi el stăpân.

— Aĭ dreptate William, rĕspunse contele Marco.

„Chiorul e necredincios.

„Către nimenĭ nu și-a ţinut cuvêntul. Orĭ-cum, am nevoe acum de dênsul, trebue să 'ĭ daŭ o treabă mare, nu pot să maĭ staŭ la gânduri.

Se ridică și puse mâna pe umĕrul luĭ William.

— După ce chiorul îmĭ va face trĕba, urmă dênsul încet, voiŭ găsi leene un mijloc ca să 'l amuţesc. Acum du-te și îl chiamă.

După câte-va minute, Chiorul stătea înaintea stăpânuluĭ sĕŭ, alăturea de William.

Marco mai făcu vr'o câţĭ-va pașĭ prin odaie.

Pe urmă se opri d'odată înaintea servitorilor sĕĭ.

Părea nehotărît.

Se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

Apoi zise:

— A sosit momentul să 'mi dovediți că pot să mă încred în devotamentul vostru.

„Cunoaște unul din voi pe soții Holz, care au fost într'o zi aci la mine?

Chiorul răpunse:

— Soții Holz? îi cunosc eu.

Și rînjind făcu un gest ca și cum se bucura de amintirea acestei prețioase cunoștințe.

Uitându-se la contele Marco și zîmbind urmă:

— Sunt o pereche drăgălașă care n'o să scape de calaul Krantz.

Și'și frecă palmele.

— Au să meargă la butuc cât de curând, zise Marco.

„El se află deja în închisoare și au fost interogați de judecătorul de instrucție.

„S'a dovedit că au comis mai multe omoruri.

— Ah! sărmanii oameni, esclamă Magistru, n'au avut nici măcar vreme să 'și petreacă grămezile de aur pe care le-aveau.

Pe fața contelui se iviră semnele unei nespuse uimiri.

Cu voce slabă esclamă:

— Grămezile de aur?

„Dealușește-te.

Chiorul se uită la dînsul fără să înțeleagă de ce stăpânul său se emoționa atâta.

Acesta din urmă, făcând un pas îndărăt, întrebă:

— Ce știi tu de aurul lor?

— Știu că se păcăliseră jefuind pe un evreu de aur, ce era tot falș.

— Și știi unde e acum aurul acesta? Cunoști locuința soților Holz?

— Cum nu, m'aș duce acolo cu ochii legați.

„Știu încă unde dînșii au stat mai nainte.

— Da, îmi amintesc și eu, zise contele, o casă mizerabilă cu patru caturi.

Luând apoi un ton energic, continuă:

— Acum ascultă, iată ce însărcinare îți dau.

Magistru deveni atentiv.

Marco urmă:

— Să te duci imediat cu William acolo unde știi că soții Holz și-au pus grămezile de aur.

„O să amestecați printre monedele falșe un mare număr de monede adevărate....

— Păcat de aurul cel bun, suspină evadatul.

Ochii lui scânteiară.

Apoi adăogă:

— Însă înțeleg ce scop are d. conte

— Ce vrei să zici prin asta? întrebă Marco bănuitor.

— E nevoe ca ogarii poliției să rătăcească, să creadă că Ionas Bru

n'a avut numai aur falş. Ah, asta e un ce foarte glumeţ.

— In ce priveşte scopul meu, el trebuie să'ţi fie cu totul indiferent, replică contele.

„Tu n'ai de cât să lucrezi iar nu să cugeţi.

„De veĭ face tot ce spun, întocmai cum doresc, veĭ avea o mare resplată. Ne-am înţeles ?

Magistru se înclină uşor şi zise :

— D. conte o să fie mulţumit de mine.

— Acum încă ceva.

— Porunceşte.

— După ce veţi fi amestecat bine aurul bun cu cel falş, vă despărţiţi.

— In ce fel ?

— Tu, Magistre, te întorci aicĭ acasă.

„Te scoborĭ în laboratorul din pimniţă şi cu ajutorul lui Anton, iei tot ce'l acolo, retorte, tigăĭ, cazane, tipare şi te ducĭ în locuinţa de mai nainte a soţilor Holz, unde le veĭ ascunde într'un loc aşa ca să nu fie tocmai greu de descoperit.

— Am înţeles, rînji Chiorul.

„Va trebui să stabilesc în fosta locuinţă a şchioapei o mică tarapana însă nu pentru practică ci numai pentru trăgerea pe sfoară a albaştrilor.

Contele nu răspunse nimic la această propunere a Chiorului.

Era mulţumit avea să fie ascultat.

Insă fără voie îşi aminti de înştiinţarea lui William.

Trebui să recunoască că în adevĕr tâlharul devenea primejdios.

— Aşa dar m'aĭ înţeles ?... întrebă Marco.

— Din punct în punct.

— Şi pot să mĕ las pe tine că aĭ să execuţi toate întocmai cum vreaŭ ?

— D. conte se va putea convinge mâne că fosta locuinţă a soţilor Holz o să pară un cuib de falşificatorĭ dintre cei maĭ dibacĭ.

„Mi-am făcut eŭ deja tot planul pentru împlinirea dorinţeĭ d-tale.

Marco, întorcêndu-se spre confidentul sĕŭ, reluă :

— Iar tu, William, aĭ să faci un lucru maĭ greŭ...

„Să te ducĭ....

Se întrerupse deodată.

Uitându-se către Magistrul care asculta cu atenţiune ce maĭ spunea stăpânul sĕŭ, contele zise :

— Iar tu, Magistre, poţi să plecĭ ca să'ţi faci pregătirile.

Chiorul aruncă o privire de ură spre William şi eşi.

Când contele rĕmase singur cu oficerul, reluă :

— William o să 'ţi daŭ însărcinarea care nu e fără primejdiĭ, care cere curaj şiretenie, şi prezenţă de spirit.

„Şi te ştiŭ capabil.

— Am să te servesc, d-le conte, cum

voiŭ putea mai bine, chiar d'ar trebui să pier.

„Pentru că şi alt-fel nu cred să trăiesc mai mult de o jumătate de an.

Contele întinse lui William mâna.

— Am să te răsplătesc bine pentru credinţa ta, zise dênsul.

„Acum ascultă-mĕ bine. Timpul grăbeşte...

Incepu atunci între conte şi servitorul sĕŭ o convorbire în şoaptă care ţinu un ceas.

Când William eşi din odaie, obrajiĭ lĭ eraŭ roşiĭ de emoţiune.

Treaba ce 'l dăduse stăpânul sĕŭ trebue să fi deşteptat în el îngrijirĭ serióse.

E noapte.

In coridorul închisorel preventive se aflaŭ doĭ oameni care convorbiaŭ în şóptă la lumina unuĭ felinar.

Unul din eĭ purta uniforma funcţionariloŗ închisorel.

Era însuşĭ temniţarul.

Avea în mână un smoc mare de cheĭ.

Cel-l'alt era William, servitorul contelui Marco.

— Aşa dar, gândeşte-te bine, omule, zicea ofticosul.

„Portofoliul acesta pe care 'l ţin în mână conţine treĭ milĭ de talerĭ, în bancnote bune.

„Ascultă-mĕ bine.

„Suma e a d-tale dacă faci ceea ce iţĭ zic.

Temnicerul se uită în pământ nehotărît.

„El nu mai era deja tênĕr, părul 'l încărunţise, pe figura lui eraŭ săpate brazde adâncĭ de grijele cu care avusese să se lupte, din causa micimeĭ salarului şi a greutăţeĭ familieĭ.

— Bucuros m'aşĭ învoi, murmură dênsul.

„Insă trebue să ştiĭ că 'mĭ pun locul în joc, că am doĭ băieţĭ şi treĭ fete şi până azĭ mi-am crescut copiĭ în cinste..

— Tocmaĭ pentru că aĭ aşa multĭ copiĭ, reluă William, tocmaĭ de asta nu ar trebui să stai la îndoeală.

„Iată fiin-că zicĭ că aĭ treĭ fete, mai pun cincĭ-sute de talerĭ.

„Ai de fie-care fată câte o jumătate de mie.

„O să poţĭ să le măriţĭ lesne. Hai chibzueşte-te.

Bĕtrânul temniţar se lupta cu sine însuşĭ.

Sentimentul datorieĭ se luase în el la încăierare cu dorinţa de a 'şĭ căpătui fetele.

— Nu se poate, nu se poate, şopti dênsul, neputându-se hotărî de a 'şĭ călca jurământul.

„Toţĭ aĭ meĭ ar cădea în nenorocire dacă s'ar afla.

— Dar n'o să afle nimenĭ, reluă ispititorul.

„Numaĭ noĭ o să ştim şi înţelege prea bine că amândoĭ avem motive ca să tăcem.

— Dar dacă vor spune arestaţiĭ ?

— N'aŭ să fie crezuţi, te asigur.

Aşa dar hotărăşte-te.

„Nu 'ţi cer mai la urmă ceva aşa grav.

„Vreaŭ să vorbesc cu soţiĭ Holz.

„Pot să 'ţi spun cine sunt şi de ce vreaŭ să le vorbesc.

— Nu vorbi aşa tare, zise temnicerul. Poate să vie inspectorul şi dacă ne-ar găsi aci...

— Ai spune că eŭ sunt fiul d-tale şi că ţi-am adus o ştire tristă.

„Insă dă-mi voe să îţi fac cunoscut ce vreaŭ de la arestaţi şi de ce vreaŭ să le vorbesc în secret.

— Nu voesc s'aud nimic, răspunse temniţarul.

„O făgăduială numaĭ să 'mi faci, că n'aĭ s'ajuţi pe criminalĭ să fugă.

— Despre asta pot să 'ţi jur. Acum iată banii.

Intinse temniţarului portofoliul care conţinea plata lui Iuda.

Bătrânul îl luă în sfârşit şi 'l băgă în buzunar şi uitându-se disperat de jur împrejur, murmură :

— Ceea ce fac e numaĭ pentru copiĭ meĭ...

„Dumnezeule, nu e nici un chip de gândit să daŭ zestre fetelor din leafa mea de temniţar.

„Asta e cea dintâiŭ faptă rea pe care o comit de când sunt în funcţiune şi cu ajutorul lui D-zeŭ asta o să fie şi cea din urmă.

Puterea banilor făcu ast-fel încă o dată un ticălos dintr'un om cinstit.

De alt-fel William procedase cu destul tact şi dânsul ar fi fost gata să îndoéscă întreiască câştigul dacă temniţarul ar fi cerut.

El se apauda în sine că scăpase aşa ieftin.

Temniţarul se duse de deschise celula lui Matei.

Apoĭ şopti :

— Aceasta e închisoarea bărbatului. Vorbeşte mai întâi cu dânsul.

„Pe urmă îţi voiŭ deschide şi celula femeeĭ.

Coborînd mai mult vocea, adăogă :

— Insă cu femeea să fiĭ prevăzător căcĭ dânsa are obiceĭ să ţipe, să înjure, aşa că s'ar auzi din toate caturile.

Uşa se deschise.

William intră la Matei.

In urma lui temniţarul închise iar uşa şi se retrase.

Confidentul lui Marco se afla acum închis la un loc cu ucigaşul.

El se uită jur împrejur.

Ii trecu un fior prin vine.

Aerul stricat care se respira acolo îi înăbuşia.

Afară de asta îi făcea o impresie urîtă aspectul mizerabil al celuleĭ.

Stătu câte-va clipe în mijlocul odaiei fără a se mișca.

Făcu o sforțare asupra 'șĭ pentru a 'șĭ stăpâni emoțiunea.

Dar amintindu'șĭ de supunerea ce datorea conteluĭ, un sentiment de energie îl făcu să se hotărească.

Slăbiciunea îĭ trecu ca prin farmec.

Făcu câțĭ-va pașĭ.

In fine, într'un colț văzu pe prizonier întins pe jos.

Se apropiă de el.

Ii puse o mână pe umĕr și sguduindu 'l ușor, strigă :

— Matei !

Prizonierul nu se mișcă.

William strigă din nou cu o voce mai tare :

— Matei Holz, deșteaptă-te... ridică-te în sus.

Și'l sguduĭ cu putere.

Prizonierul sări în picioare, speriat, cu ochiĭ eșițĭ din orbite.

La vederea unuĭ necunoscut, se dete cu un pas îndărăt.

Ca un nebun începu să strige :

— Ce? de pe-acum? Pentru ce așa curând ?

„Tu eștĭ calaul ?

Apoĭ isbucnind într'un rîs care numaĭ omenesc nu era, esclamă :

— Ha ha !

„Cum poțĭ să'mĭ taĭ gâtul când nicĭ n'am fost judecat ?

„Asta nu se poate !

William voĭ să 'l liniștească însă criminalul, somnoros cum era, îșĭ continuă visul de toate cĕsurile :

— Am făcut poliției un serviciŭ, i-am descoperit pe falșificatorĭĭ de banĭ. Mi s'a făgăduit grațiare.

„Nu vreaŭ să încap în mâna luĭ Krantz.

„Asta nu se face !

William îl apucă de umĕr.

Il sguduĭ lung.

Cu mare trudă abia putu să 'l facă să'șĭ vie în fire.

— Eŭ nu sunt calaŭl, zise dĕnsul în șoaptă.

Matei se uită la el cu ochiĭ marĭ și zise :

— Nu eștĭ calaŭl ?!

— Nu, din potrivă.

— Cine eștĭ atunci ?

Confidentul luĭ Marco rĕspunse :

— Eŭ n'am venit ca să te omor ci ca să te scap.

Fostul cantonist se apropiă de cinstitul sĕŭ visitator.

Il privi drept în față.

Apoĭ îl tirĭ lângă fereastă prin care intra o lumină slabă.

— Mi se pare că ne-am maĭ văzut unde-va, zise el.

— Da, prietene, ne-am văzut în casa conteluĭ Marco.

„Din partea luĭ vin acum să 'țĭ ofer scăpare.

„Auzĭ ?

— Scăpare? repetă prizonierul uitându-se cu neîncredere la William.

„Scăpare din această gaură blestemată în care mă înăbuș?

„O! cum n'aș vrea?

„Dar de ce tocmai d. conte vrea să ne facă binele acesta? Are de sigur vr'un motiv.

Criminalul pronunță vorbele astea cu o oare-care rezervă.

El voia să se asigure dacă contele Marco aflase sau nu de trădarea lui.

— De ce vrea să vă scape d. conte? zise William.

„El, e foarte simplu, pentru că nu vrea să meargă d'împreună cu voi pe eșafod sau în temniță.

— D. conte cu noi? zise Matei prefăcându-se înmărmurit.

— Nu mai juca comedie, prietene. Crezi oare că contele n'a aflat deja că voi l'ați trădat?

Matei se dete câțiva pași îndărăt.

— L-am trădat? esclamă mișelul. Eu pe el?...

„Ferească D-zeu. Femeea mea poate... Eu nu... Iți jur.

— D-ta sau ea, nu face nimic, reluă William.

— Dar cum poate să știe d. conte ceea ce eu și nevasta mea am zis și am făcut dacă nici eu nu știu ce a răspuns femeea mea judecătorului?

— Cine nu știe cât de puternic e stăpânul meu?

„Nimic nu e cu neputință pentru el și d-ta trebuie să știi asta mai bine de cât ori-cine.

Confidentul lui Marco însoți aceste cuvinte cu un zîmbet ironic care făcu pe tâlharul să înghețe de frică.

Totuși, vrênd să afle dacă se întêmplase ceva nou care putea să'l vătămeze într'un cât-va, dênsul întrebă:

— Nu te înțeleg, ce vrei să zici prin vorbele astea?

— Vreau să zic că contele Marco, nu numai că știe ceea ce faci și tot ceea ce zici, dar că el îți cunoaște și gândul.

Cu toată situația periculoasă în care se afla prizonierul, el nu'și putu stăpâni un ris sgomotos care rĕsună în încăperea lugubră.

— Ah, ah! asta ar fi un lucru fenomenal și te rog să'mi dai voe să'l primesc cu oare-care neîncredere....

William îl întrerupse:

— Chestia asta e cu totul străină scopului visitei mele și că pentru a te convinge n'am de cât să'ți aduc aminte că într'o noapte, d-ta și cu onorabila d-tale femee vreați să faceți o visită contelui Fernau, fără să fiți anunțați și că cine-va v'a turburat retragerea...

Matei nu vru să asculte mai mult.

Atunci William conchise:

— Lucrul important este că mâine să retrageți înaintea judecătorului de instrucție ceea ce-ați spus.

„Trebuie să vĕ deziceţi... Asta e preţul scăpărei...

— Să ne dezicem?... esclamă Matei cu ochiĭ holbaţi, să spunem că nu 'I adevĕrat tot ce-am declarat ierĭ... Apoĭ atunci ne ducem mai afund, în baltă, nu ne mai poate scăpa nici dracu.

— Situaţia d v. nu poate să devie mai rea de cum este, rĕspunse cu mare liniște confidentul contelui Marco.

„Să nu vĕ faceţi iluziĭ nici un moment.

— Judecătorul m'a asigurat că voiŭ scăpa cu câţi-va anĭ de închisoare.

William privi cu milă pe prizonier şi zise :

— Vreĭ să ştiĭ adevĕrul?

— Spune.

— Să'mĭ promiţi că nu faci sgomot să atragi atenţia personaluluĭ închisorei.

— Iţi promit, rĕspunse Matei care abia rĕsufla.

Visitatorul urmă :

— Sunteţi căzuţi deja în mâna călăului.

Un gemĕt înăbuşit eşi din gura tâlharului.

William continuă :

— Nu mai scăpaţi de el chiar d'aţi denunţa zece alte crime.

Siguranţa cu care pronunţă vorbele astea, nimi şi speriă de tot pe ucigaş. Figura lui se făcu mai galbenă încă de cum era până atunci.

Şovăi.

Buzele începură să 'l tremure aşa de tare în cât abia putea vorbi.

— Crezi d-ta una ca asta? borborosi dĕnsul.

— Cum să nu crez.

— Eştĭ sigur?

— Eŭ nu cer să mĕ crezi pe mine, reluă ofticosul.

— Aĭ vr'o dovadă? întrebă prizonierul cu voce slabă.

Şi ticăloşul tremura şi mai tare.

— Poţi să te convingi singur de cele ce'ţi spun.

William scormoni în buzunarul paltonului şi scosse o scrisoare.

— Iată aci, urmă dĕnsul, citeşte, prietene.

„Veĭ vedea ce-a scris judecătorul de instrucţie Holbein, către călăul Krantz despre d-ta şi femeea d-tale.

Matei luă hârtia.

Insă nu putu citi.

Vederea îi era întunecată. Literele îi jucau înaintea ochilor.

Nu şi-ar fi venit în fire de cât foarte târziŭ dacă interlocutorul sĕŭ nu l'ar fi asigurat că putea să scape de orĭ-ce pedeapsă supunêndu-se contelui Marco care avea interes să'l scoată din temniţă împreună cu nevasta sa.

Aceste cuvinte dădură puţin curaj lui Matei.

Aruncă din noŭ ochiĭ pe hârtie şi cu un glas înecat de spaimă începu să citească ;

„Călăului Iulin Krantz.

„Viŭ a te întreba prin aceasta dacă execuţia unei femei se îndeplineşte în acelaşi condiţiuni ca a unui bărbat, sau de nu trebue alt butuc şi pregătiri mai lungi.

„Răspunde mi asemenea dacă eşti în stare să întreprinzi o execuţie dublă. In curând o să se taie aci capetele la doui soţi criminali, în caznl în care M. S. împĕratul va întări sentinţa, ceea ce e mai mult ca sigur.

„Bărbatul şi femeea trebuesc executaţi în aceiaşi zi, cu securea.

„Vesteşte-mĕ dacă poţi să faci treaba singur sau dacă ’ţi trebue ajutorul unui alt călău.

„Cu stimă

„*De Holbein.*

„Judecător de instrucţie.“

Când criminalul citise rîndurile astea, sbucni în suspine şi scâncirĭ.

Despre autenticitatea acrisorĭ nu se putea de loc îndoi fiind că ea avea *sigilul oficial* şi toate cele l-alte *semne* ale hârtiei judecătoreşti pe care avusese ocasie să le vadă de atâtea orĭ în cursul interogatoriilor.

— Acum poţi să te mai îndoeşti, întrebă William, că trădarea d-tale nu ţi-a ajutat la nimic?

„Prietene, poliţia e mai şirétă ca d-ta, te face întâi să te spovedeşti şi pe urmă te aruncă cu atâta mai mare mulţumire în braţele călăului cu cât aĭ spus mai multe lucrurĭ.

— Eŭ însă nu vreaŭ să mi-se taie capul, exclamă ucigaşul cu o încăpăţînare mişeleascĕ, vreaŭ să mai trăesc.

— Aĭ să trăeştĭ dacă vei fi şiret, şopti William.

„Nu ’ţi e de mirare oare că contele a aflat deja de trădarea voastră, că eŭ, servitorul sĕŭ, pătrund aci în puterea nopţei ca să vorbesc cu d-ta aşa nesupĕrat, cu toată paza aspră a soldaţilor? Cine mi-a dat puterea asta? Contele. El e un om influent.

„Poate face tot ce ’şi pune în gând.

— Ah! dacă contele vrea să ne scape, zise Matei, o să ’l fim recunoscători toată viaţa.

— Cu recunoscinţa dv. n’are el ce să facă, răspunse William zimbind.

„Aci la mijloc e o treabă serioasă.

„Vrea să vĕ ajute să fugiţi din temniţă şi din ţară fiind-că aşa îi dictează interesul.

— Să fugim din ţară?... departe?

— Cât se va putea de departe.

„In America, în Australiă dacă poftiţi.

„Credeţi oare că n’o să fiţi căutaţi pretutindeni aci în ţară şi prin Europa, când culcuşul vi se va găsi gol într’o bună dimineaţă.

Privirea tâmpită a fostului cantonist străluci de bucurie.

— Da, borborosi dĕnsul, când vom

mai fi odată liberi n'aŭ să ne mai gă-buiască aşa lesne.

„Dar nu, de geaba vorbesc, adăogă dênsul plecând capul, o să fim prinşi în-dată pentru că ne lipsesc mijloace de călătorie.

„N'avem bani de loc.

„Ne-aŭ luat tot.

— Nu vorbi prostii, omule, zise William.

„Crezi óre că contele o să v'ajute să fugiţi din temniţă şi pe urmă n'o să vĕ dea mijloace ca să fugiţi din Europa? N'are el oare tot interesul ca să fiţi în siguranţă?

„De aceea, de partea asta să nu te îngrijeşti de loc.

„O să vi se dea o sumă oare-care de bani ca să treceţi în America spre a în-cepe acolo o nouă viaţă.

Matei apucă amêndouĕ mânile servi-torului.

— D-ta eşti mântuitorul nostru, es-clamă dênsul.

„Dracul să mĕ ia dacă mâne dis de dimineaţă n'o să retrag toate prostiile ce am spus despre contele Marco.

— Atâta nu e d'ajuns, şopti servito-rul lui Marco.

„Terbue să vĕ luaţi asupră-vĕ toată vinovăţia.

„Să ziceţi că d-v. sunteţi falşificatorii, că aveţi acasă tóte instrumentele tre-buitoare.

„Să spuneţi aşa chiar când vĕ vor tîrî spre butuc.

Contele se va ţinea de cuvênt, vĕ va răpi din mâinile călăului în ultimul moment.

— Ce o s'aşteptăm aşa mult până să putem fugi? întrebă Matei.

— Dacă fuga d-v. nu se va putea îndeplini prin şiretlic şi dibăcie, răspunse iute William, atunci se va întrebuinţa forţa.

„Ascultă-mĕ, Matei, în închisoarea ce-lulară de la Moabit, unde se fac exe-cuţiile, sunt puţini soldaţi.

„Contele va dispune de câte-va sute de braţe care vĕ vor răpi în momentul când veţi fi traşi spre butuc şi vĕ vor scóte pe sus afară la libertate.

— Asta mi-ar plăcea, zise crimi-nalul.

„Vr'un lucru mai bun nici n'avem de făcut dacă e vorba să ne lăsăm în nă-dejdea conteluĭ

— Da, da, să vĕ încredeţi în el, zise William, şi n'o să vĕ căiţi.

„De alt-fel lista crimelor d-v. e aşa plină în cât de se va mai adăoga şi o falşificare de bani, nu înseamnă chiar nimic.

„Tot la moarte o să fiţi condamnaţi de veţi fi saŭ nu falşificatori.

„La moarte nu puteţi fi condamnaţi de cât o dată.

„Prin urmare nu vĕ rĕmâne alt-ceva

de făcut de cât ca să vĕ mântuiţi prin fugă.

— Aşa'i, esclamă Matei care încetul cu încetul îşi căpătase sângele rece.

— De aceea nu mai trebue să stăm de vorbă.

— Al vorbit deja cu nevasta mea? întrebă fostul cantonist.

— Da.

— Când?

— Inainte d'a veni aci, minţi William.

— Ce i-ai zis?

— Ceea ce ţi-am spus d-tale.

„Insă te asigur că n'am discutat aşa mult cu ea.

— Adică?

— Dênsa m'a înţeles curând şi în câte-va minute am isprăvit afacerea.

— Va să zică ea se învoeşte?

— De sigur.,. Ceva mai mult... Ea însăşi mi-a dat nişte idei pe care le-am găsit foarte ingenioase şi lesne de executat.

— Te cred....

— Dênsa e înzestrată cu o vicleníe clasică.

„Cu ea eşti în siguranţă ca într'un butoi de fier.

Matei observă:

— Femeea e vicleană dar am să fiu şi eŭ viclean.

— Aceasta e de absolută nevoie, adăogă ofticosul. Cel puţin să fii cu mare băgare de seamă.

— Dacă d. conte va lucra pentru scăparea mea, el va fi mulţumit de mine, vei vedea.

Apoi schimbând tonul şi luând mâna secretarului contelui Marco, fostul cantonist zise:

— Acum învoiala între noi e făcută, omule.

— Da, rĕspunse interlocutorul sĕŭ cu o voce hotărîtă.

Şi strînse cu putere mâna ticălosului.

Acesta din urmă reluă:

— Voiŭ suferi mai bine să mi se rupă carnea cu cleştele de cât să spun ceva prost de contele Marco.

— Bine, întări visitatorul. Aşa şi trebuie....

— Voiŭ striga în gura mare că noi suntem falşificatorii, că noi am fabricat aurul falş cu instrumentele pe care le aveam acasă.

— Bravo! esclamă cu entusiasm William.

„Tocmai aşa vrea ca să te porţi stăpânul meŭ.

— Din toată istoria asta, urmă Matei, contele Marco o să iasă curat ca un înger.

— Dacă'i aşa, puteţi să vĕ consideraţi ca şi scăpaţi, rĕspunse ofticosul. Nimenĭ n'o să se atingă nici d'un fir de păr din capul d-v. E în interesul contelui ca să fiţi liberi.

Prizonierul suspină.

Visitatorul îl întrebă:

— Ce ai, prietene?

— O! dar până vom respira aerul liber o să ne plictisim ai dracului aci în cușcă.

— D. conte e un bărbat energic, el când își pune ceva în gând, 'l execută repede.

— Suntem în mâinile lui, n'avem de cât să sperăm.

— Speranța d-v. nu va fi zadarnică, întări confidentul contelui.

„Mai ai vr'o dorință care ai vrea să ți se împlinească?

„Stăpânul meŭ mi-a ordonat să fac tot ce e cu putință pentru a 'ți face viața mai ușoară, pe câtă vreme mai trebuie să stați închiși.

Pe figura înroșită de beție a criminalului trecură semne vădite de o mare lăcomie.

El se gândi câte-va clipe, apoi uitându-se la convorbitorul sĕŭ, zise:

— As ultă, aci staŭ într'o uscăciune grozavă.

„Dacă ai putea să faci așa ca să am puțin vin, m'aș convinge și mai mult de prietenia d-tale.

Visitatorul rĕspunse:

— Despre asta e foarte lesne.

— Cu adevĕrat?... esclamă Matei pe când ochii lui străluciaŭ de bucurie.

— Vinul n'o să 'ți lipsească, lasă-te pe mine.

„Iți repet însă că chiar de veĭ fi cu gâtul pe tăietor, să nu'ți pese de nimic, contele se va ține de cuvênt ori-ce s'ar întêmpla.

Indivizii își mai scuturară odată mâinile, pe urmă eșiră iute din celulă.

Temnițarul îi aștepta afară. El încuiă ușa celulei și conduse pe tainicul visitator în chilia șchioapei.

William avu și cu ea o convorbire de un ceas.

Dânsul se temea că o să aibă greutăți mari de învins cu muierea.

Însă cu bucurie constată că se înșelase.

Dênsa primi toate propunerile cu cel mai mare entusiasm.

Ca o șireată ce era știa că de condamnarea la moarte n'o să scape în nici un caz.

Era cu mult mai bine să se apuce de o ramură fie cât de slabă.

— Numai dacă dobitocul meŭ de bărbat nu mi-ar fi tras cu buretele peste socotelĭ, zise dênsa.

„E un mișel de frunte, cum dă cu ochiĭ de judecător, își perde tot cumpătul.

— Din partea asta n'avem a ne teme de nimic, rĕspunse William.

„Bărbatul d-tale e tot așa de convins ca și d-ta că scăparea n'o să 'i vie de cât de la contele, chiar d'ar fi s'aștepte până în ultimul moment până va fi pus cu gâtul pe butuc.

— Eŭ nădăjduesc că contele n'o să

ne facă s'aşteptăm până atunci, zise femeea cu amărăciune.

„Alt-fel în ultimul moment când voiŭ vedea că securea călăului se ridică asupră-mĭ voiŭ avea vreme să spun tot adevĕrul asupra d-luĭ conte.

— Să nu mergem cu gândul aşa departe, rĕspunse ofticosul.

„Trebue să avem încredere unuĭ în alţiĭ...

„Alt-fel nu isbutim cu planul.

„Aĭ şi d-ta poate vr'o dorinţă ca bărbatul d-tale?

— Ce dorinţă?

— Poate aĭ nevoe de ceva momentan, rĕspunse William.

— N'am nevoe de nimic, zise femeea.

„Vreaŭ numaĭ să scap cât maĭ curând din colivie.

„O să numĕr zilele, ceasurile, minutele până o să mĕ vĕz iar liberă.

— N'o să fie mult până atunci, te-asigur eŭ, rĕspunse confidentul contelui Marco.

Şi luându-şĭ rĕmas bun de la schiópă eşi iute din celulă.

Isbutise în misiunea sa într'un chip neaşteptat.

Intinse temniţarului mâna.

Acesta'l conjură încă o dată cu lacrimĭ în ochĭ să păstreze bine secretul, căcĭ ar fi nenorocit el şi aĭ luĭ pentru toată viaţa dacă i s'ar afla faptele din acea noapte.

— Să n'aĭ nicĭ o grijă în privinţa asta, zise ofticosul.

— Am o familie numeroasă... continuă temniţarul.

Secretarul luĭ Marco îl întrerupse cu aceste cuvinte:

— Nu înţeleg însă de ce ţi-e teamă, amice.

Interlocutorul sĕŭ îl privi mirat, apoĭ zise:

— Cum să nu'mĭ fie teamă?

— Nu e oare interesul meŭ să ţin ascunsă visita mea aci?

— Dar eŭ aş fi maĭ rĕŭ pedepsit de cât d-ta.

— Haĭ să nu maĭ vorbim de asta, isprăvi visitatorul.

— Bine, mĕ încrez în d-ta.

— Inainte d'a pleca d'aicĭ, maĭ am să'ţĭ cer o mică favoare.

— Vorbeşte, d-le, rĕspunse temniţarul, şi dacă va fi cu putinţă am să 'ţĭ îndeplinesc dorinţa.

— Nimic maĭ lesne.

„Arestatul d'aci are o mare slăbiciune pentru vr'o bĕutură maĭ de preţ de cât apă.

Şi William arĕtă cu degetul spre celula luĭ Matei.

Temniţarul zimbi.

Apoĭ zise:

— Eĭ bine?

— Am să'l trimit din când în când vr'o sticlă de vin saŭ de bere.

— Nu știŭ dacă se poate, o să mĕ gândesc, rĕspunse temniţarul.

„Insă te rog, d-le, când vei mai avea să'mi spui ceva, nu veni aci. Vino acasă la mine.

— Da, da, pentru mine e mai bine, zise William.

Şi luă adresa temniţarului.

La un ceas mai târziŭ de momentul hotărît de contele Marco, dênsul se întoarse acasă.

In tot timpul lipsei lui, contele stătuse ca pe tăpuşi.

Gândul că William fusese poate arestat în momentul când se încercase să cumpere pe temniţar, făcea să 'l iasă pe frunte picături de sudoare rece.

Trecuse de mult timpul în care dênsul făgăduise Rozamundei să se afle lângă ea.

Oare întârzierea asta în ziua întâia a căsniciei n'o să'i inspire vr'o bănuială?

A doua zi judecătorul de Holbein stătea la masa lui de lucru.

Era plecat asupra dosarului soţilor Holz.

Intorcea încet foile.

Procurorul ceruse dosarul ca să'l înainteze curţei cu juraţi.

Mărturisirile criminalilor fiind aşa categorice, nu mai era nevoie de nici o instrucţie.

Pe dinaintea judecătorului se preumbla poliţistul Scharf.

El dădea seamă de convorbirea ce avusese în ajun cu contele Marco.

De Holbein îl asculta zimbind în chip ironic.

— Ei bine, acum te vei fi convins, zise dênsul când Scharf isprăvise, că bănuelile d-tale în contra contelui erau prea pripite.

„Ai fi putut foarte bine să nu 'l deranjezi în ziua nunţei.

— Neapărat, contele spune că nu 'i vinovat, rĕspunse poliţistul.

„Insă în întreaga mea carieră de agent poliţienesc n'am dat încă peste nici un criminal care să fi mărturisit d'inainte faptele ce i se impută.

— Bine, d-ta însuţi şi singur vei fi rĕspunzĕtor de prea marele zel ce l'ai arĕtat în afacerea asta.

„Nu pot să'ţi ascund că ai să dai peste neplăceri.

— Eŭ să dau peste neplăceri? Nu mi-am făcut pe cât datoria.

Judecătorul dete din umeri cu nepăsare.

— Nu uita, zise dênsul, că contele Marco e acum soţul nepoatei mareşalului împărătesc.

„Când va veni odată vorba despre procedarea d-tale de ieri, n'ai să uiţi desigur să spui că eŭ am fost contra.

— N'ai nici o grijă. Iaŭ asupră-mi toată rĕspunderea.

— Surioară, zise nenorocita Hedviga, înțeleg-mă !

In momentul acesta ușa se deschise și apăru un aprod cu știrea că acuzatul Matei Holz săria prin celulă, dădea cu pumnii în ușă strigând și țipând să fie numai de cât adus înaintea judecătorului pentru că avea de spus lucruri importante.

— Să fie adus aci, ordonă judecătorul de Holbein.

Peste câte-va minute se ivi Matei Holz şi înaintă clătinându-se până lângă masa judecătorului unde căzu în genuchi.

— Conştiinţa nu mĕ lasă să dorm, strigă dênsul plângênd, pentru că am făcut o mărturisire falşă.

Poliţistul îl privi uimit.

In acelaşi timp dênsul întâlni căutătura triumfătoare a judecătorului.

— O mărturisire falşă întrebă acesta din urmă.

„Ei bine, e timp încă să dai adevĕrului onorurile cuvenite, de oare ce dosarul nu s'a înaintat la parchet.

— Da, da, vreaŭ să spun adevĕrul, esclamă criminalul.

„N'am putut să închid ochi astă noapte.

„Un glas spăimântător îmi strigă mereŭ:

„— Al mărturisit falş, n'ai să afli de loc milă înaintea judecătorului ceresc...

— Şi pe cine ai nedreptăţit aşa grav? întrebă Holbein.

„Hai, radică te şi uşurézâ-ţi conştiinţa printr'o mărturisire dréptă.

— Am spus că contele Marco e falşificator, zise criminalul scâncind. Insă am minţit.

„Asta nu 'i adevĕrat.

— Ce, dânsul e nevinovat? esclamară în acelaşi timp judecătorul şi poliţistul.

— Cu totul nevinovat, rĕspunse iute Matei.

„Am voit să 'l împing în nenorocire numai din rĕsbunare.

Pe figura judecătorului se ivi o mare bucurie.

Acum ar fi putut oare-cum să se rĕsbune pe inspector.

Aceasta era o satisfacţie pe care o dorea din toată inima.

Cu un zîmbet ironic se uită la Scharf şi îl zise:

— Ei, d-le inspector de poliţie, ce mai ai de zis acum?

Acesta din urmă se uita în pămênt.

Holbein urmă:

— Nu crezi şi d-ta că afacerea ia o întorsătură pe care o prevĕzusem deja? Dar în stârşit e bine că adevĕrul vine la iveală.

Poliţistul se îngălbenise şi se înroşise tot-o dată.

Ciudata mărturisire a criminalului îl emoţionase în gradul cel mai înalt.

In spiritul sĕŭ nu avusese nici o îndoială despre vinovăţia lui Marco şi iată acum, prin desdicerea fostului cantonist, convingerea *sa perdea sprijinul* cel mai tare.

Insă deprinderea lui nu era să se lase a fi abătut aşa lesne.

D'o dată ridică capul.

Privi pe acuzat din cap până la pi-

cioare ca și cum voia să descopere de ce criminalul își schimbase mărturisirea în chip atât de neașteptat.

Apoi întrebă :

— Pentru ce voiai să'ți resbuni ? Ce 'ți făcuse contele Marco ?

Ucigașul răspunse :

— Mă dăduse afară din casă când mă încercai să scot bani de la el.

— Vrea să zică voiai să comiți asupra contelui un șantagiu.

„Și cu ce l'ai amenințat pentru casul în care nu'ți va da banî?

Matei care, din cuvintele adresate de judecător lui Scharf, ghicise rolul ce acesta din urmă jucase până acum în potriva contelui Marco, înțelese că avea afface cu un câine bătrân de vênătoare care mirôse de departe prada.

Dênsul stătu un moment să se gândească.

— Ei, ce te gândești așa mult ? întrebă polițistul cărnia nehotărîrea acuzatului îi părea bănuitoare. Vrei să găsești o nouă minciună ?

Insă Matei, ridicând capul cu mândrie, răspunse rĕstit :

— Acum nu mai mint.

„Am amenințat pe conte că o să scriu logodnicei sale despre afacerile pe care le-a avut cu Ionas Bruck, că a trebuit să se împrumute cu bani de la evreu. Asta'i adevĕrul.

Holbein nu 'și putea stăpâni bucuria ce'i pricinuia victoria lui.

Intorcêndu-se către inspector, zise cu o voce pe care se încercă s'o facă serioasă :

— Vezi, d-le polițist, cum se închee lanțul verigă cu verigă ?

— Insă dacă nu e contele fabricantul de aur falș, urmă polițistul fără să bage de seamă cuvintele protivnicului sĕu, cine e atunci ?

„Hai, vorbește iute.

— Eu sunt, răspunse Matei.

Pe figura lui Scharf se zugrăvi o mare mirare !

— Atâta îndemânare n'aș fi presupus la tine, Matei Holz, zise el privind drept în ochi pe criminal și zimbind ironic. Eu m'aș prinde pe lucru mare că nu ieri ai mințit ci astă-zi.

„Acum o să vĕd dacă și femeea ta o fi avut și ea astă noapte remușcări de conștiință.

Dete ordin să se aducă șchioapa.

Polițistul spera că femeea o să'și menție spusele din ziua trecută.

Dar îl aștepta o desamăgire dintre cele mai amare.

Incremenirea lui fu mare când șchiópa, îndată ce se află înaintea judecătorului, începu și ea să se dezică cum tăcuse bărbatul ei.

Dânsa zise că pe nedrept a dat vina pe contele Marco, că el e un om tórte cinstit, că fabricanții banilor falși sunt chiar ei, dênsa și bărbatul sĕu și așa mai departe.

— Eŭ nu cred nici o vorbă din tóte astea, esclamă Scharf afară din sine.

„D-le judecător, nu sunt în stare acum să spun ce s'a petrecut însă afirm că de ieri şi până azi a fost o înţelegere între aceşti criminali, că numai o făgăduială óre-care îl face să ia asupră-le toată vinovăţia

— Dacă nu ne credeţi, zise Matei, pot să vĕ spun ceva mai mult. Pentru falşificarea banilor avem o mulţime de instrumente.

„N'aveţi de cât să mergeţi în fosta noastră locuinţă şi o să le găsiţi pe toate.

Dete adresa locuinţei lor de mai înainte.

— Acésta e casa în care am arestat pe chiorul, esclamă Scharf.

„Am să mĕ duc imediat acolo, d-le judecător, ca să mĕ conving dacă afirmările individului acesta sunt sdevĕrate saŭ nu.

— O să te însoţesc, zise Holbein.

De şi lui Scharf îi era cu totul neplăcută însoţirea asta, n'avea cum să facă ca s'o refuze.

Matei şi şchioapa fură întorşi în celulele lor.

Funcţionarii se urcară într'o trăsură care 'i duse iute la locuinţa mai d'înainte a soţilor Holz, care precum ştim era în podul unei case.

Aci era o mare necurăţenie şi desordine.

Toate erau trântite pe duşumea; paturile şi scaunele erau rĕsturnate.

Insă nu se vedea nimic care să semene a instrumente pentru falşificare de bani.

— Nu cum va vrednicii soţi vor fi minţiţi? zise judecătorul de instrucţie.

Insă poliţistul arătă o uşă şi zise:

— Cred că acolo o să găsim ceea ce căutăm.

Avea dreptate.

— Când intrară în camera alăturată şi cercetară prin unghere, dădură de o dată peste o mulţime de tigăi, eleşti, retorte şi alte lucruri întrebuinţate de falşificatori.

Judecătorul îşi frecă palmele de bucurie.

— Dădură în sfârşit peste cuibul pe care domnii de la poliţia criminală îl căută de atâta vreme în zadar.

Scharf tresări, vorbele astea îl atinseseră în amorul sĕŭ propriŭ.

Crezu acum de datorie să 'şi apere colegii.

— Vreĭ să iaĭ asupră-ţi tot meritul descoperirei falşificatorilor, d-le judecător? întrebă dênsul.

— Fără 'ndoială, rĕspunse Holbein. Dacă m'aş fi luat după d-ta, aş fi dat în prăpăstiĭ.

„Nu voiaĭ ieri s'arestezi ca falşificator pe unul dintre cei mai însemnaţi membriĭ ai aristocraţiei noastre.

„Eŭ singur am împiedecat acéstă absurditate.

„Nu'mĭ lua dar în nume de rĕŭ dacă voiŭ menționa împrejurarea asta într'un raport pe care vreaŭ să'l adresez ministrului de justiție.

Scharf aruncă o privire dispreţuitóre asupra adversarului sĕŭ.

— Poţĭ să facĭ asta, zise, veĭ fi aprobat de toţĭ nătărăiĭ...

„Ce va zice un om de trébă însă, nu mai spun

Judecătorul se făcu vînat de necaz.

Cu o voce înecată, zise :

— D le, acĭ aĭ ajuns la marginea nerușinărei care este una din numerosele d-tale calităţĭ.

Apoĭ urmă :

— Aĭ să te căeștĭ amar că aĭ îndrăsnit să vorbeștĭ așa cu mine, superiorul d-tale.

„Chiar azĭ am să fac cunoscut șefuluĭ poliţieĭ îndemânarea d-tale în cercetărĭ, rătăcirea în care te aflĭ mereŭ, încăpăţînarea cu care susţĭĭ niște părerĭ ale d tale ridicule.

— E dat omuluĭ să se înșele uneorĭ. Nu zic că am mers tot-d'auna pe cărarea adevĕrată.

„In ce privește însă pe contele Marcoorĭ-ce mĭ aĭ spus, nu sunt de loc convins de nevinovăţia luĭ.

„In tot trecutul nepătat de agent poliţienesc, n'am avut niciodată bănuieli așa tarĭ care să nu se fi adeverit.

„Experienţa cred că nu e de dispreţuit, d-le judecător.

— Vorbeștĭ de trecut nepătat ? zise Holbein zîmbind batjocoritor.

Scharf păru că fusese muşcat de un șarpe.

El se îndreptă cu mândrie.

Cu o voce tunătoare zise uitându-se drept în ochiĭ judecătorului de instrucţie care se bucura de supĕrarea poliţistuluĭ :

— De sigur, d-nule, niciodată n'am pricinuit serviciuluĭ vr'un prejudiţiŭ.

„Conștiinţa mea n'are să 'șĭ imputе nimic.

Holbein de astă dată isbucni într'un rîs sgomotos.

Scharf se cutremură.

Trebuĭ să'șĭ aducă aminte că se află în faţă unuĭ superior spre a nu comite un act violent, care ar fi putut să'l vătămeze.

— D-nule, zise el cu glas răguşit, te rog, explică-te.

— Scumpe Scharf, iartă-mĕ, dar memoria ţĭ s'a slăbit.

— Cum ?!

— Mĭ se pare că aĭ uitat când aĭ perdut într'un chip neesplicabil cartea poliţieĭ, acea operă nepreţuită pentru care un om oare care ar fi jertfit multe miĭ de talerĭ ?

Poliţistul se clătină.

Părea că ar fi fost isbit de o mână nevĕzută.

— Domnule, esclamă dânsul, vrei să îmi tărăşti în noroiŭ onoarea, amintindu'mi de cea mai mare nenorocire ce a căzut peste mine în viaţă.

Işi apucă părul alb cu amândouĕ mâinele.

— Cartea! esclamă el cu glas tremurător.

„Acea nenorocită carte pentru care am suferit atât de mult, de care se leagă soarta nenorocitei mele fiice, sermana mea Hedwiga, care a dispărut o dată cu ea!

Se apropie de judecător cu pumnii strînşi, cu ochii eşiţi din orbite.

Holbein se trase îndărăt speriat.

— Şi tocmai în rana asta a sufletului meŭ ţi-ai găsit să 'ţi vîri batjocura veninoasă, zise dênsul.

„O, d-zeule, ajută-mĕ să 'mi păstrez deplinătatea minţei căci amintirea despre ruina vieţei mele m'ar împinge la o faptă de nebun!

Holbein văzu că mersese prea departe.

Voi să se dea îndărăt. Insă poliţistul urmă:

— Ştiŭ acum de la d-ta că perderea cărţei de care, d-zeŭ îmi este martor, nu sunt eŭ vinovat, a atras asupră-mi bănuelî josnice...

„Chiar azi mĕ voiŭ duce la prefectul poliţiei ca să-mi daŭ demisia şi nu voiŭ reintra în activitate până nu voiŭ fi în stare să 'mi arăt nevinovăţia prin dovezi necontestabile.

Se întoarse ca să plece,

Judecătorul simţea oare care părere de rĕŭ că împinsese lucrurile la extremitate.

Voi să-l reţie prin câte-va cuvinte blânde.

— Lasă-mĕ, răspunse Scharf.

„Totul s'a terminat între noi.

„Nu pot însă să nu'ţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii.

„Mĕ măguleam cu gândul că onorabilitatea mea era aşa de sus încât nimenî, mai cu seamă colegii meî, n'ar fi îndrăsnit să se îndoească de ea.

„Văd că m'am înşelat şi silinţa mea o să fie d'acum să aflu cartea poliţieî...

„Poate în cercetarea asta voiŭ da şi de o urmă a nenorocitei mele copile..

Porni pe uşă împleticindu-se cu capul plecat.

Holbein îl privea din urmă dând din cap şi din umerî.

— Era un încăpăţinat îndrăcit, îşi zise dênsul, voia tot-d'auna ca numaî părerea luî să fie bună.

„De multe orî mi-a pricinuit necazurî marî.

„Aşi fi vesel dacă nu l'aşi mai găsi în calea mea.

Plecă şi dênsul ca să se întoarcă la oficiŭ.

In urma lui se produse de o dată o mişcare în camera unde erau grămădite instrumentele de falşificarea banilor.

După o movilă de lemne ce se afla într'un colţ eşi de o dată la ivealâ o formă omenească.

Era Magistru.

Începu să rîdă şi veni în mijlocul camerei.

— Na, iacă că am asistat şi eŭ la un mic incident juridico poliţienesc, zise dênsul.

„Sermanul poliţist, după ce s'a muncit atâţia ani ca să facă viaţă amară criminalilor, iată-l acum la bătrâneţe silit să 'şi lase dregătoria pentru ca să caute o blestemată de carte....

„Cum dracu i-a zis cărţei?

„A! da, cartea poliţiei!..

„Mii de tunete!.. mi se pare că eŭ ştiŭ unde se poate găsi cartea asta de mare preţ.

„Ø să'mi daŭ niţică ostenealâ ca să pun mâna pe ea..

„Sper, saŭ mai bine zis, sunt sigur că o să'mi aducă ceva câştig.

Eşi cu băgare de seamă din casă şi din curte.

Apoi încet se depărtă pe lângă gard.

Dorinţa de a afla cu d'amănuntul scopul ce urmărîa contele Marco cu aşezarea tarapanelei în locuinţa soţilor Holz, îl făcuse să vie să s'ascundă după grămada de lemne.

Navea să se teamă de nimic.

Nu putea să fie descoperit pentru că pusese instrumentele la vedere, în colţul de lângă uşă.

Işi atinsese scopul.

Aflase că Marco era bănuit de falşificare de bani şi că Scharf îi era un duşman de moarte.

— Cartea poliţiei, murmură dênsul, o să trebuiască s'o găsesc.

„Mi se pare că am zărit eŭ ceva aşa la bunul şi credinciosul William.

„In seara asta o să fac o revizie prin prin locuinţa stăpânului.

„E adevărat că n'am cheile de la săltare şi dulapuri, sper însă că n'am uitat meşteşugul meŭ cel vechiŭ d'a descuia cele mai grele broaşte cu o bucată de sîrmă.

„Pentru asta e nevoe ca prietenul William să nu fie în casă.

„Cum să fac eŭ să 'l depărtez pentru câte va ceasuri?

„A! da am găsit.

„Mijlocul e minunat.

Începu să mérgă iute pe stradă ca şi cum nu voia să întârzie cu o treabă foarte importantă.

Ajunse acasă plin de audoare şi căută pe William.

Il găsi în camera lui.

— D zeule! esclamă dênsul oftând şi căzênd zdrobit pe un scaun.

„Contele!... stăpânul nostru... e în mare primejdie!...

„Trebue să 'l scăpăm...

„Alt-fel e perdut.

William se îngălbeni.

Inima lui, stăt de credincioasă contelui svâcni dureros.

— Ce este? întrebă dênsul. Aĭ auzit ceva?...

— Am auzit, rĕspunse chiorul, am auzit tot.

„M'am ascuns în casa unde am dus astă-noapte uneltele.

„A venit acolo judecătorul de instrucție și polițistul Scharf și dênșiĭ vorbeaŭ că aŭ să aresteze mâne pe d. conte.

— Să'l aresteze!... esclamă William. Aĭ auzit bine?

Și pe figura lui se ivi o anxietate de de nedescris.

Chiorul rĕspunse:

— Am auzit foarte bine. Nu e nicĭ îndoială.

— Atunci?...

Magistru reluă:

— Trebuie să vestim pe conte ca să fugă.

„Alt-fel aŭ să 'l aducă legat îndărăt la Berlin.

William esclamă cu grăbire:

— Dacă'l așa, nu mai e nicĭ un moment de perdut.

Și făcênd un gest de plecare, continuă:

— Mĕ duc să trimit imediat un om cu o scrisoare către conte.

Fața lui Magistru se posomorî.

El zise:

— Scrisoarea asta vreĭ s'o daĭ în mâna unuĭ strĕin?

— De ce nu?

— Te-aș sfătui să nu facĭ asta, amice.

„Ar fi ceva de tot primejdios.... Gândește-te bine.

„Ar fi perzania contelui, stăpânul nostru.

William se chibzui.

Marco îĭ spusese că în cas când prezența lui va fi necesară în Berlin, să 'l trimită printr'un mesager o scrisoare cu aceste cuvinte:

„Cerșetorul e aflat."

Însă acum nu era vorba ca Marco să se întoarcă în Berlin.

Din contra, trebuia să se ducă departe, cât mai departe.

Numaĭ prin fugă el putea să scape de arestare.

William era nehotărît.

Nu știa ce să facă spre a scăpa pe stăpânul sĕŭ.

In sfârșit zise:

— Am să mĕ duc eŭ însu-mĭ la Drachenburg.

„Și ca să ajung mai curând am să mĕ duc călare.

„Cu toate astea nu 'mĭ pare bine de loc să las casa singură.

„Poate că prezența mea e mai necesară aci de cât orĭ-unde.

„Totuși am să plec.

„Trebuie!

„Am să gonesc calul de voiŭ şti că crapă în Drachenburg.

„Am să aduc eŭ însu-mi contelui vestea cea rea.

Magistru observă :

— Insă gândeşte-te la sănătatea dumitale, William.

„Ar putea să ţi se întêmple o nenorocire,...

Insă credincioasa slugă îl întrerupse :

— Când e vorba de scăparea stăpânului, nu pot să mĕ gândesc la ceea ce mi s'ar întêmpla mie în îndeplinirea datoriei.

— Dacă'l aşa, replică Chiorul, drum bun !...

Secretarul contelui Marco nu 'l mai asculta.

Dênsul întoarse spatele şi eşi pe uşă afară.

Alergă la grajdurĭ.

Porunci să i se pună şeaua pe cel mai bun cal al contelui.

Magistru îl privi din urmă vesel.

— Ha ha! esclamă dênsul frecându-şi palmele, i-am tras renghiul. Alérgă băiete aleargă, eŭ aci în urmă o să 'mi fac treburile.

După un sfert de ceas William se repezia călare afară din curtea palatului şi când ajunse la marginea oraşului începu să croiască calul aşa că acesta alerga iute ca vêntul.

Servitorul nu voia să bage de seamă că respiraţia 'i venia tot mai iute că obrajiĭ i se colorarĕ de o roşaţă bolnăvicioasă şi că între buze îi apăruse o spumă amestecată cu sânge.

Ce 'l păsea lui de sănătatea, de viaţa sa ?

Voia să 'şi scape pe iubitul sĕŭ stăpân chiar cu preţul vieţeĭ sale.

După patru ceasurĭ de călătorie nebună se afla lângă pădurea Drachenburg.

Turnurile de departe se vedeaŭ pe d'asupra castelului.

Incă un sfert de ceas şi călătoria era terminată, contele avea să fie vestit, scăpat.

Insă tocmaĭ restul acesta de cale era mai aŭriesit.

Praful mărunt se ridica năbuşitor la cea mai mică atingere şi pe lângă asta drumul înconjurând pădurea, era expus razelor arzĕtoare ale sórelui.

Cu toate astea călăreţul nu 'şi perdea curajul.

El esclamă :

— Inainte !

Şi dete cu pintenĭ în cal.

Ast-fel merse încă câtă-va vreme.

Când oboseala era să'l învingă, esclamă din noŭ :

— Inainte ! Suntem aproape de ţinta călĕtorieĭ.

„Incă o goană şi...

Nu putu să isprăvească.

Un val de sânge îi ţîşni pe gură.

Pădurea, castelul, lacul, toate'l dispă-

rură de dinaintea ochilor într'un nor albastru.

Inăbuşi.

Frâul îi scăpă din mâini.

Calul se oprise. De pe trupul lui sudoarea curgea şiroaie.

Respiraţia 'i grea, era aproape să se taie.

William îşi perduse cu totul cunoştinţa.

Se clătină pe şea şi căzu lin, într'o parte, în şanţul drumului.

Animalul, scăpat de sarcina lui, se depărtă puţin de drum.

Pe urmă, d'o dată o croi de fugă prin pădure.

Într'o clipă dispăru.

Servitorul căzuse jertfa devotamentului său pentru conte.

După scena violentă cu judecătorul de instrucţie, Scharf se dusese acasă.

Se preumblă puţin în sus şi în jos, cu capul în piept.

In cele din urmă se aşeză pe un scaun lângă masa de scris.

Îşi puse coatele pe masă şi 'şi rezimă capul de mână.

In această poziţie, bătrânul poliţist stătu o vreme îndelungată.

Dânsul îşi trecu în revistă toată viaţa si din când în când dădea din cap în semn de descurajare.

In fine, ridică ochii.

Cu o voce plină de adâncă melancolie esclamă :

— Oh ! nerecunoştinţa omenească !

„Ea cade pe zăpada părului meu....

Atunci, ca stăpânit de un sentiment de indignaţie, luă condeiul cu hotărîre şi zise :

— Da, da, mai bine să isprăvesc o dată cu tot !

„O să'mi dau demisia. Am dreptul la odihnă.

Luă o foaie de hârtie şi începu să scrie.

La început mâna îi cam tremura dar numai de cât scrierea îi deveni mai clară şi aproape elegantă.

După câte-va minute demisia era scrisă.

— Aşa pier toate în lumea asta, murmură dânsul lăsând condeiul din mână.

„Tot ce-am iubit, ce-am voit să nu perdem nici odată, se duce tot, dispare.

„Intâiu copila, pe urmă nevasta, credincioasa tovarăşă a vieţei mele, acum meseria care tot îmi mai aducea óre-care mângâiere în nenorocire.

Oftă adânc pe urmă îndoi hârtia, o puse în plic şi o sigilă.

— Da, da, aşa trebue să fie, alt-fel e cu neputinţă, reluă dânsul. Pe câtă vreme e o pată pe onoarea mea nu pot să mai stau în slujbă.

Căzu pe gânduri dureroase.

D'odată intră servitoarea şi 'I spuse că a venit un domn bătrân, cu barba albă, care voia să 'I vorbească.

Inainte ca poliţistul să hotărască dacă trebuia ori nu să primească vizita, un glas sonor esclamă în pragul camerei :

— Nu plec d'aci până nu 'mi voiŭ fi terminat afacerea pentru care am venit..,

„Am de plătit o datorie şi de mulţumit.

— Ah ! d-ta eşti, d-le de Grimm, zise Scharf surprins.

„Aşa dar te-ai întors ?

„Sper că ţi-ai atins scopul, ai găsit pe prinţ.

Atrase pe bătrân înăuntru şi 'l invită să stea pe sofa.

E locul să spunem că Grimm după ce scăpase de la moarte pe lady Nelson, pe malul mărei de la Monaco, se întorseseră amândoui în Germania ca să caute pe baronul de Collmar, demonul vieţei lor.

Lady isbutise să dobândească o sumă oare-care de bani prin vinderea bijuteriilor sale şi o împărţise cu bătrânul, fostul ei bărbat.

Apoi poliţistul îi zise :

— Povesteşte-mi acum, d-nule, ce-ai făcut ?

„Ai descoperit ceva ?

Şi urmă :

— Insă din figura d-tale mi se pare că descoper o rază de speranţă care dă ochilor d-tale o strălucire de tinereţe....

„Spune 'mi iute că nu mă înşel în presupunerea mea.

Grimm zimbi uşor.

El răspunse :

— D-ta eşti un om cu prea multă experienţă pentru a te înşela.

Bucuria fostului ministru făcu bun efect asupra inimei inspectorului de poliţie.

Era ca o rouă pe un câmp ars de soare.

— Aşa dar... zise el.

Grimm îl întrerupse :

— Inainte de toate dă'mi voe să îndeplinesc o datorie.

Scharf, care nu bănuia ce voia să facă convorbitorul său, se uită la dânsul cu mirare.

Intrebă :

— Care datorie ?

— Iată !

Scoase un portofel din care luă mai multe bancnote şi le puse pe masă, dinaintea poliţistului.

Acesta din urmă, tot mai mirat, esclamă :

— Ce'l asta ?

Fostul bărbat al Christinei reluă :

— Ia'ţi îndărăt, d-le, suma ce mi-ai împrumutat şi primeşte mulţumirile mele pentru marele bine ce mi-ai făcut.

— Oh, n'ai pentru ce, d-le.

„Eram oare-cum dator să 'ţi ajut în cercetările pe care le-ai întreprins.

Insă Grimm adăogă :

— Ori-şi-cum eŭ nu pot să nu'ţi fiu recunoscĕtor....

— Lasă, d-le....

„Să vorbim mai bine de afacerile nóstre actuale.

— Bine.

— Ai isbutit la ceva?

„Iţi spun sincer că birunţa d-tale e o consolare pentru mine.

— Am făcut trébă multă, rĕspunse fostul ministru.

„Am găsit o tovarăşă puternică, pe care n'aş fi sperat nici o dată să o regăsesc....

— Eşti aşa dar pe calea cea bună? întrebă Scharf.

— Oh, da!

„Închipueşte'ţi că prin tovarăşa mea cunosc acum sub care mască se ascunde şarlatanul baron de Collmar.

Poliţistul nu'şi putu stăpâni un gest de uimire.

Esclamă:

— Dênsul?!

— Da.

— Vrea să zică Collmar trăeşte încă! esclamă Scharf încremenit.

„Omul care te-a prăvălit în nenorocire, care te-a îngropat într'o noapte în pimmniţa unei case de nebuni respiră încă poţi să 'ţi rĕsbuni asupră-i?

— Da, pot să 'mi rĕsbun şi am să îmi rĕsbun, rĕspunse Grimm cu ochii scânteetori.

„Am vĕzut deja pe acel om blestemat, l-am vĕzut d'aproape, m'a zărit, cred că a tresărit.

Grimm se ridică, puse mâna pe umĕrul poliţistului şi privindu-l drept în ochi reluă:

— Da, prietene, l-am vĕzut. Îi merge bine mizerabilului în lumea asta nemernică.

„Pe când eŭ trăiam în întuneric, în umezeală, între vermi, dânsul devenia bogat şi om cu vază.

„A isbutit să întoarcă capul unei fete tinere, nevinovată, răpitoare şi ierĭ... da ierĭ, nu mai departe, ticălosul a dus-o la altar.

— Ce spui! esclamă poliţistul foarte emoţionat-

„Baronul de Collmar s'a însurat ierĭ? Aci în Berlin?..

„Atunci el este...

„Doamne, Doamne! luminează-mi mintea... Atunci el nu este altul de cât...

— Contele Marco! strigă Grimm cu un ton de nespusă ură.

Peptul poliţistului svâcnea ca să se spargă.

— Aşa dar, zise dênsul, băgându-şi mâniile în pĕr, nu m'am înşelat. Contele Marco e un aventurar care s'a introdus în *societatea* înaltă berlineză sub un nume falş.

„O! dar acum am să 'l smulg eŭ masca, am să pun eŭ capăt fericirei ticălosului.

Grimm observa cu bucurie furia poliţistului asupra lui Marco.

— Vrea să zică şi d-ta 'l urăşti, esclamă dênsul, şi d-ta ai vr'o socoteală cu dênsul.

„Ia spune-mi ce ţi-a făcut?

— Nu 'l urăsc, răspunse Scharf nu mi-a făcut nimic.

„Insă 'l urmăresc în numele legei.

„Sunt convins că e un mare criminal.

„E de datoria mea să 'l fac nevătămător, chiar dacă n'aş mai putea lucra ca poliţist ca până azi, de oare-ce sunt hotărît să 'mi dau demisia.

— Ei bine, dacă 'l aşa, haĭ să ne prindem tovarăşi, esclamă Grimm şi întinse poliţistului mâna.

„Când îl vom urmări amândoui, când ne vom ajuta unul pe altul, sunt sigur că n'o să ne scape.

Scharf apucă pe Grimm de mână; acesta îl îmbrăţişă şi zise:

— Ziceĭ că vreĭ să te retragi din serviciul poliţieĭ, d-nule inspector? Cu atât mai bine.

— De ce?

— Ne mai fiind ocupat în altă parte, veĭ avea tot timpul ca să aduni elementele pentru doborîrea demonului care de atâţia ani împrăştie rĕul în lume, nu'ĭ aşa?

— Da, da, răspunse Scharf, aşa o să fie.

Grimm reluă:

— Acum te rog să fiĭ aşa de bun să mergi cu mine.

„De când m'am întors la Berlin n'am mai fost pe la acea căsuţă în care am lăsat pe sĕrmanul Hillmar, victima doctorului Robin.

— Bietul băiat! oftă inspectorul de poliţie.

Grimm continuă:

— Staŭ ca pe ghimpi.

„Vreaŭ să aflu cum îi merge nenorocitului prieten şi dacă s'a întêmplat ceva nou în lipsa mea.

Scharf se învoi cu grăbire.

LXXX

Lumină şi întuneric

Fostul ministru Grimm şi poliţistul Scharf luară o trăsură.

Poruncirĕ birjarului să meargă afară din oraş.

Se dusură la căsuţa mică, perdută în mijlocul câmpului, unde tata Martin şi Hillmar stăteaŭ încă ca musafirĭ.

Drumul era lung.

Pentru a scurta vremea, fostul ministrul povesti amănuntele călătorieĭ sale şi întâlnirea cu Christina.

Inspectorul îl asculta cu mare interes.

Din când în când întrerupea pe povestitor spre a'ĭ cere deslușirĭ.

In fine, sosiră la căsuța mică.

Bătrânul precupeț, auzind huruitul trăsurei eși pe prag.

Dênsul primi pe musafiri cu melancolie, îngrijat.

Totuși se bucură din inimă pentru întorcerea lui Grimm.

Acesta din urmă, vrênd să 'l înveselească, zise:

— Lipsa noastră s'a terminat d'acum, prietene.

„Mulțumită lui Dumnezeu am aci ceva parale.

„O să facem așa că Hillmar să redevie sănătos și voinic.

Tata Martin clătină capul cu tristețe.

Fostul ministru întrebă speriat:

— Ce'i?

Precupețul răspunse:

— Tare mă tem, d-nule, că vii prea târziu.

Oftând adăogă:

— Sărmanul băiat e pe sfârșite.

— Se poate!

— Haide, vino să'l vezi.

— Haidem.

Insă tată Martin recomandă:

— Te rog să'ți ții firea. Nu te speria de priveliștea lui.

Dânsul conduse pe amêndoui bărbații în camera unde zăcea Hillmar.

Grimm văzu atunci că vorbele precupețului erau fondate.

Visitatorul fu impresionat dureros.

Îi trebui o mare stăpânire asupră 'și ca să nu sbucnească în plâns.

Bolnavul ședea lungit aproape de marginea patului.

Tinêrul doctor era îmbrăcat cu hainele de noapte.

Figura lui atât de frumoasă și fragedă odinioară, semêna cu a unui om bătrân.

Ochii îi erau duși în fundul capului privirea 'i mereu rătăcită, era stinsă de tot.

Buzele 'i tremurau necontenit, pronunțând în șoaptă același cuvînt:

— Olga! Olga!

— Acesta e singurul gând care 'l stăpânește, zise tata Martin abătut. Numai la ea se gândește, la Olga lui pe care o iubește și care a dispărut. Cine știe dacă dênsa mai trăește sau dacă a voit numai să scape de mizeria noastră, fugind și ascunzêndu-se în vr'o parte.

Precupețul pronunță vorbele astea cu o mare amărăciune.

Grimm însă luă iute apărarea Olgei.

— Nu, tată Martin, zise dênsul, nu e așa, nu poate fi așa.

„Dacă Olga n'a mai venit pe aci pricina trebue să fie că e moartă sau că se supune unei voinți mai tari de cât a ei, care o oprește de a ne da știri despre dênsa.

„Dar uite... ce vrea să facă oare Hillmar?...

Bolnavul se dete jos din pat, făcu

câți-va pași prin cameră și oprindu-se d'o dată, deschise brațele și esclamă cu glas plângător :

— Vino, Olga, vino !

— Cât de mult o dorește, șopti Grimm către polițist.

„Sunt sigur că dacă dânsa ar sosi acum, i-ar face un mare bine, poate chiar l-ar vindeca.

— Nu 'ți face iluzii, răspunse Scharf. Uite-te bine la ochii lui sticloși, la gălbineala figurei lui.

„Nenorocitul nu mai are mult de trăit...

„Se pare c'a înțeles de sosirea d-tale și că ești singur, fără Olga și asta l-a sguduit.

— Olga ! strigă din nou muribundul. Olga, iute... clopotul... La biserică. Să schimbăm inelele... Inele... Tu ești acum nevasta mea...

„Isbește în lături pe Robin... Calcă-l în picioare...

„Omoară șarpele !...

„Așa, da, omoară-l ..

„O ! ce rece e... mă înfășoeră, mă strânge...

„Tu, Olga... ah ! Olga !

Acestea fură cele cele din urmă vorbe ale tinerului doctor.

Căzu d'odată jos ca isbit de trăsnet. Trupul îi tremură puțin pe urmă rămase nemișcat.

Nenorocitul murise.

Tata Martin și Grimm ridicară cadavrul, îl dusără pe pat îndărăt, îl așezară cu capul pe perină și 'I închiseră ochii.

In seara când Hillmar, își dăduse sufletul, Magistru străbătea în lung și în larg casa contelui Marco, unde momentan se afla singur stăpân.

Se uita în toate părțile.

Se chibzuia de unde să facă începutul cercetărilor.

In sfârșit se hotărî să facă în săltarile mesei contelui o perchisiție amănunțită.

Ca meșter ce era dete încă o dovadă de dibăcia lui.

Examină broasca.

Era bine lucrată și cu secret.

Un zâmbet de ironie și de dispreț se ivi pe buzele sale.

In câte-va clipe broasca era descuiată.

Insă după ce rescoli în toate părțile, dete din cap cu descurajare.

El se convinsese că nu erau înăuntru de cât hârtii fără importanță.

Actele mai însemnate trebuia să le fi luat contele Marco cu sine, la Drachenburg.

Tâlharul zise :

— Eu caut de geaba, se vede că aci nu e nimic.

„Mai bine mĕ duc să'mĭ urmez cercetările în camera „bunului şi credinciosului William".

„El e secretarul şi omul de confidenţă a contelui.

„De sigur că dênsul îl păstrează secretele.

Însufleţit de ideea asta se urcă iute la al doilea etaj.

Acolo William avea o cameră în dos.

Broasca uşei se deschise ca prin farmac înaintea Chiorului.

El nu făcu alt ceva de cât să bage două cârligе în gaura uşei şi le suci o dată cu meşteşug.

Dânsul intră în cameră şi puse sfeşnicul cu lumânarea pe o masă de lângă uşă.

Odaea era simplu, sărăcăcios mobilată. Gusturile şi trebuinţele modeste ale lui William se arătaŭ şi prin aranjarea locuinţei sale.

Lucrul mai de valoare acolo era un secretar modern de scris, acoperit cu postav verde.

Asupra acestui secretar îşi aţinti Magistru băgarea de seamă.

Întocmai ca o vulpe care calcă uşurel în jurul unei coteneţe de găini, aşa se învârtea dênsul în jurul mesei, examinând-o în toate părţile.

Pe urmă 'şi apucă cârligile care 'l făcuseră mai multe treburi bune în ziua aceea şi le bĕgă pe rênd în gaura broaştei.

Suci, apăsă de mai multe orĭ cu o destoinicie rară.

De geaba.

Broasca stetea mereŭ încuiată.

— E o broască cu secret, zise el supĕrat.

„Pentru ca să o descuiŭ, mi-ar trebui uŭ alt instrument pe care n'am de unde să l iaŭ acum.

„Însă ce-I cu asta ?

Când cine-va nu poate să pătrundă unde-va pe uşa de din dos, intră pe cea din faţă.

Cu o sforţare de uriaş apucă de odată secretarul în braţe şi 'l rĕsturnă cu fundul în sus.

Scoase din buzunar un burghiŭ şi o daltă şi se puse la lucru.

Peste o jumĕtate de ceas, gătise deja treaba.

Făcuse în fundul secretarului o gaură atât de mare în cât să poată băga mâna ca să ajungă cu degetele în toate colţurile.

Începu atunci să scormonească hârtiile din secretar.

Cum dădea cu mâna de ceva mai gros scotea afară.

De o dată scoase o carte groasă, cu învelitoarea galbenă şi de abia putu să 'şi stăpânească un strigăt de bucurie.

— Asta e cartea poliţiei ! esclamă dênsul.

„Am pus mâna pe o avere întreagă. Ştiŭ eŭ cum să fac din foile astea bani sănătoşi.

Deschise cartea şi începu să citească apropiindu-se de luminare.

Insă era prea emoţionat.

Nu înţelegea chiar nimic.

Inchise cartea spre a o lua cu sine, s'o citească în linişte.

Voia să mai afle ceva prin hârtiile lui Villiam

Scoase încă multe hârtii, toate fără nici o însemnătate.

Era să 'şi înceteze cercetările, de o dată degetele lui atinseră un pachet.

Scoţându'l la iveală, citi pe coperţă, în litere groase :

Hârtii de familie

— Iată şi hârtiile de familie ale oficiosului William, esclamă dênsul rînjind.

„Sunt curios să ştiu din ce grajd a eşit.

Incepu să examineze conţinutul pachetului.

Se uită la o fotografie învelită într'o hârtie subţire.

D'o dată se dete îndărăt ca isbit de trăsnet.

Ingălbeni.

Insă îşi veni imediat în fire şi apropiă fotografia de ochiul său cel bun.

— Nu, strigă dênsul, nu m'am înşelat !...

„Asta e Karkosc, e nevasta mea, e ucisa !

„Insă ...

„N'o fi oare o asemênare uimitoare la care 'şi bate joc de mine, profitând cu lasitate de împrejurarea că n'am de cât un ochiu bun ?

Şi'şi aţinti privirea pe portret şi stete câte-va clipe nemişcat, vrênd să se convingă, cum zicea el, că nu era trasă pe sfoară de o asemênare ciudată.

Intr'adevêr portretul representa pe mama Karkosc,

Insă fotografia nu era a nevestei lui Magistru, bătrână, urîtă cum o cunoaştem noi, ci tênără, dardulie, în vêrstă ca de vr'o 24 de ani.

După ce o observase îndelung, Chiorul, căruia nu'i venea să se încreadă ochiului său, esclamă :

— Nu mai încape îndoială, ea este !

Apoi întorcênd fotografiia dete o nouă esclamare :

— Dar uite, aci în dos e scris ceva ! Insă şi asta nu este de sigur efectul unei asemenări... Cunosc foarte bine această scriere.... Da, da, e chiar aşa.... Aceasta e scrierea lui William... Să fie cu putinţă ?

„Ce de descoperiri fac eu astă-zi !... una mai preţioasă de cât alta... Nu mi-am perdut vremea de geaba cu toate că n'aveam de gând să merg aşa departe. Dar eu am fost tot-d'auna cam curios. Insă nu sunt de reproşat căci aşa vrea onorabila mea meserie de tâlhar.

„Ah, ah !

„Hai, să vedem ce scrie îngerașul ăsta de William.

Și se uită la scris.

— Drace! rînji dênsul, ce va să zică asta?...

„Trec din nimire în nimire tără să am vreme de a'mi veni în fire.

„Vĕd eŭ bine, aci zice „Mama mea" și e chiar scrierea lui William... Vrea să zică el e fiul el!

Cu toate că Magistru, în viața lui de bandit nu se arătase prea simțitor, totuși descoperirea ce făcuse îl pricinui o violentă emoțiune.

Prin mintea lui trecu într'o clipă tótă viața sa de familie.

Precum știm, dênsul otrăvise pe întâiul bărbat al femeei Karkosc și se căsătorise cu aceasta.

Pe atunci Karkosc avea un copil din întâia căsătorie.

Era un băiat care'l era așa drag lui Magistru ca un ghimpe în ochiŭ.

Dênsul voia să se curațe de el cât mai curând.

La început femeea nu se învoi că copilul el să piece.

Insă lui Magistru îi stătea în fie-care zi, în fie-care ceas în urechi, zicea dênsul, că prea semĕna cu tatăl lui și de aceea nu putea să aibă nici o liniște.

Mama tot nu se învoia.

Atunci bărbatul se hotărî.

Intr'o bună dimineață porni cu micul William.

Il duse într'un oraș la niște oameni carî se învoiră „să'l crească în schimbul unei sume de banî.

Căți-va anî fiul și mama stătură în corespondență.

Pe urmă d'o dată Karkosc primi vestea că copilul a murit de difteritĕ.

In vremea aceea ea era înjosită moralicește de Magistru pentru a simți așa mare durere despre perderea copilului. Nu făcu nici o cercetare spre a se asigura dacă știrea morții băiatului era adevĕrată saŭ falșă.

Chiorul călĕtori singur ca să asiste la înmormêntarea copilului.

Când se întoarse povesti cu adâncă durere că micul William își dăduse sufletul pronunțând numele mamei sale pe care o chiemase de multe orî în cursul boalei.

Vĕrsă o lacrimă și totul se isprăvi.

Adevĕrul era însă că copilul trăia și că Magistru iscodise știrea morței lui numai pentru ca să se scape de dênsul o dată pentru tot-d'a-una.

Dênsul nu găsise de nevoe să'l ucidă alt-fel n'ar fi stat la îndoială.

Se întêmplă apoi un lucru care trebuia să aibă în viața băiatului o mare însemnătate.

Intr'o zi Magistru citi într'un ziar că niște oameni cu dare mână ar voi să adopte un copil.

Se duse numai de cât de luă pe William și'l dete acestor oameni.

Aceştia din urmă dădură copilului creştere şi învĕţătură şi apoi îl aşezară într'o afacere.

Ştim ca William se ruinase prin nesocotinţa lui.

El voise să'şi termine zilele în apele rîului de unde'l retrăsese contele Marco.

Magistru esclamă:

— Dĕnsul e fiul femeei Karkosc, aceasta e netăgăduit.

„Şi acum când ştiŭ asta, observ fórte bine asemĕnarea lui cu rĕposata mea nevastă.

Cu un zîmbet drăcesc continuă:

— Acum pot să'mi explic de ce oftiCosul mĕ urăşte ca păcatul.

„Haide, nu pot nega că bravul băiat are dreptate.

„Instinctul lui îl face să presupună în mine pe omul care l'a alungat de casa părintească.

„El bănuieşte în fundul inimei că eŭ l'am răpit iubirei de mamă şi l'am împins fără de milă între străini.

Inima Chiorului se sgudui grozav la aceste amintiri.

Ochiul sĕŭ verde scânteia.

Evadatul stete câte-va minute nemişcat, ca paralizat.

Pe urmă murmură neîncetat:

— E fiul ei! E fiul ei!

„Asta vrea să zică că trebuie să mĕ păzesc.

„De va afla că eŭ am ucis pe mama sa, că eŭ sunt acela care i-am înveninat tinereţa, o să voiască să 'şi resbune teribil asupra'mi.

„Aşa soiŭ de rĕsbunare trebuie s'o previŭ cu ori-ce preţ.

Stete puţin gânditor.

In cele din urmă zise:

— Lasă pe mine.

„Am să 'ntind bunului şi credinciosului William o cursă ca să cadă aşa de bine în ea în cât să nu mai scape nici odată.

LXXXI

Unde 'mi este copilul?

Bĕtrânul Tom, cârciumarul de la „Iepurii albi", era un om de afaceri foarte prevĕzĕtor.

Ştia să facă banI din ori-ce lucru. Casa în care 'şi avea stabilimentul era proprietatea lui.

Era o clădire derăpănată, cu pereţii crăpaţi, cu acoperişul găurit.

Un altul în locul lui Tom n'ar fi ştiut să scoată un ban din aşa cocioabă.

El însă scotea de zece orI mai mult de cât pentru cel mai strălucit palat al capitalei.

In pimniţă era cârcinma poreclită Paradis.

In cele-l-alte trei rînduri era aranjat

un otel cu mobile antice. I se zicea otelul „Matilda".

Trăgeaŭ acolo numaĭ oamenĭ cu renume echivoc, casierĭ necredincioşĭ, indivizĭ în ceartă cu poliţia şi alţiĭ de teapa lor.

Preţurile eraŭ foarte urcate, fiind că Tom nu le dădea numaĭ odae ci şi sfaturĭ

In înţelegere cu Isac de la Hamburg, făcea la o mulţime de oamenĭ servicĭĭ imense.

In ziua în care regăsim pe Tom, trăsese la otelul luĭ o femee maĭ mult bătrână de cât tînără, durdulie şi vorbăreaţă.

Era d *na* Caletti.

Dênsa adusese luĭ Tom o scrisoare de recomandaţie din partea luĭ Isac.

Tom o primi cu o nespusă prevenință; îĭ dete cea maĭ bună odae ce avea şi când crezuse că 'şĭ scuturase praful de drum, se duse la ea.

— Precum îmĭ scrie prietenul meŭ Isac, zise el, d-ta aĭ să staĭ maĭ mult timp aci.

„De veĭ avea nevoe de sfatul meŭ în vre-o afacere oare-care, să nu staĭ de loc la îndoială, *te rog să aĭ în mine* tótă încrederea.

„Isac îţi va fi spus de sigur că eŭ mă pricep în toate chiţibuşurile şi am tace foarte bine dacă ne-am înţelege d'înainte asupra treburilor ce aĭ d-ta în Berlin.

Femeea se aşeză comod pe sofa şi 'şĭ întinse pe scaun picioarele durdulii. Manevra asta nu era câtuşĭ de puţin displăcută bătrânuluĭ Tom.

— Numele meŭ îl cunoşti deja, zise dânsa.

Tom dete din cap afirmativ

— Numele d-tale e d-na Caletti, răspunse dênsul.

„Aşa scrie Isac în hârtia ce miaĭ adus...

— Bine, acum am să 'ţĭ spun d-le cârciumar, şi cu ce treabă am venit în Berlin.

„Caut un prinţ.

Figura bătrânuluĭ Tom se lungi de mirare.

— Un prinţ! esclamă dânsul. Ah! în adevĕr, cu astfel de ómenĭ face cine-va treburĭ bune dacă...

Se opri făcând din ochĭ.

— Cum dacă?... Spune înainte, nu te opri.

— Dacă cine-va cunoaşte un punct întunecos din viaţa lor, isprăvi proprietarul otelului.

Madam Caletti sbucni de rîs.

— Véd că ne înţelegem, esclamă dênsa.

„Invoiala o să meargă struncă. Ascultă-mĕ...

„Dar ia spune-mĭ maĭ întêĭ, nu ne póte auzi cine-va d'aci?

— Despre asta să n'aĭ nicĭ o grijă, răspunse Tom.

„Poţi să vorbeşti în toată încrederea.

„Nu mai sunt alte urechi prin prejur de cât ale mele.

Femeea coborî glasul şi zise:

— Caut pe prinţul de Leuchtemberg trebue să 'l găsesc cu ori-ce preţ.

— Nu cred să fie tocmai greŭ, răspunse cârciumarul.

„Am să mĕ ocup îndată de treaba asta şi poate deseară o să 'ţi spun ceva sigur.

— Atunci am să 'ţi fiŭ foarte recunoscĕtoare, zise Caletti.

Tom se încercă să descoase mai departe pe femee însă dĕnsa evită toate respunsurile cu mare meşteşug. Nu voia să 'şi dea pe faţă secretul.

Vĕzĕnd cârciumarul că 'şi bate capul de geaba, îşi puse friŭ curiosităţei şi se duse.

Insă în seara aceleaşi zile dânsul se întoarse cu ochii scânteetori de bucurie.

— Vezi, esclamă dĕnsul de pe uşă, ce bine eşti servită la mine? Spionii mei nu s'aŭ odihnit de loc de la amiazi. Insă aŭ umblat pe deplin, aŭ aflat ceea ce voim să ştim.

„Prinţul de Leuchtemberg e în Berlin şi locueşte în etajul întâiŭ al unei case frumoase din Vest, sub numele de d. Berg.

„Nu-i asta o ştire bună?

— Da, e foarte bună, esclamă d-na Caletti, şi aŭ să 'ţi cadă bani mulţi în poală din întreprinderea mea dacă 'mi vei sta într'ajutor.

„Mai întâiŭ o să încerc eŭ singură treaba.

„Insă nu cred ca prinţul să se dea pe brazdă aşa lesne.

„Atunci vom slobozi împreună tunul cel mare.

A doua zi pe la zece ore dimineaţa, madam Caletti plecă de la otel.

Ea se duse la casa pe care i-o indicase Tom cu precisiune în vestul Berlinului.

Insă când să urce scara se opri pe neaşteptate.

Ceva îi trecuse prin minte.

Se gândi că se ducea singură, nesilită de nimeni, la o mare primejdie.

Nu era lucru prea simplu să intre la prinţ şi să scoată banî de la el prin ameninţărî.

Principele putea să aducă martorî şi când aceştia vor fi mărturisit încercarea de şantaj, de sigur că dânsa avea să fie îndată arestată.

Ar fi trasă înaintea judecătorului şi silită să dea explicaţiî, lucru care ar fi încurcat-o foarte mult.

Dĕnsa se gândi la toate astea şi 'i păru bine că nu se duse să comită o imprudenţă.

Se chibzui câte-va secunde.

In fine se hotări să procedeze mai cu şiretlic.

In față era o cofetărie.

Această prăvălie avea o feréstră largă și înaltă.

D'acolo se putea observa toate mișcările în casa prințului.

Madam Caletti, cu o singură privire, vĕzu toate astea.

Decăzuta femee se întoarse îndărăt și intră în cofetărie.

Comandă o băutură răcoritoare, pe urmă se puse să ocupe postul de observație lîngă fereastră unde tocmai era o masă goală.

Prințul Franz de Leuchemberg n'avea cum să bănuiască ce vecinătate primejdioasă avea în momentele acelea.

După cum știm, el trăia retras, bucurându-se de liniștea ce'i procura calitatea lui de prinț decăzut.

Pensia'i era destul de mare pentru a permite să trăiască bine și să comită vr'o nebunie fără teamă de a se ruina.

Își terminase dejunul cu veselie.

Se retrăsese în cabinetul sĕu unde se retrăgea de obiceiŭ pentru a citi ziarele.

Aprinse o țigară care răspândi în cabinet un miros plăcut.

Trecu ast-fel vr'o jumĕtate de ceas.

D'o dată se sculă.

Își dete cu mâna peste frunte și murmură:

— Uituc ce sunt!

Ce uitase?

Îi venise în gând că în seara aceea avea o întâlnire delicată, care, pentru a obține jertfise multe ceasuri din viața sa liniștită.

Se dete pe mâna camerierului sĕu ca să'l ferchezuească.

Măcar că avea patru-zecĭ de ani și trecuse prin multe furtuni ale tinereței, voia încă să fie tĕnĕr.

El zise servitorului:

— Filip, dacă găsești vr'un păr alb, smulge'l.

Și fiind-că camerierul se arăta cam încurcat, prințul adăogă:

— Smulge fără milă perii albi chiar cu primejdia d'a'mi pricinui durere.

— Un păr alb!... esclamă cameristul.

„Măria ta, îți jur că de doĭ ani încoace n'am găsit cel mai mic păr căruntîn barba mărieĭ tale.

„Mie îmi vine să cred că în loc să îmbĕtrânești mergi spre tinerețe.

Un zimbet de satisfacție se ivi pe buzele lui Franz.

Șiretul servitor cunoștea slăbiciunea prințului.

El făcea ast-fel că stăpânul sĕu să nu'și vadă nicĭ un păr alb.

Dĕnsul isbutia perfect în această operație.

In fie-care zi, când îl bărbiera, îi ungea pĕrul cu o alifie mirositoare care dădea pĕrului o coloare neagră strălucitoare.

— Cu adevĕr, mĕ simt şi puternic, tinĕr, cum de mult nu m'am simţit. Mi se pare că n'aş fi de patru-zecĭ de anĭ ci un tinĕr de 25 cu sângele fierbinte în vine.

„Ştĭ ce, aĭ putea să 'mĭ aducĭ încă o sticlă ce şampanie şi câte-va stridiĭ.

Prinţul de Leuchtemberg se mai întări cu dejunul acesta apoĭ ordonă servitorului să 'l gătească toaleta.

Cu îmbrăcatul îl trecu o jumĕtate de ceas, alegênd cu cea mai mare îngrijire cravata, gulerul, manşetele şi vesta. Eşĭ pe jos d'acasă şi apucă spre grădina zoologică.

Ajungênd în dreptul monumentului reginei Luiza, îşĭ încetini mersul.

D'o dată tresări.

Auzise îndĕrătul sĕŭ fâşiitul unei rochĭ.

Crezuse că e persoana cu care avea întâlnire.

Se întoarse vesel.

Insă în aceiaşĭ clipă abia putu să 'şĭ stăpânească un ţipĕt de groază.

In locul persónei aşteptate avea înaintea'l o femeie grasă, cu nasul roş.

Fisionomia eĭ i se păru foarte bine cunoscută.

Prinţul rĕmase încremenit.

Părea tot aşa fără viaţă ca şi statua lângă care stătea.

Stătu câte-va secunde astfel fără să pronunţe un cuvênt.

In sfârşit esclamă :

— Caletti !

„Cu adevĕrat să fie ?

„Nu, nu, e numaĭ o asemĕnare înşelătoare !

„Saŭ poate memoria mea mĕ trădézĕ în momentul acesta.

Madam Caletti zise :

— Inţeleg foarte bine să mĕ maĭ recunoşti, măria ta.

Dênsa pronunţă aceste cuvinte cu un ton amar.

Apoĭ urmă :

— Nevoia şi mizeria m-aŭ îmbĕtrânit de timpuriŭ.

Zicênd acestea ea privi pe prinţ ca să vadă ce efect produceaŭ asupra lui vorbele sale.

Franz rĕspunse :

— Nevoia şi mizeria n'aŭ venit de geaba asupra'ţĭ.

„Ar fi putut să nu vie.

- Să nu vie ? întrebă Caletti cu un ifos teatral.

„Et, principe, nicĭ un om nu scapă de soarta lui

„Pentru mine a fost scris în stele ca să trec prin şcoală amară a vieţeĭ tocmaĭ când ajung în bĕtrâneţe.

— Insă d-ta singură eştĭ vinovată, întîmpină prinţul Franz pe fosta sa amantă.

Pe figura fostei cântăreţe de operă, se ivirĕ semnele unei vie contrarietate.

Franz continuă :

— Nu crezĭ şi d-ta că e aşa ?

„Gândește-te la vremile trecute.

„Nu poți să nu recunoști că azi ai fi cu totul în altă poziție dacă n'ai fi fost necredincioasă și ușurică.

— Necredincioasă și ușurică? șopti Caletti cu durere.

„Dumnezeŭ îmi este martor dacă n'am fost atunci calomniată.

„Vai, principe, semănam cu acea nevinovată și bănuită Elsa din opera Lohengrin, care cere de la cer un protector.

„Din nefericire pentru mine n'a apărut nici un Lohengrin, nici un cavaler n'a alergat să rupă pentru mine o lance.

Prințul întoarse capul disgustat de comedianță.

Inima lui fu isbită ca de un pumnal la ideia că femeea asta era mama copilei sale, că dênsa o creascuse.

Câtă rĕutate, câtă înjosire trebue să fi fi băgat în suflet.

Deja îi fluturа pe buze această întrebare:

„— Unde este copila mea?

Insă d'odată își aminti de înștiințarea polițistului că nu trebue arătată femeei nici odată pe față intenția d'a căuta copila.

In loc de întrebarea asta, dênsul zise:

— Acum ai venit la mine ca să cerĭ un ajutor, nu 'i așa?

— Nu vreaŭ pomană, esclamă fosta cântăreață.

„Măcar că nenorocirea m'a isbit așa rĕŭ, nici odată nu mĕ voiŭ înjosi să cerĭ milă la ușa fostului meŭ amant.

„Am venit numaĭ să 'mi caut dreptul.

— Dreptul? Care anume?

— Nu sunt eŭ mama copilei tale? esclamă Caletti cu privirea fulgerătóre? Și în calitatea asta n'am eŭ drept să 'ți cer o bună pensie alimentară?

— Ești mama copilei mele? rĕspunse prințul cu îndoială.

„O femee credincioasă nu poate să aibă pretenție la credință.

„Cu ce poți să dovedești că dênsa e în adevĕr copila mea?

Madam Caletti isbucni în plâns.

Orĭ-cât de teatrală și falșă 'i fusese mai nainte natura, acum lacrimile 'i erau adevĕrate.

Ea esclamă:

— Și poți să te îndoești că fata nu e sângele și carnea ta?

Suspinele o înecară.

Peste puțin reluă:

— Nu'ți aduci aminte că am întreprins atunci o călĕtorie și că am umblat un an prin Italia?

„Nu m'ai păzit în timpul acesta cu o gelozie de tigru?

„Ai putea să 'mi numești un om cu care să mĕ fi întâlnit alt-fel de cât în trecere?

„Nu, Franz, nu...

— Ap voi să îndemn pe acusata să spună adevărul, zise dânsul.

„Nu poţi să'mi reproşezi nici o greşală, nici o slăbiciune.

„Afară d'asta pe vremea d'atunci corespundeam cu inima amorului tĕŭ şi te iubeam din toate puterile sufletului meŭ şi eram mândră ca să mĕ vază lumea la braţul tĕŭ.

„Adu'ţi aminte.

Franz, fără voe, era mișcat.

Caletti continuă:

— Pe mine poți să mă judeci, poți să mă alungi...

„Însă copila e a ta.

„Cer numai atâta pentru ea: când va veni vr'o dată la tine, să nu 'i refuzi iubirea părintească.

Prințul tăcu. N'avea ce să răspundă la asta.

Spusele fostei cântărețe erau fondate, știa el asta, nu se putea îndoi.

— Zici, reluă dânsul, că copila o să vie odată la mine?

„Eu mă îngrozesc de momentul acela

„Cum s'ar putea ca inima fetei să fi rămas curată când tu te-ai scoborît mereu în noroiu?

— Despre copila mea n'ai a te roși câtuși de puțin, răspunse Caletti. N'am crescut o eu.

„Am dat-o din cea mai fragedă copilărie unui om de treabă.

„Da, am făcut sacrificiul acesta, urmă dânsa reluând tonul teatral.

„Am avut cursajul să mă despart de singura mângâiere ce aveam pe lume.

Știrea asta atinse pe prinț într'un chip plăcut.

Dacă fata nu fusese pe mânele Calettei, de sigur dânsa scăpase de înjosire.

— Ai mai văzut d'atunci copila? întrebă dânsul.

— Nu, n'aveam voie s'o mai văd, răspunse fosta cântăreață.

„Așa a fost condițiunea.

— Asta e bine, foarte bine! esclamă prințul.

„Și cine e omul acela?

Franz făcuse întrebarea asta cu o nepăsare aparentă.

Însă pe când aștepta răspunsul inima îi svâcnea de emoțiune.

Dacă era să afle numele omului, dânsul ar fi făcut cercetări și ar fi aflat și copila.

Din nenorocire pentru el, femeia păru a'l citi în suflet.

Un râs scurt, batjocoritor îi sbucni prin buze.

Și zise:

— Ai vrea să afli numele omului, prințule?

„Însă acesta e secretul meu și de aci încep afacerile între noi.

— Așa dar, zise iute prințul, vrei să scoți capital de pe spatele fetei?

— Ți-am spus încă o dată, măria ta, că nu cer de cât dreptul meu.

— Vorbește mai limpede și ai să ajungi mai curând la scop.

Chipul cu care Franz pronunță aceste cuvinte trăda nerăbdarea ce încerca vezându-se jucat de fosta sa amantă.

Adăogă:

— In sfârșit ce ai de gând să faci cu copila?

„Spune repede.

Caletti zise :

— Dacă vrei un răspuns deschis, măria ta, nu ți'l refuz.

„Cu toate făgăduelile ce am dat, am să'mi cer fată îndărăt.

„Legalmente nu poate nimeni să mi-o oprească.

Prințul cu greu își înfrîna nerăbdarea de a ști mai mult.

Silindu-se să apară indiferent, întrebă :

— Pe urmă ? După ce 'ți va fi înapoiată ?

— Atunci soarta o să atârne de d-ta, răspunse fosta cântăreață.

„De'mi vei da o dată pentru tot-d'auna două-zeci de mii de taleri, îți voiu aduce fiica, vei face cu ea ce vei voi. Vei putea s'o recunoști, să faci din ea o prințesă.

„Iată propunerile mele.

„Nu mă îndoesc că le vei găsi juste și lesne de primit.

„Iubirea părintească poate să'și satisfacă astfel dorul cel mai scump.

Prințul încruntă sprîncenele.

După o scurtă tăcere, dênsul întrebă încet :

— Dar dacă'ți refuz banii, ce-ai face cu copila ?

— Atunci voiu ține cu mine pe fiică-mea, răspunse Caletti cu o cruzime rece.

Ea luă un aer hotărît.

Prințul o observa.

Pe urmă cu un ton sarcastic, dênsa reluă :

— Firește că atunci ea nu va mai fi prințesă ci va deveni ceea ce-a fost și mama sa.

„Ne putênd să'i dau o creștere mai bună, fiind că n'am mijloace, o învăț să'și câștige pâinea trăind mereu lângă mine.

„De sigur că mititica n'o să moară de foame....

„Vezi că și eu trăesc...

Franz o întrerupse :

— Ce .. vrei să faci din fată o actriță ?

„Vrei s'o bagi în acea imensă căldare infernală care se chemă teatru ?

Obrazul său se îngălbeni.

— Actriță ?.. zise femeea rîzênd cu hohot.

„Ah, nu.

„Eu m'am lăsat de mult de această meserie.

— Deslușește-mă... zise bărbatul bătênd din picior.

„Ce-ai de gând să faci ? Ce va ajunge copila în mâinile tale ?

— Îți spun că fiică-mea va deveni ceea ce sunt eu acum.

— Dar ce ești d-ta acum ?

— Nu'ți închipui de loc ?

— De loc !

„Sper cu toate astea că nu trăiești din desonoare căci n'aș putea să cred că o mamă să'și împingă copila la per-

zanie. Aceasta ar fi culmea infamiei la care ar putea ajunge o femee.

— Mi se pare că te aprinzi...

„Insă fiind-că vrei să ştii ceea ce sunt eŭ acum, iată în două cuvinte:

„Sunt o femee care umblu prin cârciumile cele mai proaste, care am relaţii cu toţi derbedeii, cu criminalii, cu ucigaşii...

— Destul, femeie, te rog, destul!... zise prinţul.

„Mĕ veĭ face să 'mĭ pierd judecata.

„Am să mĕ gândesc asupra cererei d-tale.

„Dă-mĭ adresa d-tale.

„Am să 'ţĭ fac cunoscut hotărîrea ce voiŭ lua.

Femeea numi casa „Iepurilor albĭ" unde era vizibilă la ori-ce oră din zi saŭ noapte şi adăogă că mijloacele băneşti îĭ eraŭ pe sfârşite, că nu putea să stea mult în Berlin şi prin urmare afacerea trebuia să fie terminată cât mai repede.

Prinţul îşĭ scoase portofoliul şi îĭ dete o bancnotă de o mie de mărcĭ

— Ia asta, zise dĕnsul aspru.

„E nevoe ca să poţĭ sta mai multă vreme în Berlin.

Fosta cântăreaţă bĭgă banĭĭ în buzunar şi borborosi câte-va vorbe care trebuia să fie ca o mulţumire.

Dĕnsa calamă încă odată:

— La revedere.

„Nu uita ceea ce ţi-am spus.

„Aştept pe curênd răspunsul d-tale saŭ alt-fel...

Eşi din parc tot pe unde venise.

Dĕnsa nu observa că un om trenţeros o urmăria încă de când plecase de la otel.

Era un spion pe care Tom i-l dăduse ca s'o urmărească pretutindenĭ unde se va duce.

Madam Caletti nu se întoarse la „Iepurii albĭ."

Luă o birjă şi comandă vizitiului s'o ducă spre şoseaua cea mare care leagă Berlinul cu Spandau.

Ajungând pe şosea, opri birja, plăti cursa şi se duse pe jos înainte.

Se opri în dreptul acelei case tainice unde falşificatorii de banĭ îşĭ făcuseră până atunci afacerile.

Se uită lung la casă şi murmură:

— Aci trebuie să fie.

„Cel puţin locul acesta corespunde cu descrierea pe care mi-a făcut-o atunci informatorul meŭ.

Stete câte-va clipe nemişcată.

Se mai uită jur împrejur.

In fine se hotărî.

Se apropiă de uşă.

Trase clopoţelul care răsună dogit prin casa tăcută.

Trecură câte-va minute în care timp nimic nu se mişcă.

Fosta actriţă apucă din noŭ cordonul clopoţelului.

De data asta trase cu putere.

Mai trecură câte-va secunde.

Madam Caletti începea să creadă că casa e pustie.

In sfârşit se auzirá nişte paşi apropiindu-se de uşă.

Zăvorul de dinăuntru fu tras.

Inima femeei începu să bată mai tare.

O mulţime de gânduri trecu atunci prin mintea ei.

Copila era acolo?

Trăia încă?

Apoi alte gânduri de altă natură o chinuiau

Fata acum era mare.

După toate aparenţele, judecând-o cum era de copilă mică, trebuia să fie o fată frumoasă.

O femee atrăgătoare, înzestrată chiar cu instincte bune, are tot-d'a-una o viaţă furtunoasă.

Copila şi-ar fi schimbat poate poziţia... în bine sau în rău?

N'o fi ea căzută din nenorocire în acea prăpastie în care se temea atâta s'o vază înnecând prinţul?

Admiţând că ar fi găsit-o, ar fi vrut copila să recunoască ca mamă pe o femeie care nu era pentru ea de cât o străină?

Ar fi consimţit vr'o dată fata să fie presentată prinţului?

Vedea acum fosta actriţă că poate ea fabricase un castel cu cărţi.

Poarta se deschise.

Bătrânul Bertram apăru pe prag.

El se uită la femee cu ochii lui obosiţi, afundaţi în orbite.

Cu un glas întrerupt de tusă, el întrebă:

— Cine eşti?

„Ce vrei?

— Cine sunt? esclamă madam Caletti.

„Ce, Bertram, se poate să nu mă mai recunoşti?

„Cu toate astea n'a trecut aşa multă vreme de când ne-am văzut, bătrâne.

Bertram răspunse:

— Nu te cunosc.

Zicând aceasta dete din cap în semn negativ.

Caletti se uită la el cu neîncredere.

El adăogă cu o voce aşa slabă încât d'abia se putea auzi:

— Eu trăesc singuratec.

„Sunt aşa aproape de groapă în cât pot să cad în groapă dintr'un minut într'altul.

„Nu pot şi nu vreau să'mi mai amintesc de trecut.

Descurajarea se vîrî în inima fostei cântăreţe.

— Insă de mine trebue să 'ţi aduci aminte.

Pe când zicea aceste vorbe, femeea se uita la bătrânul Bertram în chip întrebător.

Insă faţa convorbitorului său nu arăta nimic.

Numai o melancolie adâncă se întin-

dea peste toată figură lui făcêndu 'l să semêne cu personagiĭ antici din sfânta biblia.

Femeea adăogă :

— E vorba de o viață omenească.... Contractul nostru a expirat.

„Bertram, d-ta te simțĭ aproape de moarte, eŭ am venit să'mĭ iaŭ copila îndărăt.

Bătrânul își întinse amêndouĕ mâinile ca și cum voia să se apere de un spectru.

— D-ta eștĭ ? esclamă dânsul. D-ta ? Și ai venit să 'mĭ cerĭ copila înderăt ? D-zeule puternice !...

„Iată și altă belea !... Dar poftim înăuntru.

D-na Caletti intră în casă. Ușa se încuiă în urma el.

Bătrânul o conduse prin mai multe încăperĭ într'o cameră comod aranjată unde o servitoare bătrână scutura de praf niște tablourĭ de pe pereții.

Bertram ordonă servitoarel să iasă apoĭ căzu sleit pe un scaun de lângă fereastră și privi posomorit înainte-i.

Ingrijitorul casel falșificatorilor vorbise drept afirmând că era cu un picior în groapă.

El semăna deja cu un murind. Ochiĭ lui stinșĭ gălbineala feței, respirația iute, fluerătoare care 'I sbuciuma peptul slab, erau prevestitorii morței apropiate.

— Unde e, zise madam Caletti după ce trecură câte-va minute fără ca bătrânul să zică ceva.

„Nu cum-va a murit ? A murit ?

„Spune...

„Haĭ, vorbește !...

„Copila mea trăește saŭ am perdut-o pentru vecie ?

Nu iubirea maternă provoca în acéstă femee grija pe care dênsa o arăta acum ci setea de aur.

Se gândise cu drept că de va fi perdut pe fiică-sa îĭ era cu neputință să scoată ceva de la prinț.

Bătrânul își ridică capul cu greutate și privind-o drept în ochi zise :

— D'atâta vreme nu te-aĭ mai gândit de loc la fiică-ta ?

„Nu ți-aĭ mai adus aminte de dênsa ? Vii acum să mi-o cerĭ ?

— Da, ți-o cer, unde este Olga mea ?

— Unde este ? repetă bătânul rădicând mânile în sus.

„Ah ! dacă aș putea să 'ți spun aș muri mai cu ușurință.

— Vrea să zică Olga nu mai e în casa d-tale ?

„Insă trăește, nu 'I așa ? trăește ?...

— Trăește, respunse bătrânul, așa sper cel puțin.

„Insă unde este, unde a fugit, în zadar am voit să aflu.

„Și dênșiĭ știŭ... dênșiĭ...

— Care dênșiĭ ?

— Falșificatorii... știŭ și nu vor să îmĭ spună.

„Le e teamă să n'o vestesc de resbunarea lor...

„In genuchi m'am rugat de el... De prisos...

„Ah! inima mea!...

Pronunțând ultimele cuvinte, Bertram se ridica în sus de pe scaun.

Roșața mâniei îl acoperise încă odată obrajii ca de mort.

Pumnii i se strinseseră în semn de amenințare grozavă.

Insă d'o dată vorbirea lui se schimbă într'un murmur neînțeles.

Cu mâna dreaptă își apucă și strînse haina în dreptul inimei. Căzu îndărăt pe fotoliu.

Il lovise apoplexia.

— Moare! strigă Caletti și smucind ușa se repezi afară.

Insă nimeni nu 'l auzi strigătele. Casa întreagă era pustie.

Fosta cântăreață, neștiind ce să facă, se întoarse îndărăt la murind.

Acesta stătea cu ochii închiși! Horcăia de moarte.

In acest moment suprem, se vede, tabloul vieței îi trecu încă odată prin minte căci începu să borborosească:

— Olga! Olga! La o parte securea. Călăule, ia-mă!...

„Conte de aur, milă! jos masca!

„Conte de aur, mântuire!... Sărmană Olga!..

Muri cu numele fetei pe buze, cu al acelei ieșe pe care o iubise mai mult de cât dacă ar fi fost propria lui fică.

Madam Caletti se uită lung la cadavru.

Pe urmă d'odată o cuprinse o frică nebună.

Găsind-o cine-va acolo singură cu mortul ar fi acuzat-o poate de omor. Eși iute din casă.

Insă scoborîndu-se pe scară își reaminti de scopul în care venise.

Figura i se posomorî, ochii îi scânteiară de necaz.

Murise singurul om care ar fi putut să 'i dea o informație despre locul unde se afla fică-sa.

— Unde este copila mea? murmură dênsa pornind spre oraș.

LXXXII

Femeea albă

Contele Marco și Rozamunda se aflaŭ în trăsură.

Vizitiul mâna doi cai focoși carî mergeaŭ spre Drachenburg.

Drăgostirile și mângăierile eraŭ fierbinți din partea tinerei.

Din partea contelui eraŭ cam reci și rezervate.

— Iată și castelul! strigă d'odată tînăra soție.

In adevĕr turlele se vedeaŭ printre copaci.

Marco zise:

— Ia spune'mĭ un lucru, Rozamunda mea....

— Care?

— Nu te îngrijeștĭ tu de singurătea în care te duc?

— Oh! nu.

Un zîmbet îngeresc care se ivi între buzele el trandafirĭĭ îĭ întări răspunsul.

Marco reluă:

— N'aĭ fi preferat să facem o călătorie?

— O călătorie?

— Da.

— Glumeștĭ?

— De ce?

Rozamunda apucă amîndouĕ mîinile soțuluĭ el.

Dînsul se uită în ochiĭ el limpezĭ și nu'șĭ putu stăpîni un surîs de fericire la acea priveliște care ar fi mișcat o inimă de peatră.

O esclamație îĭ fugi din gură:

— Oh! Rozamundo!

— Mĕ iubeștĭ?

— Mĕ întrebĭ?

— Oh! cred, Marco, și tocmaĭ de aceea te întreb ce nevoe avem de călătorie?

— Așa este obiceĭul, soția mea adorată!

Tot zîmbind ea întrebă:

— Spune'mĭ, unde se duc porumbițele care călătoresc după nuntă?

Contele răspunse:

— Se duc în Francia saŭ în Italia care e grădina Europeĭ.

„În sfîrșit se duc în locurĭ unde se grămădește lumea mare.

„Nu crezĭ că am petrece maĭ bine de cît în acest castel perdut între cîmpiĭ, unde nu se aude de cît cîntul păsărilor?...

— Nu, Marco, îmĭ place maĭ mult Drachenburgul, cu turnurile luĭ vechĭ, cu pădurile luĭ seculare...

„Îmĭ place maĭ mult patria mea germană...

„Ĕŭ n'am fost stăpînită nicĭ odată de dorința de a călători...

„Maĭ mult îmĭ place să trăiesc pe pămîntul meŭ natal.

Marco apucă pe Rozamunda în brațe și o sărută pe frunte.

Ea înapoiă sărutarea cu o fierbințélă arzătoare.

— Dar taina Drachenburgului, acea femee albă despre care se povestește că se arată adesea printre zidurile vechĭ, nu 'țĭ inspiră de loc fricĭ?

— Nu.

— Spune adevĕrul.

— Poate să 'mĭ fie fricĭ în brațele tale?...

„Amorul îmĭ dă o putere în contra căreia superațiunile nu poate nimic.

Contele esclamă:

— Rozamundo eștĭ perfectă!...

„Toate virtuțile înconjoară inima ta de înger!...

Tînĕra soţie reluă :

— Acum nu eşti convins şi tu că noi vom petrece luna de miere mai bine la Drachenburg de cât în altă parte?

Dênsa aştepta un rĕspuns şi vĕzênd că nu mai vine, se uită la Marco.

D'o dată dênsa treslări, speriată.

Marco se îngălbenise de moarte.

Stătea cu ochii holbaţi asupra unei fiinţe omenesci.

Era un om care apăruse fără de veste pe marginea drumului.

Acest bărbat avea o înfăţişare sĕlbatecă.

Era îmbrăcat în trenţe, părul capului îi era grozav de sburlit.

Un braţ îl lipsia iar în cel l-alt ţinea o puşcă de vînătoare.

Caii, zărindu-l se speriară, se opriră un moment tremurând.

— E un cerşetor, zise Rozamunda, dă-i ceva de pomană, Marco.

Pe buzele contelui un cuvĕnt unul singur care nu fu însă auzit de tînăra femee.

— Franz! murmură dênsul.

— Mĕ mai recunoşti conte de aur? strigă individul rîzênd cu batjocură.

„Eŭ te recunosc chiar şi fără mască.

— Mână înainte! ordonă Marco vizitiului.

Biciul plescăi, animalele săriră înainte ca şi cum aveaŭ pe dracu în urmă-le

Individul trimise după trăsură câte-va blesteme apoi punênd puşca la ochiŭ, trimise şi un glonte care trecu fluerând pe d'asupra capetelor călătorilor şi se îngropă într'un copac.

Vĕzênd că n'a nimerit pe conte, individul rădică pumnul în sus şi esclamă :

— De mine n'ai să scapi, conte de aur...

„Suntem vecini, vizuina mea e aprópe de palatul tĕŭ.

„O să ne întâlnim noi prin pădure în vr'o zi óre-care.

Marco trebui să facă uz de tot darul elocinţei sale pentru a linişti pe Rozamunda.

Ea isbucni în plâns.

Contele ar fi jertfit orî-ce spre a scăpa pe soţia sa de o durere.

Cât îl părea rĕŭ că nu putea să facă nimic pentru a potoli emoţiunea crescêndă ce o stăpânea...

Dênsa esclamă cu o voce tăiată de suspine :

— Marco, tu ai duşmani!

„Omul acesta care ne eşi în cale pare un ucigaş de meserie....

El o întrerupse :

— Rozamundo, dĕ la înălţimea caracterului tĕŭ ..

„Alungă'ţi spaima.

— Nu pot să înving un presentiment trist. .

„Dar cunoşti pe omul acela ?

— El a fost odinioară în serviciul meŭ şi l'am alungat pentru nişte fapte

rele a căreia povestire nu trebue să contamineze urechile tale curate.

„De atunci mĕ urăşte şi 'mi iese în cale când poate.

— Dar dacă te va întâlni vr'o dată în pădure singur, nearmat, fără de veste?

— N'am să 'I dau timp pentru asta.

„Voiŭ înştiinţa chiar azi poliţia ca să pună mâna pe dĕnsul şi să 'I dea un azil în temniţă.

„Atentatul de omor ce a comis adineoarea e un motiv îndestulător.

Pronunţând cuvêntul *poliţie*, nu putu să se apere de un sentiment de frică.

Nu se ocupa poliţia cu el însuşi în momentul acela?

Trăsura se opri curând înaintea castelului.

De pe poartă se repezi Olga şi câţi-va servitorĭ, ca să ajute stăpânilor să se scoboare.

Rozamunda se repezi în braţele prietenei sale Olga.

Amêndouĕ amicele se ţinură mult îmbrăţişate.

Insă fata, cum zări pe Marco, sbucni în plâns.

Siguranţa că Rozamunda era acum înlănţuită pentru tot-d'auna de criminal îi inspira o groază nespusă.

Rozamunda crezu că plânsul acesta e de bucuria revederei.

Marco înţelese toată situaţia, întocmai cum era.

El nu'şi făcea nici o ilusiune.

— Asta'mi e duşmană primejdiósă, se gândi el.

„Trebue să fiŭ cu băgare de seamă alt-fel mĕ pierde.

Apoi adăogă:

— La timpul potrivit o voiŭ despărţi de Rozamunda.

„Am să fac aşa că ea n'o s'o mai vadă nici odată.

Intrară în castel.

Saloanele şi odăile erau mobilate acum după gusturile cele mai moderne şi cu o bogăţie regală.

Intr'un moment când Marco se retrăsese în apartamentul sĕŭ, Rozamunda se apropiă de Olga.

O apucă cu confidenţă de mijloc şi o atrase la sine.

Plecându-se la urechea tinereĭ fete, şopti câte-va cuvinte.

După asta plecară amêndouĕ în grădină.

Tinĕra contesă începu:

— Olga, amica mea, mi se pare că eşti tristă.

Tinĕra fată, foarte mişcată de bunătatea ce i-o arăta stăpâna ei, nu putu de cât să esclame:

— Oh! contesă...

Rozamunda reluă:

— Eŭ nu te silesc să 'mi spui ce ai, surioară.

„Dar de crezi că pot să'ţi fiŭ de vreun ajutor, dă 'mi numai să înţeleg ce suferinţi te apasă.

— Nicĭ o suferinţă, răspunse Olga plecând ochiĭ.

„D-na contesă se înşelă.

— Vorbeştĭ drept, Olga? Eŭ vĕd că 'mĭ ascunzĭ ceva

„Uită-te în ochiĭ meĭ.

Rozamunda zicând aceste vorbe, mângâiă părul bălan al feteĭ.

Olga stătu puţin tăcută cu ochiĭ plecaţĭ şi pe urmă zise:

— N'am nicĭ un motiv să fiŭ veselă...

„Nu sunt oare singură în lume fără părinţĭ, fără fraţĭ şi surorĭ?

„Ah! aci mai cu seamă, în castelul acesta singuratec am simţit cât sunt de părăsită în lume.

— Sărmană copilă! răspunse dênsa. Aşa dar tu n'aĭ ştiut nicĭ odată ce este iubirea de mamă?

Olga clătină capul şi răspunse oftând:

— Când mĕ gândesc une-orĭ la viaţa mea trecută, mĕ regăsesc par'că într'o cameră mare, frumos mobilată şi în jurul meŭ umblă o femee înaltă frumoasă care cântă mereŭ.

„Toate astea 'mĭ revin în minte întunecate de o ceaţă groasă.

„Totuşĭ glasul acelei femeĭ l-aş recunoşte azĭ de l-aşĭ mai auzi odată.

„Imĭ închipuesc că acea femee era mama mea.

Rozamunda întrebă:

— Dar ia spune 'mĭ, cum te-aĭ despărţit de acea femee? Cum aĭ eşit din casa aceea?

— Nu'ţĭ aducĭ aminte de toate astea, draga mea?

„Sileşte'ţĭ memoria.

— Ba da, imĭ aduc aminte, însă fórte puţin.

„Spune ceea ce mai aminteştĭ. Poate încetul cu încetul ţĭ se va desveli tot ceea ce-aĭ uitat.

Şi contesa cuprinse pe tînĕra fată într'o privire de adêncă afecţiune.

Aceasta din urmă reluă:

— Mi se pare că într'o zi am fost învelită în stofe moĭ de lână şi coborîtă pe o scară largă....

Aci se opri.

Dênsa se uită în pământ şi încruntă sprincenele.

Par'că se silea să'şĭ aducă aminte lucrurĭ carĭ trecuseră în acea infinitate întunecoasă care se numeşte uitare.

Soţia lui Marco, temêndu-se că voia să 'l ascundă ceva, se grăbi s'o scoată din acea stare de meditaţie.

Punêndu 'i cu dulceaţă o mână pe umĕr îĭ zise:

— Olga, urmează înainte.

„Nu'ţĭ poţĭ închipui cât mĕ interesĕză povestirea întêmplărilor carĭ te-aŭ asvârlit în nenorocire.

Fata se uită la stăpâna sa cu ochiĭ eĭ marĭ în carĭ se citea o recunoştinţă fără margini.

Şi urmă:

— Iată tot ceea ce știu.

„La picioarele scărei era o trăsură închisă.

„Fui pusă în ea.

„Acolo se afla și femeea care cred că 'mi era mamă.

— Ce, femeea aceea nu ți-a făcut să înțelegi prin dragoste că ți-era legată cu legături de sânge?

— Nu'mi aduc aminte.

— Urmează.

— Trăsura a pornit.

„Cât a ținut călătoria nu știu. Am adormit.

— N'ai observat ce direcție a luat trăsura?

— Nu.

„Când m'am deșteptat eram într'o cameră cu totul străină.

„Un om bătrân, cu fața blândă, mă ținea în brațe iar femea care putea să cânte așa de bine, tocmai eșia pe ușă când am deschis eu ochii.

„Intinzându-i încă o dată brațele dênsa 'mi zimbi și dispăru.

Tînăra soție a lui Marco asculta cu o mare băgare de seamă această descriere ce făcea Olga cu o óre-care emoțiune.

— Și crezi tu că amintirile astea ale tale corespund cu adevĕrul? întrebă dênsa, că nu sunt fantasii creeate mai pe urmă de imaginația ta?

Olga clătină capu în chip visător.

— Nu știu, șopti dênsa cu durere.

„Știu numai un lucru că adesea sunt cuprinsă de un dor nebun după iubirea de mamă.

„Adesea încep să plâng și zic: De ce sunt eu condamnată, între atâtea ființi fericite, să trec prin viață fără nici o iubire, să fiu lipsită de ceea ce are și o cerșetóre, de inima unei mame, de apărarea unui tată, de protecția unui frate și de sfaturile unei surori?

„Ah! atunci viața nu mai are pentru mine nici un preț, aș vrea s'o arunc ca pe o sarcină nesuferită.

Rozamunda o cuprinse în brațe.

O strînse la sînul ei și o ținu astfel câte-va clipe.

Fata simți cât de tare bătea inima tinerei contese.

Această mută mărturisire de dragoste avea pentru dênsa un limbagiu mai elocint de cât tóte cuvintele pe care le-ar fi putut spune o inimă plină d'amor.

Era pentru orfana o rouă binefăcĕtoare după o zi în care razele înfocate ale dorinței de afecțiune, erau s'o ardă.

Rozamunda, cu înduioșare esclamă:

— Olga mea!...

Vocea melodioasă a tinerei contese se scoborî până în fundul sufletului fetei. I se părea că o ființă cerească 'i vorbea în momentul acela.

Dênsa se uită în ochii Rozamundei carî umbriți de genele lungi și negre scânteiau d'un foc dulce, potolit d'o lacrimă care strălucia ca diamant.

Acel foc îl încălzi inima, acea strălucire lumină colţurile el întunecate.

Un potop de lacrimi isvorî din ochii Olgei.

Un rîu îi udă obrajii.

Insă aceste lacrimi nu erau de durere, nici de amintire a suferinţelor trecute

Natura înzestrase pe fata cu o inimă simţitoare.

Acea mică scenă desvoltată sub bolta cerească, în faţă copacilor seculari, o emoţionase în gradul cel mai înalt.

Rozamunda o atrase binişor lângă o bancă.

O luă de mijloc şi o sili să şadă.

Cu afabilitate îi luă amêndouê mânile într'ale sale.

Apoi întrebă :

— De ce plângi asa, scumpa mea Olga ?

Aceste cuvinte fură însoţite însă de un zîmbet care denota că prevedea deja răspunsul..

Tînăra fată îşi şterse lacrimile şi ochii apărură în toată limpezimea candorei

— Nu mai plâng, contesă...

Soţia lui Marco o întrerupse :

— Nu mai spune titlul acesta când vorbeşti mie.

— Ce am să spun ?

— Amică !

— Nu se poate.

— De ce ?

— Respectul ce datoreşte servitórea stăpânei sale, nu 'mi permite să fac aceasta.

Un vêl de tristeţă se întinse pe nobila figură a Rozamundei.

— Amica mea, zise ea, îmi pricinueşti o neplăcere pe care n'o merit.

— Eu !...

„Asta nu va fi.

— Atunci consimţi să'mi fii prietenă, soră ?

— Nu !

— Olga !

— Nu pot pentru că te-aş nenoroci, doamnă.

„Primesc dacă vrei să'ţi fiu confidenta devotată, nu voiu uita nici odată binele ce l'am primit în casa d-tale.

„Insă nu voiu abusa de atâta bunătate....

„Nu voiu uita în care condiţie am fost primită la serviciul d-tale şi posiţia mea umilă !

— Olga, esclamă Rozamunda, al uitat că ai prieteni care să îngrijesc de tine care se gândesc la soarta ta ?

„M'ai uitat pe mine, ai uitat pe fratele meu care are o mare simpatie pentru tine şi care 'ţi va fi un protector călduros ?

Auzind vorbindu-i-se de Artur, Olga se înroşi.

Dânsa se întoarse iute ca să nu i se vadă faţa şi rupse o rămurică din copacul ale cărui crăci îl ajungeau până

la cap. Își făcu astfel o mască care-i ascunse roșața.

— Fratele meŭ s'a gândit chiar la tine, urmă Rozamunda fără să știe ce efect făceaŭ cuvintele ei în inima tinerei fete.

„S'a gândit la tine, Olga.

— La mine? întrebă fata încet. Și tocmai în momentul serios când îți luai rămas bun de la dênsul? Nu 'mi prea vine să cred.

— Și cu toate astea e adevĕrat, crede-mĕ.

„Când i am zis:

„— Rĕmâi cu bine frate, dânsul m'a atras la peptul lui, m'a sărutat de zeci de zeci de ori și mi-a șoptit așa:

„—Când veĭ avea vr'o suferință, Rozamundo, mai înainte d'a putea să mi-o comunicĭ mie destăinuește-o Olgeĭ.

„Olga te iubește, îți e credincioasă, nu e în stare să te trădeze nicĭ o dată.

Indată ce Rozamunda pronunțase vorbele din urmă, fata își acoperi fața cu amândouĕ mâinile, suspină o dată tare și fugi printre copacĭ.

Inima 'i fusese împunsă, ca de niște ace înroșite, de vorbele lui Artur repetate de Rozamunda.

Nenorocita se gândia că nu merită câtuși de puțin atâta încredere. Nu știuse ea óre că contele Marco era un om rĕŭ din de toate păcatele?

Și cu toate astea nu spusese, nu descoperise nimic, lăsase ca o creatură bună, nevinovată să cadă în ghiarele scorpieĭ.

Chinul ei era grozav.

Dênsa se compara cu ființele cele mai lașe, cu criminaliĭ cei marĭ.

Disperarea îi cuprindea sufletul.

Își reproșa că trădase pe fata cea mai vrednică de iubire, pe omul cel mai cinstit!

I se părea că după copacĭ eraŭ ascunși o sută de demoni.

Eĭ așteptaŭ numai un semn pentru a se năpusti asupra ei.

Ea simțea rîsul lor infernal, îngrozitor.

Orĭ-unde se întorcea auzul ei era mereŭ lovit de acele rîsete care o înghețaŭ de fricĕ.

Hotărît, dênsa avea să fie pradă infernului.

O voce interioară îi striga:

— Iuda! Iuda!

„Eștĭ o trădătoare! Mai lașă de cât acela care a trădat pe Christos!

„Aĭ comis o crimă mârșavă care strigă rĕsbunare la cer!

Rozamunda rĕmase încremenită.

Ea nu știa ce să creadă de fuga neașteptată a Olgeĭ.

In zadar se sili ca să ghicească causa acelei esaltări.

Olga nu'i comunisase nicĭ odată decât lucrurĭ naivĭ, cu o semplicitate copilărească.

Nimic nu se descoperise în dânsa bănuitor.

Nici o vorbă, nici un gest nu trădase în ea o pasiune care să'i fi turburat inima.

Însă de ce acea fugă.

De sigur convorbirea'i atinsese cŏrda simţitoare a inimei.

Dar cum ?

Toate aceste gânduri trecură cu iuţeala fulgerului prin mintea tinerei contese.

In fine ea zise :

— Ori-care ar fi motivul fugei ei, tot e amica mea.

„Mai mult de cât ori-când are nevoe de încurajare şi de sfaturi.

Fără să stea la îndoială, porni după dênsa.

Striga mereŭ :

— Olga! Olgă !

Nici un rĕspuns.

Alergă înainte.

Nu vĕzu pe nimenĭ.

Merse ast-fel câte-va minute pe urmă voi să se întoarcă îndărăt.

Însă nu merse pe unde venise tot sperând să găséscă pe Olga.

Grădina Drachemburgului era fórte mare; dênsa fusese mulţi anĭ d'a rândul neîngrijită ca şi castelul.

In cele câte-va sĕptămânĭ d'inaintea nunţei nu se dovedise să se facă tot, fiind-că desordinea era prea mare.

Cărărĭ nu erau.

Gâtejurile stăteau pe jos grămadă, împedecând drumul.

Paserile aburau sperioase.

Dênsele erau oare-cum supărate de a fi turburate.

De o vreme îndelungată nu se ivise în acele locurĭ o fiinţă omenească.

Rozamunda merse o bucată bună cu anevoinţă.

Dênsa cotea când la dreaptă când la stângă.

Însă nu se putea orienta.

In loc să se întoarcă spre casă, se înfunda mereŭ.

Şi grădina, cum am spus, afară de parcul, era imensă.

Tînĕra soţie a contelui Marco, se rătăcise în ziua întâia a căsniciei sale.

Aşa era destinul !

Călca pe iarbă fragedă.

Dênsa se gândia visătoare la trecutul acelor locurĭ.

Se gândia la frumoasa Agnes, la teribilul Ingomar care o aruncase de pe turn.

D'odată se opri cutremurându-se. La rădăcina pline de muşchiŭ a unui copac bătrân stătea o femee, albă, slabă la faţă, îmbrăcate în haine albe.

— D-zeule ! unde mĕ aflu ? murmură Rozamunda.

„Nu cumva asta e femeea albă, spectrul Drachenburgului, despre care credeam că se spun numaĭ poveştĭ ?

Femeea se uita la ea ţintă, nemişcată.

Părea o statue de marmoră, aruncată lângă copac.

După câte-va momente, când Rozamunda voia să fugă din acel loc, dênsa se sculă încet şi zise cu un glas moale, dureros:

— Eşti tristă, iubito?

Şi fiind că Rozamunda stătea în loc, ca ţintuită de spaimă ea urmă:

— Fii veselă... Hedwiga e de asemenea veselă.

„Păsărelile cântă.. Maiu a venit. Ah! frumoasa primă-vară!

„Ea rîde sufletului meu... rîde şi se înveseleşte.

Rozamunda îşi făcu puţin curaj.

Dênsa văzuse acum că nu mai avea afface cu o fiinţă supra-pământească ci cu o biată nenorocită care 'şi perdnse minţile.

— Hedwiga este iar sănătoasă, urmă amintita în monologul ei

„Ea trebue eă se plimbe prin grădina asta frumoasă.

„Aşteaptă pe tatăl său, care o să sosească în curând.

„Tată, tată!...

Nenorocita pronunţase cu glas tare vorbele din urmă ca şi cum voia să dea de ştire acelui pe care 'l dorea că ea se afla acolo.

— Vrei să 'ţi spun o poveste? zise dênsa.

„Hai acolo să stăm jos una lângă alta...

Cu amêndouê mânile ei slabe străvezii apucă braţul tinerei femei şi o atrase pe o pajişte de muşchiu la rădăcina unui teiu.

Rozamunda nu îndrăznea să contrarieze pe nebună.

De alt-fel inima ei fusese cuprinsă de o adâncă milă în faţa acelei mizerii sfâşietoare.

Rozamunda se supuse.

Nebuna când o văzu alăturea de sine zîmbi.

Apoi o întrebă:

— Vrei să asculţi povestea mea?

Tînëra soţie a lui Marco rëspunse cu grabă:

— Da, da.

— Bine.

— Glasul tëu e aşa dulce în cât o să te ascult cu plăcere.

Nenorocita se uită câte-va minute înainte'i.

Figura'i era posomorîtă.

Apoi buzele începură să i mişte încet.

— Era o dată.. zise ea.

Rozamunda se uita ţintă la povestitoare.

Nebuna reluă:

— Ast-fel încep poveştile, nu 'i aşa?

— Da, copila mea.

„Urmează.

Hedwiga întinse mâna.

Începu să culeagă viorele ce erau în jurul ei, din care făcu, în vremea cât vorbia, o cunună.

— Era o dată, reîncepu dênsa, o prințesă tînără, veselă care trăia cu părinții sĕi într'un castel frumos.

„Tatăl prințesei era un om puternic, înțelept și bun; el vedea tot ce se petrece în inimile oamenilor iar când privirea lui nu ajungea, unde-va, întrebuința o carte pe care cum o deschidea, știa numai de cât ce să creadă despre fiecine..

— Ah! era o carte fermecată? întrebă Rozamunda.

Nebuna zîmbi tainic.

— O carte fermecată, zise dênsa, o carte rea.

„Ea a pricinuit multe nenorociri... Ascultă...

„Într'o zi prințesa se duse în grădina castelului să se preumble.

„Acolo stătea ascuns după un tufiș duhul necurat și când el a vĕzut pe fată a început să rîdă: haha! hihi! da, așa a rîs, așa rîd dracii când aŭ găsit de făcut ceva rĕŭ, haha, hihi!

Și nenorocita începu să rîdă.

Rozamunda se înfioră. Rîsul nebunei îi sfâșia inima.

D'odată Hedwiga își întrerupse rîsul și zise iute:

— Dracul uria pe tatăl fetei, îl pismuia pentru cartea fermecată pe care voia să i o fure.

„Și știi tu ce-a făcut pentru ca să fure cartea?

Corpul nenorocitei începu d'odată să se sgudue foarte tare.

Rozamunda bănui că povestea nu era poate de cât o întêmplare din chiar viața povestitoarei.

Hedviga urmă:

— Duhul necurat s'a schimbat într'un prinț și așa i a fost lesne să fure inima fetei..

„A îndemnat-o să fure cartea tatălui saŭ și atunci...

Ea se întrerupse.

— Cartea... cartea... Trebue s'o regăsesc, trebue... strigă nenorocita.

D'o dată sări în sus.

Pe figura ei se zugrăvise o sĕlbăticie spăimântătoare.

Cugetarea regulată îi dispăruse.

In cursul povestirei dênsa fusese din nou cuprinsă de ideia sa fixă și începu să strige:

— Cartea! Cartea! Cartea!

Rozamunda nu știa ce să facă.

Furia nebunei creștea din secundă în secundă.

D'o dată se auzi un foșnet de frunze, ramurele se înlăturară și Olga repezindu-se din tufiș se opri lângă nebună.

— Hedwiga! esclamă dênsa, Hedwiga!...

Nenorocita se cutremură auzindu-și numele.

Pe urmă se uită cu liniște la Olga și îi întinse cununa de viorele pe care o ținea încă în mână.

— Na-ţi-o ţie, bună fată, zise dênsa.

„Ia-o...

„E cununa ta de mireasă.

„Sărmana Hedwiga n'o s'o poarte nici o dată.

Tînéra contesă întrebă :

— Cine este fata asta? O cunoşti tu, Olga?

„Cum se află această nenorocită aici în castel?

— Nu'ţi aduci aminte? N'o recunoşti? răspunse interpelata.

„Ea este acea nefericită fată pe care am găsit-o în spital când ne-am dus să luăm pe d. Stubenrauch.

„Ştiu că ai simţit atunci o mare milă pentru ea.

— Ah! e adevărat! esclamă iute Rozamunda.

„Uitarea mea este de neiertat!

„Cum n'am recunoscut-o eu de la întâia vedere?

„Lasă pe cât îmi aduc aminte tu voiai s'o duci la ţară, s'o încredinţezi vr'unor oameni buni.

„Nu'i aşa?

— Am şi adus-o, contesă, răspunse Olga.

„Lasă curând m'am convins că nu e tocmai bine îngrijită....

— Sărmana!... esclamă cu înduioşare tînéra soţie a lui Marco.

„Atunci ce ai făcut cu ea, buna mea Olga?

Aceasta din urmă reluă :

— M'am gândit că aci, în singurătatea asta bine-făcătóre se putea-o vindeca mai curând.

„Castelul e destul de vast pentru ca să se găsească o cămăruţă şi pentru nenorocita.

— Oh! da, da, întări Rozamunda cu entusiasm.

Întinse Olgei mâna pe care dênsa i-o strînse cu căldură.

Tînéra castelană urmă :

— Ai făcut foarte bine. Nici nu m'aş fi aşteptat alt-fel de la inima ta de aur. Lucrând aşa, ai interpretat esact dorinţa mea.

„O să îngrijim amêndouă pe sărmana fată....

„Poate vom isbuti să'i redăm lumina minţei.

— Dzeu să te asculte! Cât aş fi de fericită!

„Aerul pădurilor acestora i-a făcut mult mai bine până acum.

„Pe când înainte avea numai o idee fixă şi nu pronunţa alt cuvînt de cât : cartea, acum póte să aibă câte-va alte idei şi să pronunţe frase complecte.

„Îşi aminteşte şi de întêmplări din viaţa sa trecută, ceea ce mai nainte îi era absolut imposibil.

— Nu ştii nimic de familia ei? întrebă Rozamunda.

„Rudele ei să nu fi început oare nici o cercetare ca s'o afle? Aceasta nu pot să cred.

— Se pare că nenorocita e singură în lume.

„Vorbește ce'l drept de tatăl său dar eŭ presupun că'l mort.

„Altfel m'aș mira că n'ar fi străbătut orașele, satele și câmpiile ca să 'și readă copila.

— Dacă am putea s'o vindecăm, atunci am cunoaște adevĕrul chiar din gura el.

— O să facem tot ceea ce e cu putință pentru a obține scopul...

Olga se întrerupse.

In clipa asta rĕsună un glas în depĕrtare:

— Rozamunda! Rozamunda!

— E soțul meŭ, mĕ chiamă, zise tĕnĕra femee.

„Mĕ duc înte înaintea'l ca să nu ne găsească aci.

„Nu trebuie pentru că s'ar teme póte de ceva și ar alunga o.

Olga se cutremură.

— Rozamundo!... repetă încă o dată glasul lui Marco.

Asupra nebunei, glasul contelui făcuse o impresie cindată.

Cu cât mai înainte dĕnsa fusese liniștită, jucându-se cu cununa de viorele cântând o melodie veselă și dansând pe iarbă, cu atât acum, după ce auzise glasul lui Marco, începuse să tremure ca varga, holbând ochii și stând gata de fugă ca o căprioară care simte apropierea vĕnătorului.

Picături mari de sudoare îi apărurĕră pe frunte și sunete neînțelese îi sbucneau printre buzele lipsite de sânge.

— Du-o iute d'aci, zise Rozamunda către Olga.

„Mi se pare că o s'o cuprindă iar furia.

Pe urmă alergă înaintea lui Marco.

Acesta își deschise brațele și o primi la pept.

— Unde ai fost, iubito? zise dĕnsul. Ai fugit de lângă mine, dar eŭ nu te las, nu te uit.

„Te urmăresc pretutindeni, chiar când grădina aceasta ar fi o grădină necălcată de om și când ar trebui să mĕ lupt cu primejdia vieței pentru tine.

Își lipi buzele de ale soției sale și câte-va minute stătură așa gură în gură gustând fructele dulci ale căsniciei.

In sufletul virgin al Rozamundei începeau să vĕjie patimele femeești.

Cu o dĕlăsare violentă dĕnsa se lipi de omul iubit, așa de strâns ca edera de un ștejar.

Da, ea iubia pe acel om cu focul unei inimi neatinse încă de o dorință necurată.

Dĕnsa îl iubia cu ardorea întâiului amor când virgină se dă fără rezervă întâiului bărbat ce i-a eșit în calea visurilor.

Deosibit de asta, Marco cunoștea tóte șiretlicurile seducĕtorilor.

Știa să stărnească patimile într'o fe-

mee să 'I inspire dorinţi neexprimabile.

Singurătatea parculuĭ, mirosurile îmbătătoare ale frunzelor şi florilor, cântecul pasărilor, adiarea de primăvară, îmbrăţişările lui Marco, sărutările, cuvintele lui pe care le picura ca pe o otravă dulce în sufletul ei, toate astea o puseră într'o stare de visiune în care d'abia putea să'şi dea socoteală de ceea ce făcea şi zicea.

— Nu eştĭ obosită, îubito?... şopti Marco.

„Emoţiunile nunţeĭ, călătoria de nópte pe care am făcut-o nu ţi aŭ ostenit nervii?...

„N'aĭ nevoe de odihnă?

Privirea ce el aţinti în ochiĭ ei pronunţând aceste vorbe, era destul de semnificativă şi elocintă.

— Hai, zise ea.

— La odihnă? întrebă dênsul.

— Da, la odihnă.

Dênsul o atrase cu o violenţă blândă. Un vârtej sălbatec îĭ mişca pieptul. Încă câte-va minute şi acea flóre omenească era cu totul proprietatea lui.

Victima nu mai avea nicĭ o voinţă; mergea înte ca şi dênsul, póte ceva mai iute.

D'o dată apăru înainte le poarta castelului.

Marco se opri un *moment*, uimit şi zise:

— Ce este oare?

„Ce s'a întêmplat?

„Vĕd un cal stând înaintea porţeĭ şi câţi-va servitorĭ uitându-se la dênsul clătinând din cap.

In adevĕr înaintea porţeĭ se afla calul care lăsase pe William în şanţul drumuluĭ.

Unul din servitorĭ, zărind pe Marco, apucă calul de frâŭ şi veni cu dênsul înainte-i.

— De unde e calul acesta? întrebă Marco, cum a ajuns aci?

— Nicĭ noĭ nu ştim, răspunse servitorul.

„Acum câte va minute îl vĕzurăm sosind în galop la poarta castelului. Poate că a mai fost p'aci d'a tras aşa d'a dreptul la castel.

Marco se apropiă, se uită la şea şi făcu un pas îndărăt îngrozit.

Recunoscuse că animalul era din grajdurile sale.

Spiritul sĕŭ viŭ găsi îndată o esplicaţie.

De sigur se petrecuse ceva la Berlin şi William, după ordinul ce avea trimisesese un mesager la Drachenburg.

Unde era însă mesagerul?

Marco 'şi răspunse la întrebarea asta cu treĭ probalităţi.

Poate că mesagerul dăduse peste vr'o nenorocire.

Saŭ poate că fusese împedicat de vr'o mână criminală d'a putea împlini însărcinarea.

Saŭ încă, poliţia o fi prins deja pe

nuelî așa de tarî, i-o fi înconjurat casa, o fi alergat după mesager, l o fi prins și arestat ca să 'l caute și să 'l ia scrisoarea.

Gândindu se la posibilitatea asta din urmă, Marco simți un fior rece trecându-i prin spate.

Dânsul își zise că, dacă așt fel era casul, jocul său era cu desăvârșire perdut.

Însă nu era el omul care să 'și pérdă vremea cu gândire multă.

— Haî, zise dânsul către servitorî, trebue să mergem să căutăm pe călăreț. S'o fi îmbolnăvit, o fi căzut pe drum saŭ o fi dar peste altă nenorocire. O să 'l găsim de sigur.

Trimise pe doui din servitorî să se ducă să ia din castel tot ce trebue pentru legat o rană, esență întăritoare, un vas cu apă rece, un burete.

Pe urmă, întorcêndu-se spre Rozamunda:

— Soarta nu vrea, iubit-o, șopti dânsul, să gustăm fericirea fără luptă.

Tînăra femee, roșie de o rușine fermecătoare, se lipi de dânsul.

— Saŭ poate trebue să neglijez o datorie de om? adăogă dânsul. Să mĕ gândesc numaĭ la mine lăsând pe un nenorocit întins în mijlocul drumului?

— O! nu, nu, așta să n'o faci, esclamă Rozamunnda.

„Aș putea să cred că unirea noastră nu e bine cuvêntată dacă am inaugura-o cu prețul acesta.

— Ei bine, atunci rĕmâi cu bine... Peste o jumĕtate de ceas o să fiŭ pôte îndărăt.

Servitorii se întorseseră cu obiectele porunc te.

Marco se deslipi de soția sa și plecă cu dênșii pe drumul mare.

Mergeaŭ iute, uitându-se în tôte părțile, în șanțurile și gropi ca să vadă de nu e acolo vr'un om.

Însă trecu o bucată bună de vreme până ce un servitor se opri și esclamă:

— Ce să fie oare? ascultați, aud gemete

Făcênd câți-va pași în direcție de unde veniaŭ acele gemete, strigă d'odată:

— D zeule, uite un om lungit acolo. Acesta trebue să fie călărețul.

Marco alergă iute în șanț și plecându se asupra rănitului, se ridică iute și 'și puse mânile în cap.

— William! tu însu'ți?!

Nenoro inul d'abia era în stare să 'și ridice puțin capul.

I se turnă niței vin pe gât și fu ridicat în sus.

I se rĕcori fruntea cu buretele muiat în apa rece și după câte-va minute el fu în st re să stea pe marginea șanțu'ui și să îndrugе câte-va vorbe.

Marco trimisese un servitor îndărăt la castel ca să aducă o trăsură.

Aceasta sosi după un sfert de ceas.

William fu ridicat în sus și așezat în trăsură pe perinî moi; i se rezimă ca,

pul îndărăt şi i se ridică nițel picioarele.

Marco se asvârli lângă el.

Servitorii rămaseră să se întoarcă pe jos.

Trăsura porni.

Atunci începu în şoaptă un dialog între stăpân şi slugă.

— Pentru D-zeŭ, William, zise Marco, ce s'a petrecut?

„Trebue să se fi întêmplat ceva extraordinar pentru ca să vii tu însuți şi să nu trimiți un om cu ştafeta ştiută.

— D le, zise William care simția o mare durere la pept la fie-care cuvênt pe care 'l pronunța, îți aduc o veste de spaimă.

Contele se îngălbeni.

— O veste de spaimă!... borborosi dênsul.

„A căzut asupră 'mi vr'o nouă bănuială?

— Ceva mai rĕŭ, mult mai rĕŭ.

— Nu cum-va Matei Holz n'a făcut ce-a făgăduit?

„Nu cum va femeea lui m'a trădat din nou?

„Sau poate că Chiorul n'a îndeplinit ordinele mele?

— Mult mai rĕŭ, zise bolnavul.

„Nici nu îndrăsnesc să spun domnului conte.

— Mĕ îngrozeşti, William, cu vorbele astea.

— E de îngrozit d-le conte.

— Haĭ, spune o dată ce este, zise Marco.

— Ei bine, arestarea d-tale este hotărîtă.

— Arestarea?... Hotărîtă? Eşti nebun William?

„Nu cum-va te-ai amintit de ieri încoace?...

„Poate că ți s'aŭ clătinat crierii de sdruncinarea calului!

— Eŭ aş fi bucuros să fie aşa iar ştirea pe care o aduc să fie falşă.

— Alt fel nu poate fi William, reluă Marco.

„Cum aş putea fi arestat fără să mi se ia măcar un interogator, fără să fiŭ ascultat ci numai după declarațiile unor criminali, ale unor şarlatani?

„Nu, nu, William, cunosc eŭ bine poliția.

„Un cerşetor, un călător pedestru cu traista în spate, ar fi înhățat numai de cât, după aşignarea întâiului venit că ei sunt hoți şi prădători.

„Insă eŭ, un conte Marco, nu pot fi oprit aşa de o dată.

„Acesta ar fi un pas grav pentru poliţistul care l-ar face, i-ar fi în joc soarta vieței.

William clătină capul.

— Trebue să fie probe sdrobitoare contra d-tale, zise dênsul d'abia răsuflând.

„Chiorul a auzit lămurit pe poliţistul Scharf spunênd judecătorului de instruc-

ție că o să arestese pe d. conte pentru ca să fie asigurat de persoana lui.

Ofticosul informă apoi pe stăpânul său despre chipul în care chiorul fusese în stare să audă cuvintele lui Scharf și cum venise la dânsul speriat și i le spusese.

Marco rămase pe gânduri. În chipul acesta, de sigur chiorul putuse să audă tot ce se vorbise.

— Admit casul că Mag'stru a auzit bine, că nu s'a înșelat.

„Arestarea mea e cu adevărat hotărîtă...

„Ce aș putea eu să fac în momentul acesta?

— Să fugi, șopti William, să fugi, să nu întârzii nici un moment să nu stai de loc până nu vei fi în siguranță.

Contele Marco zîmbi ironic.

Apoi urmă:

— Mă sfătuești să fug? Scumpul meu William, acesta ar fi cel mai bun drum ca să mă dau în mâna poliției.

„Cine fuge mărturisește că e vinovat.

„Și eu nu cred că afacerea e așa de perdută ca să mărturisesc.

— Dar dacă stai pe loc o să fii arestat.

„Și aflându te în mâna poliției o să ți se facă perchisiție în casă, o să ți descopere secretele și atunci... o! atunci ești perdut cu desăvârșire...

„Și d'împreună cu d-ta ne perdem și noi... noi care te-am servit în toate cu credință.

Pe obrajii ofticosului ardeau două pete mari, roșii, semnele emoțiunei vii, ale bolei nestîmpărate care 'l răscolia și sfâșia peptul.

— Și tocmai acum, zise Marco scrîșnind din dinți, când mi am ajuns scopul mult dorit, când credeam să mă bucur în liniște de fructele atâtor osteneli, acum să arunc toate în baltă, să las pe Rozamunda, s'o iau la fugă? Nu, de o mie de ori nu.

„Mă încăpățînez în contra sórtei vreau s'o biruesc chiar d'aș fi să pier.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă William.

— Am să fac contrarul la ceea ce mă sfătuești.

„Mi ai zis să fug, să mă ascund de poliție...

„Îți mulțumesc de atâta interes ce'mi arăți.

„Chiar azi am să mă duc să fac o vizită pol'țistului Scharf.

William făcu o mișcare de spaimă.

— Ce, te miri? zise Marco rizând. Nu'ți poți poți închipui că eu m'aș scobori în groapa leilor?

„Ei bine, eu am să 'ți dovedesc că e un mijloc prin care se pot trage pe sfóră chiar pe cei mai șireți.

„Tu însuți, William, care trăești pe lângă mine d'atâta vreme, nu m'ai cunoscut încă bine.

„Tu nu ştii cât sunt eŭ de şiret, de diplomatic, de....

„O! dar ce'ţi este?

Ofiţerul nu auzise cuvintele din urmă ale contelui Marco.

Căzuse îndărăt pe perinele trăsurei; slăbiciunea, emoţiunea 'l făcuseră să leşine din nou.

Marco fu vesel că aproape în momentul acesta trăsura se opri înaintea porţei castelului.

Dênsul dete ordin servitorilor care 'l păndeaŭ sosirea şi 'l alergaseră înainte, să ridice pe leşinat şi să 'l ducă într'o cameră de musafiri.

Câţi-va servitori ridicară pe William şi porniră cu el încetişor.

Marco urmă cortegiul ciudat.

D'odată apăru Rozamunda şi când sa uită că cine-va era adus pe mâni, strigă tare:

— Pentru D-zeŭ, ce s'a întêmplat? Pe cine aduceţi aşa?

Marco o linişti cu câte va vorbe.

Pe urmă, când se află lângă dênsa, îi înlănţui talia cu braţele şi zise:

— Datoria de omeni cu milă cere o jertfă grea de la tine şi de la mine

Tînăra femee se uită la el în chip întrebător.

— Închipueşte'ţi că trebue să plec la Berlin pentru o zi saŭ doue.

— Vrei să mă laşi singură?

— Trebue, dulcea mea soţie.

„Să facem acest sacrificiŭ.

„Un unchiŭ al meŭ nenorocit cere presenţa mea acasă.

— Acel unchiŭ despre care *mi* ai vorbit?

— Da, da.

— Pentru ce anume te chiamă?

— Rozamundo, la întoarcere am să 'ţi spun mai multe lucruri, zise Marco. Pentru acum, rămâi cu bine.

„Dacă vrei să înlocueşti presenţa mea lângă tine prin o faptă bună, atunci îngrijeşte de nenorocitul William, credinciosul meŭ servitor.

— Am să veghiez la căpătâiul sĕŭ, exclamă Rozamunda.

„Du-te cu bine, iubite, D-zeŭ să te însoţească în calea ta

Încă o sărutare, încă o nesfârşită îmbrăţişare, pept la pept, gură în gură, încă o strînsoare şi pe urmă Marco se smulse din braţele Rozamundei şi scoborî iute treptele.

Trăsura poruncită aştepta la scară. Marco sări în ea.

— La Berlin! strigă dênsul către vizitiŭ, în goană!

Trăsura porni

Aflându se pe drumul de câmp, Marco se uita de jur împrejur.

Pe una din ferestruele turnului castelului Rozamunda îi trimitea ultima sărutare.

După ce tînăra femee perdu trăsura din vedere coborî încet scările şi se duse în camera bolnavului.

Aci stătea la căpătâiul suferindului.

El îi răcori fruntea arzătoare şi îi trase perinile aşt-fel ca să stea bine. Şi când bolnavul, zăpăcit de friguri se sbuciuma din nou în pat şi se svârcolea aşa în cât putea să cadă, dênsa îl ţinea în loc, îi dedea diferite esenţe, îl liniştea.

Aşa a început căsnicia Rozamundei.

LXXXIII

Drăguţa calăului

Trenul de noapte care pleacă din Berlin spre Breslau la 11 ore, se oprise de câte va minute în gara de la capul stradei Frideric, de unde avea încă de luat călători.

Ceva mai la o parte de grupul care aştepta sosirea trenului, stătea singuratec un om gros lat în spate, ţinênd în mână un geamantan mic de piele.

Pe cap avea o pălărie cu bordurî largi lăsată pe ochi şi pe sub care i se vedea mustaţa groasă, semnul energiei şi tăriei barbăteşti.

Era ca şi cum călătorul acesta simţia o mare neplăcere când cine-va trecênd pe lângă dênsul se uita la figura lui. Atunci el îşi trăgea mai sus gulerul mantalei şi îşi îndesa mai mult pălăria pe cap Vădit că nu voia să fie recunoscut.

D'odată trecură pe lângă el trei bărbaţi cam prost îmbrăcaţi, cu figurile cam sălbatece, şi unul din ei îi şopti:

— Suntem aci, maistre.

— Aţi luat tot ce ne trebue? întrebă omul învăluit în mantă.

Intrebatul dete din cap în semn afirmativ.

— Scândura şi curelele sunt aci, răspunse dênsul în şoaptă.

„Insă securea...

— Securea o am eu în geamantanul ăsta pe care îl ţin în mână.

Trenul fluieră şi cei trei oameni săriră într'un vagon de clasa a treia. Cel-alt însă, căruia i se zisese maistru, nu se mişcă din loc până nu se convinse că subalternii lui s'aŭ urcat.

Pe urmă se întoarse şi se urcă într'un vagon de clasa a doua unde se aflaŭ deja mai multe persoane.

Trenul porni şi începu s'alerge pe câmpia caldă încă de razele soarelui. Nu se oprea de cât câte puţin la staţiile mai mari.

Călătorii se coboraŭ unii ici, unii dincolo.

Când se revărsa de ziuă, omul învăluit în manta se afla singur în vagonul său.

Dênsul se duse la fereastră şi se uită lung la cerul care începuse să albéscă.

Din când în când pieptul i se ridica de câte un oftat adânc.

O hilă îi înotaŭ în lacrimi.

Ce durerĭ sufletescĭ saŭ trupescĭ să fi avut dânsul oare?

După ce stătu cât-va timp, cu capul între mâni, rezimat de fereastra vagonului, recăzu pe perinele cupeului şi rămase cu ochiĭ plecaţĭ, aţintiţĭ într'un punct.

Insă nu mult stătu astfel cuprins de gânduri negre.

Cu câte-va staţiĭ înainte de Breslau vagoanele începură să se umple din noŭ şi convorbiri vioase se iscară între călătorĭ.

— Ce, şi d-ta pe drum, d le consilier municipal? esclamă un om cu barba négră către un domn bătrân cu ochelariĭ încadraţi în aur

— Da, d-le Wilke, răspunse bătrânul.

„Mi se pare că amêndoĭ călătorim la Breslau pentru acelaş scop.

„Nu'l aşa că te duci să priveşti execuţiunea care o să se facă mâne acolo?

— Tocmaĭ, aĭ ghicit, d le consilier

„Trebue să vĕd execuţia ca să raportez în ziarul meŭ

„Am avut fericirirea să capăt o cartă de liberă intrare.

— Şi eŭ am căpătat una, zise consilierul bătêndu-şi cu mâna buzunarul de la pept

„O! dar cu câtă greutate!

„Precum ştiĭ, eŭ sunt înrudit cu procurorul care a dus procesul, totuşi a trebuit să asud până să'l fac rezonabil ..

— Adevĕrat, d-ta eşti vĕr cu procurorul, răspunse ziaristul cu barba neagră. Cum dracu uitasem eŭ asta?... Atunci d-ta trebue să fi aflat multe amănunte din viaţa criminalului care o să fie mâne târît la buthe.

— Cum nu .. criminalul acesta Alois Thiem are o viaţă aventuroasă de şi e în vĕrstă numaĭ de 20 de aniĭ. N'avea încă 16 aniĭ când a comis întâiul atentat de omor.

— D zeule! la aşa vĕrstă!

— A fost găsit atunci sub patul unei femeĭ care avea ceva avere. Thiem voia s'o ucidă.

„De sigur şi ar fi ajuns scopul dacă n'ar fi strănutat d'o dată sub pat. Dânsul căpătase guturaiŭ şi nu se gândise că pisica cu clopoţel nu poate să prinză şoareciĭ.

„Femeea a sărit speriată din pat şi a început să ţipe.

„Vecinii alergară şi Theim fu arestat.

— Pe urmă de sigur a fost judecat şi dus la temniţă.

— Da, pe doĭ aniĭ.

„Eşind din temniţă şi-a pus în gând să părăsească Europa.

„Cu o destoinicie nimitoare a comis o spargere şi şi-a procurat şapte miĭ de mărcĭ.

„S'a îmbarcat şi a ajuns cu fericire la New York.

„Acolo, după patru săptămâniĭ de traiŭ bun şi de joc de cărţi s'a trezit cu buzunarele goale.

„Atunci dênsul se încercă să trăiască cu muncă onestă.

„Așa a declarat cel puțin în interogatorul ce i-a luat vêrul meŭ, procurorul ..

„S'a angajat în portul New-York ca muncitor, apoi s'a dus în California și a lucrat în *mine*.

„Insă cu onestitatea n'a avut de loc noroc.

„S'a dat iar în brezsla tâlharilor.

„In școala criminalilor americani a învețat multe lucruri pe care nu le știa încă și s'a hotărît să vie să le întrebuințeze în Europa.

„Sosind în Germania, a devenit în scurtă vreme groaza poliției din Breslau. Spargerile urmaŭ una după alta. Se cunoșteaŭ bine că eraŭ făptuite de Thiem însă *criminalul nu putea* să fie aflat nicăieri.

— Da, știŭ și eŭ, asta a durat multă vreme, întrerupse ziaristul cu barba neagră.

„Totuși urciorul se sparge o dată.

„Thiem a fost recunoscut într'o zi pe stradă și s'a început o goană teribilă după dênsul.

„Cât p'aci era să fie prins.

„D'odată *criminalul dispăru* în localul școalei care'i era înainte.

„Incuiă ușile și fugi pe coperiș.

„De acolo începu să tragă cu revolverul la cei ce înconjuraseră clădirea. Doi poliției aŭ căzut morți, câți-va aŭ fost răniți.

— Crima asta e grozavă, zise consilierul municipal.

„Totuși lui Thiem nu i s'a imputat un omor în adevăratul înțeles al cuvêntului. Mă mir că jurații aŭ dat în contra lui sentința de moarte... Thiem a ucis ce'l drept însă de nevoe

„Fusese îngrămădit de polițiști și voia să'și facă drum cu revolverul.

— In adevăr, i-ar fi fost de ajuns vr'o două-zeci de ani de închisoare.

„Insă jurații aŭ judecat lucrul din alt punct de vedere.

„Dênșii și aŭ zis de sigur că un om așa înrêutățit în crime numai în mormênt va fi nevătămător.

„Pe cât timp va trăi, societatea va fi mereŭ în primejdie din partea lui

„Insă pentru mine în execuția asta nu vreaŭ să vêd atât pe criminal cât pe acela care are s'o îndeplinească.

— Vrei să zici de călaul Krantz din Berlin ?

„Hm ! aŭ sunt curios să'l vêd.

„Trebuie să fie un om cu inima de piatră, care nu simte nici o milă, nu se înduioșează de nici o suferință.

„Cum pot să fie pe lume astfel de oameni ?

Interlocutorul zîmbi.

Apoi răspunse :

— De, cum a fost un Thiem, este și un Krantz.

— Așa e.

„Al dreptate.

Omul învăluit cu mantă, auzind vorbele acestea, se înroși și se îngălbeni tot o-dată.

Ridică capul.

De sub marginele pălăriei sale aruncă o privire de ură la cei doi convorbitori carî se duceaŭ la execuție ca la o petrecere.

Insă se stăpâni.

Din momentul acela deveni însă fórte atent.

Cei doi călétorî își urmară dialogul cu animație.

Consilierul municipal zise:

— Calaul acesta Krantz trebue să fie în adevĕr un om ciudat.

Ziaristul, setos d'avea știrî, mai mult saŭ puțin adevĕrate pentru a le publica în ziar, întrebă:

— De ce spui asta?

„Cunoștî vr'un particular din viața acestui om?

Bĕtrânul cu ochelarii încadrați în aur, rĕspunse:

— Se zice că dĕnsul s'a făcut calaŭ numai pentru că avea o dorință neînvinsă d'a vedea sânge curgând.

Gazetarul se cutremură.

— Brr... esclamă el.

„Să te ferească D-zeŭ de oamenii de acest neam!

„N'aș vrea să am a face cu el.

„*Dar pentru ce justiția angajează* pe acest bărbat la serviciul el cunoscêndu-i instinctul sanguinar?

— El, unde să găsești pe cine să 'l înlocuiască?

Și bĕtrânul, pronunțând aceste cuvinte își luă ochelarii de la ochi și șterse sticlele cu batista.

Ziaristul, atunci profită de ocasie pentru a'și face o țigăretă.

Își scose tabachera și pe când cu degetele sucia hârtia, rĕspunse:

— N'ar fi mai bine să se însărcineze un condamnat cu treaba asta iar nu un om liber?

„Mi se pare că aceasta ar fi mult mai bine.

— Dar și aci se presintă o piedică care cu greu o poți înlătura.

— Care?

— Ce va deveni după ce și-a ispășit pedeapsa, condamnatul care a înlocuit pe calaŭ?

„Cum ar fi primit el în societate?

„Cine s'ar *mai apropia* de dĕnsul pentru a'i procura mijloacele de a trăi cu cinste?

„Aceasta e o chestie gravă.

— S'ar putea alege între acei osândiți în viață.

„Ast fel, condamnatul, ne mai avêndu să se întoarcă în societate, n'ar avea de ce să se teamă.

Ziaristul, părea glorios că isbutise să deslege importanta problemă ce i-o presintase bĕtrânul.

Poate în mintea lui fabricase deja un splendid articol de fond care trebuia să facă mare gălăgie în clasa criminaliştilor din Germania.

El îşi resucia mustaţa.

Omul cu manta tresări.

Însă nu se putea înţelege dacă tresărirea lui era de frică saŭ de ură.

Un zîmbet de dispreţ luneca pe buzele sale.

Dar mustaţa 'I groasă ascunse acest zîmbet.

El îşi trase mai mult pălăria pe ochi şi se prefăcu că doarme.

Consilierul municipal şi gazetarul se uitaŭ din când în când la el însă fără să bănuiască că dênsul îi asculta cu atenţiune.

De acea nici nu se gândiaŭ să 'I adreseze cuvîntul.

Bătrânul, când isprăvise cu ştergerea sticlelor îşi aşeză din noŭ ochelarii la ochi.

Apoi reluă:

— Scumpul meŭ, să nu crezi că proectul d tale să aibă temelii mai solide de cât cel-l'alt.

Gazetarul lungi faţa.

Întrebă:

— De ce?

— Iată de ce...,

— Legea condamnând pe vinovat nu cantă perzania acestuia.

Interlocutorul zîmbi.

Trăgênd din ţigară, zise:

— Mi se pare, d le consilier că ai de gând să desfăşuri un tractat de ştiinţă legală.

Bătrânul, fără să culeagă acéstă observaţie, continuă:

— Legea, cu condamnarea vinovatului, caută numai să asigure societatea contra atentatelor criminale ale acestuia pe care el le-ar reînoi dacă s'ar întorce în sînul ei!

— Bravo!

— Dar nu e tot aci.

Ziaristul zise cu un ton de curiositate şi tot-o-dată vesel:

— Spune înainte. Te ascult cu interes.

Consilierul reluă:

— Cu acest mijloc se obţine şi un alt scop.

— Anume care?

— Îndreptarea vinovatului.

„Punêndu'l în imposibilitatea d'a comite alte crime, legea 'I dă posibilitatea d'a se îndrepta.

„Prin muncă, prin remuşcare şi bună purtare, osânditul îşi ispăşeşte pacatele şi după câţi-va ani se simte reabilitat şi neinferior orî-cărui om cinştit.

„Această convingere este pentru el o mare uşurare.

„Cu toate că n'are speranţă d'a recăpăta libertatea, trăeşte resemnat gândindu-se la viaţa viitoare.

Omul cu barba neagră esclamă încă o dată:

— Bravo!

„Aprob!

— De aceea vezi cât de vătămător ar fi pentru un osândit dacă ar fi ales să înlocuiască pe călău.

„Chiar în casul când el ar face asta de bună voie, trebuie să nu uităm că societatea are sfânta datorie de a'l pune pe calea cea bună.

— Vrea să zică, conchise gazetarul, că d-ta consideri meseria de călău ca o perzanie.

— Așa'i.

— Însă întorcând discursul la subiectul nostru, d nule consilier municipal, spune'mi un lucru....

— Care?

— De unde știi că Krantz și-a ales sângeroasa lui meserie numai din instinctul său sălbatec și de dorința de a vedea curgând sânge.

Omul cu ochelari de aur răspunse:

— Eu cred că în ochii lui ar putea citi ori-cine această lăcomie de sânge cald.

Omul învălit în manta tresări.

Ochii lui scânteiară.

Cu toate astea nu se mișcă.

Continuă a se preface că doarme. Însă ochii-i, umbriți de gene, observau de sub marginile pălăriei pe amêndoui călătorii.

Gazetarul răspunse:

— Da, da, așa'i.

— Eu l'aș recunoaște între o mie de oameni. Imposibil să nu recunosti un tip atât de singular.

„Ah! dar aș simți o groază nebună să m'apropiu de dênsul.

„Trebuie să fi exalând un miros de omor...

„Brr!...

— Să încetăm convorbirea asta sângeroasă că 'mi face rău, scumpul meu Wilke, zise consilierul municipal scoțêndu'și tabacherea și luând o priză de tabac.

„Lasă că o să asistăm mâne la execuție și vom vedea atunci ce este și ce nu este...

„Am face acum o partidă de scat însă e nevoe de o a treia persoană.

Pe fața omului învăluit în manta trecu un zimbet drăcesc.

— Dacă domnii vor să facă o partidă de scat, zise dênsul, eu sunt gata să le fiu al treilea tovarăș.

„Drept să vă spun și mie mi s'a cam urît și fiind-că *merg tot* la Breslau ca și dvs. aș petrece de minune o jumătate de ceas.

— Atunci e de minune, esclamă Wilke.

„Unde sunt trei buni germani la un loc, acatul nu poate să lipsească. Ei, dar cărțile unde sunt?

— Iată-le, zise consilierul municipal și puse un joc de cărți în poa'a sa.

După câte-va minute cei trei bărbați se aflau afundați în joc.

Domnul cu mantaua perdea aproape într'una.

— Curios lucru, esclamă consilierul municipal după cât-va timp. D-ta nu câştigi mai nimic.

„Nu vreau să 'ţi fac nici o întrebare..

„Zic numai că trebue să fii saŭ un medic saŭ un cioclu

— Nici unul nici altul, răspunse străinul zîmbind, şi cu toate astea aproape şi unul şi altul.

— Ah! atunci mi se pare că te ghicesc...

„Eşti spiţer.

Urmară jocul rîzînd până ce trenul se opri, la o mică staţie aproape de Breslau.

Streinul plăti sum-le ce perduse câte un taler de fie-care din cei l-alţi doui domni.

— Ne pare foarte rĕŭ că nu putem să 'ţi dăm o revanşă pentru perderea d tale zise consilierul muncipal.

„E sigur că o să ne revedem foarte cu greŭ.

— Cine ştie, răspunse străinul.

„Munţii dacă se întâlnesc, dar oamenii!...

— In ori-ce cas, am petrecut bine cĕsul acesta zise Wilke.

„Am să 'mi aduc mereŭ aminte de călătoria asta.

„De aceea aş vrea să ştiŭ cu cine am avut onoarea să joc în cărţi.. Eŭ mĕ numesc ..

In momentul acesta trenul intră în gara Breslau în mijlocul unei mari gălăgii aşa că vorbele din urmă ale lui Wilke nu se mai auziră.

Când maşina începu să fiuere, străinul cu mantaua îşi apucă gémantanul şi sculându-se iute, zise :

— La revedere!

Şi repezindu-se pe uşă, sări pe peron mai înainte ca trenul să se fi oprit de tot.

Cei trei oameni care călătoriseră în clasa treia îi eşiră înainte.

Câte-şi patru se urcară într'o birjă şi se duseră d'a dreptul la tribunal, care se afla în faţa *promenadei*.

Omul învăluit în manta se informă dacă procurorul era acolo şi dacă putea să vorbească cu el îndată.

— Da, da, răspunse aprodul.

— Atunci spune-I că un om însoţit de alţi vrei vrea să 'I vorbească.

După câte va minute dĕnsul fu introdus în cabinetul procurorului.

Magistratul se sculă iute înainte-I şi îl privi întrebător.

— Eŭ sunt călaul Krantz din Berlin, zise străinul învăluit în manta şi care păstrase cel mai strict incognito în tot cursul călătoriei.

— Ah! d le Krantz, esclamă procurorul întinzându-i mâna.

„Imi pare foarte bine că ai venit la chiemarea mea cu o zi înainte, pentru că aş vrea ca înainte de executare să mergi

la condamnat și să exerciți asupră-i prin presența d-tale o presiune óre care Sper că ai ascultat de dorința mea d'a nu te face nimănui cunoscut pe drum saŭ aci în oraș...

„Nu 'ți închipuești ce revoluție produce execuțiunea asta și mai cu seamă presența d-tale în Breslau.

— O! n'ai nici o grijă în privința asta, răspunse Krantz.

„Nimeni nu m'a recunoscut și nimănui nu i-am spus ce sunt.

„La otel încă am să'mi daŭ un nume străin și o ocupație falșă.

— Foarte bine.

„Indată ce te vei fi odihnit puțin și vei fi mâncat și băut ceva, vino aci la mine.

„Vom merge amândoi să vizităm pe condamnat în celula lui.

„Nu'ți fac idea, d-le Krantz, cu ce obrăsnicie criminalul acesta a ascultat sentința de moarte.

„Vei vedea cu câtă nepăsare 'și așteaptă execuțiunea.

— Am văzut eŭ multe așa, răspunse Krantz zîmbind.

„Dar știŭ cât ține asta.

„Ține până vine calaul înaintea lui și'i zice să se scoale ca să meargă la butuc.

„Să vezi atunci...

„Piere d'o dată tot curajul lui prefăcut.

„Nu mai rămâne nimic...

„Și o să te mirî, ce vine în locul acelui curaj.

— O să vedem, răspunse procurorul, dacă și Aloïs Thiem este ca și cei-l'alți condamnați pe care i-am mai văzut în timpul carierei mele.

Și adăogă:

— Acum, domnule Krantz, poți să te duci.

„De sigur că ai nevoe să te odihnești puțin.

„Trebue să fii cam obosit de călătorie.

„Nu'i așa?

Calaul trase la otelul căruia i se zice: *La cele trei turnuri*

In registrul otelului își scrise numele astfel: „Iulius proprietar de moșie".

După ce 'și scuturâ de pe haine praful de călătorie, se coborî în sala de mâncare și ceru mâncări întăritoare și băuturâ de asemenea.

Pe cei trei indivizi ajutoare sale, îi instalase în trecere la un han recomandându-le pentru numele lui Dzeŭ să nu cumva să scape o vorbă despre treaba pentru care veniseră în Breslau. Dêoșii aveaŭ să spuie că eraŭ servitori la un moșier și că aduseseră niște porci în oraș

Chinul pe care 'l avea de obiceiŭ înaintea ori-cărei execuții se părea că o să 'l cruțe de data asta.

Mâncă cu poftă friptura ce i s'adusese și goli o sticlă de vin.

— Cunoşti tu, Anito, pe omul care îşea locuinţa acum?

Când ceru a doua sticlă, veni oteliérul la el şi îl întrebă cu supunere cum i-a plăcut camera, otelul întreg, birtul, mâncarea şi băutura.

— Toate sunt minunate, răspunse cu grăbire Krantz.

„Dar ia poftim de şezi ici niţel şi bea un pahar de vin cu mine.

Făcênd o mulțime de complimente, dênsul se așează pe scaun.

— Al venit în Breslau cu afaceri, d-le Iulius, zise el, saŭ poate că te-al repezit numai ca să aziștĭ la execuțiunea care o să aibă loc mâne?

„Multă lume a venit numai în scopul acesta.

— Da, da, am venit și eŭ să vĕd cum se taie capul unuĭ om, rĕspunse Krantz zimbind.

„E foarte interesant, n'am vĕzut nicĭ o dată.

— Dacă 'l așa am să spun îndată chelnerului să te deștepte dis-de-dimineață...

„Ar fi foarte neplăcut lucru să te deștepțĭ tocmaĭ când trupul condamnatului va fi îngropat.

— In adevĕr, foarte neplăcut lucru ar fi... Dar să n'aĭ nicĭ o grijă. Eŭ mĕ scol tot-d'auna de dimineață... N'am să scap așa ocasie frumoasă.

Otelierul își frecă mâinile.

Krantz umplu paharele și poftì pe otelier să deșerte pe al sĕŭ.

Acesta din urmă nu se lăsă să fie rugat prea mult.

Apucă paharul sĕŭ și'l dete peste cap, golindu'l într'o singură înghițitură.

Atunci vocea luĭ se făcu și maĭ tare de cât maĭ nainte.

Calăul însă își păstră rĕceala luĭ obicinuită fără să dea cel maĭ mic semn de esaltare.

Dênsul observa pe convorbitorul sĕŭ și petrecea vĕzênd cum vinul i se urca la cap.

Vrênd să vază până la ce punct ar fi ajuns vorbărețul otelier, zise:

— Iartă-mĕ, d-le, dar am să'ți fac o mică observație.

— Spune, d-le, zise otelierul cu grăbire.

— Muștĕriĭ otaluluĭ d-tale n'aŭ de sigur să se plângă de tratamentul în general dar suferă setea.

Stăpânul otelului, care asculta cu atențiune pe calău, zimbi.

Apucă sticla de gât și o ridică în sus.

Apoĭ esclamă:

— Drace, aĭ dreptate d-le Iulius. Nu maĭ e nicĭ o picătură de vin în sticlă.

Se ridică de pe scaun și apropiindu-se de ușă, strigă chelnerul.

Acesta veni imediat.

— Adu încă o sticlă de vin, porunci otelierul.

— Să fie maĭ vechĭ, adăogă calăul.

Stăpânul otelului spuse chelnerului din care calitate trebuia să aducă. Servitorul se înclină și plecă.

Atunci otelierul uitându-se către muștĕriul luĭ, reluă:

— Dar, d-le Iulius, ia spune'mĭ, séra, după execuție, ce-aĭ de gând să facĭ? Te ducĭ unde-va?

— N'am nicĭ o întâlnire.

— Atunci?...

„Cum vreĭ să petrecĭ o parte din séră?

— Am s'o petrec cu capul pe perină, aşteptând să vie ziua a doua pentru a mĕ întoarce la Berlin.

— Nu se poate ! esclamă convorbitorul călăului

Şi dete cu pumnul în masă de trosniră paharele.

Krantz zîmbind întrebă :

— Ei, şi de ce nu se poate ?

„Acesta e lucrul cel mai natural din lume !

— Aşa crezi ?

— De sigur, şi aşa am să şi fac.

— Aĭ face rĕŭ, pe legea mea.

Bunul om pronunţă aceste cu un entusiasm care mirĕ pe Krantz.

— Insă, reluă acesta din urmă, n'aş şti cum să petrec alt-fel seara.

— Ascultă .. să te duci la circ.

„Iţĭ garantez că n'aĭ să pierzĭ vremea de geaba... veĭ fi mulţumit.

— La circ ? E ceva interesant acolo? întrebă călăul.

— Da, mai cu sémă de câte-va zile, esclamă proprietarul celor „treĭ turnuri".

„Toţi ómenii din Breslau curg în circ, ce zic eŭ, toţi ómenii din Silesia...

— Şi ce magnet îĭ atrage ?

Otelierul se uită lung la pasager, într'un chip semnificativ.

— Nu 'nţelegĭ zise dênzul.

„E o femee, o fată de o frumuseţe orbitoare.

„Meritĕ să fie vĕzută.

„E ca sórele de frumósă şi ca luna când e nópte, adăogă otelierul care nu era de loc un om tinĕr.

„Toţi s'aŭ înebunit după ea, toţi...

Gestul ce făcu însemna că şi el însuşi...

— Trebue să fie o călăréţă, respunse Krantz cu nepăsare, o săritóre prin cercurĭ.

„Ah ! d-le, am vĕzut eŭ multe d'astea .. Nu pot să mĕ mai intereseze...

— S'o vezĭ pe asta, întrerupse otelierul.

„E o fată, fórte tinĕră, fermecătóre, graţioasă la trup, dar puternică... drace... Numai să vezĭ...

„A învins pe toţi carĭ s'aŭ apucat la luptă cu dênsa...

„Cei mai puternicĭ oameni bavarĭ, bivolarĭ şi aristocraţi aŭ fost trântiţi de dânsa de le-aŭ plesnit oasele.

Krantz sări în sus.

— De necrezut !... esclamă el cu voce tunătoare.

„Cum se poate lăsa un om să fie trîntit de o femee ?

„Eŭ treaba asta n'o înţeleg de loc...

— Aĭ înţelege-o foarte bine când aĭ vedea ce puternică este femeia, reluă otelierul

„Dênsa a făgăduit zece mii de mărcĭ aceluia care o va pune jos.

„Mulţi s'aŭ încercat să câştige suma asta frumoasă care e depusă la un banchier.

„Cu ce crezĭ că s'aŭ ales ? cu nişte

rîsete şi batjocurile publicului de-ar fi roşit şi omul cel mai obrasnic.

„Nimenĭ nu mai îndrăsnia să mai calce în arenă.

„Atunci direcţia a dispus că luptătorii să poarte o mască pentru ca să nu rĕmână pe veci de rîsul oraşului.

„Ast-fel în fie-care seară se presintă luptătorĭ dar toţi ies din circ numaĭ după ce-aŭ atins cu spatele nisipul arenei.

— Ciudat lucru!... zise Krantz gânditor.

„Eŭ nu'mĭ pot închipuĭ de loc că o femee să mĕ trântească.

— Bine, încercă o dată! zise otelierul rizĕnd.

„Ce, *crezi că sunt* d'aruncat zece *mii* de mărcĭ?

„Banii sunt aigurĭ.

„Insă în credinţa'ţĭ spun, d le Iulius, că aŭ să 'ţĭ hiească coastele, pe legea mea!...

„Nu atâta forţă are femeia cât o putere magnetică în ochĭ.

„Se pare *că dênsa hipnotiseză pe* adversar în vreme ce se luptă cu dênsul.

„Să vezĭ cum îşĭ înţepeneşte picĭórele în nisip *şi cum* înlănţueşte pe protivnic, rĕmâĭ uimit, încremenit...

„E o spaniolă cu ochĭĭ de foc, cu părul negru.

„Când te uiţĭ în ochĭĭ eĭ, ţĭ se pare că citeştĭ ceva supra-naturaĭ.

„Aceasta o afirmă toţĭ?

Auzind ca atleta de la circ e spaniolă, calăul se cutremură.

O idee îĭ trecuse prin minte ca un fulger.

— O spaniolă! esclamă dênsul cu o voce tremurătoare.

„Luptătoarea de la circ zicĕ că este spaniolă?

„Am auzit bine?

— Da, e spaniolă.

— Cum se numeşte?

Otelierul de la cele „Treĭ turnurĭ" privi mirat pe interlocutorul sĕŭ.

Acesta din urmă se preumbla prin cameră, *în prada unei marĭ* agitaţiunĭ pe care nu o putea ascunde.

Eĭ ţinea ochiĭ în pământ şi murmura cuvinte pe care otelierul nu le putea înţelege.

In fine se opri lângă masă şi se aşezĕ iar pe scaun.

Atunci proprietarul otelului îl privi zimbind.

Apoĭ esclamă:

— Ce dracu de te-aĭ înfierbântat aşa, *d le Iulius*?

„Este de netăgăduit că această artistă are o putere magnetică supra-omenească.

„Dacă numaĭ vorbindu-ţĭ de ea te-aĭ emoţionat atâta, ce-ar fi atunci dacă o-aĭ vedea de aproape, dacă aĭ simţi focul ochilor sĕĭ îndreptat asupră 'ţĭ care te *străpunge ca niște săgeţĭ*?... Haĭ *spune*, d-nule....

Apoi urmă:

— Te mai îndoești acum de puterea acestei fete?

„Ești convins că un bărbat poate să fie trîntit de o femee?

„De alt-fel dacă d-ta te simți în stare d'a face o probă, poți să încerci. După cum ți-am spus, cele zece mii de mărci sunt la dispoziția învingătorului...

Vorbărețul otelier ar fi continuat a vorbi dacă în momentul acela n'ar fi intrat chelnerul cu sticla poruncită.

Calăul luă sticla.

Cu o ușurință nimitoare scoase dopul care eșind din gâtul sticlei pocni.

Umplu pe amândouă paharele și ridicând pe al său la înălțimea ochilor, observă culoarea aurie a vinului.

Apoi apropiind paharul de buze bău jumătate din conținut și plesni limba ca un cunoscător.

Această manoperă, fu executată de calăul înadins pentru a 'și ascunde turburarea.

Otelierul gustă și dênsul din vin și întrebă:

— Cum găsești, d-le Iulius, vinul acesta?

— Foarte bun!

— Serios?

— Nu glumesc!

Schimbând tonul Krantz zise:

— Insă, scumpe d-le, n'ai răspuns la întrebarea ce ți-am făcut.

— Care întrebare?

— Cum se numește artista d-tale fenomenală?

Făcând această întrebare, dênsul căută să dea vocei sale o intonație de indiferență.

Otelierul răspunse:

— Pe afișurile de teatru își zice Anita....

„Numele el de familie nu'mi este cunoscut.

Anita!

Cuvêntul acesta singur era destul ca să sguduie toată ființa calăului.

Așa dar Anita era aceea care'și serba triumfurile în Breslau în chip așa de strălucit.

Era Anita, acea femee a iubirei, a vieței, a mizerii sale, pe care n'o putea s'o mai uite, al cărei portret îl stătea mereu în minte în nopțile de insomnie când se sucea mereu pe pat fără să poată aținpi o singură clipă!

Și dênsa era în acelaș oraș ca și dênsul.

N'avea de cât să se ducă la circ în seara aceea ca s'o revadă.

Intr'o secundă hotărârea lui fu luată.

Era un premiu pentru cel care va trânti pe Anita în arenă?

Ei bine, dênsul voi să câștige acest premiu.

Avea să se lupte și să învingă. Cum avea să'l trântească Anita pe dênsul.

Bău iute câte-va pahare de vin și

strângênd mâna otelierului îi zise rămas bun.

Se duse la parchet, luă pe procuror şi merseră amêndoi la temniţă.

Ajungênd înaintea uşei celulei condamnatului, auziră înăuntru fluerături şi cântece.

Krantz se opri mirat

In adevĕr condamnatul era indiferent.

Procurorul zise :

— Iată aşa petrece condamnatul de când i s'a pronunţat asupră'i sentinţa moarte.

„Una din două, saŭ crede că o să fie graţiat saŭ că în adevĕr nu'l pasă de moarte.

Temniţarul deschise uşa, dênşii intrară înăuntru.

Alois Thiem era un flăcăŭ mic de staturĕ, slab; figura lui fără un fir de pĕr şi galbenă arăta oare-care inteligenţă.

La intrarea călăului dênsul stătea pe un scaun şi bătea din picioare ritmul cântecului vesel ce fluera.

D'odată încetă.

Vĕzênd pe procuror părŭ grozav de mirat.

Insă sentimentul ce'l cuprindea nu era frica.

Se uită cu obrăznicie şi nerecunoştinţă la magistrat.

Acesta îl privea fără să vorbească, precum îl observa şi călăul.

Condamnatul zise :

— Ei, iată, iar ai venit. Nu credeam că o să am onoarea de a te mai vedea, d-le procuror.

„Ce mai e noŭ?

„Nu cum-va mi-ai adus graţiarea?... Nu cum-va o să trebuiască să'ţi mulţumesc de o mie de ori?

„Spune repede.

„Ori-ce ar fi vreaŭ să ştiŭ imediat fără multe întorsături.

Krantz crezu d'a vedea în aceste cuvinte un început de teamă de moarte pe care condamnatul se încerca s'o ascundă sub aerul lui obrasnic.

Călăul se oprise lângă uşă.

El voia să se prezinte condamnatului în momentul hotărîtor.

După cum se întêmpla tot-d'a-una, el socotea că prezenţa sa ar fi doborît indiferenţa prizonierului.

Fiind-că celula era cam întunecoasă, Krantz era aprópe nevĕzut mai ales că se retrăsese într'un colţ, la spatele procurorului.

La întrebarea condamnatului, magistratul rĕspunse :

— Alois Thiem, te înşeli!

Acesta nu 'şi perdŭ de loc tonul lui vesel.

La rĕspunsul sdrobitor ce obţinu, esclamă :

— Cu adevĕrat?

— Da.

Prizonierul rîse din noŭ.

Şi zise :

— Dacă'l aşa, nu mai înţeleg.

— Ce?...

— Motivul vizitei d-tale.

Procurorul reluă:

— Am venit să'ţi confirm sentinţa de moarte.

— Atâta tot?

— Este şi alt-ceva care n'are să te înveselească de loc.

— Mai rĕŭ de cât o sentinţă de mórte ce mai poate lovi p'un om? Cu tóte astea spune.

„De sigur n'ai să 'mi spui ceva neŭ.

— Te înştiinţezĭ că mâne, în revĕrsatul zorilor ai să mori.

Ştirea asta teribilă nu făcu nicĭ cea mai mică impresie asupra criminalului.

— Să mor, esclamă dênsul.

„Vrea să zică nu'l alt chip.

„O să fie o execuţie în regulă, impozantă.

„Ah! da recunosc şi pe domnul acela care stă acolo la uşă.

„E marele tăetor de gâturĭ Iulius Krantz.

„A venit într'adins la Breslau ca să despartă capul de trupul vestitului criminal Alois Thiem.

— Eŭ sunt călăul Krantz, zise un glas de lângă uşă şi înfricoşetorul om veni mai aproape.

— Sunt vesel să'ţi fac cunoştinţa, zise criminalul cu un ton batjocoritor.

„D-ta veĭ fi crezênd poate că e mare artă să tai capul unuĭ om legat care nu se poate apĕra?

— Pe toţĭ draciĭ mĕ mir că se găsesc păcătoşĭ care să facă aşa treabă.

Scuipă asupra călăului şi întoarse capul.

— Eĭ, ce zicĭ de obrăznicia asta întrebă procurorul pe călăŭ.

— Nu s'o găsi oare un mijloc ca mizerabilul să meargă la moarte cu căinţă şi pocăit?

— Ba da, e un mijloc, răspunse Krantz încet aşa că Thiem nu putea să'l auză.

„Are condamnatul mamă?

— Da, are.

„Mama sa e o femee de tot bĕtrână. Sĕrmana femee era aproape să moară când a auzit de condamnarea fiuluĭ sĕŭ.

— Eĭ bine, fă aşa ca mama lui să vie deseară pe neaşteptate la dênsul.

— Şi crezĭ că prin asta o să se moaie?

„Întrebă procurorul.

— Cred, răspunse călăul.

„Am vĕzut mulţĭ condamnaţĭ care despreţuiaŭ pe călăŭ.

„Când aŭ vĕzut însă pe mama lor şi aŭ auzit câte-va vorbe din gura eĭ, atunci aŭ isbucnit în plâns, şi-aŭ mărturisit păcatele, aŭ cerut preot şi s'aŭ rugat lui D-zeŭ să'ĭ erte.

— Aşa dar mâine se desleagă chestia, întrerupse Thiem convorbirea în şoaptă a celor doĭ oameni.

„De sigur dar că azĭ o să am ceva mâncare mai bună.

„Am auzit că așa e obiceiul.

— Al să primești mâncare bună, răspunse procurorul, al să aĭ tot ce vei voi.

— Dar logodnica mea n'o să mĕ poată visita încă o dată? întrebă Thiem.

— Asta n'o pot permite; dacă logodnica d-tale ar fi o fată cinstită, n'aș avea nici un motiv, s'o opresc d'a veni să ia veșnicul adio... Insă d-ta înaințĭ știi ce viață duce acea fată..

— Dacă nu vrei s'o mai lași să vie aci cu atât mai bine... In curând o să fie vĕduvă, adăogă criminalul rîzênd și atunci lesne o să-și găsească pe un altul.

Criminalul începu din nou să fluere cu nepăsare.

Se preumblă prin celulă.

Procurorul și calăul se apropiară unul de altul.

Dêușii începură un dialog în șoaptă pe care Thiem nu'l putu auzi.

Din când în când se uitaŭ la condamnat cu priviri fugitive.

In fine luară rĕmas bun de la prizonier.

Ușa celulei se deschise.

Ei eșiră.

Afară în curte mai schimbară câte-va cuvinte asupra particularilor execuției de a doua zi.

Apoi se despărțiră.

Calăul, eșind din închisoare, grăbi pasul

D'odată o trăsură goală trecu încet pe lângă el.

Dânsul o opri.

Porunci vizitiului să 'l conducă la otelul sĕŭ.

Distanța nu era mare. După câte-va minute ajunse.

Krantz se scoborî. Plăti birjarului și se urcă în camera sa.

Trebuia să fie singur.

Nu putea să sufere pe nimenĭ pe lângă dênsul.

Il reapucase chinul pe care 'l simția înaintea ori-cărei execuții.

In tot cursul zilei nu eși din casă. Lăsase perdelele pentru ca să nu'l vie nicĭ o rază de lumină.

Stătu multă vreme întins pe sofa.

Pe la 11 ore seara însă nu mai putu să rabde posiția și acea stare de spirit într'o așa singurătate.

Sări în sus își lua mantaua și pălăria și eși din otel.

Străbătu stradele fără țintă, fără plan.

In Breslau avea destul cunoscuți.

Frățiorul lui iubit locuise în acest oraș, dênsul venise adesea să'l vadă.

Frățiorul!

Un oftat adânc îl sbuciuma peptul orî ce câte orî se gândea la dênsul.

Și asupra lui se îndeplinise acea prorocie spăimêntătoare prin care țiganca murindă lăsase odinioară blestem asupra întregei familii.

Fratele calăului încă nu murise de o moarte naturală.

Pentru a scăpa pe un lunatic care se urcase noaptea pe coperişul casei sale, dênsul se urcase pe un lunecuş primejdios.

Fără să se gândească la propria-i viaţă, alergă înainte

Lunaticul mergea mereŭ înainte.

In fine, fratele călăului îl ajunse, îl apucă.

Se iscă o luptă înverşunată între aceştĭ doĭ oameni.

Dar mântuitorul reuşi biruitor.

Lunaticul după multe sforţări fu trus în siguranţă.

D'odată fratele lui Krantz îşĭ perdu echilibrul.

Lunecă pe coperiş, se apucă cu amêndouĕ mânile de olane dar acest sprijin slab se rupse.

Căzu în gol.

Se rostogoli în stradă unde rĕmase cu ţeasta sfărîmată.

Aceasta era o moarte nenaturală.

Călăul amintindu-şi de toate astea se cutremură.

El se întrebă pe sine însuşĭ :

— Ce'ţĭ stă ţie înainte ? Ce aĭ să devĭĭ tu ?

Şi rĕmase gânditor.

Fiorĭ de frigurĭ îl sguduirĕ.

Se repezi înainte ca şi cum ar fi avut pe dracul pe urmele lui

Mergea fără ţintă.

Aşt-fel parcurse mult drum

De o dată se opri.

Se găsia înaintea unei clădirĭ mare, imposante.

El ridică ochiĭ în sus şi vĕzu că era catedrala din Breslau.

Fu cuprins de o dorinţă nebună să intre în biserică.

Işi închipuia că stând puţin îngenuchiat înaintea altarului, avea să fie uşurat de gândurile negre.

Casa îngrijitorului bisericeĭ era lângă dom

Krantz stete cât-va la îndoială.

In fine se duse să bată la uşă cu tótă ora înaintată a nopţeĭ.

După câte-va minute uşa se deschise şi un om bĕtrân, cu părul alb stătu pe prag.

El privi cu oare-care bănuială pe visitatorul nopturn.

Apoĭ întrebă :

— Ce pofteştĭ ? Pentru ce mi-aĭ turburat somnul ?

Lui Krantz îĭ păru rĕŭ că desturbase pe bĕtrânul.

Fiind-că îşĭ revenise în fire, îşĭ căpătase şi judecata.

Vedea lucrurile sub adevĕratul lor aspect.

Bĕgă şi el de seamă că nu era ceasul tocmaĭ potrivit ca să se ducă cineva să bată la uşa caselor şi să scoale pe oameniĭ.

Dar simţia o mare dorinţă de a'şĭ linişti sufletul prin rugăciune.

Afară d'asta, cum să se întoarcă în-

dărăt? Aceasta ar fi deșteptat bănuieli în bătrân.

Se hotărî să meargă înainte.

El răspunse:

— Aș vrea să vizitez biserica dacă nu te supăr.

Ingrijitorul îl privi încremenit.

Și întrebă:

— La acest ces?

Krantz adăoga:

— Trebue să plec mâine dis-de dimineață.

„Mi-am pus in gînd să nu părăsesc orașul Breslau fără să vizitez înainte domul.

Bătrânul nu era prea convins de spusele calâului.

Dêosul se pregătea să facă o observație.

Interlocutorul său nu'l dete vreme și reluă:

— In schimbul unei bune răsplate cred că ai să poți să mă pui în stare să'mi satisfac dorința.

Paraclisierul păru a sta la îndoială. Făgăduiala de resplată îl atinsese în partea lui slabă.

Krantz văzând că se codea voi să 'l hotărească.

— Ia un felinar, ia cheile, adăogă dênsul.

— Să nu te duci, bărbate, se auzi o voce din casă.

„Nu cum-va pentru câți-va talerî o să 'ți vinzi sufletul acelui necurat?

„Tu nu poți să știi cu cine ai de a face. Oamenii onești vin să vadă ziua casa lui D-zeu iar nu noaptea.

— Tacă-ți gura, esclamă bătrânul.

„Increderea mea e în D-zeu și nu mă tem de loc de oamenî.

„Aprinde felinarul și dă-mi mantaua.

Zicând aceasta luă un smoc mare de chei și zise către vizitator:

— Un moment, d-le și merg cu d-ta.

După câte-va minute bătrânul reapăru. Era imbrăcat cu o manta largă și avea în mână un felinar aprins.

Femeea sa să încercă încă o dată ca să'l oprească și'l rugă cu lacrimi în ochi să nu se ducă la ceasul acela în biserică.

— Mai la urmă n'aș avea nimic de zis, urmă dênsa.

„Domnul poate că are cele mai bune intenții și pe lângă asta câștigăm și câți-va talerî.

„Insă de unde știi că nu e tocmai asta una din nopțile în care sufletul tornătorului de clopote umblă scâncind prin biserică?...

— Nu vorbi prostii, borborosi paraclisierul.

„Mai bine apucă-te de fă uite o cafea, ca să găsesc ceva cald când mă voiu întoarce.

Pe urmă eși cu calâul din casă și merseră spre biserică, în tăcere.

Indată ce paraclisierul deschise una din ușile mici ale domului, calâul se

repezi, pe lângă el și ajungând la treptele altarului, căzu jos.

Stătu așa o bucată bună de vreme cu mâna dreaptă pe ochi, oftând și suspinând.

Gemetele lui răsunau înfiorător în biserica imensă.

— N'au să mai înceteze oare chinurile astea? șopti dânsul într'un moment.

„N'o să mai aflu nici o dată pace, o să mă urmărească mereu frica de blestemele acelei țigance?

„Ah! vreau să mă las de meseria asta sângeroasă, să nu mai apuc securea de coadă, să trăesc și eu ca ori-care alt om, să nu mai fiu temut și înconjurat de societatea omenească.

Paraclisierul se uita la el înmărmurit.

Avea oare a face cu un nebun?

Începuse să'l coprindă un fel de groază.

Dădea dreptate acum femeei sale care voise să'l împedice de la acest pas.

— Nu vrei să vizitezi biserica? îl întrebă dânsul d'o dată, mai mult cu intenția d'a începe o convorbire cu străinul.

Calăul nu'l onoră cu nici un răspuns.

Se uita în jos și din când în când pronunța câte un cuvênt, însă așa de încet că paraclisierul nu putea să înțeleagă ceva.

— Anita! eslamă dânsul d'o dată și ecoul răspunse încet și plângător: Anita!

In momentul acesta se auzi în clopotniță o uruitură grozavă și pe urmă ciocanul orologiului bătu în clopot de două-spre-zece ori.

Era mezul nopței.

Paraclisierul se înfioră.

— Nu vrei să mergem? întrebă dânsul încet.

Insă în loc de răspuns Krantz, se prosternă din nou pe treptele altarului și începu să suspine tare.

Atunci paraclisierul îngenunchiă și dânsul, își împreună mâinile și zise încet o rugăciune pentru nenorocit.

Când termină, calăul se ridică, se apropiă de dânsul și'i întinse mâna.

— D ta te ai rugat pentru mine, zise dânsul, am auzit prea bine, de și vorbeai încet.

„Iți mulțumesc și poți să fii asigurat că ai avut a face în noaptea asta cu un nenorocit iar nu cu un om rău.

— Asta o știam eu, răspunse bătrânul.

„Oamenii răi nu se refugiază nici o dată în casa lui Dzeu

„Numai un nenorocit caută mângâerea în rugăciune și mângâerea nu întârzie, d'a le veni.

— Sper și eu, eslamă Krantz, adânc atins de credința omului.

„Insă aș vrea de la d ta o esplicație

înainte d'a pleca d'aci. Ce e povestea aia cu turnătorul de clopote al cărui suflet trebue să rătăcească prin biserica în noaptea asta, cum zicea femeia d tale?

— Povestea e adevărată, răspunse paraclisierul.

„D-ta n'ai auzit nici o dată legenda:

Era o dată un turnător de clopote
La Breslau în oraș...

— Da cunosc legenda, răspunse calăul.

„Turnătorul de clopote avea un ucenic care trebuia să'l ajute la turnarea unui clopot pentru biserica Magdalena. Când forma era gata și turnarea trebuia să începă, atunci maistrul voi să se mai întărească bând un pahar de vin și lăsă pe ucenic să priveghieze focul d'asupra căruia clocotea metalul.

„Ucenicul nu'și putu stăpâni curiositatea d'a întoarce un șurub al turnătoriei.

„Atunci cazanul se deschise pe neașteptate și metalul curse în formă.

In clipa acea se întoarse maistrul și când văzu isprava ucenicului crezu că i s'a prăpădit munca a mai multor luni. In furia de care era cuprins scoase un cuțit și'l implântă în peptul ucenicului lăsându'l mort.

„Pentru asta a trebuit să moară el însuși a fost condamnat la moarte și esecutat.

— Asta e povestea, șopti paraclisierul afară de un singur lucru.

„Am avut ocasia să citesc eu însumi în cronica orașului că maistrul turnător de clopote, care era un om stimat și iubit de toți, n'a fost dat pe mâna călăului ci a fost grațiat.

„I s'a dăruit viața însă a trebuit să se îndatorească ca în tot cursul vieței sale să stea în fie-care noapte în turnul domului și să priveghieze orașul de foc. Asta trebuia să'l fie pedeapsa.

Călăul stete puțin gânditor.

In sine'și zicea că dânsul nu comisese nici un delict.

Cu toate astea chinurile pe care le îndura înaintea ori-cărei execuțiuni erau grozave.

Se puteau compăra cu chinurile ce le suferia turnătorul de clopote când se retrăgea în biserică la mieznul nopței pentru a'și ispăși pedeapsa.

El întrebă:

— Nenorocitul și-a făcut în întregime condamnarea?

Paraclisierul răspunse:

— Nu.

„Această grozăvie n'a durat de cât un an..

— De cât un an zici?

— Da.

— Cum așa?

„Oare sărmanul om a fost grațiat?

— Nu.

— Ei, atunci?

Călăul dorea să știe în ce chip scăpase nefericitul turnător de clopote de

remuşcările care nu'l dau pace nici ziua nici noaptea.

El spera că tot în acelaş chip ar fi fi putut scăpa şi dênsul de turburarea spiritului sêu.

Oh! cât ar fi mulţumit lui D-zeu de atâta bine!

Paracliserul continuă:

— In cursul acestei vreme nenorocitul a suferit îngrozitor.

„Suferinţa ce i se citia pe obraz ar fi mişcat o inimă de piatră.

— Oh! cred! murmură călăul adênc emoţionat.

Şi adăogă:

— Te rog, d-le, urmează înainte.

Ingrijitorul reluă:

— Cum intra seara în biserică, se încuia uşile după dênsul.

„Atunci în acea singurătate i se părea că vede mereu dinaintea ochilor victima lui plină de sânge.

„Fugia din turn în biserică; se ascundea prin toate colţurile, prin altar, după băncl.

„De geaba.

„Incepea o alergare nebună în care spectrul nu'l slăbia nici d'un pas, ţinându-se lipit de spatele lui.

„Când ucigaşul întorcea ochii dădea de victima lui, cu ochii eşiţi din orbite, cu trupul sângerând.

Călăul esclamă:

— Doamne, D-zeule!

„Cât trebuie să fi suferit această victimă a furiei sale!

— De sigur că numai chinurile pe care le suferă păcătoşii în iad se pot compara cu suferinţele turnătorului de clopote.

— Şi după un an ce s'a făcut acest nenorocit?

„A murit?

— Da.

— D-zeu a avut milă de el.

„In bunătatea lui divină iertă crima involuntară.

Şi călăul se înfioră. Dênsul, de şi trăise tot-d'auna cinstit, îşi închipuia mai bine de cât ori-care altul suferinţele turnătorului de clopote

Bătrânul reluă:

— Da, după un an a încetat din viaţă.

„N'a mai putut să rabde chinurile nopţei.

„D-zeu să decise să'l ia la sine!

— Amin!

Călăul îngenunchiă din nou şi murmură încă o rugăciune.

Paracliserul se ţinu la o parte spre a nu'l jena prin presenţa'l.

In fine Krantz se sculă.

După ce cei doi bărbaţi mai schimbară câte-va cuvinte, eşiră amêndoi din biserică.

Călăul scotoci în buzunar şi scoase câţi-va taleri pe carl le dete bătrânului ca resplată.

Ingrijitorul mulțumi cu căldură și se retrase în casă.

Călăul porni din nou pe stradă.

Devenise mai liniștit.

Dênsul își zicea cu o convingere neclintită :

— Mâne n'o să'mi tremure mâna ca de obiceiŭ.

„De data asta m'am împăcat cu Dumnezeul meŭ.

In adevĕr a doua zi mâna nu 'i tremura.

Cu așa tărie și siguranță cum trimise pe Aloïs Thiem pe cea-l'altă lume, cam rar lucrase în tot cursul carierei lui.

Insă nu înceta de a'și repeta că voia să'și dea demisia.

Era săturat d'a vedea curgênd sânge omenesc.

Un alt ordin de idei venia acum să'i turbure conștiința.

Dênsul se întreba :

— Are drept omul să ucidă pe semenele lui ?

„Dacă i se impută ucigașului ca o crimă opera lui de distrucțiune, cum póte societatea să ucidă pe ucigaș fără a comite și ea o crimă ?

„Crima săvêrșită de criminal e nelegală pe când acea comisă de societate e sub protecția legei.

„Dar dacă e crimă una, este crimă și cea-l'altă.

Pe calea asta pocăitul călău merse și mai departe cu ideile sale.

El se afundă în chestiŭ.

Noi lăsăm legiștilor și filosofilor deslegarea importantei probleme și urmăm înainte cu istoria noastră.

Criminalul își păstrase nepăsarea dobitocească până în ultimul moment.

Chiar prezența mamei sale nu făcuse asupră'i nici o impresiune.

Dênsul primise pe bĕtrâna femee cu tot felul de imputări aspre zicênd că din vina ei ajunsese acolo unde se afla, că ea nu'i dăduse creștere, nu'i ținuse din scurt de mic copil.

In ultima noapte a vieței sale, Thiem mâncase și bĕuse foarte mult.

Aproape în continuŭ își udase gâtlejul cu vin.

Neapĕrat că i se dăduse într'atâta mĕsură ca să nu se îmbete.

Când călăul îl luă în primire de la masa judecătorului și'l tîrî spre butuc, dênsul îi zise :

— Umblă iute ca să se isprăvească o dată cu prostiile astea.

Aruncă, încă o dată privirea sa disprețuitoare asupra judecătorului și a publicului, apoi își puse gâtul pe butuc.

Călăul învârti toporul pe d'asupra capului lui și mai iute de cât ne-am putea închipui, căpățîna rĕŭ făcătorului se rostogoli în coșul sinistru.

Printre cei presenți la execuție se afla și consilierul municipal și ziaristul care călătoriseră într'un vagon cu călăul.

Dênșii recunoscură cu groază în ca-

lău pe al treilea tovaşăş al lor din partida de scat.

Atunci îşi esplicară dênşii câtă dreptate avuuese străinul să le zică la eşirea din cupeŭ : la revedere.

După sĕvârşirea esecuţiei Krantz se întoarse la otel.

Aci stătu până într'amorg pe urmă se îmbrăcă şi se duse la circ.

Cu foarte mare greutate isbuti să capete un bilet.

Sute de oameni stăteaŭ grămădiţi la casă.

Imbulzeala era colosală.

Toţi voiaŭ să revadă pe atleta Anita frumoasa spaniolă.

Când Krantz auzi numele ei pronunţându-se de toate gurile, când pricepu că toţi tinerii aristocraţi muraŭ de dragoste pentru acea femeie care era a sa, simţi inima'i svâcnind cu putere.

O gelozie nebună îl cuprinse.

Ii fusese ea oare credincioasă saŭ se despărţise de dênsul numai în scop d'a se vedea linguşită, aplaudată, încărcată de flori, de diamante ?

Se lăsă oftând pe fotoliul de lojă îmbrăcat cu stofă roşie, unde 'l conduse un servitor al circului.

Hotărârea lui era luată.

Avea să s'apuce la luptă cu Anita, să s'o învingă, să'i strice renumele, s'o scoată din strălucire, s'o ducă cu sine îndărăt, în tăcerea casei lui din mijlocul câmpului.

In mintea lui îşi făcuse un plan întreg.

Dênsul se vedea deja în posesiunea acelei frumoase fete.

Se simţia în preda unui fel de delir la această idee.

Cum ajunsese Anita la circul din Breslaŭ în rolul de atletă ?

O să spunem în scurt.

După ce părăsise pe calăŭ, alergase d'a dreptul în oraşul unde se afla atunci circul lui Blume. Tatăl lui Emanuel o primi cu braţele deschise.

Ca un director deştept ce era, pricepea că Anita o să'l atragă publicul atât prin frumuseţea ei cât şi prin diferitele producţiuni de care era capabilă.

Intre multe alte daruri Anita poseda nişte muşchi de fer.

Din causa asta dênsa se făcuse odinioară îmblânzitoare de lei.

Conradin se hotărî s'o pună să se lupte cu diferiţi oameni puternici din oraş.

Cu oare-care meşteşugiri învĕţate de de la un englez dênsa ajunse o luptătoare desevârşită.

Nu se găsea nimeni în oraş care s'o trântească.

Circul lui Blume începu să fie vizitat nu numai de locuitorii din oraş ci şi de ţărani şi de curioşii de prin alte oraşe

învecinate carî alergaŭ cu sutime atraşi de afişuriie răspândite în toată provincia.

Banii începuseră din nou să curgă gârlă.

Era şi timp.

Blume avea o mulţime de creditorî care îi făceaŭ zile amare.

In vremea din urmă 'I mersese rĕŭ.

Artistul care umbla pe frânghie cu micul Carles, avusese nenorocirea să cadă într'o sóră.

Copilul nu pătimi nimic. El scăpă aproape nevătămat.

Insă nu tot atâta de norocos fu artistul.

El îşi sparse capul şi'şi rupse piciorul drept.

Directorul circului declară că dênsul nu va mai putea să umble pe frânghie cătră de mai multe luni.

Ast-fel venise năpăstuirea asupra lui Conradin.

Onorabilul director avuse însă noroc de tinĕra artistă.

Mare noroc

Cu ea'l reveniseră în adevĕr zilele de aur.

Intr'una din zile însă se pomeni cu o mare surprisă.

Bucuria directorului de circ nu fu mică.

Manuel, unicul sĕŭ fiŭ, resări ca din pământ.

Deosibit de iubirea părintească satisfăcută, Manuel era şi un călăreţ de primul rang.

Anita întâlnind pe fiul lui Blume la repetiţie, se îngâlbeni şi se împletici.

Dênsa îl ura de moarte şi nu putea să-şi învingă ura.

Imediat se duse la director şi ceru să fie ştearsă din societatea circului.

Conradin înlemni.

Să peardă pe Anita tocmai acum când îşi făcuse planul să cutreere cu dênsa toate oraşele lumei, să câştige milioane?

Fără s'o întrebe de motivul care o împingea la pasul acesta, refuză limpede d'a 'i da drumul.

Cu o linişte desĕvârşită, Anita îşi reînoi rugămintea şi când vĕzu că Blume în loc de răspuns, dă din umerî zise:

— Să mĕ laşi să mĕ duc, directore, te rog foarte mult.

„Nu e bine cu să mai staŭ aci. De mĕ veî lăsa să plec veî evita poate o nenorocire.

— Nu pot să-ţi daŭ drumul, zise Blume supĕrat.

„Ştiŭ eŭ de ce nu mai vrei să stai aci. Nu poţi să suferi pe fiul meŭ.

„Insă îţi declar că faci o prostie.

„Dacă nu poţi să răspunzi prin nimic la declaraţiile de iubire ale lui Manuel, îţi este prea cu putinţă ca să le asculţi numai.

— E treaba mea.

„Dacă e cu putinţă sau nu, mĕ priveşte pe mine

Reluă apoi cu hotărîre :

— Pentru ultima oară'ţi repet :

„Lasă-mĕ să mĕ duc ! Este mai bine pentru amêndoi.... Consimţi, ne-am înţeles ?

Insă Blume reluă cu încăpăţînare :

— Nu pot.

„D-ta ştii aceasta atât de bine cât şi mine.

— Ei, de ce nu poţi, cine te opreşte d'a face ceea ce vrei ?

— Avem un contract pe patru ani. Aci nu e glumă, îţi dau onorarii strălucite.

„N'ai motive să te plîngi de mine de aceea n'ai să te duci

„La contracte nu încap capriţii şi plăceri; interesul e interes.

Anita, roşie de necaz, întrebă cu un glas înecat :

— Aşa vrei ? Eşti hotărît ? Gândeşte-te bine...

Conradin, fără să se codească, răspunse :

— N'am să mĕ gândesc nici o secundă.

„Hotărîrea mea e luată : N'ai să pleci. Asta e cuvêntul meu din urmă.

Şi directorul de circ apăsă pe aceste vorbe.

Artista îl privi cu ochi de foc şi adăoga :

— Cuvêntul d-tale din urmă ? Foarte bine.

„Lasă că ai să te căeşti !

Zicêndu acestea Anita se întoarse făcêndu un gest de ameninţare şi apoi dispăru.

Dacă tînĕra artistă era supărată, directorul nu era mulţumit de loc sau mai bine zis, era aproape speriat.

El nu'şi putea ascunde că 'şi făcuse din spaniola focósă o duşmană de temut, care ar fi putut să'i pricinuiască o pagubă mare dacă, călcând contractul, ar fi desertat din compania lui.

Cu cât dênsul se gândia vedea că în cas când Anita i-ar declara rĕsboiŭ, el ar fi eşit biruit din luptă.

Dênsul se gândi să înlănţuie pe spaniolă cu legături mai solide decât acele ale contractului.

— Adecă de ce n'ar iubi pe fiul meu Manuel ? borborosi Conradin.

„Cu cea mai mare plăcere mi-aş face din ea o noră.

„Mi aş asigura astfel capitaluri mari pentru viitor.

„Trebuie să întrebuinţez toate puterile mele pentru reuşita acestui proiect admirabil.

„O să vorbesc eŭ serios cu nebunul acela de Manuel.

„Poate el a făcut începutul rĕŭ, o să'l învĕţ eŭ cum s'o dreagă.

Insă spre marea bucurie a lui Blume seara, la representaţie, Anita se presintă în circ cu obrazul senin, fără cea mai mică umbră de supărare.

Era tot strălucitoare de fumuseţe.

Blume se liniști pe deplin. El se temuse toată ziua că tînăra fată o să fugă compromițând resultatul representației prin lipsa ei.

Seara trecu fără nici un incident, cel puțin exterior.

Dar între culise se jucă o scenă scurtă însă emoționătoare.

Ca de obiceiu, Anita își terminase producțiunea cu onoare.

Ea eși din circ lăsând mai mulți bărbați întinși pe nisipul aleei.

Secerase aplause frenetice de la un public numeros.

Mai ales oamenii vreau o replică cu ori-ce preț.

Anita fu silită să se presinte și să se închine publicului de mai multe ori.

In cele din urmă spuse cu vorbe grațioase că era ostenită și că dorea să se *odihnească* în seara aceea.

Atunci aplausele încetară și tînăra artistă putu în fine să se retragă.

Pe când mergea gâfâind pe un coridor pe jumătate luminat, tresări d'odată și scoase un țipăt de spaimă.

Fu apucată pe neașteptate pe d'îndărăt și două brațe puternice o strîngeau de mijloc.

Manuel—căci era dênsul—o trase la peptul sĕu.

Cu o voce patimașă zise :

— M'am luptat cu mine însu-mi, Anito.

„Insă pasiunea m'a învins.

„M'am întors pentru ca să te dobândesc cu ori-ce preț... Chiar cu prețul vieței mele.

Dênsul se încercă să sărute pe fermecătoare.

Ii resturnă nițel capul îndărăt și era să'și lipească buzele înfocate de ale ei.

Anita auzind vocea tînărului, se cutremură.

— Manuel! esclamă ea.

Dênsa se smuci d'o dată din brațele tînărului.

Apoi, cu putere îl împinse cu câți-va pași îndărăt.

Cu un glas care părea că ese cu greŭ *din glâtej, murmură* !

— Tu îndrăsnești să'mi vorbești mie de dragoste ? !...

Manuel esclamă :

— Da, sunt eŭ.

„Anito, ești prea frumoasă ! Ai face și pe îngeri să se amorezeze de tine.

„Cum să pot resista și să nu te iubesc eŭ care nu sunt de cât un om ?

Zicênd aceste cuvinte întinse mâinile spre fată în semn de rugăciune.

Anita se uită la dênsul cu dispreț și uimire.

Câte-va secunde stătură unul în fața celui-l'alt fără să pronunțe un singur cuvênt.

Tînĕra artistă rupse întâia, tăcerea.

— Eŭ cred că visezi saŭ că d-ta ești beat !...

— Pentru ce vorbești așa ?

— Nu ştiĭ cât te urăsc?

— Te iubesc, Anito, te iubesc mai mult de cât orĭ-ce, mai mult de cât viaţa. Fără tine n'aş putea trăi.

Se lăsă în genunchĭ şi cu ochiĭ îndreptaţĭ pe figura fetei.

Tînĕra artistă zise:

— Te dispreţuiesc!

— Calcă-mĕ şi în picioare dacă vreĭ dar lasă-mĕ să te iubesc!

— Nicĭ odată!

— Lasă-mĕ să împrim pe fruntea ta o singură sărutare; apoĭ să se stingă sórele, doresc d'a nu mai trăi.

— Trebuie aşa dar să'ţĭ spun vorba care'mĭ vine de la inimă la buze? Trebuie s'o spun pentru a'ţĭ arĕta cât e de mare dispreţul meŭ pentru tine?

— Cereascâ fiinţă, fie 'ţĭ inima cum ţi-e obrazul....

Tînĕra fată îl întrerupse brusc.

Cu un glas energic şi rĕsunător esclamă:

— Ucigaşule!

— Oh! nu'mĭ veĭ ierta nicĭ odată o inocentă greşală?

— Care era cât p'aci să 'mĭ coste viaţa!

— Ştiĭ cât m'am căit!

— Dar greşala n'a fost inocentă cum spui.

— Iţĭ jur!

— Ţi-am citit p'atunci crima în ochiĭ carĭ sunt oglinda sufletului.

„Nu jura căcĭ jurĭ falşul.

— Anito!

— Ucigaşule!

„Du-te d'aci.

„Pe tine n'am să te iubesc nicĭ o dată!

Arunca încă o privire de adênc dispreţ asupra lui Manuel şi merse înainte. Intr'o secundă dispăru în fundul coridorului.

In urmă'ĭ, Manuel o ameninţă cu amêndoĭ pumniĭ strînşĭ.

Ei zise scrîşnind:

— Du-te... dar n'aĭ să mergĭ departe!

„Aĭ să staĭ în braţele mele, mândră femee!

„Iţĭ jur pe toţĭ demoniĭ că voĭ isbuti cu orĭ-ce preţ.

După ce făcu acest infernal jurămênt, apucă în partea opusă pe unde se dusese Anita, şi dispăru şi el.

Această scenă, care avusese ca personagĭ pe cei doĭ tinerĭ îmbrăcaţĭ în costum de teatru, era vrednică de a fi desfăşurată înaintea unuĭ public numeros atât era de interesantă.

Hainele lor strălucitoare de aur şi de briliante, aduceaŭ aminte costumele din veacul al pai-spre-zecelea.

Credeaĭ că asistĭ la o scenă de dragoste între doĭ tinerĭ din clasa nobilă a acelui secol.

Ce e drept Manuel avea nu numaĭ o statură înaltă şi membre herculeane dar avea şi un cap frumos.

Capul lui de Adone era susținut de un gât rotund și alb și acoperit de o masă mare de păr buclat.

Să lăsăm să treacă două ceasuri de la această scenă.

In seara acea, representația era de mult sfârșită.

Incăperile circului erau cu totul tăcute, pustii.

Tot personalul după ce așezase lucrurile la locul lor, se retrăsese să se odihnească.

Numai câte o lampă era aprinsă pentru caz de nevoie peste noapte.

Nu era nici un îngrijitor.

Un *singur* om bătrân stătea întins pe pământ.

Dânsul dormia aproape de grajdul cailor.

Avea capul înfășurat într'o plapumă care'l acoperea tot corpul.

Bătrânul *fusese* pus acolo pentru ca să păzească caii în vremea nopței.

Ei, doamne, cine era să facă ceva rău cailor?

Dânsul se așezase comod la pământ d'asupra unei scânduri.

El trăgea un puiu de somn și sforăia cât patru.

De o dată intră în grajd o umbră femeiască.

Era învăluită într'o manta.

Ochii ei luciau în întunerec ca ai tigrului.

Călca încet.

Se mișca cu mare băgare de seamă și la fie-care pas se uita împrejur.

De sigur că se ferea de a fi descoperită.

In acest chip merg numai criminalii și amorezații.

Făcea oare parte Anita dintre cei d'întâiu ori dintre cei din urmă? căci umbra aceea care se apropia de cai era ea însuși.

Ajungênd lângă esle scoase de sub manta un obiect care dădea un miros amețitor.

Era un fel de pâne de secară și aroma ea esercita asupra cailor o influență de nedescris.

Animalele își scuturară capetele alungându-și somnolența și se grămădiră spre spaniolă.

Anita *rupse* o bucată de pâne și o întinse unui pony mic foarte drăgălaș.

Animalul o apucă, o mestecă și o înghiți cu lăcomie.

Insă aproape în aceiași clipă dânsul rădică capul în sus, căscă gura și căzu d'o dată grămadă la pământ ca isbit de trăsnet.

Cu o bucurie drăcească spaniola se uită la ultimele tremurături ale calului. Pe urmă împărți pâinea între cei-l'alți cai.

La toți se repetară aceiași scenă sfâșietoare de nimicire.

Pași de la eslă la eslă și ori unde ajungea împrăștia moartea și perzania.

Intr'o jumătate de ceas Conradin Blume devenise un cerşetor.

Intreaga sa avere, caii săi erau nimiciţi.

Spaniola îşi răsbunase teribil asupra'i.

— Acum n'o să mă mai ţină, murmură dênsa şi ochii îi scânteiară ca două diamante în întunericul nopţei.

Acum fiul său n'o să mă mai urmărească cu propunerile de dragoste...

Acum sunt liberă.

Zicênd vorbele din urmă, lacrimi fierbinţi îi isbucniră d'o dată din ochi.

— Sărmanele animale nevinovate, şopti dênsa, a trebuit să le omor...

„Insă pe sfânta fecioară Maria, nu puteam să fac alt-fel...

„Trebue să plec d'aci.

Eşi iute din grajd şi apucând prin manej, voia să se întoarcă la garderoba sa.

D'abia făcuse câţi-va paşi pe nisip când văzu d'o dată răsărindu'i înainte o formă mică omenească.

In acelaşi timp un glas îi strigă :

— Stăi pe loc ! Nu te mişca !

Anita se cutremură.

Era descoperită, era perdută.

Omul mic care o întâmpinase aşt-fel nu era altul de cât micul clovn cocoşat Ralph.

Va să zică dênsa se afla acum în puterea lui.

Trebuia să încerce ori-ce ca să'l facă tacă.

Dênsa observase de mult că cocoşatul o privea tot-d'a-una, în arenă sau între culise, cu o patimă mare în ochi.

Fără îndoială dênsul o iubea, o dorea.

Ar fi fost o prostie să nu se folosească de împrejurarea asta pentru ca să'l atragă în parte-şi.

Asemenea mai ştia că Ralph uria pe Conradin Blume pentru că acesta considera pe micul Carlos ca proprietate a sa şi'l întrebuinţa pentru esercitiile cele mai primejdioase.

— Te miri, Ralph, zise dênsa, că mă găseşti aci ?

„Am făcut ceva care o să'ţi placă şi ţie...

„Iubitul tău Carlos o să scape acum de robie.

„Insă nu e locul potrivit aci să'ţi spun toate...

„Vrei să mergi cu mine acasă ?...

„Ai să afli acolo toate...

„Şi încă ceva mai mult, omule... ceva mai mult, adăogă dênsa punêndu'şi mânile pe umerii lui Ralph.

Il privi lung cu ochii ei înfocaţi.

Nimeni n'ar fi putut rezista acestei priviri, cu atât mai puţin sărmanul cocoşat care până atunci trăise într'o mare sărăcie de iubire femeiască.

— Merg, şopti Ralph.

— Imi juri, relnă dênsa, că despre tot ce ai s'auzi, despre tot ce ai să afli mâine n'ai să vorbeşti nimănui nici o vorbă cât vei trăi ?

Spaniola îmbrățișase de tot cu brațele'i *voluptoase* gâtul cocoșatului și'i atrăsese capul până lângă peptul ei parfumat, plin, evăcuitor.

— *Jur*, șopti Ralph cu un glas înăbușit.

După asta plecară împreună din circ.

A doua zi răsărise deja soarele când Ralph se întoarse la casa sa.

Mergea pe drum ca în vis.

Era nebun de bucurie.

Ori unde stătea, ori-ce făcea, îl urmărea nocontenit portretul răpitoarei spaniole.

Copilul Sofiei avea acum în inima cocoșatului un rival primejdios.

In dimineața aceleași zile se împrăștie prin micul oraș un svon spăimântător.

Toți caii circului fuseseră otrăviți în cursul nopței și nu se cunoștea nici o urmă a făptuitorului.

Conradin Blume nu mai era în stare să'și *continue representațiile*.

Nenorocitul era cât p'aci să înebunească.

Fiul său și câți-va artiști vechi trebuiră să stea mereu lângă el temându-se să nu'și sboare creerii cu un glonte.

Poliția se obosi degetul ca să afle pe făptaș.

Toate *fără* de prisos.

Membrii societății artistice se împrăștiară în cele patru părți ale lumei. Numai câți-va remânêndu credincioși directorului lor isbit de nenorocire, îl însoțiră prin sate dând *representații* de tot felul de scamatorii.

Intre aceștia se afla și Ralph, clovnul cocoșat.

Anita călători direct la Breslau unde se angajă la circul de acolo și unde curênd făcu revoluție în lumea atleților.

Rolul ei era de cel din urmă în programă în séra acésta.

Și se părea că și publicul o aștepta fiind că lăsa să treacă neobservate toate cele-l'alte *roluri*.

Abia se arătă însă Anita în manej și un aplaus trecu prin întregul circului; o ploaie de flori căzu atât din logi cât și din galerii.

Era admirabilă ca frumusețe.

Publicul putea să fie satisfăcut numai și prin aparițiunea ei.

Formele majestoase ale corpului ei era acoperit cu un tricot de mătase.

Farmecul plastic al staturei sale eșia la *iveală*.

Șoldurile ei erau ascunse în pantaloni scurți, semănați de stele.

Iară umerii ei rotunzi, sânul ei *feciorelnic* boltuit, cât și brațele ei albe erau acoperite cu o pavăză de oțel strălucitor.

Un coif cu panașe stetea mândru pe pĕrul ei negru.

In mâinele sale albe avea spada, ce o făcea să semene cu *o regină amazonă* ce ar fi biruit prin puterea frumusețel sale și pe un Hercule.

Fanfara dete signalul pentru luptă.

Acum apărură patru eroiĭ împestriţaţi.

Unul păşi înainte şi provocă cu glas tare pe bărbaţi la luptă cu spaniola Anita, spunênd că o primă de zece miĭ de mărcĭ este decernată aceluia care o va trânti la pământ.

Mult timp rêmase totul în tăcere.

In urmă se găsi în faţa publicului un bărbat robust, înalt, ale cărui trăsurĭ erau acoperite cu o demimască neagră.

Dar pletele blonde ce'l încoronau capul îl trădară.

Un şopot tainic trecu prin public, îndată ce el călcă în manegiŭ.

Astfel Krantz care stătea în fundul lojeĭ sale, află cine era vrăjmaşul Anitaĭ Era un tînĕr conte ofiţer în cavalerie.

Trompetele mai răsunară o dată — lupta să înceapă.

Spaniola lepădă coif, sabie şi spadă, apoĭ încopcie pe adversarul său şi'şĭ îndreptă ochiĭ săĭ marĭ, focoşĭ cu o espresie atât de fascinătoare, în cât tînĕrul ofiţer se zăpăci aşa în cât în momentul hotărîtor când Anita sări spre dênsul, nu să ştiu feri cu deatulă dibăcie.

Anita îl apucă sdravĕn în coaste, înainte de a se putea apăra, apoĭ îşĭ aşeză piciorul aşa de bibacĭ, în cât el se împedică de dênsul.

Incă nu trecuse o minută de la începutul luptelĭ şi tînĕrul conte era pus la pământ.

Aplaus asurzitor răsună d'o dată.

Biruitoarea se retrase cu mâinile încrucişate peste piept şi nu manifesta mare bucurie pentru triumfulŭ său.

Eraiĭ se presentară din noŭ, şi din noŭ provocară la luptă.

Publicul se îndoia dacă o să se maĭ găséscă cine-va care o să maĭ aibă poftă de a se mesura şi a fi biruit de triumfătórea amazonă.

Mulţimea foarte lacomă de astfel de scene, fu însă foarte surprinsă când văzu intrând deodată în manej un bărbat fórte înalt şi robust.

Figura acestuĭ om era impunĕtoare. Avea o mustaţă groasă, negră şi un menton energic.

Tot publicul se temea pentru tînĕra artistă.

Unii ziceaŭ :

— Poate de data asta are să fie biruită.

Alţiĭ răspundeaŭ :

— Nu cred. Ea a dat destule dovezĭ pentru ca să se teamă acum.

— Ia observă pe adversar cât e de robust?

„Pare un atlet roman!

Cine spunea una, cine spunea altă.

Sala era despărţită în multe partide.

Anita privi pe noul adversar cu ochiĭ nepăsătorĭ.

Noul luptător se apropiă de ea.

Precum e obiceiul la începutul unel

ast fel ce lupte, dênsul întinse mâna protivniciel sale.

Când dênsa atinse acea mână, se cutremură.

I se păru că mâna aceasta a mai strîns-o într'a el.

Fu cuprinsă de o idee care 'I trecu prin minte ca fulger.

Ridică capul şi se uită la adversarul sêu.

In momentul acesta trompetele resunară.

Lupta trebui să se înceapă la acest semnal.

Tînêra fată avu o presimţire funestă.

Se părea în adevêr că avea o frică secretă de adversarul sêu.

Evita par'că lupta.

Dacă nu era teamă, era o mare prudenţă.

Poate era şi una şi alta.

Ea se retrase cu câţi-va paşi îndărăt nedecisă.

Publicul era mirat.

Nu pricepea.

Unii întrebau :

— Ce va să zică asta ?

Rêu-voitorii rêspundeau :

— Il e frică.

— Nu se poate, rêspundeau alţii.

„Mesoară pe adversar şi caută să 'l atragă în cursă.

„Veţi vedea.

— Vom vedea.

„De astă dată steua ei se va întuneca.

Pe când publicul şoptea ast-fel, luptătorul urma pe fată.

Dênsa se retrăgea mereu.

Iarăşi dênsul, cu paşi mari se apropia din ce mai mult.

Câte-o dată era atât de aproapo încât n'avea de cât să întindă mâna spre a apuca braţele pline ale fetei.

Dar abia făcea un gest pentru a o atinge, ea îl luneca din mână.

Mulţimea era agitată.

O anxietate de nedescris domnea în tôtă sala.

Câţi-va începură să se scoale în picioare spre a vedea mai bine.

Chiar necunoscutul luptător se vedea că era cam încurcat de purtarea protivnicel sale.

Acum nici el nu mai înainta cu acea siguranţă care la început făcuse pe public să prorocéscă că dênsul ar fi ieşit victorios din luptă.

Cu toate astea nu se putea zice că el arêta că 'I era frică.

Proceda cu mai mare băgare de seamă.

D'odată Anita se ridică în sus.

In momentul următor cei doi adversari se prinseră şi apăsau unul contra altuia picior la picior, braţ la braţ, piept la piept voind fie-care a împinge din locul sêu pe cel-l'alt.

Lupta începu.

LXXXIV

Tată și fiică

Fu o luptă crâncenă care ținu două minute.

In zădar Anita căuta să hipnotiseze cu privirea pe protivnicul său.

Luptătorul desfășura o putere herculeană.

Toată destoinicia tinerei fete în acest soiu de exerciții, nu putea nimic contra teribilului ei adversar.

Sudoarea îi curgea în picături mari de pe frunte.

Respirația îi era grea.

Gâfâia.

Incercă o sforțare desperată.

Strînse cu amêndouă brațele trupul adversarului cu atâta putere încât acesta scoase un gemăt înăbușit.

Frumoasa artistă îl împinse îndărăt căutând a'l face să 'și piardă echilibrul.

Krantz șovăi.

Un moment păru că victoria surîde Anitei.

Dar calăul văzu imediat în ce primejdie se găsea.

Incă o secundă și era perdut.

Dênsul jurase sie însuși că va ieși din circ victorios, purtând cu sine, ca premiu, pe tînăra artistă.

Voi cu ori-ce preț să se țină de jurământ.

Cu o mișcare energică se desfăcu din strînsoarea fetei.

In momentul următor Anita fu ridicată în sus și lăsată apoi întinsă pe nisipul arenei.

Fata scoase o esclamare înăbușită care fu auzită numai de biruitor.

— Pentru D-zeu, cine ești?

Krantz se plecă atunci asupra tinerei fete.

In această poziție, nimeni din public nu putea să'i vadă obrazul.

Atunci își scoase mască și zise în șoptă cu o voce dulce:

— Mă recunoști, Anito?

— Avusem o bănuială că ești tu, esclamă dênsa.

„Numai un om e în toată lumea care mă poate învinge; acela e calăul din Berlin.

Cuvintele astea nu fură auzite de nimeni din causa aplauselor detunătoare ale publicului.

Calăul ridică pe grațioasa fată învinsă care stătea înainte'i roșie de rușine.

Dênsa părea că'și așteaptă sentința din gura lui.

— In sfârșit te-am regăsit, șopti calăul.

„Ah! Anito, cât am suferit din lipsa ta.

„Despărțirea noastră m'ar fi ucis.

— Știai că sunt aci?

„M'ai urmărit?

„Mă urăști?

— Nu, îți jur, numai întâmplarea a făcut să te găsesc.

„Am fost chemat la Breslau de am tăiat capul unui criminal.

— Și după ce ai tăiat capul criminalului ai venit la mine ca să'mi smulgi mijlocul de trăiu, zise Anita zîmbind cu durere...

„D'aci înainte nu voiu mai putea să apar pe arenă ca luptătoare.

— Nici nu trebue să mai faci meseria asta, reluă călăul.

„Crezi tu oare că acum când te-am regăsit o să te mai las?

„Crezi că am să plec din Breslau fără tine?

„Nu, nu, iubito, te-am redobândit prin luptă grea, ai să mergi cu mine, ai să mergi la Berlin.

— Tu știi bine, Iulius, că nu pot, că nu trebue să fac asta, răspunse Anita. Ce situație o să am eu în casa ta lângă nevasta ta?

— Nu, nu în casa mea am să te țin. Am să'ți închiriez un apartament frumos în Berlin.

„Acolo ai să ai tot ce'ți trebue, vei trăi liniștită.

„Cine ne-ar putea opri d'a ne iubi? Cine ar putea să despartă două inimi care se atrag așa puternic.

Spaniola se uită posomorîtă la călău.

— Se pare că soarta vrea ca eu să fiu a ta, zise dênsa.

„De două ori m'ai cucerit, o dată din colivia leilor, acum în luptă cinstită.

„Hai fie cum vrea soarta.

Întinse călăului mâna și continuă:

„Dă mâna aci sunt a ta, te urmez.

— O să plecăm chiar în noaptea asta, șopti Krantz.

„Sau poate că ai niscai-va datorii de împlinit către directorul circului și nu'i poți părăsi a așa îndată?

— Datorii? răspunse Anita. N'am nici una.

„Și chiar d'aș avea nu vreau să le țin în seamă.

„Eu fac ce vreau.

Publicul golise circul.

Policandrul cel mare fu stins.

Anita trebuia să se întoarcă la garderoba ei, să lase costumul de amazonă și să se îmbrace cu hainile ei ordidare.

— La revedere iubite, șopti dênsa.

„Peste un ceas o să ne întâlnim la gară.

Krantz se simți apucat de două brațe pline moi și de buzele lui se lipiră două buze ferbinți.

Sărutarea fu lungă și puse în mișcare rapidă tot sângele călăului.

Dênsul eși din circ.

Era par'că beat de dragoste, de voluptate.

Aerul rece al nopței îi făcu bine.

După un sfert de ceas de umblet își recăpătă tot sângele rece obicinuit.

Se uită la ceasornic şi văzu că era vreme d'a face pregătirile de plecare

Luă o birjă şi după câte-va minute se scoborîa la otel.

Se sui în camera sa şi se puse cu ardoare să'şi strângă bagajul.

Când totul fu gata, sună.

Chelnerul veni imediat.

Krantz plăti cheltuiala şi dete baceşişul băiatului.

De aceiaşi trăsură fu dus la gară unde sosi tocmai în momentul potrivit. Ghişeurile se deschiseseră, lumea se grămădea la bilete.

O femee îmbrăcată cu o mantelă uşoară de mătase, eşi înaintea calăului.

Era Anita.

Ea şopti:

— Bine c'ai venit.

Calăul se uită zîmbind la dênsa şi întrebă:

— De ce zici aşa?

Fata se apropiă şi mai mult de bărbat şi se uită împrejur.

Apoi răspunse tot în şoaptă:

— În acest moment am mare nevoie de protecţia ta.

Krantz deschise ochii peste măsură. Se vedea că era uimit.

Dênsul esclamă:

— Ce spui!

— Sunt urmărită.

— La ce dracu te gândeşti? De ce să fii urmărită?

„Ai vr'un vrăjmaş?

Sprîncenele groase ale calăului se încruntară.

Instinctiv se uită şi el împrejur.

Fata îl tîri mai la o parte unde să nu fie auzită de mulţime.

Pe urmă zise:

— Ia ascultă.

„Îţi aduci aminte de bărbatul care s'a luptat în seara asta cu mine, înaintea ta şi pe care l'am învins?

— Cum, nu ştiu încă cine este.

Anita apucă braţul calăului şi se lipi de el.

Dênsul o privi tot mai mirat.

— Dar ce ai, Anito? întrebă el.

— Vorbeşte mai încet! răspunse luptătoarea.

— Ce e?

— El e aci. Se ţine de noi... Poate să ne audă.

Krantz se întoarse iute.

El văzu la câţi-va paşi un tînăr ofiţer înalt, frumos, învăluit într'o manta şi privind cu disperare la Anita.

Anita plecându-se la urechea tovarăşului el, şopti:

— E contele de W.

„Regimentul din care face parte se află acum aci în Breslau.

— Ei bine?

— De la întâia representaţie ce am dat la circ ca luptătoare, mă urmăreşte cu propunerile lui de dragoste pe care eu tot-d'a-una le-am respins cu răceală cum meritá.

„In scrisórea din urmă îmi spunea că nu poate să trăiască fără mine şi că dacă voiŭ voi vr'o dată să plec din Breslau fără el va trebui să trec peste cadavrul lui.

— Poate n'o fi vorbit tocmai serios, zise calăul zimbind.

„Dar iată că tocmai soseşte trenul nostru.

„O să scapi îndată de urmăritor.

— Nu ştiŭ de va fi vorbit serios saŭ nu, şopti Anita.

„Mă tem însă că nebunul o să voiască să'mi facă un rĕŭ când va vedea că speranţele i s'aŭ zădărnicit.

— Să'ţi facă un rĕŭ, iubito?

„Nu sunt eŭ aci ca să te apăr?

Dênsa se lipi de el şi păşiră ast-fel împreună spre un cupeŭ al trenului ce se oprise.

Nenorocitul ofiţer îi urmări.

In momentul în care calăul rădică pe Anita în vagon, dênsul se apropie şi zise:

— Anito, nu mă părăsi.

Spaniola 'şi întoarse spre dênsul ochii ei focoşi şi 'i zise cu rĕceală:

— Cu ce drept mă urmăreşti?

„Ştiŭ prea bine că nu te-am iubit şi nu te voiŭ iubi.

— Acesta e cuvêntul tĕŭ din urmă? întrebă tînĕrul cu un glas dureros.

„Te conjur, Anito, rĕmâi cu mine, fii nevasta mea.

„Sunt bogat, distins, neatârnat.

„O să te fac fericită.

— Să mĕ faci fericită? întrebă cruda fată.

„Şi cum, cu ce?

— Te voiŭ înconjura cu strălucire.

„Tot ce inima ta va pofti şi tot ce ochiĭ tĕi vor vedea, o să ai îndată.

„Te voiŭ face contesă şi...

— Destul, întrerupse Anita.

„Nu vreaŭ să fiŭ bogată, nici contesă.

„Iubesc pe omul care m'a biruit prin puterea lui şi o să simt mai mare mândrie numindu-mĕ amanta calăului de cât contesa Anita.

Fugi iute în vagon, Krantz o urmă. Nenorocitul ofiţer fu dat la o parte de funcţionarii gării care închiseră uşile vagoanelor.

Tînĕrul conte se retrase de lângă vagon.

El se împleticia ca un om beat.

Anita şi calăul eraŭ singuri în acel cupeŭ.

Dênşii stăteaŭ strînşi îmbrăţişaţi.

Fata şedea pe genuchiĭ bărbatului.

Sărutări fierbinte sburaŭ din buzele lor cu un foc de nedescris.

Tînĕra artistă îşi vîrîse mâinile în părul lui Krantz şi'l ţinea capul plecat în dărăt.

Dênsul înconjura cu amêndouĕ braţel talia mlădioasă a voluptoasei fete.

Fulgeri de dragoste scânteiaŭ în och amêndurora.

D'odată se auzi afară o gălăgie grozavă.

In toată staţia nu se auzia de cât ţipete, răcnete, urlete.

Toţi strigaŭ dar nu se înţelegea nimic în acea confusie.

Cei doi amorezaţi se deslănţuiară şi săriră în sus.

Anita se repezi la fereastră.

Atunci putu deosebi aceste cuvinte:

— Inte un doctor, cine 'I doctor p'aci?

In momentul acela un funcţionar trecea pe lângă vagonul.

Anita îl opri.

— Ce s'a întêmplat? întrebă dênsa. Ce însemnează atâta gălăgie?

Intrebatul rêspunse:

— O mare nenorocire s'a întêmplat, doamnă.

— Ce fel?

— O încercare de sinucidere. Un om s'a aruncat pe şine.

— Doamne D-zeule! Nenorocitul şi-a făcut vr'un rĕŭ?

— A fost călcat de o maşină. Acum e pe moarte.

Zicênd aceste cuvinte, funcţionarul se întoarse şi plecă.

Anita rĕmase câte-va secunde pe loc, incapabilă de a se mişca.

Era galbenă ca ceara şi tremura peste tot corpul.

Ochiĭ i se închiseaŭ şi părea gata să leşine.

Trebui să se sprijine de uscioară spre a nu cădea.

In fine, slăbiciunea îĭ trecu şi simţindu-se mai tare îndrăsni să părăsească locul eĭ de observaţie.

Se întoarse.

O gălbineală mare era întinsă peste tot obrazul eĭ, dar era foarte liniştită.

Se apropiă de calăŭ şi luă loc lângă dênsul.

Rĕsuflă lung.

Apoi murmură:

— In Breslaŭ aĭ îndeplinit treĭ execuţiĭ: una asupra criminalului, alta asupra mea, a treia asupra acestuĭ nenorocit.

„Numaĭ sânge curge pe orĭ unde calcă piciorul tĕŭ, numaĭ sânge 'ţĭ înseamnă trecerea.

Ştim că contele Marco plecase din Drachemburg la Berlin.

Ajungênd în capitală nu trase la palatul sĕŭ ci se duse d'a dreptul la palatul justiţieĭ şi se anunţă judecătorului de instrucţie.

Dênsul voia să intre într'un joc pe cât de scurt pe atât de primejdios.

Una din două:

Orĭ avea să alunge de la sine bănuelile printr'o vorbire energică şi elocintă, orĭ avea să'şĭ grăbească arestarea.

Judecătorul îl poftì numaĭ de cât.

Marco îl salută cu răceală, cu rezervă.

Ce să fie asta? îşi zise Marco.

Aşa să primeşte oare un om asupra căruia planează o bănuială aşa gravă şi a cărui arestare este hotărîtă?

Sau ştirea se aducea Wiliam era falşă sau judecătorul acesta o fi atât de şiret în cât să voiască a'mi întinde o cursă în care să cad singur.

— Ştim deja pentru ce ai venit d-le conte, zise dênsul.

„Vrei să te plângi că ai fost deranjat în ziua d-tale de nuntă.

Marco voi să răspundă însă judecătorul nu'i dete pas.

— D-le conte, urmă dênsul, ţi s'a făcut o mare nedreptate, a fost o neînţelegere, o rătăcire.

„Eu, în numele autorităţei, îţi cer scuze...

„Toată vina a fost a unui funcţionar criminalist care se credea infailibil. Insă bunul om, recunoscêndu'şi greşeala, a preferat să se retragă din serviciu, lucru pe care autoritatea nu'l regretă de loc.

— Şi pot să aflu numele acestui funcţionar care a avut îndrăzneala să mă considere de criminal, de falşificator de bani?

— Te-aş ruga, d-le conte să renunţi la aflarea numelui sêu, zise judecătorul. Insă dacă stărui, nu vêd nici un motiv d'a nu ţi'l da pe faţă.

„Funcţionarul acela nu e altul de cât consilierul de poliţie Scharf.

— Ah! Scharf era! esclamă Marco mirat în aparenţă căci în realitate nu aşteptase să i se spună un alt nume.

„Şi d. Scharf, urmă dênsul ironic, firesce avea poftă să mă aresteze?..

— De sigur reluă judecătorul.

„Numai eu l'am oprit d'a comite o aşa nebunie.

„Din causa asta s'a iscat între noi o discuţie violentă.

Contele Marco era un adênc cunoscător de oameni.

El ştiu îndată de care parte trebuia să ia pe vanitosul judecător şi deci zise:

— Vrea să zică d-tale trebue să'ţi arăt recunoştinţa mea nemărginită, d-le de Holbein, nu pentru că ai depărtat de la mine bănuelile, căci absurditatea acuzaţiunei ar fi eşit îndată la iveală, ci pentrû că m'ai cruţat de o neplăcere grozavă...

„Închipueşte-ţi ce poate fi mai urît pe lume de cât a fi luat de lângă mireasă şi dus în temniţă.

Holbein sări de pe fotel.

— De lângă mireasă zici, demnule conte?

— Tocmai aşa.

„M'am însurat de câte-va ceasuri cu contesa Rozamunda de Fernau.

Judecătorul se înclină adênc.

Apoi cu o politeță aristocratică, adăogă :

— Cu toate că locul nu e prea cuviincios, primește, te rog, d-le conte, felicitările mele.

— Îți mulțumesc și în numele nevestei mele.

Și la rêndu'i, Marco se înclină.

Holbein reluă :

— Fii liniștit, d-le conte, că eŭ n'aș fi permis cu nici un preț să fii deranjat în timpul ceremoniei.

„De alt-fel puterea de arestare stă în mâinile mele.

Marco esclamă cu entusiasm :

— Ce fericire că justiția noastră posedă ast-fel de oameni prevĕzĕtori și înțelepți.

Apoi reluă :

— Insă te rog d'o favoare, d-le judecător.

— Spune, sunt cu totul la dispoziția d-tale.

— Explică'mi cum a fost cu putință ca să cadă asupra'mi măcar o umbră de bănuială ?

Holbein dete din umeri.

Răspunse :

— Niște criminali de rênd aŭ dat să se înțeleagă că d-ta ai fi falșificator de bani.

— Așa ?!

— Dar eŭ numai de cât mi-am zis spun minciuni.

— Slava Domnului, ai ochiŭ bun, d-le de Holbein !

— In greaua mea carieră am vĕzut mulți criminali crezînd minciuni cu o destoinicie dimitoare în scop de a abate de la ei pedeapsa saŭ a 'și-o ușura.

Marco esclamă cu o naivitate pe care judecătorul o crezu adevĕrată :

— Dar asta e prea mult !

— Eŭ m'am învĕțat să nu mĕ mir de nimic.

— Insă să acuze p'un nevinovat de o ast-fel de crimă !...

D. de Holbein replică :

— Cu criminalii aceștia nu puteai să fie ast-fel !

„Pentru a scăpa pe dênșii, după cum ți-am spus, ei nu se dau îndărăt de la nimic.

„De câte ori ucigașul comite o crimă pentru a nimici unul saŭ mai mulți martori cari l'ar acuza de alte delicte care din nenorocire, rĕmân une-ori necunoscute, negăsind poliția punctul de plecare, în cercetările ei.

Marco reluă :

— Va să zică criminalii isbutesc une-ori să tragă poliția pe sfoară ?

— De...

— Chiar d-ta ai spus asta.

— Câte-o dată....

— Rĕŭ !

— Nimic nu e perfect pe lumea aceasta.

— Înțeleg.

„Cu toate astea e un lucru foarte neplăcut.

„Dacă justiția nu se asigura contra faptelor criminalilor, cel puțin ar trebui să asigure libertatea și liniștea oamenilor cinstiți.

— Asta se face, d-le conte, observă Holbein.

„Dacă ne-am îndoi de aceasta, s'ar dărima impozantul edificiu al justiției, operă a mai multor veacuri din viața popórelor civilizate.

— Cu toate astea... încercă să adăoge contele.

— Nu pot permite nici o îndoială în această privință.

Judecătorul pronunță aceste cuvinte cu o hotărîre impunătoare.

Insuși Marco simți că solemnitatea judecătorului exercita asupra dênsului un sentiment de respect involuntar.

Insă el nu voia să se certe cu d de Holbein care, —fără să știe e adevărat —îl scoase dintr'o mare încurcătură și putea să 'i fie un sprijin solid pentru viitor

Aproape zimbind, zise :

— Scumpe d-le, să ne întoarcem la afacerea noastră.

— Bucuros.

Și judecătorul reia aerul lui politicos de adineaorĭ.

— Aș dori un mic lucru, d-nule de Holbein.

— Care ?

„Ori-ce ar fi, mĕ voiŭ considera fórte fericit de a'ți putea fi de folos.

— Ar fi foarte interesant pentru mine, replică Marco, dacă aș putea să vĕd pe oamenii care m'a părât...

— Asta se poate, zise judecătorul care ținea să îndatorească până la sfârșit pe o rudă a mareșalului de curte.

Apăsă un nasture electric din apropierea mesei sale și numaĭ de cât apăru un aprod.

Îi dete însărcinarea să conducă pe conte în celula femeeĭ cu piciorul falș.

— Du te la femee, zise judecătorul, vorbește cu dênsa.

„Mi se pare că ea a pus la cale tótă șiritenia.

„De veĭ voi o explicație asupra scopului ce se urmărea cu calomnia asta, numaĭ dênsa poate să ți-o dea.

Marco mulțumi încă o dată judecătorului pentru bună-voința lui, apoĭ urmă pe temnițar în celula șchioapeĭ.

— Lasă mĕ singur cu dênsa, zise el temnițarului punêndu'l în mână un ban de aur.

„Eŭ vreaŭ să scot de la ea câte-va vorbe adevĕrate și în fața d-tale o să stea în rezervă.

— A ! iată și o vizită înaltă, esclamă femeea zărind pe conte intrând la dênsa așa pe neașteptate.

— Vezi, femee, că eŭ nu vĕ părăsesc, zise Marco când rĕmase singur cu schiópa. Mĕ interesez de sosirea voastră în or-ce moment din zi și noapte.

— Ce vreţi? strigă Marco.

— Tocmaĭ asta te sfătuesc şi eŭ să facĭ, d-le conte, zise femeea.

Ea însoţi aceste cuvinte cu un zîmbet drăcesc care făcu pe conte să tresară din tot corpul şi să îngălbenească uşor

Dar ştim că dênsul era un mare comedian. Se stăpâni iute şi pe figura lui nu apăru cea maĭ mică emoţiune.

— S'a întêmplat ceva nou?... întrebă dênsul.

Femeea se uită la interlocutorul ei cu un aer întrebător.

Apoi cu un glas răguşit şi sarcastic esclamă :

— Ceva nou !

„Unde ţi-e gândul în momentul ăsta, d-le conte?

„Aştept, e adevĕrat, ca să se întêmple ceva care să mĕ scoată din această cutie în care înăbuşesc, dar mi-e teamă că aştept de geaba.

Marco se apropiă de criminală şi se încercă s'o potolească.

— Linişteşte-te, îi zise, şi nu face gălăgie, căci păzitorul e la uşă şi te aude.

„Dacă dênsul ar intra ne-ar strica conversaţia şi aceasta mi-ar părea foarte rĕŭ mai ales în interesul vostru.

— El, unde lasĕ interesul d-tale, d-le conte?

„Dar fie şi aşa.

„Numai să te ţii de cuvênt.

Cu toate că soţul Rozamundei avea mare nevoe de sprijinul acestor banditi, îi ura din toate puterile sufletului sĕŭ de demon.

Avea însă o mare grijă să nu dea pe faţă acest sentiment.

Din potrivă.

El arăta o mare confidenţă vorbind cu soţii Holz.

Cu toată şiretenia de care era înzestrată Schioapa, dênsa se lăsă să fie înşelată în această privinţă.

Contele Marco însă pentru a inspira mai multă încredere îşi păstră apucăturile omului înaltei societăţi.

El reluă :

— Am multe lucruri de a'ţi spune şi vremea noastră e preţioasă.

Criminala adăogă cu fec :

— Am şi eŭ multe lucruri de spus, d le conte.

„Şi 'ţi garantez că sunt de cea mai mare importanţă.

— Adevĕrat?

Arestata luând iar tonul ei sarcastic de mai nainte, zise :

— Ceea ce-am să 'ţi spun este de atâta seriositate în cât te sfătuesc să nu o pui în rêndul al doilea.

Şi apăsând pe cuvintele adăogă :

— Asta este cu totul în interesul dumitale, d-le conte.

Contele privi mirat pe Schioapă.

Ce mai putea să aibă această nemernică fiinţă de spus?

Cât blestema el întêmplarea oarbă care 'l pusese în cale pe acei doi soţi carî făceaŭ parte din clasa cea mai bestială a societăţei. El vedea că era în mâinile lor şi că trebuia să stea în tovarăşie lor până în momentul când calăul ar fi tăiat acele două capete.

Lucrând alt-fel, el putea fi tras cu dênşii la butuc.

Acest tablou îi sta mereŭ înaintea o-

chilor și 'l stăpânea, îl poruncia să fie prudent.

Cu un glas dulce, măgulitor, dênsul zise :

— Atunci vorbește d-ta mai întêi, doamnă.

Femeea reluă :

— Inainte de toate am să spun aceasta,

„Ori-ce declarație se poate retrage... Nu'i așa ?

Marco se cutremură.

El răspunse :

— Da, se poate retrage. Dar ce înțelegi prin asta ?

— Acésta :

„Tot așa de bine cum am susținut nevinovăția d-lui conte, am putea într'o zi să ne schimbăm gândul.

— Adică ?

— Am putea să aducem dovezi că contele Marco e un falșificator.

— Pentru D-zeŭ, esclamă acesta din urmă, taci din gură.

Cu o mână astupă gura criminalei.

Apoi adăogă !

— Vorbește mai încet, îți spun, altfel vei ruina afacerea noastră.

Schioapa replică :

— Vream numai să zic că în cas când nu te vei ține de făgăduială, vom împărți amêndoi aceiași soartă.

„Mi-am jurat ca să scăpăm saŭ să perim împreună.

Contele încercă să surîdă.

In șoaptă replică :

— Insă uiți că voi sunteți acuzați ca ucigași și că dacă nu vĕ scap eŭ, o să faceți cunoștință cu calăul Krantz ?

— Despre asta, cine știe, poate vreun funcționar polițienesc prea curios, ar putea să găsească vr'o pată de sânge în viața d-lui conte.

Marco simți un fior trecêndu 'i prin vine.

El pentru a tăia acest discurs primejdios zise :

— Să lăsăm subiectul acesta și să vorbim de lucruri mai folositoare.

— Bucuros.

Marco își puse mâna pe inimă și adăogă :

— Vĕ jur pe numele meŭ de nobil, că o să vĕ scap.

„Dar asta nu' e o treabă care să se poate face așa îndată...

„Sunteți aspru păziți pentru că se presupune că aveți un plan de fugă.

„Trebue puțină răbdare.

Femeea zise :

— Să așteptăm atunci până va veni calăul să ne apuce de umeri și să ne tîrască la butuc ?

„Asta trebuie să așteptăm ?

Figura ei se posomorî grozav.

Insă contele nu se turbură și răspunse cu hotărîre :

— Da, poate o să fie trebuință să aș'eptați până atunci, poate n'o să fie... Ascultă ce am să fac pentru voi.

Marco își țesuse într'o clipă o rețea de minciuni în care voia să încurce pe șchioapă ca s'o aibă sigură.

— Știți sau poate n'ați aflat urmă dênsul, că eŭ căsătorindu-mĕ, am devenit rudă cu mareșalul de curte al împĕratului.

„Indată ce veți fi condamnați voiŭ ruga pe mareșalul să dea împĕratului o suplică de grațiare pentru voĭ și s'o sprijine cu cuvêntul și cu influența sa.

— Hm! asta ar fi bine, zise femeea, și pe urmă ce o să fie?

— Pe urmă o să fiți grațiați; asta e de neîndoit.

„Insă se poate ca grațiarea să iasă târziŭ din cabinetul împĕratului...

„Se poate ca să fiți deja duși în piața de esecuție...

— Numaĭ dar veni, zise deja femeea, pe cât timp vom avea capetele între umerĭ căcĭ cu un minut mai târziŭ nu ne-ar mai fi de nicĭ un folos.

— Alungă'ți grija asta...

„Calăul n'o să se atingă de voĭ...

„După ce veți scăpa de moarte, o să ne folosim de întâia ocasie ca să fugiți și din temniță.

„Eŭ cred că asta o să fie cu putință când veți fi transportați d'aci la penitenciar.

— După ce vom scăpa de butuc o să fie lesne de fugit, răspunse femeea care de când stătea închisă, îmbătrânise cu 10 anĭ.

„In sfârșit ne punem nădejdea în cuvêntul d-tale.

„O dată ce vom fi liberĭ, conte Marco, nu veĭ avea a te teme întru nimic de noĭ.

„Ne vom pune pe un vapor și vom călĕtori la America.

„Veĭ fi pentru vecie scăpat de noĭ.

— Aicĭ aĭ dreptate, zise Marco.

„E bine ca să lipsiți câțĭ-va anĭ din Europa și de banĭ trebuitorĭ am să mĕ îngrijesc eŭ.

„Acum însă trebue să întrerupem convorbirea.

„Temnițarul ar putea să bănuiască ceva văzênd că vorbesc atâta cu d-ta... La revedere dar.

Se întoarse și plecă.

— La revedere dar își zise rîzênd în sufletul lui.

„Sper că o să ne revedem în momentul când veți sta cu gâturile întinse pe butuc și calăul va învârti secura pe d'asupra capetelor voastre pentru ca să vĕ amuțească pe vecie.

Coborând treptele, Marco se gândi la ceea ce mai are de făcut înainte d'a se întoarce la Drachenburg în brațele virginalei lui neveste.

I se păru atunci de cea mai mare importanță să se ducă să întrebe și să cerceteze pe Magistru de chipul în care aflase de arestarea sa.

Minuțise oare chiorul?

Şi dacă minţise ce scop avusese cu asta?

Ideea asta 'l neliniştea.

Marco ştia prea bine că chiorul nu se dădea de la nimic îndărăt când era vorba de foloase.

— Poate a fost cumpărat de duşmanii mei, îşi zise dênsul, 'şi îndeplineşte acum pe lângă mine rolul de splon?

„Ei, mi se pare că înţeleg ceva.

„Chiorul stă în în două luntre.

„A agonit svonul despre arestarea mea numai în scop d'a vedea ce impresie o să'mi facă.

„Şi sărmanul William, credincios cum îmi este, a venit să mi'l comunice îndată.

„Lasă, culcă-te pe urechea asta, Chiorule.

„Ştiu eu cum să mă port

„Vai ţie însă, de mă voiu convinge că ai fost trădător!

Ajunsese la trăsură.

Se urcă în ea şi porunci vizitiului să mâne la palatul său.

Chiorul n'avea cum să bănuiască în clipa aceea că i se pregătea o mare surprindere.

Tocmai atunci dênsul stătea de vorbă, în camera de lucru a contelui, cu o damă care avea pe faţă un văl gros.

Această damă era Ladi Nelson.

Dênsa se preumblase un ceas întreg în dinaintea porţei casei contelui.

Răsbunătoarea femee ştia că Marco nu e acasă.

Voia să afle unde s'a dus şi aştepta să vadă intrând sau eşind vr'un servitor.

Văzu în sfârşit pe Magistru venind spre poartă cu mâinele în buzunar şi fluierând.

Se apropie de dênsul şi punêndu'i o bancnotă în mână, îi zise în şoaptă:

— Cape-ţi de zece ori atâta dacă îmi veî răspunde la câte-va întrebări ce am să'ţi fac.

Magistru era om prevăzător.

— Numai dacă n'ar fi o spioană a contelui, se gândi dênsul, atacerea ce'mi propune e minunată. O să văd eu acuşi la ce să mă ţin.

— Hm! d-ta vreî să tratezi cu mine lucruri d'astea aci în stradă? zise dênsul.

„Vino sus în casă şi acolo vom vorbi.

Lady stătu un moment la îndoială.

Era primejdios să intre în casa contelui.

Poate că dênsul aflase că ea s'a întors de la Berlin şi cine ştie dacă n'avea de gând să se încerce a o redobândi în stăpânirea sa.

Câte-va minute fură de ajuns pentru ca lady să se hotărască la un fel.

Nu se jurase dênsa să'şi răsbune pe baronul de Colmar chiar cu preţul vieţei sale?

Cum putea dênsa să se dea acum îndărăt chiar de la o primejdie.

— Hai, pleacă înainte că te urmez, zise dênsa lui Magistru.

Magistru porni.

Femeia îl urmă.

Ajungênd în camera de lucru a contelui, se opriră.

Lady se așeză pe un *fotoliu* iar Chiorul se tologi pe scaunul pe care stătea stăpânul sĕŭ la masa de lucru.

— Aicĭ n'o să fim auziți de nimenĭ zise dênsul.

Putem să resolvăm afacerea în toată siguranța numaĭ de ne vom înțelege.

— De înțeles nu rĕmâne nicĭ o îndoială, rĕspunse Lady.

„Ceea ce vreaŭ de la d-ta e foarte simplu.

„Iți ofer în schimbul micului d-tale serviciŭ cinci sute de mărcĭ.

— Cinci sute de mărcĭ! repetă Magistru.

„Suma asta poate fi după împrejurărĭ saŭ mare saŭ mică.

„Spune maĭ întâiŭ ce aștepți de la mine.

Lady, în loc de rĕpuns, scoase din buzunarul mantelei sale, o pungă lungă de rețea prin ale cărui găurele se vedeaŭ lucind piese de aur.

Puse punga pe masă lângă sine și sunetul ce dete aurul isbindu-se de masă făcu să tresară inima chiorului.

— Punga asta *conține* rĕsplata *d-tale*, zise lady, și'ți repet că un singur rĕspuns te poate pune în posesiunea *el*.

„Tot d'o dată te fac băgător de seamă că dacă plănuești vr'o trădare, dacă mĕ vei fi atras într'o cursă, nu vei eși viŭ din camera asta pentru că îndată ce voiŭ observa ceva echivoc, nelămurit în mișcarea și vorbele d-tale, te voiŭ ucide cu gloanțele din acest revolver.

Zicênd vorbele astea scoase un revolver mic, elegant cu șase focurĭ și'l ținu în mână îndreptat asupra lui Magistru.

În poziția asta dênsa continuă convorbirea.

Prevederea asta convinse pe Magistru maĭ mult ca *orĭ-ce* alt, că nu se afla în fața unei spioane a lui Marco ci maĭ curênd în aceea a unei dușmane a lui.

Acum el se hotărîse pe deplin ca să câștige cele cinci sute de mărcĭ în chip onorabil dând orĭ-ce rĕspunsurĭ va pofti atrĕina revalată.

— Poți să'ți pui nădejdea în mine, zise dênsul.

„N'aĭ a te teme de nicĭ un soiŭ de trădare.

„Întreabă-mĕ ce vreĭ și eŭ am să'ți rĕspund pe cât voiŭ putea.

Lady se sprijini atunci îndărăt pe fotoliŭ.

Prin vĕlul subțire se maĭ uită o dată pătrunzĕtor în figura Chiorului.

Ea căută să descopere de ce fel eraŭ sentimentele care apăsaŭ în acel moment pe interlocutorul sĕŭ.

In ochiul lui cel bun nu putu să citească nici un soiu de șiretlic.

După câte-va secunde de observație, ea începu:

— Ei bine, ești gata să răspunzi la întrebarea mea?

— Da.

— Nu cer lucru mare.

— Spune.

— Unde se află în momentul de față contele Marco?

Magistru răspunse:

— Cu adevărat asta este o întrebare mică și scurtă.

— După cum vezi.

— Însă e lucrul de căpetenie.

— Aceasta mă privește pe mine.

Magistrul urmă:

— Numai atâta vrei să știi de la mine, d-nă?

— Numai atâta...

„Cred că înțelegi și d-ta că nu se poate în lume câștiga cinci sute de mărci mai ușor.

— Și, drept să 'ți spun, aceasta mă cam miră și pe mine.

„Pentru asta nu era nici o nevoe să luăm atâtea precauțiuni... Două cuvinte puteam să ți le spun și pe drum.

Și se uită scrutător la femeea voalată.

El dorea să știe cine se ascundea sub vălul.

Însă șireata femeie, care observă intenția criminalului, își acoperi și mai bine fața cu mâna ce avea liberă și cu nerăbare zise:

— Nu răspunzi dar?

Banditul zimbind răspunse prin o întrebare:

— Ei, răspunsul meu nu face oare mai mult de cât suma ce'mi oferi?

Lady replică hotărită:

— Mai mult nu dau pentru o treabă ca asta.

„Or primești suma de cinci sute de mărci, or renunț la răspunsul d-tale.... Hotărăște-te.

„Afară de asta'ți spun că sunt grăbită....

„De aceea te rog să nu mă ții prea mult...

— Doamnă...

Banditul se întrerupse.

Lady sări în sus speriată și cu voce năbușită esclamă:

— Oh, Doamne, dar ce e asta?

Și se întoarse ocolind în jurul fotoliului.

Din spre peretele din stânga sa lady auzise un sgomot.

— Nu suntem singuri! murmură frumoasa femee.

„Mai e cine-va aci în cameră afară de noi?

— Nimeni nu e.

Magistru se sculă și se apropiă de perete.

Plecă capul înainte și ascultă punên-

du-şi mâna la urechie ca să audă mai bine.

Şi zise !

— Am auzit şi eu sgomotul venind din partea asta.

— Dar ce o fi ? întrebă lady punêndu-se şi ea în ascultare.

— De o cam dată nu ştiu nici eu, şopti Chiorul.

„Stăi puţin, vreau să mă conving dacă peretele n'are o uşă secretă.

— E cu putinţă ?

— Toate sunt cu putinţă !

— Să fi fost oare un şoarece ? întrebă femeia.

— Nu, nu era sgomot de animal, observă Chiorul, era sgomot de om, urechea mea nu mă înşală nici o dată.

Criminalul începu să pipăe peretele cu mâinile.

Degetele lui erau foarte bine deprinse să găsească cele mai mici sinuozităţi sau ridicături pe un corp plan.

Când va'n nasture sau va'n resort tainic în care s'apese ca să i se deschidă înainte o uşă necunoscută.

Nu găsi nimic.

Mecanismul găurei din cabinetul de lucru al lui Marco, gaură care răpundea precum ştim pre o seară ascunsă, era prea fin spre a fi descoperit de un om neiniţiat în secretul lui.

— Nu găsesc nimic, zise dênsul, întorcêndu-se spre lady.

„Poate ne-am înşelat.

„Poate n'a fost nimic.

„Să vorbim încet şi să terminăm.

— Da, da, să terminăm.

„Spune-mi unde stă acum contele Marco şi banii sunt ai d-tale.

Magistru îşi plecă capul spre urechea femeei.

— Şade în castelul Drachemburg, şopti dênsul.

„S'a retras acolo în ascuns.

„Nu ştie nimeni afară de mine şi de un alt servitor care'i este credincios.

— Ah ! şade în castelul Drachemburg, esclamă lady.

„Îţi mulţumesc.

„Mai mult nici nu voiam să ştiu de la d-ta.

— Sper că n'ai de gând să 'mi deranjezi stăpânul în luna de miere, zise Chiorul rîzênd.

„Ar fi mare păcat pe legea mea. El stă acum cioc în cioc cu porumbiţa sa căreia 'I smulge penele din când în când.

— Eu plec acum, zise lady cu un ton serios.

— Bine.

— Insă e bine să mă însoţeşti până la poartă.

„Nu cum-va ar putea să'mi iasă cineva înainte şi să mă oprească.

„Înţelegi că aceasta ar putea să aibă consecinţe neplăcute.

Magistru zise :

— Vino !

Şi păşi înainte.

La uşa odăiei se opri şi se întoarse spre lady.

In şoaptă zise :

— Mie mi se pare că nu vreĭ tocmai bine stăpânului meŭ.

„Cred că aveţi de răfuit vr'o socotélă veche.

„Asta'l treabă d-voastră.

Femeea se uită mirată la criminal în chip întrebător.

— De unde ştiĭ aceasta?... întrebă dênsa.

„Ce te face să presupui un lucru ca ăsta?

Era vĕdit că ea nu voia să fie recunoscută şi se temea să nu se fi trădat printr'o vorbă saŭ prin alt-ceva.

De aceea voia să ştie ce trebuia să se gândească în această privinţă.

Chiorul vĕzênd pe femeea atât de turburată, se dete cu un pas îndărăt şi esclamă :

— Eŭ nu ştiŭ şi nu vreaŭ să ştiŭ nimic.

„Mi s'a părut... atâta tot.

„De alt-fel dacă ţi-am spus aceasta a fost numai în interesul meŭ, doamnă...

Lady nu'şi putu stăpâni o nouă mişcare de mirare.

— In interesul d-tale zicĭ? întrebă ea în şoaptă.

— Da.

— Cum poate să fie asta? Nu te înţeleg.

— Iată.

Şi banditul privi împrejur bănuitor ca şi cum se temea să nu fie auzit de urechi străine.

După ce se asigură că nu era nimeni ascuns în odaie, se apropiă iar de femeie.

Dênsa îl observa şi se silea în zadar să ghicească ce mai avea să'l spună Chiorul.

El urmă :

— Poate veĭ avea nevoe vr'o dată de un braţ puternic şi gata la orĭ-ce trébă, d-nă...

Zicênd acestea ridică braţul drept ca şi când ar fi vrut să lovească pe cine-va.

Interlocutoarea ucigaşului tresări.

Ea se încercă să citească în ochiul cel bun al Chiorului dacă el vorbia sincer saŭ căuta s'o atragă în cursă printr'o mărturisire compromiţĕtoare.

Insă ca cunoscĕtoare ce era sentimentelor omeneşti, vĕzu că avea a face cu un soiŭ de criminal pentru care banul e totul.

Cu toate astea crezu de cuviinţă de a se preface uimită.

Şireata femee s'ar fi prefăcut chiar cu dracu.

Ea'şi zicea că sinceritatea este virtutea proştilor şi că numai prin înşelăciuni şi prefăcătorii, duşmanul ei ajunse puternic.

De aceea esclamă :

— Te înșeli.

— Hm... rînji Magistru.

— Eu n'am avut până acum și sper că nu voi avea nevoie nici în viitor de omul de care'mi vorbești d ta.

Criminalul însă nu se descuraja.

El ghicise că contele Marco avea în femeia care'i sta dinaintea o vrăjmașă de moarte.

Dacă dênsul nu da să înțeleagă lady-i că descoperise această taină, era numai pentru că spera să tragă un folos mai mare tăcênd.

— Ei, d nă, reluă el, vezi că se întêmplă multe în viață și ajutorul unui om energic nu e de disprețuit, mai ales când ai nenorocirea de a cunoaște un om puternic ca contele Marco și de a nu fi în cele mai bune relații cu el.

Lady căută să descoase pe bandit.

Ea întrebă:

— Știi ceva tainic din viața stăpânului d-tale?

— Eu nici de cum!

— Atunci de ce vorbești așa?

— Pentru că știu că contele e un om energic și foarte bogat.

— Numai atâta?

— Și că pentru a'și dobândi ceea ce vrea nu s'ar da îndărăt de la nimic.

Lady păru a fi convinsă.

— Ei bine, zise ea, spune înainte, te ascult.

Un zîmbet fugitiv trecu pe buzele lui Magistru.

El se întări și mai mult în ideia lui.

Dênsul zise:

— Dacă vei avea nevoe de omul de care'ți vorbesc, adu 'ți aminte de mine.

— Ce fel!

— Adu'mi numai o pungulița plină de aur ca asta și o să aranjăm toate de minune, spre mulțumirea amêndurora.

— O să vedem, răspunse încet femeia voalată.

„Am în adevăr un dușman.

„Poate întêmplarea mă va sili să fac cu el socoteală sângeroasă.

Ucigașul adăugă:

— In casul acesta vei avea de la mine un serviciu care nu va lăsa nimic de dorit.

— Bine.

— Adu'ți aminte....

— Nu voi uita...

Așa vorbind părăsiră odaia.

In vreme de câte-va minute camera în care avu loc acest dialog, rămase pustie, tăcută.

Pe urmă d'o dată se deschise o ușă secretă în peretele pipăit de Magistru.

Un individ sări în cameră.

Cititorii l'au deja ghicit.

Era contele Marco.

El ascultase tot.

In locul îmbrăcămintei lui extrem de elegante, avea pe el niște haine de lucrător, aceleași cu care făcea vizită la cârciuma „Iepurilor albi".

— Aŭ eşit, îşi zise dênsul.

„Insă am să'l urmăresc.

„Trebue numai de cât să vĕd pe femee.

„Glasul ei mi s'a părut aşa cunoscut în cât aş putea să jur că e al lady Nelson.

„Dar e cu neputinţă, continuă dênsul, lady trebue să fi perit în incendiul caseĭ de nebuni d'impreună cu Robin.

„Şi chiar dacă se mai află printre vii n'o fi atât de nebună să vie să stea în Berlin unde poate fi recunoscută şi arestată pe stradă în orĭ-ce moment.

Făcu câţi-va paşi spre uşă.

D'o dată se opri pe gânduri.

— Dacă mai trăeşte, esclamă dênsul tare, dacă a scăpat din foc, dacă...

„Nu, nu trebue să perd nicĭ un moment, vreaŭ să fiŭ sigur în privinţa asta, absolut sigur....

„Trebue să vĕd faţa acestoĭ femeĭ.

Eşi iute din casă, coborî scara şi vĕzu pe Magistru stând în uşă cu spatele spre interior.

Trebuia să treacă pe lângă Magistru. Alt chip nu era.

Se apropie de Chior în vêrful degetelor şi apucându'l o dată de umeri îl isbi afară şi se repezi înainte.

Nu dete nicĭ o băgare de seamă înjurăturilor lui Magistru care nu'l recunoscuse de loc şi o croi de fugă înainte.

Marco venind de la palatul justiţieĭ intrase în palatul sĕŭ pe o scară dosnică vrênd să facă o surprisă Chiorului.

Apropiindu-se de camera sa de lucru, auzise şoapte înăuntru.

Îi veni atunci să intre în dulapul secret din perete şi să asculte convorbirea.

Părêndui-se a recunoaşte tonul lady Nelson, îşi schimbase numaĭ de cât hainele boereşti cu acele de muncitor pe care le avea în dulapul imens.

In costumul acesta urmăria acum pe lady Nelson.

Când dênsul ajunse în stradă, ea tocmaĭ se afla în colţul stradeĭ.

— E ţinută şi turnura ladyĭ, îşi zise dênsul, e mersul eĭ şi chiar dacă figura 'ĭ este acoperită de un voal, aş jura că nu m'am înşelat.

Lady mergea iute.

Dênsa n'avea cum să bănuiască că era urmărită de duşmanul eĭ cel maĭ neîmpĕcat.

Marco se ţinea de ea la oare-care depărtare pentru că de şi era îmbrăcat prost, figura luĭ nu era prin nimic schimbată, prin vr'o barbă saŭ barbişon.

Putea fi recunoscut.

Femeea apuca tot pe strade laterale. Ea se temea să nu fie urmărită, nu de Marco, — pe el îl credea departe — ci de Magistru.

— Se poate să'ĭ dea în gând să afle unde staŭ, îşi zise dênsa, pentru ca să vie apoĭ să'mĭ ceară banĭ.

De aceea se hotărîse să nu se întorcă direct acasă ci să treacă pe la domnul cu papagalĭ protectorul Sofiei căruia 'i comandase un papagal instruit a pronunța vr'o două frase.

Comanda asta ca și tot ce făcea lady în vremea aceea n'avea alt scop de cât resbunare asupra lui Marco.

Dênsa respiră ușurată ajungênd în casa unde locuia Krause.

Așa se numia crescătorul de papagalĭ.

Marco n'o perduse nicĭ o clipă din vedere tot lungul drumului.

Vĕzênd-o dispărênd pe ușa aceleĭ case, se opri să se chibzuiască.

Curând se hotărî la un fel și intră înăuntru.

Ajungênd la întâiul etaj se spri d'o dată și se uită pe podeală.

Se plecă și rădică o pană mică.

— Aicĭ e numaĭ o staţiune murmură Marco.

„Pana asta e de la pălăria el ; 'l-o fi căzut când și-a luat voalul.

„Deci p'aci prin prejur a intrat.

Se apropie de ușă și citi tabla care era bătută acolo.

— Krause îșĭ zise dênsul, Friderĭc Krause.

„Nu e un nume rar și prin urmare, nu'mĭ spune nimic asupra persoaneĭ care 'l poartă.

Scoborî gânditor scara înderăt.

Voia cu orĭ-ce preț să capete o siguranță asupra persoaneĭ care avea a face cu dușmana sa.

— Mĕ duc să fac vorbă sub un pretecst oare care cu locuitorĭĭ rêndulul de jos.

„N'o să'mĭ fie greŭ să aflu de la dênșiĭ aceea ce vreaŭ să știŭ.

Zis și făcut.

Marco se apropie de o ușă a rêndulul de jos și sună.

După câte-va minute ușa se deschise.

O femee tînără apăru pe prag.

Vĕzênd un tînĕr lucrător stând înainte'l, dênsa făcu un pas înderăt aprópe speriată și întrebă :

— Ce poftești d-le ?

— Sunt trimis de stăpânul caseĭ, răspunse Marco cu glas schimbat, să vĕd ce s'a stricat la canalul d-stră de apă din bucătărie ; chiriașul de d'asupra dv. se plânge mereŭ ..

— Și vreĭ să începĭ lucrul acum pe vremea asta ? întrebă tênĕra femee a cărei față nu putea s'o vadă Marco de oare-ce amurgise.

— Reparația n'o să se facă acum, zise pretinsul lucrător.

„Vreaŭ numaĭ să vĕd ce este.

— Bine, dacă nu se poate alt-fel, poftim înăuntru, zise tînĕra femee.

Dênsa conduse pe Marco prin două odăĭ mobilate cu comoditate.

Ajungând în bucătărie, femeea se duse s'aducă o lampă aprinsă.

Marco rămânênd singur se bătu cu palma peste frunte,

— Mi se pare că am mai auzit glasul acesta dulce, unde l'am auzit, unde? E mult d'atunci, am uitat...

— Iată şi lumina, zise tînĕra femee întorcên du-se.

„Te rog să vezi acum dacă nu s'a stricat robinetul.

Pe când femeea intra cu lampa în mână, Marco se întorsese spre robinet, îl pipăia în toate părţile şi'l lăsă să curgă.

Femeea îi stătea la spate.

— Nu înţeleg de loc ce voesc oamenii aştia din etagiul întâiŭ, zise Marco. Apa curge bine, nu e nimic stricat.

„Cine sunt oamenii aceştia care locuesc d'asupra d-tale?

„Trebue să fie foarte năzuroşi căci aŭ spart urechile stăpânului meŭ că apa nu curge bine.

— Nu ştiŭ cine mai locueşte în casa asta, rĕspunse tînĕra femee, şi nu'mi pasă ca să aflu.

Rĕspunsul acesta nu satisfăcea câtuşi de puţin pe Marco.

— Am citit pe uşă numele de Krause, continuă dênsul cu toată reaua voinţă a femeei d'a rĕspunde la aşa întrebări. D'ai de Krause sunt mulţi.

„Acesta trebue să fie agent saŭ ceva cam aşa...

— Nu, mi se pare că face negustorie cu animale, cu papagali ci cu alt soiŭ de pasĕri.

In momentul acesta Marco se întoarse spre femee.

Femeea, cum se uită o dată în figura lui se sgudui o dată îngrozitor şi scăpă din mână lampa care se sparse pe peretele bucătăriei.

Uleiul se împrăştie şi se aprinse.

Femeea fugise la uşă, după un scaun ca şi cum voia să se apere de o fiară sălbatecă.

Dânsa se uita cu ochii peste mĕsură holbaţi de spaimă la pretinsul lucrător.

Şi Marco era foarte uimit, foarte turburat.

Ochii lui exprimaŭ frică şi speranţă în acelaşi timp.

— D-ta nu eşti... lucrător, zise în sfârşit femeea

„Haina pe care o porţi e o travestire..

„O, doamne, doamne... e cu neputinţă şi totuşi trăsăturile astea, ochii aceştia negri, strălucitori...

„D-ta eşti... tu eşti... tatăl meŭ!

Marco tresări.

Cu toate că dênsul avusese tot-d'auna o viaţă furtunoasă, rare-ori se găsise în faţa unei întêmplări mai emoţionătoare.

Era atât de turburat în cât nu ştia ce să facă.

Poate simţitoarele noastre cititoare s'ar fi aşteptat să vadă pe acest părinte

denaturat aruncându-se în braţele ficei sale.

Dar nu fu aşa.

Vocea sângelui n'avu nici o putere asupra lui Marco.

După ce se chibzui câte-va secunde, se hotărî să tăgăduiască.

El zise, prefăcându-se foarte mirat :

— Cu va să zică asta ?

Fata, trecând din uimire în uimire, amuţi vreme de câte-va clipe.

Se uită la conte cu nişte ochi în cari se citia o nespusă durere amestecată cu un început de nebunie.

Când îşi recăpătă graiul, isbucni într'o esclamaţie care ar fi mişcat o inimă de piatră :

— Tată !... zise ea, tu negi pe copila ta !...

Insă Marco nu se dete învins.

El răspunse :

— Aci este la mijloc o asemănare care te faci să vezi în mine pe tatăl d-tale.

— Nu...

— Imposibil...

— Te recunosc... sunt sigură...

— Pe mine ?

— Da.

— Asta e o bătaie de joc ! Lasă-mă să plec !

Anita i se puse pe dinainte.

Ca îngerul care, la judecata din urmă împinge pe păcătoşi în chinurile infernului, frumoasa fiinţă ridică braţul şi cu o voce tunătoare zise :

— Indărăt, baronul de Colmar !

Obrăsnicia conteluí peri.

Insă tînăra femee, după acest act de energie se clătină.

Emoţiunea o învinsese.

Cu un glas sfăşietor ea reluă :

— Doamne ! tatăl mă refuză ! Năpasta asta e pedeapsa mea !

„Mamă ! mamă !...

Tonul cu care Anita, spăimântător de turburată, pronunţase aceste cuvinte, se poate numai închipui iar nu descrie.

Ea era nimicită.

Se sprijină de perete şi ar fi căzut dacă contele n'ar fi alergat s'o susţină.

O galbineală de moarte se întinsese pe obrazul fostei luptătoare.

Contele o aşeză pe un scaun şi îi stropi fruntea cu apă rece.

Apoi esclamă :

— Anito !

„Copila mea, priveşte-mă... sunt tatăl tău.

In adevăr Marco recunoscuse în tînăra femee pe fiica sa.

Inţelese de ce i se părea cunoscut glasul ei.

Tot aşa intonaţie avusese şi mama ei.

Precum ne-aducem aminte, răposata mumă era o mare artistă, zina a vioreí pe care Marco o îmbrăncise cu cruzime în mormânt.

Puterea destinului!

Tatăl și fiica se regăsiseră după trecere de atâta vreme!

Așa voise o întâmplare ciudată.

Calaul închiriase Anitei un apartament în casa unde fusese asasinată d-na La Bourde.

Tot în acea casă locuia domnul cu papagalii și Sofia.

Și tocmai acolo trebuia să fie dus Marco de urmele ladyi Nelson.

Flacăra se stinsese.

In bucătărie era întuneric.

Anita își reveni iute în simțire.

Ea sări în sus.

— De ce te introduci travestit în casa mea, tată? întrebă dânsa.

„Vei fi vrând poate să pui din nou stăpânire asupra'mi, să mă întrebuințezi în scopurile d-tale infame?

— Recunosc că am făcut foarte rău, zise Marco, dându-te în mâinile cavalerului.

„M'am căit în urmă.

„După trei săptămâni m'am întors la Paris ca să te caut, să te iau înderat. Insă nu te-am găsit; fugiseși.

„Toate cercetările ce am făcut au rămas zadarnice.

Un zâmbet amar trecu pe buzele Anitei.

Cu ironie zise:

— Te-ai întors după trei săptămâni, zici!

— Da.

„Și'ți jur că n'am dormit nopți întregi și am cheltuit sume mari pentru a te regăsi.

Insă răpitoarea creatură urmă cu același ton;

— O! ce bun, ce milos te-ai arătat către mine, tată!

Marco simți toată dreptatea acestui repros.

Dânsul se încercă să rupă firul ideilor ficei sale.

El îndrăsni să facă o observație:

— Dar acum...

Anita nu'i dete vreme să complecteze frasa.

Dânsa reluă:

— Știi tu însă ce s'ar fi putut face din mine în casa aceea în curs de trei săptămâni?

„Dar trebue să știi...

— Iți dau cuvântul meu de onoare că nu știu ce s'a întâmplat cu tine, fiica mea.

— El bine, îți spun eu.

„Locuitorii acelei case erau de tot veseli, iubitori de petreceri.

„După trei săptămâni n'ai fi putut să mai strângi în brațele tale pe fica ta inocentă ci pe o fată perdută.

Marco se înfioră.

Acum afla dânsul că atunci comisese cea mai mare crimă, cel mai greu păcat.

— Nu știam, zise dânsul că locuința cavalerului e așa primejdioasă.

„Aș vrea acum, Anito, să îndrept tot rĕul pe care ți l'am făcut.

— Al vrea să'l îndrepți? zise dênsa cu un ton batjocoritor.

„Dar mi se pare că ai destul de lucru cu tine însuți ca să te mai poți ocupa și de alții.

„Îmbrăcămintea în care te vĕd e de un prăpădit saŭ cu adevĕrat e o travestire?

„Spune drept.

Marco era aproape să mărturisească că avea o posiție foarte înaltă, că era bogat.

Gândindu-se puțin, crezu că e mai bine să spună contrarul.

Își stăpâni cuvêntul care 'l umbla pe buze și zise:

— Îmbrăcămintea ce vezi pe mine nu e de loc o travestire, Anito.

„Am ajuns să'mi câștig pânea cu muncă grea.

„Vreaŭ că puținul ce am să'l împart cu tine.

„Vino, copila mea, și'ți pune mâinile într'ale mele și'ți sprijină capul de pieptul meŭ.

„Iartă mĕ.

Anita stătea la îndoială.

In momentul acesta mai multe sentimente opuse o apăsaŭ.

De și glasul naturei îi ordona să se arunce în brațele acelui om, un gând ciudat o opreа.

Marco căută s'o învingă.

Cu un glas blând zise:

— Anito, ascultă vocea care te împinge la mine.

„Nu închide inima ta la rugămintele tatâlui tĕŭ.

„Intre tine și mine nu trebue să fie bariere.

— Vaĭ, există bariere.

„Trecutul a săpat o brasdă adêncă în inima mea.

— Barierele se pot învinge.

„Rănile inimei le va vindeca iubirea părintească.

„Tot ce s'a petrecut nu e așa rĕŭ ca să nu se poată repara.

Și apucând mâinile fetei, adăogă:

— Vino, Anito, îmbrățișează-mĕ. Privește în ochii mei și vezi dacă dorul de fiica mea care mĕ chinuește nu este sincer.

Anita plecă capul și zise încet:

— Chiar d'aș vrea să te iert pentru ceea ce mi-ai făcut mie, nu pot să uit că ai omorît pe mama.

„Iubire pe care 'l-ai refuzat'o nu trebue ca eŭ copila ei, să ți o daŭ ție.

Marco rise ironic

— Dacă aș fi bogat, zise dênsul, dacă ai fi auzit la mine sunet de aur, de sigur că iubirea de tată s'ar fi deșteptat numai de cât în tine.

„Insă așa, de ce ai împărți tu sărăcia cu mine?

„De ce ai ajunge o lucrătoare de rĕŭ?

„Ai dreptate să mă urăşti...

„E mult mai lesne a urî de cât a recunoaşte o datorie care nu aduce nici un folos.

In peptul Anitei se redeşteptă mândria. Tocmai lucrul acesta nu trebuia să 'l crédă omul căruia trebuia să 'i zică tată.

Era mult adevĕr în ceea ce spunea dênsul.

De ar fi venit bogat şi fericit înaintea ei, ar fi avut dreptul să'l respingă, să'l alunge.

Acum însă, când stătea înaintea'i nenorocit şi sărac, nu era bine să'l renege de tot.

Ar fi atras ast fel asupră'şi învinuirea de egoism.

Se hotărî.

Işi învinse sentimentele, se apropiă de Marco şi'i întinse mâna cu demnitate şi tot o-dată cu afabilitate.

Cu un ton rece zise :

— Tată, nu trebue să crezi că fug de tine în chip mişelesc.

— Eram sigur de asta, răspunse contele impresionat de seriositatea cu care îi vorbia Anita.

Aceasta reluă :

— Dacă cerî să trăesc lângă tine, să 'ţi împărtăşesc mizerie şi suferinţele, mĕ învoesc.

„Voiu face tot ce trebue să facă o fată pentru omul căruia 'i datoreşte viaţa.

— Oh ! cât îţi mulţumesc pentru această mângâiere !

Contele prevedea că fiica sa n'ar fi primit pe deplin rolul ei şi dênsul se încerca s'o mişte, arĕtându-se el însuşi adênc emoţionat.

Ce e drept, mişcarea lui nu era cu totul prefăcută.

Vrênd nevrênd, dênsul simţea un cetainic care i se urca de la inimă la ochi şi'i uda genele.

Fireşte că el înăbuşi această emoţiune involuntară.

Nu voia să se arate mişcat până la plâns.

Credea de a se desonora.

Anita urmă :

— Numai un lucru să nu 'mi cerî...

— Ce ! esclamă Marco care simţea că se ascundea o desilusiune sub aceste cuvinte.

— Să nu 'mi cerî, continuă tînĕra femee, să am pentru tine afecţiunea unei fiice.

— Vai, acesta e chinul cel mai grozav pentru un tată !

„Şi de ce asta ?

— Dacă pot să iert toate cele trecute, nu pot să le uit nici o dată !

— Anito !...

„Gândeşte-te, fată, că vorbeştI cu tatăl tĕu...

Insă frumoasa creatură, ridicând ochii la cer, esclamă cu o convingere care dobori orI-ce replică :

— Iertarea este virtutea lui D-zeŭ .. şi eŭ nu sunt de cât o fiinţă pămênteascâ.

Dênsa stete câte-va secunde într'o stare de extas.

O melancolie cerească era întinsă pe figura sa.

Se vedea că gândul ei în momentul acela era departe.

Ea însăşi părea că nu făcea parte din această lume.

Ochii ei priveaŭ într'un loc nehotărît. Buzele, de şi închise, păreaŭ a spune ceva care nu o puteaŭ înţelege de cât îngerii.

Madonele lui Rubens nu eraŭ mai frumoase, nici mai răpitoare.

Iosuşi Marco omul cel mai disprețuitor din lume, care n'avusese nici o dată în viaţa lui alt D-zeŭ de cât banul, omul care nu se lăsase nici o dată să fie învins de sentimentele omeneşti, încercă de data asta o slăbiciune morală care'l împingea la picioarele fiicei sale

Când Anita se deşteptă din extas, un oftat lung îi eşi din buze.

— Doamne, esclamă ea, nici o singură zi n'am putut gusta din inocentele bucurii ale copilăriei.

„Ce va fi din mine ?

Marco plecă capul ; era cuprins de o mare durere.

Propria sa fiică îi pronunţase o sentinţă grozavă.

Prin gura ei se părea că trecutul îi striga cu o voce care esea din mormêntul mamei ei :

— Ceea ce ai păcătuit nu poate fi ascuns nici iertat, chiar dacă viaţa ta ar fi d'aci înainte curată, fără pată.

Pentru întâia oară de mulţi ani, se simţi biruit de sentimente, slab, descurajat.

N'o fi fost oare acesta un semn că steaua lui merge iute spre apus ?

Porni încet spre uşă, trecênd pe lângă Anita.

— Rămâi cu bine, copilă, zise dênsul. Uită că ne-am revêzut.

„Voiŭ căuta şi eŭ să uit că nu pot găsi nici o iubire în inima fiicei mele.

„Poate destinul meŭ m'a împins pe calea ta, pentru ca să sufer pedeapsa neomenească de a nu putea cuceri iubirea acelui copil pe care simt că l'aşi iubi din toate puterile sufletului meŭ de părinte.

— Mai stăi, tată, esclamă Anita emoţionată.

„Nu ne putem doar despărţi aşa fără să ştim unde şi când ne vom mai întâlni.

Zicênd vorbele astea, aprinse o lumânare şi se apropie de Marco.

— Unde stai, tată ? întrebă dênsa.

„Spune mi sincer dacă'ţi trebuesc bani. Nu am mulţi însă puţinii pe care 'i am vreaŭ să ţi-i daŭ.

— Nu vreaŭ nimic răspunse Marco iute.

„Acum am de lucru, nu aci în Berlin

ci la țară, la un castel vechiŭ și nu'mi lipsește nimic.

„Dar o să mai viŭ pe la tine copila mea.

„Pentru că acum când te-am regăsit o să simt nevoia d'a te vedea mai des, să aud glasul tĕŭ...

„Și poate cu timpul cine știe, ura ce ai pentru mine o să se șteargă și voiŭ putea să zic că am și eŭ o copilă care mĕ iubește.

Mai nainte ca Anita să'l poată reține, se repezi pe ușă și pe scară.

Când aerul rĕcoros al serei îi scălda fruntea, dênsul își trecu mâna pe ochi și murmură :

— Aceasta a fost cea din urmă amintire despre trecutul urît.

„Nu vreaŭ să mai știŭ nimic de ea. Inainte spre fericire..

LXXXV.

Samaritenca.

Rozamunda rĕmase la Drachemburg să îngrijească de William pentru amorul lui Marco.

Dênsa trimesese după doctorul satului Wislinger.

Acesta sosi în grabă și după ce dete bolnavului întâile ajutoare se duse făgăduind să se întoarcă după câte-va ceasuri.

Rozamunda rĕmăsese deci singură cu bolnavul care într'un moment se ridică d'o dată în pat și începu să aiureze.

Își preumblă privirea rătăcită prin odae și începu să gâfâe ca și cum ar fi alergat pe o distanță întinsă.

Rozamunda se apropiă de el spre a'l liniști.

Dênsul n'o recunoscu de loc ; se uită la ea ca un hâbâuc.

— Fugiți, fugiți ! strigă dênsul de o dată.

„Fugiți, iată poliția.

„Acolo la poartă...

„*Fugiți*....

„Totul e descoperit

— Ce fantazii spăimêntătoare ! esclamă Rozamunda.

— Conte Marco, urmă bolnavul pipăind în jurul cu mâinile tremurătoare, pune'ți nădejdea în William.

„El o să îngroape aurul falș.

Și începu să scormone cu mâinile pe cearceaf ca și când ar fi voit să îngrope ceva.

Rozamunda se uită împrejur speriată. Dênsa alergă la clopoțel și sună să 'i vină servitorii în ajutor.

Bolnavul trebuia liniștit cu ori-ce preț pentru că zbuciumările lui puteaŭ să-i provoace o nouă curgere de sânge.

— Falșificator de bani ! strigă William.

„Contele Marco a fugit.

„Arestați-mĕ pe mine.

„Eŭ nu voiŭ trăda pe stăpânul meŭ.

Tînĕra contesă respiră uşurată auzind paşĭ apropiindu-se.

In momentul de pe urmă intrară în cameră îngrijitorul castelului şi câţi-va servitorĭ.

Rozamunda le spuse în câte-va vorbe ce aveaŭ de făcut.

Bolnavul trebuia liniştit cât se putea mai curênd.

Ingrijitorul castelului se apropie de pat şi voi să apuce cu mâinele pe bolnav.

Acesta însă îl respinse cu o *forţă* ce nu i s'ar fi presupus.

— Mizerabile chior; strigă dênsul.

„Vreĭ să mĕ omorĭ?

„Conte Marco! conte Marco!

Gâtlejul îĭ era sguduit de nişte tonurĭ sĕlbatice.

Oamenĭĭ se deteră în lăturĭ de la pat dând din umerĭ.

Rozamunda ordonă să se chieme îndată doctorul.

Bolnavul se ghemui în pat şi începu să strige din noŭ:

— Lordul Nelson nu e mort.

„*Magistru* n'a putut să'l nemerească. Fugĭ conte Marco! Falsificator şi ucigaş...

„Femeea cu picior falş o să tacă până la eşafod... până la eşafod.

Rozamunda, auzind numele de lord Nelson, se apropie de pat şi se plecă asupra bolnavuluĭ ca să nu scape nicĭ unul din cuvintele luĭ.

Printr'o mişcare din mână trimesese pe toţĭ servitorĭĭ afară.

Dênşiĭ se speriaseră de fantasiile luĭ William.

Tînĕra contesă, de şi zicea că nu e la mijloc o ainrare provocată de frigurĭ totuşi se înfiora de lucrurile grozave pe care bolnavul le punea în legătură cu numele soţului sĕŭ.

Contele Marco, poliţie. falşificator de banĭ, eşafod, toate astea fuseseră pronunţate amestecate, fără şir.

Să fi ajuns spiritul bolnavuluĭ numaĭ aşa din senin la aceste icoane, fără nicĭ un motiv?

O bănuială cindată cuprinse sufletul Rozamundeĭ.

Nu însă contra luĭ Marco ci contra luĭ William.

— Servitorul acesta pe care Marco îl crede aşa de sincer, se întreba dênsa, nu cumva s'o fi amestecat cu criminaliĭ, nu cumva o fi luat parte la comiterea vr'unor fapte rele?

„D-zeule! continuă dânsa împreunându'şĭ mâinile, de o fi aşa, în ce primejdie a plutit Marco!

„Bine că am aflat la timp secretele acestuĭ om,

„Am să înştiinţez pe soţul meŭ ca să fie cu ochiĭ deşchişĭ asupra purtăreĭ luĭ.

In momentul de pe urmă însă, schimbându'şĭ cursul ideilor, îşĭ zise:

— Cum se poate să prind aşa bănuială grozavă din nişte vorbe fără şir,

pronunțate într'un acces de friguri ? Sunt chiar nebună.

„Bietul băiat e cea mai fidelă și cinstită creatură din lume.

„In atâția ani Marco l'o fi cunoscut bine.

„Marco e pătrunzător...

William se liniștise.

Accesul îl trecuse tot așa iute precum îi venise.

Nenorocitul ofticos își revenise în fire.

Nu'și aducea aminte de nimic ce spusese.

Rozamunda convingându-se că primejdia trecuse pentru dênsul, chiemă o servitoare ca să'i țină locul de damă de caritate iar ea se retrase în apartamentul sêu.

Avea nevoie să fie singură.

Se puse pe o canapea și o cuprinse o somnolență.

Avu un vis ciudat.

I se păru că ușa se deschide incetișor și că intră Olga.

Fata era foarte galbenă la față ; privirea ei rătăci cât-va timp prin odae apoi se opri asupra adormitei.

In acea privire era un amestec de disperare, de milă și de căință.

După ce Olga se uită ast-fel cât-va timp la Rozamunda, se apropie de canapea și ingenuchiă jos.

D'o dată se păru adormitei că picioarele ei sunt înlănțuite de două brațe moi, pline și că se lipește de ele o gură caldă.

In acelaș timp crezu că aude un glas al Olgei.

—, Nu, nu sunt vrednică, ființă ingerească ce ești, să'ți sărut nici picioarele, zicea glasul.

„Pentru că eu te am vêzut pe malul prăpăstiei și nu ți am întins mâna ca să te scap

Lacrimi terbinți isbucniră atunci din ochii Olgei

— Nu plânge, voia Rozamunda să zică și în acelaș timp se silea să'și arunce toropeala somnului.

Insă nu avea nici o putere asupra corpului sêu.

Olga se ridică apoi, și ațintind o privire tristă asupra amicei sale, zise încet :

— Remâi cu bine, eu fug d'aci ; nu pot să sufer priveliștea mizerieî tale. Insă o să fiu pe aproape și când vei avea nevoe de ajutor o să ți'l dau.

„Voiu fi pentru tine îngerul păzitor.

„Dacă nu se poate îndrepta rêul ce am lăsat să cadă pe capul têu nevinovat, cel puțin voi veghia că nenorocirea să nu se mărească târîndu-te, victimă inocentă, în noroiu și pierzanie.

Se plecă asupra adormitei.

Rozamunda simți că un șiroiu de lacrimi îi uda obrazul.

Cum n'ar fi vrut să consoleze pe amica sa cea bună !

Cum n'ar fi vrut să șteargă acele lacrimi!

Insă nu se putea mișca.

Olga puse sărutări fierbinți pe obrajii și pe fruntea soției lui Marco.

Apoi se ridică și contemplă în tăcere fața palidă a adormitei.

Ridicând pe urmă ochii la o icoană atârnată de perete, într'o ramă de valoare, artistic lucrată, murmură:

— Virgină îngerilor, veghiază și tu asupra acestei ființe.

„Din înălțimea cerurilor călăuzește pașii ei și dacă eŭ am lăsat să se depărteze de la ea orî-ce speranță de fericire, nu permite că nenorocirea și disperarea să o sdrobească.

„Ea este sânge din sângele tĕŭ, proteje o!

„Pentru mine nu cer nimic....

„Simt că remușcarea are să 'mi chinuiască viața cât voi trăi....

Rozamunda ar fi voit s'o întrebe de causa care 'i pricinuia o așa mare disperare.

Ar fi voit să cunoscă ce crimă comisese ea, care credea că ar fi depărtat fericirea de la dênsa tocmai în ziua întâia a nunței.

Dar orî-câte sforțări ar fi făcut, n'ar fi isbutit să miște un deget, saŭ să scótă cel mai mic sunet din buze.

Olga o sărută din noŭ lung.

Apoi se ridică și se îndreptă spre ușă. Acolo se întoarse și trimise prietenei sale o ultimă sărutare pe vêrful degetelor.

Adormitei i se păru că o adiere îi mângâiă fața.

In fine, Olga eși tot așa de încet precum intrase.

Sărmana fată se făcu nevĕzută.

Camera în care dormia Rozamunda, reintră în tăcerea de mai nainte.

După un sfert de ceas soția lui Marco se deșteptă.

Dênsa sări în sus.

Își frecă ochii și se se uită îngrijată împrejur.

Era singură.

Insă se simțea obosită ca și cum ar fi avut friguri pe când dormia.

Se puse iar pe canapea și 'și luă capul în mână.

Așt-fel stătu câte-va secunde gânditoare.

In sfârșit ridică capul și șopti:

— Ce vis ciudat!

„Dar aș putea să jur că în adevĕr am vĕzut pe Olga.

„Cum plângea desnădăjduită.

„Imi udase tot obrazul cu lacrimile sale.

Și instinctiv își atinse obrajii cu mânile.

Atunci esclamă:

— Ce va să zică asta?

„Par'că lacrimile Olgei ar fi căzut în adevĕr pe obrajii mei.

Apoi după un moment de reflexiune, adăogă :

— Ce proastă sunt, de sigur am plâns în vis şi de aceea 'mi-e obrazul umed.

„Nu poate să fie alt-fel !

„Ce lucruri mai vede omul în somn !

„Dar acest vis a fost extra-ordinar !

După câte-va secunde reluă :

— O să chem pe Olga şi o să'i povestesc visul,

Se sculă.

Se apropiă de o masă aşezată în mijlocul camerei.

Apucă un clopoţel de argint şi'l scutură.

Uşa odaiei se deschise aproape imediat

Intră o servitoare.

Rozamunda îi zise :

— Să pofteşti aci pe d-şoara Olga. Spune-i că o rog să vie !

Servitoarea se înclină. Se întoarse şi ieşi.

Rămasă singură, Rozamunda, murmură:

— Nu ştiu de ce mă simt cuprinsă d'o agitaţie invincibilă.

Şi începu să se preumble în sus şi în jos prin odaie.

Vremea trecea şi nimenĭ nu apărea.

Pentru ce atâta întârziere ? Oare Olga nu era în casă, sau nu vroia să primească invitaţia Rozamundei ?

Trecu un sfert de ceas.

Tînăra femee era nerăbdătoare.

In sfârşit uşa se deschise din nou şi servitoarea intră.

Rozamunda văzând-o intrând singură, simţi par'că o mână de ghiaţă strîngându-i inima.

Cu voce tremurătoare întrebă :

— Ei bine, unde 'i Olga ? Pentru ce n'a venit ?

Servitoarea răspunse :

— Am căutat pretutindeni pe d-şóra Olga şi n'o găsesc nicăeri

— Ai întrebat pe îngrijitorul ?

— Da, d-nă contesă.

— Şi ce-a zis ?

— Mi-a spus că a văzut-o mergând prin pădure cu pălăria şi mantelă.

— De sigur, o să se întoarcă curând îndărăt, răspunse Rozamunda.

„Cum se va întoarce domnişoara să'i spui că vreau să'i vorbesc îndată.

Pe când contesa pronunţa vorbele din urmă se auziră d'o dată afară mai multe strigăte :

— Ţine'l bine.

„Trageţi'l încoace !

„Impingeţi'l înainte.

„Nu'l slabiţi că scapă !

— Ce este oare, ce s'a întâmplat ? esclamă tînăra contesă sărind în sus.

„De ce vor fi răcnind aşa servitorii noştri.

Porunci servitoarei să se ducă să vadă ce este.

Insă mai nainte ca aceasta să aibă vreme să se întoarcă, uşa se deschise

d'o dată şi mai mulţi servitori îmbrâncirâ în cameră pe un om bătrân, cu barba albă, şi lungă, îmbrăcat în nişte haine trenţoase, de cerşetor.

In mână avea un par necioplit, rupt dintr'un copac.

De şi hainele îl arătaŭ ca cerşetor. în ochi însă avea o lucire deosebită şi în mişcări o siguranţă pe care n'o aŭ oamenii de rênd.

— Un hoţ! exclamă găsind bătrânul castelan arătând cu degetul spre bătrân.

Am prins un hoţ d-nă contesă, şi ţi'l aducem ca să ne spui ce să facem cu el.

— Cine vă spune că eŭ am voit să fur ceva de pe aci? zise omul uitându-se cu mânie la servitor.

„M'aţi găsit cu vr'un lucru de furat în mână?

„Aţi descoperit ceva prin buzunarele mele?

Bătrânul vorbise cu o distincţie cu care de sigur ar fi impus respect servitorilor dacă n'ar fi fost aşa rĕŭ îmbrăcat.

— Am vĕzut pe omul ăsta zise îngrijitorul castelului, stând la pândă şi spionând în jurul casei.

„L'am urmărit cât-va timp fără să ne observe; l'am vĕzut oprindu-se înaintea uşei odăei pe care d. conte şi a ales'o de cameră de lucru.

„Acolo s'a apucat să facă ceva la broască

„Am sărit d'o dată asupră 'I şi l'am găsit.

„Când colo, ce să găsim la el?

Rozamunda se uită la vorbitor într'un chip întrebător.

El continuă:

— Am găsit în mâna lui o bucată de ceară.

— Şi ce făcea cu ea? întrebă tînĕra femee.

Servitorul rĕspunse:

— Cu ceara luase deja forma broaştei, d-nă.

Atunci toţi servitorii, în cor, strigară:

— E un hoţ, un tâlhar!

Dĕnşii se pregăteau să sară la bătrân ca să'l înece cu pumnii.

Cerşetorul sbucni d'o dată în rîs.

Era un rîs aşa ciudat, aşa ironic, în cât servitorii se retraseră speriaţi de lângă el.

Dĕnsul strigă:

— De asta vreţi că eŭ să fiŭ un hoţ, un tâlhar?

„Nu vă închipuiţi că poate am avut un alt scop ca să iaŭ tiparul găurei broaştei?

Presenţii se uitaŭ nimiţi unul la altul

Cerşetorul continuă:

— Poate aveam de gând să fac o vizită stăpânului vostru tocmai când el

era să se aştepte mai puţin ca să mĕ vadă.

— O vizită stăpânului nostru! esclamă un servitor.

„Ha, ha, înţeleg eŭ ce soiŭ de vizită era să fie aceea!

— Legaţi pe hoţ! strigă îngrijitorul castelului.

„Iar d-ta, d nă contesă, dă-ne permisiune să'l aruncăm în pimniţă.

Asupra Rozamundei, bĕtrânul cerşetor făcuse o impresie ciudată.

Dênsa nu găsise nimic hoţesc în figura lui.

Din contră, strălucirea ochilor lui, chipul demn în care stătea în faţa ei, îi inspirase un mare interes, simpatic chiar.

— O să vorbesc eŭ însă-mi cu omul acesta, zise ea către servitori, lăsaţi-mĕ singură cu dênsul.

Lacheii se uitară unul la stăpâna lor.

Bĕtrânul îngrijitor luă cuvêntul şi zise :

— Vrei să rĕmâi singură cu omul acesta d-nă contesă?

„La asta nu mĕ învoesc eŭ, nu trebue să mĕ învoesc.

— Nu te învoeşti când cer eŭ? întrebă Rozamunda şi se ridică mândră.

Pe cât de blândă şi dulce era de obiceiŭ, pe atâta putea să fie hotărâtă şi imperativă.

— Dar gândeşte te, d-nă contesă, reluă îngrijitorul.

„Dacă omul acesta o să'ţi facă un rĕŭ, ce o să zică d. conte?

„O să mĕ facă rĕspunzĕtor, o să mĕ...

— Eŭ singură şi numai eŭ sunt rĕspunzĕtoarea de ceea ce fac, întrerupse Rozamunda.

„Hai mergeţi, vreaŭ, să rĕmân singură cu omul acesta.

Servitorii eşiră dând din umeri.

Îndată ce uşa se închise după dênşii, bătrânul făcu o reverinţă aşa aleasă cum nu s'ar fi putut presupune o dată cu capul la un individ îmbrăcat aşa prost.

— Iţi mulţumesc, d-nă, zice dênsul, că nu împărtăşeşti injurioasa bănuială a servitorilor d-tale.

„Nu, nu sunt hoţ.

„Nici prin gând nu mi-a trecut să fur ceva.

— Atunci ce voiai să faci cu bucata de ceară ce a fost găsită la d-ta?

Bĕtrânul îşi trase gânditor barba cu mâna.

— Presupune, zise dênsul, că a fost un capriciu din parte-mi, un joc nebunesc pentru care nu pot sau nu trebue să daŭ nici un motiv.

— Cu pretextul acesta cu greŭ aŭ scăpa d'un judecĕtor, zise tînĕra contesă.

„Eŭ însă-mi nu ţi-aş da nici o crezare dacă nu mi-aŭ rĕspunde sincer la întrebarea asta :

„Hainele de pe d-ta sunt o travestire

eaă cu adevărat eşti aşa de sărac încât nu mai ai altă îmbrăcăminte?

— Cine sunt şi pentru ce am venit aicî în castel, răspunse bătrânul o să afli din chiar gura soţului d-tale.

„Am să'l aştept aci am să mă prezint lui.

Rozamunda se dete cu un pas îndărăt.

Pe nobila ei figură se citea o uimire de nedescris.

Şi esclamă:

— Contele Marco, zici?

Bătrânul se înclină iar cu demnitate şi răspunse:

— Da.

— Ce, reluă tînăra contesă, cunoşti pe soţul meă?

Necunoscutul scoase un oftat lung de părere de rău şi ripostă:

— Da, îl cunosc.

Rozamunda, lovită de aerul melancolic al interlocutorului său se uită pătrunzător la el.

Ea zise:

— Dar de ce eşti trist vorbind de soţul meă?

— Pentru că de prietenia noastră se leagă triste amintiri.

— Vrea să zică, de multă vreme cunoşti pe contele?

— Oh! da,

„Cunoştinţa noastră e foarte veche, doamnă.

Soţia lui Marco stete câte-va secunde absorbită în gânduri.

Bătrânul respectă meditaţia ei şi sta par'că aşteptând să fie întrebat.

In cele din urmă dênsa ridică ochii şi întrebă:

— De mult nu vezi, d-ta, pe bărbatul meă?

— De mult... Sunt convins că o să fie foarte surprins găsindu-mă aicî...

„Dar n'o să mă dea afară... sunt sigur....

„E adevărat că îmbrăcămintea mea nu e prea cuviincioasă pentru a mă prezinta d-lui conte, însă îndată ce mă va recunoaşte....

Dênsul se uită la zdrenţele care 'i acopereaă corpul.

Prin mintea Rozamundei trecu o idee fugitivă.

Dênsa ştia acum cine era bătrânul acesta.

Se uită încă o dată la el.

Era sigură.

Nu, nu mai încăpea nici o îndoială.

El era cerşetorul care le eşise înainte la intrarea în biserică.

Un fior trecu prin corpul tinerei femei la această amintire.

Ea'şi aducea aminte amănuntele acestei întâlniri.

Cerşetorul se uitase urît la conte şi ameninţându'l cu pumnul ziese:

„— Resbunarea te aşteaptă, conte Marco!"

La aceste cuvinte Marco îngălbenise ca ceara.

Rozamunda îl întrebase :

„— Ce-ai iubite? Cine e omul acesta care ţi-a vorbit şi care se pare că te-a emoţionat atâta?"

Marco răspunsese iute :

„— E un nenorocit unchiŭ al meŭ de departe.

„El a stat închis sub bănuiala de falşificare de bani. Pe urmă a înebunit sărmanul."

Rozamunda îşi amintea bine de vorbele astea ale lui Marco.

Avea deci a face cu un nebun.

Acum toate se explicaŭ. Conduita neexplicabilă a bătrânului găsit cu o bucată de ceară în mână, luând tiparul găurei unei broaşte, nu mai era pentru ea un lucru aşa bănuitor cum credeaŭ servitorii castelului.

O nespusă milă cuprinse inima tinerei contese.

Îndreptând privirea în ochii omului, ea murmură :

— Te cunosc, străine...

Bătrânul nu'şi putu stăpâni o exclamaţie de nespusă uimire.

Rozamunda convinsă că necunoscutul era un alienat, se cam speriă.

— Mă cunoşti?... zise dênsul.

Femeea lui Marco nu ştia dacă era bine să răspundă afirmativ saŭ să retragă cele zise.

Nu voia să producă asupra bătrânului prin vorbele el, o prea mare emoţiune şi să-i cauzeze un acces de nebunie.

In fine se decise.

— Da, răspunse dênsa... ştiŭ cine eşti....

— Pe mine? adăogă el.

— Da.

Această afirmare miră şi mai mult pe bătrân.

Crezu de o cam dată că tînĕra femee glumeşte.

Vru să se convingă şi cu un ton hotărît şi uitându-se ţintă în ochii convorbitoarei sale, întrebă :

— Vorbeşti serios, doamnă?

Rozamunda răspunse pe acelaş ton :

— Atât de serios în cât îţi spun că îţi cunosc istoria, îţi cunosc trecutul...

Însoţi aceste vorbe cu o privire miloasă care mişcă pe necunoscut.

Ea adăogă :

— Vei sta aci până să vie bărbatul meŭ, d-le....

Străinul zise :

— Îţi mulţumesc.

„Fii sigură de recunoştinţa mea.

— El se va îngriji de soarta d-tale, îl voiŭ ruga eŭ...

Figura bătrânului se încreţi d'o dată de un zîmbet amar.

Dênsul se încredinţă că tînĕra contesă se înşela spunênd că'l cunoaşte.

Cu toate astea nu voi s'o scoată din greşală văzênd că acesta era un mijloc pentru a'şi ajunge scopul.

— Da, vreaŭ să 'l aştept, murmură dênsul.

„Insă n'aş vrea să dea d'o dată cu ochiĭ de mine....

— Pentru ce?

— Pentru că nu vreaŭ să 'i pricinuesc o prea mare surprindere... maĭ ales că mi-e teamă că vizita mea nu va fi tocmaĭ plăcută.

— Să aĭ încredere în bărbatul meŭ, el e bun, zise Rozamunda.

„D-ta o să te ducĭ în camera asta.

Şi cu mâna arĕtă o uşă.

Apoĭ adăogă:

— Când va sosi contele, eŭ îl voiŭ pregăti pe departe de sosirea d-tale. Să n'aĭ nicĭ o grijă, mĕ însărcinez eŭ cu treaba asta.

Dênşiĭ urmară *înainte* cu *conversaţia* lor.

Bĕtrânul stătu jos şi povesti ceva.

D'o dată un servitor dete năvală în casă.

— D. conte vine! strigă dênsul.

Rozamunda se repezi pe uşă scoţând o esclamaţie de bucurie.

Dênsa alergă la poartă urmată de toţi servitoriĭ.

După o îmbrăţişare foarte lungă, noiĭ soţi trecură în sala de mâncare.

— Ah! iubitul meŭ Marco, cu câtă dorinţă te-am aşteptat, îmĭ pare un veac de când aĭ plecat...

„In viaţa mea nu mi s'a părut timpul aşa lung...

„Dar în sfârşit iată-te...

„Aĭ isprăvit bine toate treburile?... Pe nenorocitul tĕŭ unchiŭ l'aĭ găsit? Spuneaĭ că te ducĭ să'l adăposteşti unde-va...

— Da, l'am găsit şi 'l-am dat un adăpost sigur...

— Adevĕrat?

„Vorbeştiĭ de unchiul tĕŭ nebun, acela care ne-a eşit înainte la uşa bisericeĭ?...

— Da, de acela vorbesc, alt unchiŭ nicĭ nu am.

Rozamunda, cum stătea lângă Marco, care 'l ţinea mijlocul înlănţuit cu un braţ se smuci d'o dată de lângă dênsul.

— Ce aĭ, adorata mea? întrebă contele.

Rozamunda nu rĕspunse.

D'o dată dênsa îşi acoperi faţa cu mânile şi isbucni în lacrimi.

— Rozamundo, ce este, ce s'a întâmplat în lipsa mea, haĭ, spune ce înseamnă purtarea asta?...

— Ah! Marco, rĕspunse frumoasa contesă suspinând, nu m'aş fi aşteptat să'mĭ spuĭ o minciună în ziua întâiŭ a căsniciel noastre..

„Prin ce am meritat eŭ asta?

Marco stete la gânduri.

Viaţa lui întreagă era o ţesătură de minciuni.

Mințea în orĭ-ce moment, la orĭce pas.

Nu ştia acum de care parte fusese descoperit.

— Eŭ să te mint, iubito? zise dênsul.

„Cum îşi trece aşa lucru prin cap?

— A! da, mĕ mint!

„Spui că ai aşezat pe unchiul tĕŭ la un loc sigur şi unchiul tĕŭ e aci la Drachemburg, chiar în castel...

— Unchiul meŭ aci? întrebă contele cu un amestec de spaimă şi de haz.

— Da, am vorbit cu el până adineaorea, l'am recunoscut, te aşteaptă.

Marco era îngrozit de moarte.

Dacă cerşetorul pe care 'l vĕzuse la biserică în Berlin, care 'l apăruse înainte ca un spectru al trecutului va fi spus Rozamundei toate câte ştie, fericirea sa era spulberată.

Îşi zise că dintr'o asĕ-fel de situaţie înspăimêntătoare nu putea să'l scape de cât îndrăsneala, tăgăduirea, minciuna. Minciuna mereŭ până la sfârşit.

— Rozamunda mea, zise dênsul când îşi mai potoli vijelia ce'l clocotea în cap, ce rĕŭ mĕ judeci...

„Ai avut de sigur a face cu un şarlatan, cu un hoţ.

„Nenorocitul meŭ unchiŭ e la Berlin, într'o casă de sănătate.

„E bine supraveghiat...

— D-zeule, eŭ l'am recunoscut bine.

„Uite e aci într'o odae.

„Hai să'l vezi...

Marco nu putea să refuze.

— Hai, zise dênsul.

Hotărârea lui era luată.

Avea să trateze pe cerşetor de şarlatan, de hoţ saŭ chiar de nebun.

Avea să ordoane servitorilor să'l lege, să'l rădice, să'l ducă la poliţa satului.

Rozamunda mergea înainte.

Tînĕra contesă nu ştia ce să gândéscă de purtarea soţului el.

De ce tăgăduia ceea ce ea însăşi vĕzuse şi auzise?

Or se înşelase ea?

Într'adevĕr dênsa n'avusese nici o mărturisire din partea bĕtrânului că el era unchiul lui Marco.

De alt-fel ea avea prea mare încredere în onorabilitatea soţului el pentru a'l crede capabil d'a minţi.

Îngerească fiinţă îşi reproşă în sine că bănuise o secundă, omul cel mai vrednic de stimă.

Rozamunda deschise uşa odăiei în care zisese bĕtrânului s'o aştepte.

Se uită înăuntru.

Însă imediat frumoasa contesă se dete îndărăt speriată.

Îşi uni mânile în semn de mirare şi esclamă:

— E cu putinţă!

Ce se întêmplase?

Bĕtrânul necunoscut dispăruse. Odaia era goală.

Contele Marco era triumfător şi data asta.

Dar dênsul se decisese să pună în lucrare orî-ce mijloace ca să suprime acele umbre ale victimelor sale trecute:

pe bĕtrânul cerşetor, care nu era altul de cât fostul ministru Grimm, şi pe ciungul care 'l eşise înainte în pădure, cu puşca în mână. Acesta din urmă era Franz, fostul falşificator de ban

Marco, vĕzêndu-se atât de favorizat de noroc, nu'şi putu opri un zîmbet de bucurie.

Lăsă pe nevasta sa în prada celei mai sincere uimiri şi se mulţumi c'o privească.

El aştepta că ea să se scuzeze şi să mărturisească ca s'a lăsat să fie trasă de sfoară.

Dênsa se uită către el.

Contele zîmbia cu bunătate.

Rozamunda zise :

— Nu zici nimic ?

— Despre ce ?

— Aci era bĕtrânul de care ţi-am vorbit.

— Unchiul meŭ ? zise contele Marco glumind.

— Da.

— Tot crezi că era unchiul meŭ saŭ mai bine crezi că ai avut a face cu un şarlatan ?

Rozamunda rĕspunse :

— Acum cred că am fost înşelată de un hoţ de rênd care, fiind descoperit în operaţiunile lui criminale şi ştiind că tu lipseai, a înşirat acea istorie pentru a scăpa de justa pedeapsă pe care 'l aştepta dacă ar fi fost dat în mâna justiţiei după cum voiaŭ să facă servitorii.

Contele reluă :

— Nu'ţi spuneam eŭ...

Tînĕra femee îl întrerupse :

— Iartă-mĕ iubite... M'am lăsat să fiŭ înşelată de aerul de sinceritate a acelui bĕtrân.

Victoria criminaluiŭ soţ nu putea să fie mai complectă.

Inocenta creatură îl rugă s'o ierte şi să uite cele petrecute.

Marco n'aştepta de cât asta.

Impăcăciunea fu deci lesnicioasă între dênşii.

Biata femee era cu totul dominată de acel om. Îşi perdea şi voinţă şi puterea de cugetare când era în braţele luĭ.

LXXXVI

Noaptea de nuntă

Marco şi Rozamunda se retrăseseră în camera de culcare.

— In sfârşit suntem singuri, iubito... zice contele.

„In sfârşit putem să ne dăm unul altuia.

„Dulcea uitare să cadă asupră-ne.

Rozamunda privind cu dragoste în ochiĭ soţuluĭ eĭ, zise :

— Mĕ iubeşti tu Marco, cu adevĕrat ?..

„Mĕ iubeşti ?

„Corespunzi tu, amoruluĭ meŭ ?

Glasul tinerei contese tremura de patimă.

Marco răspunse:

— Mă întrebi dacă te iubesc?

„Dulcea și tînăra mea nevastă, a te iubi pe tine e pentru mine cea mai supremă fericire.

„Dacă ar trebui să renunț la ea, aș muri.

Rozamunda, esclamă:

— Oh! Marco, nu vorbi de moarte în brațele amorului!

Contele, fără să bage în seamă acéstă întrerupere, reluă:

— Dar dacă eŭ te-aș întreba: Rozamundo, ai să mă iubești tot-d'auna?...

„Asta ar avea cu totul altă însemnare.

Frumoasa contesă nu pricepu. Dênsa zise:

— Cum așa, Marco?

„Explică-te.

El o încinse cu brațul de mijloc.

In fața unei oglinzi mari de cristal ardeaŭ mai multe lumânări.

Marco atrase pe soția sa înaintea acelei oglinzi.

Apoi reluă:

— Uite-te aci, vezi-te cât ești de tînără și de frumoasă... și vezi-mă pe mine.

„Zăpada vêrstei a început să cadă asupră-mi.

Rozamunda îi puse pe buze mâna ei mică, moale.

— Nu vorbi nebunii de astea, zise dênsa.

„Ești tînăr încă, ești frumos.

„Dacă prin părul tĕŭ negru se arătă ici și colo fire de argint asta nu înseamnă bĕtrânețe...

Marco zîmbi.

Și zise:

— Dacă nu 'i bĕtrânețe, ce este atunci?

— Asta înseamnă alt-ceva.

— Ce anume?

Rozamunda privi cu seriositate în ochii contelui.

Apoi adăogă:

— Asta înseamnă că ai sdrobit multe inimi de fete.

— Serios?

„Atunci trebue că eŭ să fi fost un adevĕrat don Juan.

— Cu adevĕrat ai fost.

„Ascultă, Marco, momentul acesta e sfânt.

Contele fu lovit de seriositatea cu care îi vorbia soția lui.

Ea urmă.

— Hai, mărturisește că ai fost mult iubit și că ai sfărîmat multe inimi de fete care ți s'aŭ dat cu încredere. Mărturisește, iubite.

— Ah! vrei să mă spovedești, zise contele rîzênd.

Dênsul strînse la piept pe tînĕra sa soție.

Apoi adăogă:

— Ei bine, dacă vrei să ştii adevărul, îţi spun :

„Am fost iubit foarte mult, e adevărat.

Insă am fost şi înşelat şi am pierdut încrederea în femei.

„Dar mulţumită ţie, am redobândit cea mai deplină credinţă.

Şi schimbând tonul reluă :

— Insă ce-ai răspunde tu, Rozamundo, dacă ţi aş face aceiaş întrebare ?

Tînăra femee se uită mirată în sus, la bărbatul său, cu ochii ei nevinovaţi.

— Inima mea e neatinsă, Marco,... şopti dênsa.

„Mă unesc cu tine ca cea mai inocentă fată cu omul ce şi-a ales, pe care 'l iubeşte...

Contele Marco o strânse cu bucurie în braţe.

Ştia că dênsa nu mintea.

Totuşi simţea o plăcere crudă ca s'o necăjească.

— Spui adevărat ? întrebă dênsul.

— Deplinul adevăr.

— Dar lordul Nelson ?

„N'a fost el nici o dată aproape de inima ta ?

„N'ai simţit pentru el ceva deosebit ce n'ai simţit pentru alt om ?

La amintirea despre lord, tînăra femee se cutremurase uşor.

Lordul Nelson era în adevăr singurul om care'i inspirase sentimente mai dulci.

— Am avut pentru lord o simpatie foarte mare, răspunse dênsa şi dacă tu n'ai fi eşit în calea mea, cine ştie de nu l'aş fi iubit...

„Insă de când te-am văzut pe tine, influenţa lui asupră-mi s'a risipit, pentru că numai în tine, Marco, am găsit întrupat idealul pe care îl are orî ce fată despre viitor.

Marco îi răsturnă îndărăt capul şi'i depuse mai multe sărutări pe buzele'i arzătoare.

— Şi acum să mergem la odihnă, şopti dênsul.

— La odihnă ! repetă Rozamunda şi 'şi rezemă capul de peptul lui.

— Să sting lumânările ? întrebă Marco încet.

— Nu, nu, trebue să'mi îndeplineşti o rugăminte.

— Orî-ce vrei, dulcea mea nevastă.

— Ei bine... dar... nu pot să spun... 'mi e ruşine.

Graţioasa femee îşi acoperi faţa cu amêndouă mâinile.

Marco îi lăsă încet mâinile în jos.

— Spune ce vrei, zise dênsul.

„In noaptea asta nu trebue să fie secret între noi.

„Cum o să ne posedăm în curênd, întru totul, fără rezervă, tot aşa trebue să ne putem citi în inimi...

„Ce vrei ?

— Aş vrea să te rog, zise tînăra femee cu un glas întrerupt, să mă laşi singură un sfert de ceas.

— Căpsa e plină de sânge, aruncă-o în foc.

— Să te las singură ?

— Da, trebue...

„Alt-fel aș muri de rușine...

„Am să sun clopoțelul când va trebui să vii.

Marco era beat de priveliștea aceleĭ

femeĭ ruşinoase cu forme virginale care în curênd erau să fie ale luĭ.

— Aĭ stărui cu cererea ta, Rozamundo, zise dênsul, chiar dacă ţi-aş spune că e singura pe care aş vrea să ţi-o refuz?

Tînĕra femee 'I apucă mâna şi o duse la buze.

— Te rog, iubitul meŭ, se rugă dênsa, îndeplineşte'mĭ cererea asta.

Atunci bărbatul rĕspunse:

— Eĭ bine, dacă nu se poate alt-fel, o să te las singură pentru un sfert de ceas, dulcea mea nevastă.

— Oh! cât îţĭ mulţumesc!

— Dar să nu uiţĭ, Rozamundo, că aştept cu o nerăbdare omoritoare semnalul care să mĕ rechieme.

Drept rĕspuns, tînĕra femee ridică ochiĭ eĭ limpezĭ în carĭ se citia o adêncă recunoştinţă.

Contele strînse încă o dată la pieptul sĕŭ pe ruşinoasa contesă.

Pe urmă se îndreptă spre uşă.

Înainte de a eşi se întoarse şi privi încă o dată pe virginala fiinţă.

Apoĭ apucă pe gang şi dispăru.

Mergênd el îşĭ zise în sine:

— Dênsa are să fie steaua care va lumina noaptea întunecoasă a vieţeĭ mele aventuroase.

„Cu dênsa voĭ gusta bucuriile liniştite ale căsniciel.

„Ingerul acela îmĭ deschide o nouă viaţă.

„Dar trebue cu orĭ-ce preţ să rup cu trecutul.

„Trebue să dispară totŭ numaĭ astfel voiŭ putea fi cu adevĕrat fericit şi voĭ putea fără teamă să urmez pe calea strălucită ce'mĭ stă deschisă dinaintea mea.

Se opri la uşa camerel în care se găsea William.

Înainte d'a intra aruncă o privire scrutătoare împrejur.

Nu era nimenĭ.

Deschise şi trecu pragul.

Înaintă încet până la pat şi se plecă asupra bolnavului.

William era încă deştept.

Credincioasa slugă zîmbi de bucurie la vederea stăpânului sĕŭ.

Marco îl întrebă:

— Cum îţĭ este, William?

Zicênd acestea, contele se aşeză pe un scaun care era lângă pat.

Bolnavul rĕspunse cu un glas stins:

— Nu tocmaĭ bine d-le conte, însă niciĭ maĭ rĕŭ de cât azĭ dimineaţă.

— Să sperăm în bine, adăogă soţul Rozamundeĭ observând cum ochiĭ oftico-sului erau afundaţĭ în orbite.

Bolnavul reluă:

— Cred că mâne la amiazĭ o să pot să mĕ scol.

— Pentru ce să te scoli? N'aĭ niciĭ o nevoe.

— Vreaŭ să mĕ duc la Berlin....

Marco îl întrerupse.

— Eştĭ nebun, băete? esclamă el să-

rînd în sus și tot-o-dată apucă mâna lui William și'l pipăi pulsul.

Și adăogă:

— Al friguri și trebue să fii cu băgare de seamă.

„Dacă al recădea, ar fi fatal!

Ofticosul însă nu părea a da multă atențiune observațiunei conteluĭ.

El reluă:

— Cu toate astea....

Insă Marco îl întrerupse iar:

— Să nu spui prostiĭ, dragă.

— Te rog, d-le conte... ascultă-mĕ puțin....

— Nu vreau să ascult nimic.

„Precum mi-a spus nevasta mea, doctorul crede că trebuie să stai cel puțin patru sĕptĕmânĭ în casă...

— Patru sĕptĕmânĭ!

— Să te îngrijeștĭ și să te cruțĭ. Nu mai ast-fel vei putea recăpăta sănătatea pe cât e posibil....

— Asta nu pot s'o fac, rĕspunse William cu hotărîre.

— Ei, și de ce?

— Trebuie să mĕ întorc cu orĭ-ce preț la Berlin.

„Trebuie!....

— Ce încăpățînare!... Insă ce trĕbă al la Berlin?

— Am de răfuit o socoteală cu cine-va....

Dênsul se încercă să se ridice în pat. Dar o tuse înăbușitoare îl sgudui trupul și'l ținu în loc.

In aceiași vreme două pete roșiĭ apărură pe obrajiĭ lui.

— Cu cine al de răfuit socoteală în oraș? întrebă contele mirat și punêndu-se iar pe scaun.

William se uită la stăpânul sĕu și rĕspunse:

— Mai mĕ întrebĭ? Nu înțelegĭ, d-le conte?

„Cu ticălosul care m'a înșelat!

— Și cine e acela?

— Chiorul! ripostă William abia respirând.

In ochiĭ lui sticloșĭ se citea o ură de nedescris.

— Ah! Chiorul!... esclamă contele scrîșnind din dinți.

D'o dată sări în sus. Era foarte agitat.

Incepu să se preumble prin cameră, scoțêud cuvinte scurte și frase întrerupte.

In prada acestei agitațiuni, dênsul nu se gândea că purtarea lui ostura pe bolnav.

In fine, acesta din urmă zise:

— Insă ce-al, d-le conte, de te vez atât de turburat?

Atunci Marco se mai potoli și se întoarse lângă pat.

Apoĭ zise:

— Da, în adevĕr Magistru e un ticălos, un trădător.

„Dar am jurat că mĕ voiŭ resbuna pe dênsul.

William puse mâna arsătoare de friguri peste a stăpânului său.

El zise:

— Nu d-ta ai să'ți resbuni, domnule conte, ci eu.

Marco se uită întrebător la credinciosul său servitor.

Cum să 'și resbune dacă nici nu se putea mișca?

Și'apoi de ce ura atât de mult pe Magistru?

Asta vroia să știe Marco.

Bolnavul reluă:

— Da, eu trebuie să mă resbun pe mișel.

„Trimițându-mă aci cu știrea falșă a arestărei d-tale, a urmărit un scop ascuns.

„Acest scop nu 'l cunosc, nu 'l bănuiesc....

„Dar trebuie să fie înșelător, rușinos în desjuns....

Aci bolnavul se opri.

Își lăsă capul de o parte și părea gata să leșine.

Pe o masă de noapte lângă pat era o sticlă de vin pe care o ordonase doctorul pentru bolnav.

Marco umplu un pahar cu acel vin și punând o mână sub capul lui William pentru a'l susține, îi turnă câte-va picături în gură. Văzând că ofticosul înghite, turnă iar până goli paharul de tot

Bolnavul deschise ochii. Băutura întăritoare dădu putere ofticosului.

Când bărbatul Rezamundei văzu că era în stare de a'l putea asculta, zise:

— Scumpul meu William, te rog să te cruți dacă nu vrei ca să se întâmple o catastrofă.

„Despre Magistru, îți explic eu care e scopul ce urmărise, făcându-te să vii la Drachemburg.

Ofticosul, cu o voce mai sigură și mai tare, zise:

— Într'adevăr aș fi curios să cunosc ceea ce se ascunde sub masca acelui trădător.

Marco reluă:

— E foarte simplu.

„El dorea să fie singur în palatul meu din Berlin.

— Cu care idee?

— Spre a 'și face mai bine spionajul pentru care a *fost* trimis de nelmpăcații dușmani ai mei.

— Ah! mișelul! exclamă ofticosul strângându'și pumnii.

„N'am să găsesc odihnă până nu'l voiu vedea lungit mort la pământ de mâna mea.

„Ori-cum îmi va fi, mâine plec la Berlin.

— De la asta te opresc eu, William... Călătoria asta ar fi moartea ta.

— Dle conte, n'am să mor de cât o dată.

— Dar trebue să trăești ca să mă servești încă, să'mi dai ocasie ca să te resplătesc într'un chip principiar.

Oficiosul clătină trist capul.

— Sînt prea bine, zise dênsul că n'o să se mai aleagă nimic din mine, d'aci înainte.

„Auzi, ascultă, aici stă vermele şi nu mĕ va slăbi de loc până nu'mi va roade plămânii de tot.

Îşi bătu cu mâna peptul care rĕsună a gol într'un chip sinistru.

— Aşa dar trebue să mor, urmă William, îndată ce vermele pe care 'l numim oftică, îşi va fi isprăvit treaba

„De ce n'aş jertfi dar câte-va zile, poate şi câte-va săptămâni pentru mulţumirea d'a fi pedepsit pe un mizerabil?

— Din punctul acesta de vedere aĭ toată dreptatea, William, zise Marco care pe când servitorul vorbia, îşi făcuse un plan drăcesc.

Se hotărî să convingă pe William de bunătatea acestui plan.

William era un cunoscĕtor primejdios al trecutului sĕu.

Chiorul de asemenea îi vĕzuse cărţile.

Dacă s'ar curăţa de amêndoĭ prin una şi aceiaşi lovitură n'ar putea de cât să câştige din asta.

William trebuia să ucidă pe Chior şi apoĭ să moară şi dênsul din causa sforţărilor, a emoţiunei

Astfel aveaŭ să se amuţească unul pe altul iar el, Marco, avea să rămână liber de duoĭ complici foarte supĕrătorĭ, fără măcar să fi întins mâna.

Ce voia el să ştie că William îl servise atâta vreme cu credinţă, că se devotase pentru el până la moarte?

Cine e atât de adênc înrĕutăţit ca Marco, acela nu se mai încrede în nimenĭ.

N'ar putea într'o zi William să vie la dênsul cu cererĭ nerușinate, ameninţându'l cu denunţarea dacă nu i le-ar împlini?

— Numaĭ de morţĭ poate fi cine-va sigur că aŭ să tacă, îşi zise Marco.

Apoĭ întorcându-se spre William îl comunică planul sĕŭ şi'l îndemnă să'l realiseze.

— Da, am să'l execut, rĕspunse oficiosul, de şi ştiŭ bine că în acelaşi timp am să pier şi eŭ.

— Dacă'l aşa am să poruncesc să fie gata pentru mâine o trăsură de călĕtorie.

— Da, da, d-le conte, şi dacă aĭ putea să'mĭ împrumuţi o armă sigură, un revolver din care să pot slobozi şase gloanţe, ţi-aş rĕmânea recunoscĕtor.

Contele dete din cap gânditor.

— Trebue s'o ei alt fel, William, zise dênsul.

„Într'o luptă cu arma o să rĕmâĭ învins de sigur.

„Chiorul e şiret, e puternic.

„E un alt mijloc de luptă pentru cei slabĭ spre a învinge şi pe cei mai tarĭ...

— Ah! înţeleg. Otrava!

— Da, otrava, zise Marco.

„De veĭ isbuti să otrăvești pe Magistru, veĭ avea mulțumirea unei răsbunări frumoase.

„Iți veĭ vedea dușmanul svârcolindu-se și sfârșindu-se jos la picioarele tale.

— Da, o să știŭ eŭ cum să'l daŭ otrava.

„Insă ce scriŭ de otravă, de unde s'o iaŭ?

— Despre asta nu te îngriji, răspunse Marco scoțênd o cutiuță din buzunar.

„Cutia asta, urmă dênsul conține două pachete de praf otrăvitor.

„Unul însă e de ajuns ca să trimită pe lumea cea-l'altă pe cel mai puternic om.

„Grija ta o să fie să găsești momentul favorabil d'a amesteca unul din aceste prafuri în băutura lui Magistru.

— O să'mĭ fie lesne să găsesc asemenea moment, zise ofticosul cu ochiĭ scânteetorĭ.

Luă cutia și o puse pe măsuța de lângă pat unde erau doctoriile.

— Și acum, d-le conte, urmă dênsul, încă un cuvênt.

— Dacă aĭ vr'o dorință, William, fă'mi-o cunoscută.

„Am să ți-o îndeplinesc cu bucurie.

— Nu maĭ am nicĭ o dorință pentru mine, zise servitorul, ci pentru altcine-va.

— Pentru cine anume?

— Pentru tînĕra d-tale nevastă, d-le conte.

— Pentru nevasta mea?

„Cum așa?

William apucă amêndouĕ mâinele stăpânului sĕŭ.

— D-le conte, zise dênsul luptându-se cu un noŭ acces de tuse, cât aĭ lipsit de la castel eŭ am stat mereŭ aci lungit în pat.

„Și într'un moment când îmĭ era maĭ rĕŭ, când credea că se lasă o grentate îngrozitoare peste pieptul meŭ și mĕ înăbușe, atunci d'o dată s'a lăsat asupra mea un înger și mi-a îndreptat perinile și mi-a răcorit fruntea și am simțit pe fața mea suflarea el dulce și atunci durerile mi s'aŭ ușurat..

„Era un înger, d-le conte, un înger în formă omenească...

„Nu e bine să'l răpească cine-va curățenia sufletului, nu e bine.

— Ești foarte emoționat, William, iți dau lacrimile.

— Da, plâng, d-le conte, șopti ofticosul cu durere, plâng viața mea perdută.

„De când am vĕzut figura îngerească a nevestei d-tale, de când 'l-am cunoscut bunătatea dumnezeească, de atunci pricep ce frumos trebue să fie ca omul să treacă prin lume bun, cinstit, ajutător. Mie nu mi-a fost dat asta și nicĭ d-tale, d-le conte.

„Și d-ta a trebuit să'ți pierzĭ în lupta vieței virtutea și curățenia sufletului.

Figura lui Marco se întunecă.

Dênsul ascultase vorbele servitorului cu un amestec de batjocură şi de supĕrare.

William continuă :

— Ţi-am dovedit oare-care credinţă, d-le conte, şi mâine o să mĕ duc să mor pentru d-ta.

„D-ta m'ai scăpat o dată de la mórte, m'ai împedicat d'a mĕ sinucide, eŭ să'mĭ daŭ acum viaţa pentru d-ta şi vom fi achitaţĭ unul către altul.

„Insă cred că am un drept, d-le conte, acela adecă d'a te ruga să renunţĭ la viaţa d-tale de până acum; retrage-te din toate acele sociĕtăţĭ secrete şi criminale.

„Fă asta dacă nu pentru d-ta, cel cel puţin pentru nevasta d-tale.

Ofticosul trebui să se îngrijească.

Prin storţările ce făcea ca să vorbească tusea 'l devenise de tot înecătoare.

— Mi-ai vorbit din inimă, William, îţi mulţumesc.

„Da şi eŭ am de gând, mĕ silesc deja de cât-va timp să mĕ desfac de legăturile rele.

„Acum mi-am ajuns scopul şi nu mai am nici o nevoie să comit fapte rele.

„Voiŭ renunţa la chipul de viaţă ce am dus până acum.

N'ai să poţĭ de vei sta aci, şopti William.

„Indupleacă pe nevasta d-tale să te urmeze în streinătate.

„Pe câtă vreme vei sta în Berlin, sabia lui Damocles va atârna asupra'ţĭ.

„Firul de pĕr se va rupe la cea mai mică atingere şi atunci sabia va cădea şi se va îngropa în ceafa d-tale.

Contele rĕspunse :

— Am să mĕ gândesc la propunerea d-tale.

„Acum ar fi bine însă să te odihneştĭ.

„Somnul o să 'ţĭ facă mult mai bine de cât doctoriile.

— Nu pot să dorm, d-nule conte, rĕspunse William.

„Mi se pare că vĕd mereŭ înainte'mĭ pe Chior şi că 'l aud rîsul batjocoritor, de demon.

— Astea sunt închipuirĭ fantastice, observă Marco.

„Incércă numaĭ să dormi şi sunt sigur că o să poţĭ.

„Te sfătuesc să mai beĭ un pahar din acest vin, vei vedea că el te va ajuta.

Aşa vorbind, bărbatul Rozamundei umplu un pahar şi 'l întinse ofticosului care 'l luă şi bĕu încetinel până 'l dete peste cap.

Pe urmă zise :

— Acum mĕ voĭ încerca să dorm.

— Noapte bună, William, zise apoĭ Marco.

— Noapte bună, d-le conte... Mâine plec la rĕsbunare şi la moarte.

Dênsul pronunţă aceste cuvinte cu un ton de tristă convingere.

— Nu la moarte, William, nu vorbi așa... zise Marco prefăcêndu-se adênc mâhnit.

„Sunt sigur că n'ai să mori. Ai să trăești ca să te bucuri de resplata credinței tale către mine.

După ce pronunță aceste vorbe, el se întoarse pentru a 'și ascunde un zîmbet batjocoritor.

Se îndreptă spre platforma scărei. Acolo aștepta.

Rozamunda nu mai dădea doritul semnal.

Patima lui Marco se urcase la cel mai înalt grad.

Fruntea'i ardea. Se simția cuprins de friguri.

Dênsul se apropiă de ușa camerei de culcare și ascultă.

Nu auzi de cât pașii ușori și măsurați ai Rozamundei care mergea încóce și încolo.

Cu neputință să ție așa mult toaleta ei de noapte! De ce atunci nu suna clopoțelul?

Marco făcu îndărăt câți-va pași. Era supărat.

Insă uitându-se o dată pe scară în jos, se dete îndărăt speriat, înăbușindu'și un țipet.

Se sprijini de balustrada scărei pentru ca să nu cadă.

Ochii lui zăriseră o apariție înfricoșătoare.

Trebui să facă apel la tot curagiul său pentru ca să mai uite o dată pe scară.

El singur nu 'și credea ochilor.

Era cu neputință ca cea-ce vedea să fie o realitate!

Era o festă a creerului său înfierbântat.

Își adună energia și privi încă o dată pe scara care avea forma spirală.

De jos în sus venea o formă cu totul albă.

Era o fată cu plete lungi, blonde închise care 'i cădeau în valuri pe umeri slăbiți.

O stofă lungă, albă îi acoperea corpul; numai brațele îi erau goale.

Privirile acestei grozave apariții erau îndreptate în sus; în ochi el se oglindea o lume întreagă de suferință și de durere.

Marco se dete îndărăt cutremurându-se.

Acum dênsul recunoscuse spectrul; știa cine se urca spre dênsul.

Era Hedwiga, nenorocita fiică a consilierului de poliție.

Era victima crimei sale.

Era nebuna pe care dênsul o pusese în acea stare prin somn hipnotic.

Dênsa se urca încet.

Nu zărise încă pe Marco.

Murmura un cântec ce resuna lugubru în vastul castel.

Marco asculta cu groază.

I se părea că ori-ce ton ce ieșea din buzele nebunei îi străpungea inima ca un pumnal.

Hedwiga cânta o baladă veche sfâşietor de melancolică.

Contele'şi zise că dacă cântecul nebunei ar fi fost auzit de Rozamunda, atunci dênsul ar fi fost perdut fără speranţă de scăpare.

Hedwiga înainta mereŭ.

Marco, nu numai că nu o putea evita, ci trebuia s'o oprească pentru ca să nu fie vĕzută de cine-va în castel, dacă era cu putinţă.

Dar el însuşi încerca o oroare nedescriptibilă apropiindu-se de acel spectru omenesc.

Insă n'avea în cotro.

Curênd, nebuna se află în faţa contelui.

Marco stete nemişcat ca înlemnit.

Dênsa aruncă o privire pe figură bărbatului.

Ochii ei aveaŭ o strălucire stranie.

Ea zise încet, cu o linişte ciudată:

— Cartea !... Dă 'mi cartea... Fie 'ţi milă... Ai milă ...

Marco era aproape de desperare. Nu cum-va nebuna'l recunoştea ?

Ar fi cu putinţă ?!

Dênsul apoi se gândi:

— Această fiinţă nemernică poate să 'mi distrugă toată fericirea.

Şi cu un aer ameninţător, zise aprópe tare:

— Acum când clădirea mea e abia gata, să sufer că cine va să 'I atace zidurile ?

„Nu, nu, asta n'are să fie ! Voiŭ apăra opera mea.

„Chiar de-aş şti că comit un omor în întâia noapte a nunţei mele !

„Prefer mai bine să pier sub ruinele edifiţiului meŭ luptându-mĕ de cât să caut scăpare în fugă.

Contele era tot-d'a-una înarmat.

In buzunarul de la pept avea un pumnal al cărui vêrf era otrăvit.

N'avea de cât să sgârie puţin braţul gol al fetei.

Intr'un minut otrava avea să fie dusă de sânge la inima ei şi avea să i-o oprească d'a mai bate.

Dênsul stătu puţin la îndoială.

Apoi zise:

— E hotărît !

Bágă mâna sub jachetă şi scóse pumnalul din teacă.

Nebuna îngenuchiase înaintea 'I şi zicea:

— Cartea ! cartea ! Am furat-o de la tatăl meŭ şi acum n'o mai am !

„Dă'mi cartea... fie'ţi milă !...

Figura contelui luă expresiunea unei furii infernale.

Scrişnind din dinţi zise:

— Mori ! Tu ai vrut asta căci până aci ai venit pentru a te da în braţele morţei !

Şi se pregăti de lovitură.

Insă braţul care era deja înălţat, recăzu încet fără a lovi pe nebună.

De ce ?

In acea clipă trecu ca un fulger o idee prin mintea lui Marco.

Se resgândi.

Ceea ce vroia să facă era un lucru necugetat.

O imprudență aduce tot-d'a-una cu sine consecințe fatale.

Horcăirea muribundei, poate chiar un țipet, n'ar fi atras oare pe Rozamunda? Sau nu se putea că un servitor să apară d'odată pe scară și să fie martor al omorului?

Una din aceste două l'ar fi compromis de sigur.

Așa se gândea Marco.

Apoi își zise:

— Nu, nu, e mai bine alt-fel... Am eu un chip mai sigur.

Și un zîmbet din acelaș care trec pe buzele demonului când pune mâna pe vr'una din victimele sale, încreți buzele lui Marco.

Povestea Drachemburgului cu Ingomar care aruncase pe Agnes de pe platforma turnului, îi arătase un alt mijloc de omor.

Contele își zicea:

— Dacă a doua zi smintita ar fi găsită jos pe pavelua curței, cu capul sfărîmat și cu membrele sfrobite, cine ar putea să bănuiască că eu sunt ucigașul? Nimeni.

Cine ar putea să presupună că eu am avut un raport oare-care cu această nebună?

Și moartea ei ar fi fost foarte lesne explicată.

Nebuna se aruncase singură jos într'un acces de mare fierbințeală.

Marco scăpa astfel pentru tot-d'a-una de prezința primejdioasă a fiicei inspectorului Scharf.

Dar pentru a atrage pe Hedwiga pe platforma turnului?

Mintea inventivă a bărbatului Rozamundei îi veni și de data asta într'ajutor.

Dênsul apucă mâna înghețată a nenorocitei.

Se plecă asupră'i și cu voce blândă'i zise în șoaptă:

— Vrei cartea?

Hedwiga se cutremură și îndreptă privirea în sus spre conte.

Cu un glas care părea că ese din fundul unei pimnițî, zise:

— Cartea zici?

— Da.

— Dacă vreaŭ cartea aceea care nu 'mi dă liniște?

„Cartea acesa care trebuie s'o readuc tatălui?

Dênsa borborosi alte cuvinte fără șir, fără înțeles.

Era vădit că ea vroia să zică alt-ceva însă nu putea să lege cuvintele ca să formeze frasele.

Contele o tîrî binișor de mână. Dênsa se ridică încet.

Un oftat lung ieși din gura ei.

Adierea care lovi drept în faţă pe conte, era rece.

El murmură :

— Da, cartea aceea... Eŭ pot să ţi-o dau....

— D ta ?... răspunse nenorocita luând d'o dată o culoare mai vină ca şi cum această ştire neaşteptată i-ar fi redat viaţa sufleţească care părea stinsă în ea cu o secundă înainte.

Dênsa urmă :

— Ah ! da'mi-o şi fă-mĕ fericită.

Inţeala cu care Hedwiga pronunţă aceste din urmă cuvinte, făcu pe Marco să se teamă că nu cum-va fata şi-ar fi redobândit minţile.

Insă o singură privire ce aruncă în ochiĭ nenorocitei, îl convinse că teama luĭ era nefundată.

Atunci dênsul zise :

— Acea carte n'o am aci la mine....

— Unde o aĭ ? întrebă nebuna cu vivacitate.

Fără a răspunde la această întrebare, Marco esclamă :

— Am să'ţi fac şi o altă propunere.

— Care ?... Vorbeşte repede.

— Vrei să tĕ duc la tatăl tĕŭ ? urmă contele.

— Da, da, la tata, borbcrosi nebuna şi în acelaş timp ochiĭ eĭ se umplură de lacrimi.

— Ei bine, vino cu mine.

El apucă iar pe nebună de mână.

Insă aceasta stătea nehotărită.

In fine ea şopti :

— Nu, nu, nu în pimniţă, nu în cosciug

„Sĕrmanul meŭ tată plânge ...

„Eŭ sunt de mult moartă şi îngropată. ...

„Pe mormêntul meŭ înfloresc viorele. Nimenĭ nu le udă de cât numai biata Hedwiga cu lacrimile eĭ.

Marco îşĭ zise în sine :

— E în stare să fleoncăească multă vreme aşa până va anai Rozamunda şi totul va fi perdut.

„Trebue deci să întrebuinţez tótă puterea spiritului meŭ pentru ca s'o mişc din loc.

Apucă cu putere amêndouĕ mâinile nebunei.

In acelaş timp privirile sale se aţintirĕ în ochiĭ eĭ.

Şi, în şoaptă dar cu voce impunĕtóre zise :

— Vino... urmează-mĕ... îţĭ poruncesc....

El ţinea mereŭ ochiĭ ficşi asupra nebunei, fără măcar să clipească.

Hipnotismul începu să'şĭ facă isprava.

Hedwiga începu să se mişte încet şi urmă pe conte, cu privirea aţintită asupra luĭ, cu mâinile întinse spre dênsul.

După câte-va minute se aflaŭ pe platforma turnului. Simţind recearea nopţeĭ, fata se deşteptă din somnul hipnotic.

— Unde mĕ aflu ?... borbcrosi dênsa. Unde e tatăl meŭ ?

Marco arătă cu degetul în gol.

Hedwiga se uită unde el arăta.

— Acolo jos e tatăl tĕŭ, şopti dênsul.

— Unde? unde?

— Nu vezi? Acolo jos... Îţi întinde braţele.

— Tată, tată! strigă nenorocita din adâncul peptului.

— Te-a auzit, urmă contele. Acum te chiamă şi dênsul.

„Auzi cum strigă: Hedwiga, copila mea, vino jos la mine!

— Viŭ îndată, tată, esclamă nenorocita suspinând şi păşind rătăcită încoace şi încolo pe platformă.

— Nu aşa, şopti Marco, vino aci la balustradă.

Hedwiga se supuse.

— Priveşte acum în jos. Vezi pe bĕtrânul tĕŭ tată?

Fiica poliţistului se plecă mult în jos tremurând de emoţiune.

— Iar te chiamă, îi şopti Marco la ureche.

„Nu 'l lăsa s'aştepte aşa mult. Săl în jos la el.

— Să sar la el?

In vorbele astea era un der neexprimabil.

Marco îşi zicea că era mai bine dacă o făcea să sară ea însăşi.

— Haide, săl! zise dênsul din noŭ cu un glas aproape de mânie, fiind că nebuna îl făcea să aştepte prea mult.

Insă Hedwiga se ţinea cu amêndouĕ mânile de balustradă şi se uita în jos înfiorându-se.

— Vino sus la mine, se rugă dênsa şi cuvintele 'l răsunară lugubru'n nópte. Vino de 'ţi ia copila şi strînge-o la peptul tĕŭ, tată, tată.

„Ascultă rugăciunea fiicei tale.

— Aşa dar nu vrei să săl de voie jos? zise Marco cu un glas înăbuşit. Ei bine, dacă 'l aşa am să întrebuinţez forţa.

Se uită încă o dată împrejur.

Nicî un martor nu era. Putea să fâptuiască omorul fără ca mai târziŭ să 'l poată acuza cine-va.

Ca o panteră ce sare asupra victimei sale, aşa se repezi dênsul la fată şi o apucă de mijloc pentru ca s'o ridice.

Insă treaba nu era aşa lesniciósă cum s'ar fi crezut.

Cu o putere de neînchipuit la dênsa, nenorocita se ţinea de balustradă.

Marco o agudui, o sucî; de prisos.

Dênsul fu cuprins de o furie nebună.

Impotrivirea asta îi mări dorinţa de omor.

— Vrei să mĕ chinuieştî vecinic, spectru al vieţei mele? zise dênsul cu un glas înăbuşit.

„Du-te jos şi sfârîmă-te.

Isbi odată tare mânile Hedwigei; nenorocita nu se mai putu ţinea.

Marco o ridică acum în sus.

In momentul acesta răsună d'odată o

lovitură în clopot şi ea fu urmată de alte un-spre zece.

Ceasornicul turnului anunţă miezul nopţii.

— La miezul nopţei se alungă spiritele, zise Marco, acum am să mă isbăvesc şi de tine, arătare a vieţei mele, pentru că nu mă mai chinuieşti.

„Este hotărît... Împlinească-se destinul tău....

Hedviga ţipă odată tare.

Marco o împingea mereu peste balustradă.

Încă un minut şi...

— Ucigaşule! se auzi d'o dată un strigăt îndărătul contelui.

Marco se trase îndărăt speriat. Scăpă pe Hedviga din braţe.

Nenorocita rămase leşinată pe platforma turnului.

Contele se uită în figura îngălbenită de moarte a Rozamundei.

— Ucigaşule! repetă tînăra femee. O-moritorule! de ce nu 'ţi isprăveşti opera sângeroasă?

— Rozamundo! tu aci! Al văzut tot?

— Tot! ştiu destul!

Contele rădică capul mânios.

Acum putea să 'l mai scape numai o obrăznicie fără exemplu.

— De ce mă urmăreşti? zise dênsul către nevasta sa.

„Nu ştiam că m'am însurat cu o spioană.

— Şi eu nu bănuiam de loc că am devenit nevasta unui ucigaş! întîmpină Rozamunda cu ameninţare şi cu hotărîre.

— A unui ucigaş?... Eu nu sunt ucigaş.

— Dar fata asta leşinată aci?

— E o nebună, zise Marco. Am o prit-o în ultimul moment când nebuna o împingea peste balustrada platformei.

— Ce minciună! esclamă tînăra contesă.

„Însă minciunile din gura ta, nu mă mai miră.

„Ştiu acum că tot ce mi-ai spus, tot e o minciună.

Nici o lacrimă nu apărea în ochii tinerei femei.

Ea vorbia soţului ei, în întâia nópte a căsniciei, cu o rêceală neînţăcată.

Se părea că în cinci minute îmbătrânise cu zece ani.

Marco află acum cu groază că nu mai avea înainte'i pe fata iubitoare, devotată, slabă, ci o femee curagioasă, hotărîtă şi adânc ofensată.

— Nu mă împinge la desperare, Rozamundo, zise el.

„Nu poţi să mă condamni fără să mă asculţi.

„Îţi jur că e o rătăcire, o neînţelegere, o coincidenţă nenorocită.

— Nu te mai obosi în căutarea de expediente, zise contesa.

„Al putut să mă înşeli pe cât timp eram legată la ochi.

„Acum vĕd limpede, cunosc drumul pe care am s'apuc.

— Şi care e acel drum? întrebă Marco batjocoritor.

— N'aĭ nicĭ un drept să 'mĭ facĭ astfel de întrebare.

„Totuşĭ am să 'ţĭ rĕspund ca să ştiĭ la ce să te aşteptĭ.

— Sunt curios să aflu...

„Vorbeşte...

Dĕnsul aţinti asupra Rozamundeĭ o privire obraznică.

Işĭ dete toată arama pe faţă.

Contesa nu 'şĭ perdu cumpĕtul; urmă cu rĕceală:

— Chiar în noaptea asta am să mĕ întorc la fratele meŭ şi am să 'l mărturisesc că am căzut victima unuĭ şarlatan...

„Dĕnsul va veni să 'ţĭ ceară socoteală miserabilul uciga\u015f!

Marco pufni de rîs.

— Să vie, rĕspunse dĕnsul.

„Am să 'l primesc cu toată cuviinţa. Insă să se păzească foarte bine ca nu cumva cadavrul luĭ să ţutrezească în pimniţa mea

— N'aĭ să 'l omorîĭ! esclamă Rozamunda.

„Dumnezeŭ nu va permite să se comită o aşa nedreptate sub cerul sĕŭ înstelat.

„Insă chiar de-aĭ isbuti să făptueştĭ crima aceasta, tot n'aĭ să triumfĭ, conte Marco.

„Imĭ rĕmâne un alt apărător al onoareĭ...

„Lordul Nelson ne va rĕsbuna!...

— Lordul Nelson! zise Marco rîzînd cu sĕlbăticie şi ochiĭ îĭ scânteiară ca aĭ unuĭ fiare.

„Vorbeştĭ de amorezatul tĕŭ, femeeĭ de amantul tĕŭ în ale cărui braţe vreĭ să te arunc\u0103ĭ acum?

Ideea că Rozamunda era acum perdută pentru el şi că dĕnsa avea să fie a lordului Nelson îl făcea pe jumĕtate nebun.

— Vorbele tale nu mĕ maĭ pot atinge, esclamă Rozamunda, fie ele de bine saŭ de rĕŭ.

„E ca şi cum n'am auzit chiar nimic din ceea ce-aĭ spus.

„Insă fiind că veni vorba de lordul Nelson îţĭ rĕspund că mĕ căesc adânc, mĕ căesc de moarte că n'am ascultat de avizurile acestuĭ om onorabil care d'atâtea orĭ a spus fratelui meŭ că eştĭ un mizerabil.

— Tacĭ, porunci Marco.

„Incă o vorbă ca asta şi soarta aceleia pe care aĭ scăpat-o de la moarte va putea fi a ta.

— Nu 'mĭ e fricĭ, rĕspunse Rozamunda.

„Poţĭ să comiţĭ şi asupră-mĭ un omor...

„Nu va fi poate cel d'întâiŭ. Cine ştie cât de lung o fi şirul faptelor pentru care meriţĭ eşafodul.

Il întoarse spatele şi păşi spre camera

turnului, de unde eşise pe plat-formă. Marco o urmă.

O sudoare rece 'I acoperea fruntea.

Nu ştia încă în ce fel să se hotărască.

Un singur lucru îl preocupa: să oprească cu ori-ce preţ pe Rozamunda d'a se întoarce la fratele său.

Înţegea apoi că nu mai era chip s'o oprească de cât cu puterea.

— Stăi! zise dênsul cu glas poruncitor când Rozamunda pusese deja mâna pe portiera care despărţia odaia turnului de plat-formă.

Rozamunda rise batjocoritor, îşi urmă drumul şi intră în cameră.

Marco i se puse atunci înainte.

— Îţi ordon să stai, zise dênsul. Fără învoirea mea n'ai să părăseşti această cameră.

— Vei putea să mă opreşti numai întrebuinţând puterea, răspunse Rozamunda.

— Şi d'aş vrea s'o întrebuinţez, cine m'ar putea opri?

— Nimeni!

„Însă dacă eu aflai că eşti un mizerabil, nu cred să fii şi mişel ca să mă ţii prizonieră.

Marco reluă fără neruşinare:

— Nu te înşela!

Rozamunda, arătându-se de astă dată foarte mirată, esclamă:

— Ce, nici de la această mişelie nu te dai îndărăt?

— Nu mă dau îndărăt de la nimic când e vorba de interesul meu.

— Doamne!.. murmură ea.

Contele urmă:

— Ascultă-mă....

Tînăra contesă privi neîncrezătóre pe bărbatul său.

Acesta din urmă reluă:

— Tu ai aruncat o privire în sufletul meu dar până acum nu i-ai cunoscut toată prăpastia.

— Cu toate astea am bănuit că se ascund lucruri grozave sub masca de onestitate care'ţi acoperă obrazul.

Marco nu bágă în seamă această întrerupere şi continuă:

— Tu nu ştii cu cine ai a face.

„Dar o să'ţi spun un lucru care are să te convingă.

— Mă aştept la o nouă laşitate.

— Fiind-că tu eşti acum în puterea mea şi n'ai să mai părăseşti vie Drachemburg....

— Asta o vom vedea! esclamă Rozamunda.

— Nu mă întrerupe căci observaţiile tale sunt de geaba.

— Bágă de seamă că nici tu nu ştii cu cine ai a face...

— Îţi spun că n'ai să ieşi vie d'aci fără învoirea mea, am vreme deci să 'ţi descoper cine sunt.

— N'am nevoe să ştiu mai mult.

— Totuşi, urmă contele cu cinism, trebue să ştii pe cine ai luat de bărbat.

— Dacă asta 'ţi face plăcere, vorbeşte.

— Eŭ sunt şeful unei bande de falşificatorĭ de banĭ, eŭ sunt acela căruĭa i se zice contele de aur.

— Ce grozăvie ! esclamă Rozamunda.

Sub grentatea sdrobitoare a acestei descoperirĭ, voinţa ei cea tare se sfărîmase.

— Am voit să'ţi spun asta, continuă Marco, pentru ca să ştiŭ d'înainte ca pe milă şi pe graţie să nu'ţi pui nădejdea, iubito.

„Aceĭ carĭ cunosc pe contele de aur, ştiŭ că mila 'i este un sentiment cu totul străin....

Dênsul vedea cu bucurie că cuvintele sale făceaŭ mare efect asupra tinereĭ luĭ soţie.

El adăogă :

— Ar fi trebuit să întrebĭ pe Olga, dênsa ţi-ar fi spus destul în privinţa asta....

Rozamunda, cuprinsă de o nespusă teroare, esclamă :

— Olga !...

„Vrea să zică şi ea e o înşelătoare mizerabilă !

„Şi ea era într'o horă cu tine !

„D-zeule ! dar ce-am făcut ca să devin aşa nenorocită ?

In nespusa ei durere, Rozamunda era răpitoare de frumuseţe.

Marco observă aceasta.

Dragostea vorbia din ochiĭ sĕĭ.

Dênsul îşĭ lăsă privirea asupra corpuluĭ ei fecioresc.

Tînĕra femee îmbrăca o haină uşoară de noapte care trăda în chip graţios formele mlădioase ale corpuluĭ.

— Nu eşti nenorocită, Rezamundo.... şopti contele, nu e nevoie să fiĭ dacă nu vreĭ.

Ea se uită la dênsul foarte mirată.

El reluă :

— Ascultă, am să'ţi spun istoria vieţeĭ mele.

„Pe urmă o să hotărăşti.

„Fericirea saŭ nenorocirea 'ţi staŭ în mâinĭ.

„ E adevĕrat, am fost un om rĕŭ ; însă nu sunt numaĭ eŭ vinovat de ceea ce am devenit.

„Am eşit de timpuriŭ din casa părintească.

„Când eram de 16 anĭ, având câţi-va talerĭ în buzunar, am părăsit pe tatăl meŭ şi m'am dus la Berlin ca să 'mĭ caut norocul.

„Eram un băiat frumos şi ambiţios.

„Privirile unei femeĭ frumoase, ale unei contese aŭ căzut asupră-mĭ şi m'aŭ atras la dênsa.

„In braţele acestei femeĭ am cunoscut întâiaşĭ dată plăcerile cele maĭ rafinate ale iubireĭ.

„Am călătorit cu dênsa în lumea mare.

„Ea mi-a arătat petrecerile aristocraţieĭ celeĭ maĭ înalte.

„M'a dus în vârtejurile Parisului, ale Londrei, ale Petersburgului ..

„Pentru ca să pot pătrunde mai lesne cu ea în cercurile mari, mi-a dat un titlu de nobleță din propria ei putere, mi-a schimbat numele de burghez în acela de baronul de Collmar.

„Într'o zi însă, eram atunci în Paris și a doua zi după o orgie spăimântătóre, însoțitoarea mea fu găsită mórtă în pat.

„Aceasta fu cea d'întâi și poate cea mai mare din nenorocirile care mă loviră fiind-că ea decise de viitorul meŭ.

„Amanta mea se otrăvise.

„Banii i se sfârșiseră. Risipele o ruinaseră.

„Fiind certată cu familia sa, dênsa nu putea să spere nici un ajutor din acea parte.

„Eŭ însăși citii mai multe scrisori în care rudele conteseĭ o reproșaŭ că conducea o viață desfrinată.

„Asta era pentru mine o lovitură fórte grea.

„Traiul alăturĭ de ea mĕ stricase. Pretențiile'mĭ eraŭ mari.

„Însă mĕ aștepta o lovitură și mai tare.

„După câte-va ceasurĭ tot otelul era în picioare.

„Se dete de cadavrul însoțitoareĭ mele.

„Un comisar de poliție, francez, intră în odaia mea și după ce'mĭ adresă două sau trei întrebărĭ, mĕ arestă.

„Nicĭ nu mĕ împotrivii.

„Eram învinovățit de omor prin otravă.

„Se spunea că 'mĭ otrăvisem amanta fiind-că mĕ săturasem de ea.

„Afară de asta, se mai spunea că o ucisesem pentru a pune mâna pe cele câte-va mii de franciĭ pe care dênsa le mai avea.

„Nu'mĭ folosi la nimic să jur că eram nevinovat.

„Imĭ staŭ în potrivă dovezile cele mai sdrobitoare.

„Din nenorocire amanta îmĭ încredințase seara înainte, portofoliul eĭ. Eŭ nebănuind nimic, îl primisesem.

„Probabil contesa făcuse aceasta cu intenția ca după moartea eĭ să am ceva ca să pot părăsi Parisul.

„Găsirea portofoliului la mine, fu lovitura de grație.

„Numaĭ atunci recunoscuĭ cât de mare fusese imprudența mea primind fatalul portofel.

„Iți jur, Rozamundo, că nu eŭ comisesem acel omor.

„Tot așa am jurat și atunci dar de prisos.

„Raporturile în care stătusem cu rĕposata împingeaŭ bănuiala asupra'mĭ.

„Pentru a'mĭ înrĕutăți poziținea, se adăogă depunerea servitorilor otelului.

„Dêuși, în vremea din urmă, auziserĭ certe dese între mine și dênsa. Limbile rele începură apoĭ să spună fel de fel de lucrurĭ în contra'mĭ.

„Erau scenele de gelozie pe care mi le făcea dênsa.

„Fui trimes înaintea juraților și fui condamnat la șapte ani de galere.

„După câte va săptămâni fuseiu dus la Toulon, cu mâinile legate la spate, în mijlocul unei cete de criminali și nenorociți.

„Aci trebuiam să lucrăm pe vasele de rĕsboiu ale Franciei, să fi fost soare arzător care ne cocea creerii saŭ să fi bicinit ploia rece și marea să se fi înfuriat așa că ne era frică la tot momentul să nu cădem în valuri.

„Pentru ca să fim pentru viață însemnați ca criminali, am fost înfierați cu un fier roșit în carnea macră, chiar a doua zi de la sosirea noastră pe galere.

„Privește aci, semnul acésta se cunóște și acum, după atâtea decenii de ani.

Cu un zîmbet amar, se desbrăcă de haină, își sumese mâneca cămășei și arătă dangava pe brațul de sus.

Rozamunda se rezimă înfiorându-se de zidul camerei turnului.

Nenorocita se măritase cu vechiul ocnaș!

— O jumĕtate de an trecu ast-fel, continuă Marco, reîmbrăcându-se, o jumĕtate de an care făcu din mine, frumos și voinic cum eram pe atunci, un adevĕrat schelet.

„Încăperile umede, hrana proastă, munca escesivă, toate astea mĕ atinseseră până la mădulă.

„Pe lângă asta mai erau apoi loviturile de biciu la cea mai mică greșală. Supraveghetorii ne băteau adesea crunt, numai așa ca să'și facă o plăcere.

„— Ia s'auzim cum ciripește pasărea noastră, ziceau dênșii și începeau să croiască pe nenorociți cu bicele plumbuite până vedeau țâșnind sângele

„De o sută de ori mi se părea mai dulce moartea de cât acea viață de infern.

„M'am hotărât să fug.

„Aproape în fie-care zi se întêmpla ca un condamnat să isbutească a'și scoate lanțurile.

„Atunci el sărla în mare.

„Insă tot-d'a-una supraveghetorul îl trimetea un glonte.

„Atunci valurile se înroșiau d'o dată și corpul nenorocitului se lăsa la fund ca să fie prada peștilor.

„Măcar că știam ce soartă îmi stătea înainte, tot eram hotărât ca să fug.

„Aveam ca tovarăși de suferință un tînĕr spițer din Marsilia care otrăvise pe patronul sĕu pentru că iubea pe tînĕra și frumoasa lui nevastă până la nebunie.

„Ne sfătuiserăm să fugim împreună

„Intr'una din zile la un semn convenit, sărirăm în mare.

„De isbuteam să ajungem la largul mărei ne consideram ca scăpați.

„Vr'unul din numeroasele vase care

treceaŭ pe acolo, ne-ar fi luat şi ne-ar fi depus pe uscat departe de Franţa.

„Ne luptarăm contra valurilor cu puterea pe care o dă disperarea.

„Indĕrul nostru anziam o gălăgie grozavă.

„Se observase fuga noastră.

„Acum ştiam ce ne aşteaptă.

„In momentul următor aveaŭ să fie puse în acţiune tunurile bastimentului şi o ploaie de granate aveaŭ să cadă asupra-ne.

„Ne sforţarăm muşchiĭ mâinilor ş. picioarelor şi înaintarăm.

„Eram mereŭ cu două braţe înaintea tovarăşului meŭ.

„El nu mĕ putea urma din causa unei răni ce avea la piciorul drept.

„Şi acum îmi pare rĕŭ de el.

„Fusese prins o dată când voia să fugă.

„Sĕrmanul !

„Il bătură crunt în chip atât de barbar în cât îl lăsară aproape mort întins pe pământ.

„Ca şi cum aceasta n'ar fi fost de ajuns, îĭ lipiră o ghiulea de fier de picior condamnându'l s'o poarte şase luni, ziua şi noaptea.

„Ghiuleana'l intrase în picior făcându'i o rană adâncă.

„Il fusese scoasă numaĭ cu câte-va zile înainte de fuga nostră.

„Dar bietul om n'avusese vreme să se vindece.

„Rana aceasta 'l pricinuia dureri teribile.

„Din motivul acesta dânsul nu mĕ putea urma.

„— Nu mĕ părăsi, se ruga el cu o voce plângĕtoare.“

„Apa sărată şi amară îĭ umplea gura şi une-ori câte un val turbat era cât p'aci să'l acopere.

„Dânsul se văita :

„— Nu maĭ pot... Puterile mĕ părăsesc... Te rog, dă 'mi ajutor alt-fel mĕ duc la fund.“

„Eŭ însu'mi aveam grijă să mĕ lupt pentru viaţa mea.

„Nu puteam să iaŭ o sarcină care ne-ar fi dus pe amêndoĭ la peire.

„Incă o dată maĭ auziĭ limpede îndĕrătu'mi numele meŭ.

„Pe urmă ori-ce agomot din juru 'mi fu acoperit de o gălăgie colosală care se ridică de pe vaporul din care fugisem.

„Fuga noastră era descoperită. Incepea vênătoarea de om.

„Primirăm d'o dată o salvă de sfărîmăturĭ de granate.

„Norocul era cu mine şi am rĕmas neatins.

„Abia avusesem vreme să mĕ afund, când auziĭ o nouă detunare.

„O nouă ploaie de glonţe ţîşiĭ pe suprafaţa apei.

„Când eram copil şi mĕ scăldam cu alţiĭ băeţi în rîuleţul ce trecea prin oraşelul meŭ natal, mĕ prindeam cu ei

că voiŭ înota donĕ minute d'a rêndul sub apă.

„Exercițiul d'atunci mi-a prins bine în împrejurarea grozavă în care mĕ aflam.

„Mai bine de donĕ minute am înotat sub apă, și fiind că 'mi întrebuințasem toate forțele de care eram capabil, străbătut o distanță bună.

„Scoțând capul din apă, aruncai o privire furișe îndĕrăt ca să zăresc pe tovarășul meŭ.

„N'am vĕzut nimic de cât valurile spumegânde.

„Insă după un minut rĕsări înainte'mi un obiect pe care îl luai drept o bârnă asupra căreia întinseiŭ mânile.

„Când am apucat obiectul constatai cu groază că nu țineam o bârnă în mână ci un corp moale, omenesc, plin de sânge.

„Era nenorocitul meŭ tovarăș.

„Un picior îi era desprins; se vedea că'i fusese rupt de o bucată de granată.

„Descoperirea asta mĕ mișcă adênc.

„Insă nu putea să mĕ opresacă d'a lupta cu ultimile forțe pentru scăparea mea.

„Insă când întorsesem capul îndĕrăt, observasem că de pe vapor fuseseră coborâte pe apă mai multe bărci ale căror echipagiĭ n'aveaŭ de sigur altă însărcinare de cât să'mi dea goană.

„Mĕ considerai ca perdut.

„Era cu neputință ca eŭ, cu brațele mele obosite deja, să înaintez mai iute de cât acele bărci mânate de câte douĕzeci de vâsle.

Contele Marco își întrerupse d'o dată povestirea, pe care o făcea cu o căldură pătimașe se uită lung la Rozamunda și 'i zise:

— Ești mișcată, Rozamundo, vĕd asta după respirarea'ți iute, după mișcările repezi ale sânului tĕŭ.

„Vrea să zică îți e milă de mine, descrierea suferințelor mele îți inspiră compătimire.

„Unde e milă este și iubire Rozamundo.

Fără să se uite la Marco, tînĕra contesă rĕspunse:

— Nu'ți face speranțe zadarnice, conte Marco.

„Nu mila ci un fior îmi scutură corpul la ideea că am devenit nevasta unuĭ om care a fost condamnat la galere, după care s'a făcut o goană ca după o fiară.

Marco atunci își muscă buzele până la sânge.

Aruncă o privire de ură asupra conteseĭ.

Pe urmă își reluă firul povestireĭ.

— Insă era ca și cum nu trebuia să mor atunci, ca și cum fusesem destinat de la naștere pentru lucruri mai însemnate.

Rozamunda, revoltată de aceste c

vinte din urmă, esclamă cu un ton de mare dispreţ :

— Zi mai bine că te simţişi atras să comiţi delicte de mare însemnătate.

Marco continuă :

— Natura însăşi îmi veni în ajutor.

„Deja eram prăpădit de oboseală, braţele abia le mai mişcam.

„Auziam distinct glasurile celor din bărci.

„Poziţia mea era desperată.

„Încă câte-va minute şi puterile m'ar fi părăsit cu totul.

„Atunci aş fi căzut în mâna duşmanilor mei sau aş fi fost prada peştilor.

„Mă chibzuiam dacă nu era mai bine să mă las în fundul mărei de cât să mai încap pe mâinile urmăritorilor.

„D'o dată se petrecu ceva care mă umplu în acelaş timp de speranţă şi de groază.

„Cerul se întunecă ca prin vrajă.

„Norî negri resăriseră de la orizon şi se alungau sălbateci pe sus.

„Curênd fulgere începură să spintece aerul perzêndu-se în apă.

Era una din acele furtuni înfricoşătóre de care coastele de sud franceze sunt adesea vizitate.

„Dacă în fie-care clipă eram ameninţat să fiu trăsnit, pe de altă parte aveam bucuria că urmăritorii mei o să fie siliţi să se întoarcă.

„Aşa s'a şi întêmplat.

„Când vêntul sufla mai îngrozitor, când fulgerele cădeau mai teribile şi când picături mari de ploaie isbeau ca nişte glónţe suprafaţa apei, atunci auzii blesteme şi înjurături în urma'mi.

„Uitându-mă îndărăt văzui bărcile întorcêndu-se.

„Curând după asta, se întêmplă un alt farmec.

„Ploaia încetă, norii se risipiră şi sórele străluci în toată splendoarea lui pe marea agitată încă.

„Ajunsesem la largul mărei.

„Insă restul de puterî mi se aleia din minut în minut.

„Regretam deja atâta silinţă pentru nimic, fiind-că tot trebuia să mor

„La aşa rezultat aş fi putut să ajung fără nici o oboseală.

„Steaua mea cea bună nu mă părăsi nici de data asta.

„D'o dată zării înainte'mi peste créstа unui val, un bastiment frumos.

„Eram aşa aproape de el în cât putui să'l disting culorile steagului.

„Care nu'mi fu bucuria recunoscând pavilionul german.

„De pe vapor fusesem zărit.

„Mi se trimise o barcă şi curênd căzui sdrobit de oboseală pe puntea vaporului.

Căpitanul veni la mine şi mă întrebă :

— Al fugit de pe galerele franceze? spune drept.

„Te întreb în interesul d-tale.

„Să n'ai nici o frică.

„Dacă te voiŭ găsi sincer, o să te ajut, alt-fel vei găsi în mine cel mai sever judecător.

„Eŭ începui să plâng și m'am aruncat la picioarele lui.

„Cu toate că mĕ încurajase să vorbesc, 'mi-era teamă că o să mĕ întindă o curs&.

„Credeam că voia să scoată o mărturisire de la mine pentru a mĕ da pe urmă pe mâna poliției.

„Ideea de a fi întors la Toulon, mĕ teroriza.

„In fine îmi zise:

„— Ridică-te!

„Mĕ supusei.

„Atunci dênsul urmă:

„— Privește-mĕ drept în ochi.

„Eŭ mĕ uitai la el și citii pe figura sa atâta loialitate în cât orĭ-ce teamă se risipi în mine.

„Dênsul reluă:

„— Acum ești dispus să'mĭ rĕspunzĭ cu sinceritate?

„— Da, rĕspunseiŭ.

„— Ești un fugitiv?

„— Da, d-le căpitan.

„— Ai scăpat din galerele franceze, nu'ĭ așa?

„— Da.

„Un zîmbet trecu prin buzele căpitanului.

„Aceasta îmi dete și mai mult curaj.

„Puteam să sper d'a nu fi dat pe mâna poliției și cine știe, poate și protejat de loialul căpitan.

„Dênsul reluă:

„— Vrei să te duc în Germania?....

„— Oh! nu, rĕspunsei, acolo aș putea fi recunoscut și mi s'ar întîmpla nenorocirĭ.

„— Ei bine, spune'mĭ cine ești și ce ai făcut, pe urmă te voĭ sfătui eŭ ce trebue să faci. Insă să nu'mĭ spuĭ minciunĭ căcĭ m'aș supăra.

„Ei pronunță aceste vorbe cu atâta bunătate în cât fui învins.

„Il povestii toată istoria fără să spun cel mai mic neadevĕr.

„De alt-fel privirea sa pătrunzĕtoare îmĭ citea par'că în inimă.

„După ce isprăvii, dênsul zise:

„— Bine, dacă'ĭ așa, te voĭ duce la Londra și te voĭ lăsa acolo. Iți voĭ da și o mică sumă de banĭ carĭ îți vor servi pentru primele trebuințele și ca să poți căuta de lucru.

„Acolo vei fi la sigur... Primești?

„— Din toată inima, esclamai.

„Il mulțumii cum se cuvenea și călĕtorii pe vaporul sĕŭ.

„Nu mai trebuie să spun că fui tratat bine și hrănit în chipul cel mai generos.

„Bunul căpitan s'a ținut de cuvênt.

„După câte-va sĕptĕmânĭ mĕ aflam în marele oraș de pe Tamisa.

„Mare fu bucuria mea când pusei piciorul pe pământul capitalei engleze.

„Vrednicul marinar îmi dase și suma făgăduită.

„Îmi rămânea numai să caut mijlocul de a trăi.

„Dar aceasta nu era prea lesne. Îți jur că m'am chinuit destul ca să găsesc o ocupație.

„Am scotocit tot orașul în toate sensurile.

„Toate au fost de prisos.

„Nu mi se oferea de cât posturi cari nu mi-ar fi dat destul ca să pot trăi cinstit.

„După câte-va săptămâni de suferinți, am căzut în societăți rele.

„Am fost condus în vizuini unde se juca cărți.

„Și, așa face tot-d'auna dracul când vrea să atragă pe cine va în partea sa și să'l piardă cu totul: am jucat și am câștigat.

„O dată lunecat pe calea jocului, nu mai putui să mă retrag.

„Curênd posedai o sumă destul de însemnată.

„Atunci putui închiria o locuință convenabil mobilată în Regent street.

„Cumpĕrai haine bune și câte-va bijuterii.

„Acum aveam de gând să părăsesc vizuinele și pe cartoforii de rând.

„Voiam să mĕ duc să joc în cluburile elegante și înalte unde e obiceiu să se pună o avere întreagă pe o carte.

„De când mĕ aflam în Londra învĕțasem să joc bine.

„Când nu mĕ ajuta norocul mĕ ajutam eŭ însu-mi.

„In clubul în care mĕ duceam de obiceiŭ venia și un tînĕr, fiul unui lord. Acesta nu mĕ întîmpina cu aceași grăbire și simpatie ca cei-l'alți.

„Păstra tot-d'auna o mare rezervă în fața mea.

„Intr'o seară când eșiam de la club, mĕ ajunse din urmă pe stradă.

„— Domnule, îmi zise dênsul, în tot cursul acestei seri ai jucat falș.

„Eŭ voiŭ să rĕspund dar dênsul îmi luă vorba din gură și urmă:

„— Am observat de mult șiretleniile pe care le întrebuințezi.

„Îți dau să'ți alegi din două lucruri unul:

„Ori părăsește mâne seară Londra ori poimâine descoper membrilor clubului societatea miserabilă în care s'aŭ aflat.

„— Voiŭ pleca din Londra, rĕspunseiŭ eŭ în aparență liniștit.

„— Cu atât mai bine pentru d-ta, zise dênsul și se duse.

„In noaptea aceea nu m'am dus acasă.

„Am vizitat mai multe taverne cu renume rĕu.

„Am găsit ce căutam.

„Firește n'aveam câtuși de puțin poftă să plec din Londra.

„Insă a doua zi seara, când fiul lor-

dului eşia de la amanta sa, sări asupră'l un necunoscut şi'i bâgă un cuţit în inimă lăsându'l mort pe loc.

Rozamunda gemu şi'şi acoperi faţa cu mâinile.

Marco se bucura de chinul ei.

Dênsul era un om curios: voia orî toată iubirea orî toată ura.

Din momentul în care nevasta lui îl despreţuia voia toată ura ei.

— Acesta a fost întâiul meu omor, continuă dênsul.

„Eu plătisem pe acel necunoscut ucigaş.

„N'am avut de loc a mă căi.

„Cele câte-va monede de aur ce 'l-am dat mi au adus foloase mari.

„Am jucat înainte la club şi pe la sfârşitul ernei posedam o avere însemnată.

„Insă nu eram mulţumit.

„Voiam să măresc acea avere.

„In scopul acesta nu m'am dat înderĕt de la nicî un mijloc.

„In cele şase luni cât am stat pe galere cu criminalii, învĕţasem o mulţime de şiretlicurî hoţeştî.

„In scoala criminală engleză am devenit tâlhar desăvârşit.

„Aproape în fie-care zi mĕ duceam în taverna în care găsisem şi plătisem pe ucigaş.

„Luasem un nume falş.

„Şiretlicul meu înăscut, propria-mî putere, hotărârea şi energia de care dădeam mereu dovezî îmî atrase stima tuturor hoţilor şi tâlharilor.

„Ei îmî cereau tot-d'a-una sfatul când aveau de întreprins ceva important.

„Imî cereau chiar participarea.

„Eu nu'l refusam nicî o dată.

„Averea mea crescu ca prin minune. Cu toate că cheltuiam în fie-care zi sume însemnate, ducênd o viaţă de prinţ, întreţinênd amante, echipagii, o droaie de servitorî şi dând banchete somptoase, totuşi dispuneam tot-d'a-una de sume însemnate pe care le depusesem la banca Angliei.

„In aceiaşi taverna făcusem cunoştinţă cu o fată pe care mi-o luasem de amantă.

„Era d'o frumuseţe ciudată.

„I se zicea Jana cea roşie.

„Părul ei era d'o culoare minunată roşie gălbue.

„Pentru un pahar de rachiu dênsa dădea o sărutare celui mai respingĕtor matroz.

„Şi totuşi era mai frumoasă de cĕt cea mai încântătoare lady care se preumblă la Hyde-Park.

„Am scos pe Jana cea roşie din noroiul în care se tăvălea.

„'I-am închiriat o locuinţă frumoasă. Ea era atât de deşteaptă în cât după trei luni avea mişcările şi vorbirea unei femei ce ar fi fost născută într un palat.

„Eŭ însu'mi eram mirat de progresele inteligentei femei.

„Insă nu de geaba'i dădusem această creştere aristocratică... dar aceasta o să 'ţi spun mai departe.

„După cum ţi-am spus, afacerile mele la Londra, mergeaŭ strună.

„Mulţumită poziţiei mele înalte, pe care mi-o făcusem, eŭ lucram cu toată siguranţa.

„Insă pe lumea asta toate trebuie să sfârşească.

„Într'o zi veni Janei pofta de călătorie.

„Faptele mele începeaŭ să ridice sgomot în oraş.

„Ziarele vorbiaŭ mereŭ de tainicul autor al mai multor furturi, pe care poliţia nu isbutia să pună mână, cu toată silinţa ce'şi dădea.

„Chiar la cluburi pe care le frecventam se vorbia de ingeniosul şi îndrăsneţul făptaş ca de o raritate.

„Acest renume, cum se poate lesne închipui, în loc de a mă măguli, mă îngrija.

„Hotărîi să rup cu această viaţă care, de şi era foarte productivă, era şi fórte periculoasă.

„Primii propunerea roşcatei amantei mele şi mă învoii la călătorie.

„Am plecat.

„Nu fără părere de rĕŭ am părăsit pe sgîrcita Tamisei care mă găsduise cu atâta generositate.

„Voiajul nostru fu lung şi plin de aventure.

„Am străbătut cele mai poetice ţĕri, Helveţia, Italia, Spania.

„Cu toate că tovarăşa mea eşise dintr'o familie săracă de lucrători, era destul de instruită şi nu indiferentă frumuseţei naturei şi amintirilor istorice.

„Cu ea petreceam de minune.

„Pe urmă părăsirăm Europa şi ne duserăm să visităm Egiptul.

„Călătoriile astea mi-aŭ lăsat amintiri plăcute.

„Insă escursiunile şi petrecerile costaŭ foarte scump.

„Societatea pe care o frecventam era costisitoare.

„Capitalul de care dispuneam era mare dar m'aş fi ruinat dacă nu mĕ gândeam să astup golurile pe care viaţa prinţiară ce duceam le făcea în averea mea.

Rozamunda esclamă:

— Mĕ aştept la povestirea unei serii de delicte.

Marco, după cum am deja spus mai sus, nu se mai supăra de injuriile pe care i le adresa tînĕra contesă.

Dĕnsul rĕspunse liniştit:

— Nu e vorba aci de delicte ci numai de interese financiare.

„Urmez...

„Prin contactul cu lumea bună, Jana se perfecţionase.

„Nu numai că se făcea din ce în ce mai frumoasă, dar era şi genială.

„Acea creatură părea a fi născută ca să fie tovarăşa mea.

„Mulţi oameni distinşi, bogaţi erau atraşi de privirile ei focoase.

„Se amorezau la nebunie după dênsa şi îşi dădeau chiar viaţa pentru a o poseda ...

Rozamunda îşi acoperi faţa cu amêndouă mâinile.

Şi murmură :

— D-zeule ! ce mai trebuie să ascult de la acest om care mi-e bărbat !

Contele simţia o plăcere amară să chinuiască pe inocenta fiinţă care n'avea pentru el de cât dispreţ.

Biata femee adăogă :

— Urmează....

„Trebuie, ca Christos, să ajung până la vêrful Golgothei.

Nenorocita îndreptă privirile spre cer ca şi cum cerea puterea de a suporta atâtea suferinţi.

Marco reluă :

— Te emoţionezi pentru lucruri de nimic.

„Eşti prea simţitoare...

Drept rĕspuns, Rozamunda aruncă la el o privire de dispreţ suprem şi de ură atât de adêncă de care numai femeea e capabilă.

Obrăsnicia nerușinatului bărbat se potoli şi dênsul îşi îndreptă ochii în altă parte.

El urmă :

— Am întrebuinţat pentru asta un sistem pe cât de vechiŭ pe atât de bun şi care mi-a adus foloase minunate.

„De alt-fel poţi judeca tu însăţi după povestirea mea.

„Iată cum se petreceau lucrurile :

„Jana, din ochii ei de foc, trimitea săgeţi veninate acelora carî păreau a se interesa de ea.

„Şireata femee ştia şi să'i încurajeze sub aparenţele unei pudoare divine ce o făcea şi mai atrăgĕtoare

„Când ocasia era favorabilă, ea dădea câte o strîngere de mână amorezatului ales mai din nainte şi destinat să cadă în cursa noastră.

„Când nenorocitul isbutia să atingă mâna acelei femei, era ca fermecat.

„Orî-cât ar fi făcut, nu o mai putea uita.

„Cât petreceam eŭ vĕzênd porumbeii sburând în jurul ei.

„Cum se topeau la focul ochilor drăcoaicei fiinţe.

„Dênşii căutaŭ să se împrietenéscă cu mine ca să se poată apropia mai des de zina vieţei lor.

„Unii, aceştia erau cei mai tinerî, petreceau nopţi întregi plimbându-se de colo până colo sub balconul locuinţei noastre cântând cântece de dragoste.

„Când primiam pe cine va la mine, găseam tot-d'a-una chipul d'a lăsa vr'o secundă pe roşcată singură cu vizitatorul.

„Atâta ajungea spre a face din el

o victimă care la vreme avea să cearâ amorul seducătoarei femei.

„Firește că eŭ o recomandasem tuturor ca pe soția mea.

„Și'mĭ impuneam datoria d'a o trata ca pe femeea mea adevĕrată.

„Afara de asta mai spuneam cunoscuților că era femeea cea mai credincioasă și vrednică de stimă.

„Ast-fel era decĭ firească conduita mea către dênsa acordându-i o óre-care libertate.

„Nu trebuie să mai spun că ea știa să scape aparențele.

„Când gâsca de jumulit ajunsese până acolo în cât nu visa zi și noapte de cât de frumoasa roșcată, atunci începeaŭ să se miște firele care făceaŭ pe păpușa să'și joace rolul.

„Jana, lăsându-se să fie învinsă de stăruințele amorezatului, începea să se arate mai slabă.

„Atunci dênsul se înfierbânta și mai mult, făcêndu-se mai îndrăsneț.

„Scria un bilet pe care isbutea după o infinitate de greutăți «ă'l facă să parvină în mânile ei.

„Saŭ profitând de puțina libertate ce concedeam presupusei nevestei mele, o înduplecа.

„Atunci ea, rușinoasă, îl dădea o întâlnire pe care el o primea cu o nespusă fericire.

„Eŭ citiam în ochiĭ lui, cu o singură privire, ceea ce se petrecea.

„Bucuria ce cuprindea pe acest bărbat era atât de mare, atât de nebună în cât sĕrmanul om părea că 'și perde mințile, arătându-se foarte generos și extra-ordinar de curajos.

„Voia să arate divineĭ creaturĭ a cărei inimă el credea că o posedă, că era vrednic de favoarea ei.

„Noĭ rideam de ne crăpa pântecele, pe socoteala fericitului amant.

„Întâlnirile aveaŭ loc într'un pavilion din grădina casei ce ocupăm într'o mahala depărtată.

„Ora întâlnireĭ era între unu și două ceasurĭ.

„Eŭ mĕ ascundeam într'un tufiș.

„Vedeam pe amantul furișându-se sub pomĭ, unde razele lunei nu puteaŭ pătrunde.

„El se apropia bănuitor de pavilion, oprindu-se la fie-care pas și uitându-se jur împrejur.

„In fine sosia la paradisul dorit.

„Intra.

„Dar Jana nu era încă acolo.

„După câte-va secunde, se desfipia o umbră albă din fundul grădineĭ.

„Tot așa de prudentă, ea se apropia de locul întâlnireĭ.

„Când în sfârșit eraŭ amêndoĭ în pavilion, se desfășura o scenă de amor foarte interesantă.

„— Ingerul nopțeĭ, zicea dênsul, cât mĕ facĭ fericit prin prezința ta aci lângă mine.

„Ea se arĕta rezervată.

„In cele din urmă bărbatul, esclama cu foc :

— „Oh ! varsă o picătură de miere în amarul vieţei mele !

„Lasă-mĕ să'mi rĕcoresc buzele depunênd o sărutare pe buzele tale !

„Stinge focul d'amor care mĕ arde !

„Oh ! Jana, dacă mĕ iubeşti, dacă simţi milă de mine... fii a mea !... fii a mea !...

„Când credeam că Jana se afla în braţele adoratorului ei, dădeam năvală înăuntru.

„Rĕmâneam indignat, desperat de mórte, la uşă, cu mâinile încrucişate.

„— Ce vrea să zică asta, femee mizerabilă ? strigam eŭ.

„Şi întorcêndu-mĕ către amorezat, îl ziceam luându-mĕ cu mânile de pĕr :

„— Şi d-ta, d nule, care te credeam prietenul meŭ....

„Dênşii se despărţiaŭ unul de altul, plecând privirile la pĕmênt.

Rozamunda întrerupse :

— Dar există femei atât de nerușinate care să partecipe la o comedie așa de înjositoare ?

Marco rĕspunse :

— Sunt....

„Şi 'ţi asigur că roşcata mea era o adevĕrată actriţă.

„O regină surprinsă cu amantul ei în alcovă, n'ar fi avut o figură mai mărească.

„Sînul ei abundent, se lăsa şi se înălţa convulsiv sub impulsul emoţiunei sorobitoarei.

„Şi eŭ îmi jucam minunat de bine rolul de bărbat ofensat în afecţiunea lui cea mai sfântă.

„Se petrecea atunci o violentă scenă de gelozie.

„Uitându mĕ către femee esclamam :

„— Tu m'ai trădat... tu, pe care te iubeam mai mult de cât viaţa !

„Ce mai va fi de mine ?

„Am ajuns o fiinţă nemernică !

„Am să mĕ rătăcesc prin lume căutând uitare ...

„Dar nicăerĭ nu voĭ putea găsi pace. Spectrul imagineĭ tale pe care eŭ o adoraĭ, mĕ va persecuta....

„Şi eŭ te credeam un înger...

„Alăturĭ de tine mĕ simţiam tare de aş fi desfidat universul întreg !

„O desperare spăimêntătoare mĕ cuprindea.

„Femeea se lăsa în genuchĭ şi jura pe sufletul mameĭ sale că era inocentă, că nu mĕ trădase.

„Individul mişcat de desperarea mea, mĕ asigura că n'ajunserĕ treburile până acolo în cât să mĕ desperez atâta.

„Imĭ jura că o simpatie mare către nevasta mea îl atrăsese acolo dar că n'avea de gând să'mĭ facă o insultă așa gravă.

„Totuşĭ eŭ scoteam un revolver din buzunar.

„Mĕ prefăceam că vream să'l împuşc şi pe urmă să mĕ sinucid.

„Atunci amorezatul striga speriat:

„— D-nule, linişteşte-te, te asigur că n'a fost nimic.

„— Nu, nu, nu minţi strigam eŭ, ştiŭ tot, am aflat tot.

„Gândeşte-te mai bine cum să'ţi ispăseşti păcatul.

„— D-zeule, sunt gata să fac ori-ce cu plăcere, zicea gâsca de jumulit.

„— Eĭ bine, dacă 'l aşa, îţi dăruesc viaţa cu condiţie să aduci o jertfă în onoarea lui D-zeŭ,

„Comuna Loretto voea de multă vreme să ridice o biserică, însă 'l e cu neputinţă lipsindu'l mijloacele.

„Dă-mi trei-zeci de mii de franci pentru acei braví oameni din Loretto şi du-te cu D-zeŭ.

„Insă să cauţi să nu te mai întâlneşti nici o dată cu mine saŭ cu nevasta mea.

„Gâsca se executa cu bucurie îmĭ dădea banii şi nu e nevoie să'ţi spun, cred, că comuna Loretto nu are încă nici o biserică, dacă nu cum-va o fi avut-o de mai nainte.

— Ce grozăvie! esclamă Rozamunda. Nu simţi de loc că te doboară ruşinea unor aşa mărturisiri?

Marco dete din umerĭ.

— Ţi-am spus de la început zise dĕnsul, că am să mĕ fac întru totul cunoscut ţie.

„Mĕ spovedesc ţie aşa cum nu s'a spovedit nici un om pe lumea asta.

„De alt-fel tu mai cu seamă ai dreptul să afli tot de la bărbatul tĕŭ.

„Aproape doŭĭ anĭ am trăit cu Jana cea roşcată, până ne-am dus la Paris.

„Aci am intrat d'o dată în societăţile cele mai distinse.

„Firesce că intenţia noastră era să ne urmăm înainte meseria, să atragem în cursă pe tinerii nobili bogaţi.

„Chiar în săptămâna sosirel noastre în Paris, Jana a făcut cunoştinţă prin mine cu un tînĕr viconte.

„El era un tînĕr frumos înfocat, care avea mare trecere pe lângă femeĭ.

„De Jana însă se amorezase serios.

„Se prăpădea după dĕnsa.

„Ĭ trimetea fierĭ şi diamante.

„Incet, încet eŭ şi Jana pregăteam întâlnirea obicinuită în care înfocatul amorezat avea să fie jumulit.

„Casa pe care o închiriasem încă avea un pavilion.

„Acolo trebuia să fie întâlnirea.

„In seara hotărîtă m'am ascuns după nişte copacĭ şi curênd mĕ înveselil vĕzênd pasĕrea intrând în *colivie*.

„Am aşteptat câte-va minute şi am dat năvală în pavilion.

„Vicontele stătea gingaş alăturea de amanta mea.

„Dĕnsa 'şi rezemase capul de pieptul lui şi'l privea cu nişte ochĭ plinĭ de dorinţi şi de iubire.

„Mărturisesc că femeea aceea ar fi putut să lupte cu cea d'intâiŭ tragediană din Paris pentru câştigarea cununei şi totuşi îi era dat să rămână o comediană de frunte.

„Insă în clipa în care deschideam gura ca să cer vicontelui obicinuita socoteală de crima ce făptuise, Jana se aculă şi veni drept la mine.

„— Nici un cuvênt, îmi zise dênsa, chiar acum m'am logodit cu vicontele şi peste câte-va săptămâni voiŭ fi nevasta lui.

„Mă uitai înlemnit la dênsa.

„Din atâtea înşelăciuni eşise aşa dar ceva serios.

„— Crezi poate în momentul acesta, urmă Jana cu receală, că ai să mă poţi sili să rămân cu tine?

„Te înşeli amar scumpul meŭ.

„Azi dimineaţă am trimis o scrisoare poliţiei şi de nu voi pleca chiar în seara asta din Paris, mâine dimineaţă ai să fii arestat.

„Imi întinse copia scrisorei pe care o trimesese poliţiei.

„Se zicea acolo că un fugit de pe galere se află în Paris şi că amănuntele se vor da în cutare loc.

„Nu'mi rămânea alt-ceva de cât să mă supun soartei.

„Am plecat chiar în seara acea din Paris cu foarte puţinŭ banŭ.

„Averea mea era în mâna Janei; dênsa nu voi să'mi dea nimic.

„Am venit în Germania, la Berlin.

„N'a trecut mult şi m'am pus în legătură cu toţi criminalii Prusiei.

„S'aŭ comis pe vremea aceea o mulţime de spargeri, toate sub conducerea mea.

„Când am simţit pământul ferbinte de tot sub picioarele mele, am fugit la America.

„Un an întreg am rătăcit printre ruinele de aur ale Californiei.

„Insă n'avui de loc noroc.

„Săpam şi curăţam de dimineaţă până seara şi ceea ce câştigam d'abia 'mi ajungea pentru traiŭ.

„D'o dată se răspândi svonul printre mineri că la Minesota s'aŭ descoperit câmpii de diamante.

„Insă fiind-că districtul în care se aflaŭ acele câmpii era în stăpânirea indienilor Sioux, cei mai cruzi între triburile americane de Piei-Roşii, mineri n'aveaŭ de loc poftă să porneaască spre acele locuri de îmbogăţire.

„Sălbaticii puteaŭ să-i atace într'o noapte şi să le ia pielea capului.

„Eŭ însă nu mă speriai de aşa ceva.

„Eram hotărât să plec la câmpiile de diamant.

„Insă nu singur.

„Imi trebuiaŭ tovarăşi.

„Isbutii să hotărăsc pe doi mineri să mă însoţească.

„Kaspar Strumpf ast fel se numea

mul, era un german născut în Turingişi; avea o putere de uriaş, de şi cam mărginit la minte.

„El putea să ne fie de mare folos la săparea pământului.

„Ce l'alt se numea O'Dony, un perdevară din Irlanda în care nu prea aveam încredere dar care se arătase în tot-d'auna în certele dintre mineri. curagios şi hotărît.

„Ne luarăm uneltele necesare, merinde pentru vr'o patru săptămâni şi plecarăm.

„Opt zile înşir am mers prin pădurî neumblate.

„Nu ne-am întâlnit cu nicî o fiinţă omenească şi n'am dat măcar nicî peste un vênat care să ne procure plăcerea unî prânz cu carne proaspătă.

„Trebuirăm să ne mulţumim cu carnea sărată de bivol cu pesmeţi şi cu câte o înghiţitură de rachiu.

„Totuşi eram veseli.

„Ne gândeam la bogăţiile pe care eram să le scoatem din pământ.

„Asta ne dădea mare curaj.

„Mai cu seamă Kaspar Strumpf îşi făcea o mulţime de visurî asupra fericirei lui viitoare. Ne spunea mereu că îndată ce va strânge zece mii de dolarî în diamante, nicî o putere omenească nu'l va putea să îl mai ţină în America.

„Avea să se întoarcă în Germania unde îl aştepta cu nerăbdare într'un colţ turingian, o fată cu plete blonde, cu ochî albaştri.

„Ajungênd în Minesota, ne apucarăm de lucru.

„Intro văgăună sălbatecă am dat peste o movilă şi într'o singură zi ne-am săpat acolo o vizuină drept casă, spre a a ne putea adăposti la vreme rea şi în caz de atacurî.

Soarele care răsărea acolo de d'asupra unul munte uriaş, ne găsia tot-d'auna la muncă.

„Adesea continuam lucrul şi noaptea la lumina faclei.

Însă trecuseră zece zile fără să găsim în pământ cel mai mic lucru de preţ.

„Deveniam din ce în ce mai tăcuţi. Desamăgirea şi pe urmă un început de disperare se zugrăviau pe feţele noastre. Vremea fusese frumoasă până atunci.

„D'o dată însă cerul se acoperi peste tot de norî negri şi începu o ploaie aşa grozavă în cât nu îndrăzneam să eşim din vizuină.

„Ploia asta ţinu patru zile în cursul cărora ne-am mâncat unghiile.

„In sfârşit încetă şi puturăm să ne reapucăm de lucru.

„Când am eşit afară din vizuină, am văzut o mare schimbare pe câmp.

„Ploaia luase pământul de d'asupra şi'l dusese departe.

„Călcam acuma pe un strat care mai nainte ne fusese ascuns.

„Am apucat casmalele de coadă și am început să să săpăm.

„N'a trecut mult timp și eŭ găsii câte-va diamante mici având fie-care cam o valoarea de cinci lire sterline.

„Irlandezul O'Dony dete și el peste un mic deposit de diamante; sĕrmanul turingean rĕmase pentru ziua aceea cu buzele umflate.

„Când ne-am deșteptat a doua zi vĕzui lângă mine în vizuină numai pe irlandez.

„Kaspar Strumpf nu era acolo.

„In primul moment crezurăm că numitul ne-a furat diamantele și a fugit.

„Insă curênd ne convinserăm că bănuelile astea eraŭ cu totul nefondate.

„Diamantele noastre eraŭ în locul unde le îngropaserăm.

„Când eșirăm în câmp auzirăm o esclamare de bucurie.

„Kaspar venia fuga spre noi bătând în palme.

„Faţa 'I era de tot veselă.

„Scoase și ne arătă un diamant de o mărime extraordinară care la razele sórelui scânteia ca un foc fluid.

„— Vedeţi voi băeţi, strigă Kaspar, asta e rĕsplata celor harnici!

„Pe când voi dormiaţi, eŭ am lucrat la lumina faclei și nu e nici o jumĕtate de ceas de când mi-a căzut în mână acest mic odor.

„De la întêia privire recunoscui că acel diamant făcea o avere.

„Ori-ce bijutier din New-York ar fi dat pentru el cel puţin 20 de mii de dolari.

„In ziua aceea n'am lucrat nici unul.

Eŭ și irlandezul perdurserăm pofta d'a mai săpa.

„Ne ziceam că fericirea peste care dăduse Kaspar n'o să se repete.

„Turingianul ne declară că a doua zi avea să pornească spre coastă, să prefacă în vr'un oraș diamantul în bani și apoi să se întoarcă în patria germană.

„Fiind-că trebuia să plece de noapte s'a culcat fearte de timpuriŭ.

„Irlandezul însă și eŭ stăteam pe o peatră la gura vizuinei adânciţi în gânduri triste.

„Trăgeam din pipe în tăcere.

„Trecu cât-va timp așa fără să deschidă gura vr'unul din noi doi, ca să facă vr'o reflecție asupra fericirei ce dăduse peste Strumpf.

„Insă amêndoi nu ne gândeam de cât la diamantul cel frumos.

„Ne uitam în direcţii deosebite, privirile noastre nu se puteaŭ întâlni și cu toate astea fie-care din noi știa ce cugetă cel-l'alt, ce se petrece în sufletul lui.

„D'o dată irlandezul se sculă, veni înaintea mea și privindu-mĕ cu ochii încruntaţi, mĕ întrebă în șoptă:

„— Când? acum ori mai târziŭ?

„Rĕspunde-mi, că arz de nerăbdare.

Ajutoarele călăului trasează pe Şchiopă la bătae

„— Chiar acum, îl *rĕspunseiŭ* tot în şoaptă.

„Somnul d'întâiŭ este greŭ.

„— Cu revolverul saŭ cu cuţitul? mĕ întrebă din noŭ.

„— Un glonte e mai sigur.

„Ne strecurarăm amêndoŭ în vizuină şi ne apropiarăm încetişor de turingian.

„— Nu cu revolverul, îmi şopti irlandezul.

„Glonțele ar putea să dea greș. Am avea o luptă de prisos. Lasă să fac ce știu.

„Își scoase cuțitul de la brâu cu un gest energic.

„Ca să spun adevĕrul, mi a fost frică și mie în momentul acela.

„Se citia pe figura lui o hotărîre sĕlbatecă.

„El era unul din acel bărbați sânguinari carĭ ajung eroĭ într'o bătalie și carĭ prin curaj și temeritate, scapă une-orĭ un regiment întreg isbutind într'o faptă de valoare creznță mai nainte cu neputință.

„Dĕnsul se îngenuchiă lângă adormit.

„Se uită la mine în chip întrebător. Insă eŭ nu spusei nimic și'l lăsaĭ să facă ce vrea.

„Aveam proiectul meŭ.

„Mĕ retrasei și mĕ ascunsei cum putuĭ mai bine.

„Ținând mâna în buzunarul de la piept, trăsei, fără a face cel maĭ mic sgomot, piedica revolverului.

„O'Dony șoptĭ:

„— Ține'l de picior.

„Eŭ, care eram la spatele sale, mĕ apropiaĭ de adormit.

„Tovarășul meŭ adăogă:

„— Dacă nu va face nicĭ o mișcare pot să'l taiŭ berigata dintr'o dată. Alt-fel va fi mai rĕŭ pentru el, tot are să móră din mâna mea.

„Interesul e interes ...

„In momentul acela Kaspar Strumpf zîmbia fericit în vis.

„Dĕnsul trebue să fi visat atunci de patria germană și de fata sa cea balană.

„Cine știe ce de tablouri de fericire se desfășura înaintea ochilor minței sale înfierbântate...

„D'o dată irlandezul se repezi asupra'i.

„Un cuțit mare strălucia în mâna lui.

„O'Dony ținu cu mâna stângă capul victimei îndărăt și îi dete iute ca fulger o lovitură grozavă.

„Adormitul scoase un gemet înăbușit. Capul îi era aproape deslipit de trup și îi căzu de o parte.

„Un val de sânge gros, isbi pe irlandez în față.

„Scoase o înjurătură la adresa omorîtului.

„Pe urmă își duse mânile la față fiind-că era aproape orbit.

„Eŭ mĕ ridicaĭ iute în picioare.

„Mai înainte că ucigașul să aibă vreme să se scoale de lângă victima sa, o pocnitură răsună îndărătu 'i și un glonte îi intră în cap d'asupra cefeĭ.

„Glontele pornise din revolverul meŭ.

„Pe când O'Dony se freca pe obraz cu mâinile pentru a 'și șterge sângele, eŭ scosesem repede arma, apropiaĭ țéva de capul sĕŭ și trăsei.

„Dĕnsul căzu pe spate.

„Ochiĭ lui, peste care începuse a se

lăsa ceaţa morţei, mĕ priviră cu o furie de spaimă.

„De două ori se încercă irlandezul să se scoale de jos.

„De-ar fi isbutit, de sigur că aşa murind cum era m'ar fi strîns de gât.

„Insă dă amêndouĕ datele el recăzu fără putere.

„Incepu să se abată convulsiv. Agonia fu scurtă.

„Peste câte-va secunde nu se mai mişcă.

„Era cadavru.

„O tăcere adêncă domni atunci în vizuină.

„In sfârşit eram liber. Mĕ scăpasem de amêndoi tovarăşii mei.

„Am grămădit lemne uscate peste cadavre şi le-am dat foc.

„Pe urmă am plecat şi am ajuns cu fericire la New-York.

„După chipul în care se ţineau bijuteriĭ de mine când le-am arătat diamantul, am cunoscut că peatra trebuia să aibă o valoare foarte mare.

„Cu adevĕrat mi s'a plătit pe ea 40 de mii de dolari, adecă 200 de mii de franci.

„Şi încă pe preţul acesta o dădusem prea ieftin fiind-că după trei zile bijutierul o vêndu împĕratului Brasiliei care şi-o puse în coroană.

LXXXVII

Continuarea mărturisirei.

Marco îşi urmă povestirea.

— Cu cel d'întêiŭ vapor am plecat spre Europa.

„Intâmplarea a făcut să cunosc, în Berlin, o fată al cărei talent musical începea atunci să fie apreţiat de toată lumea înaltă.

„Dênsa se numea Tereza Bonti şi i se mai zicea şi zîna vioarei.

„'I am căştigat iubirea şi am luat'o de nevastă.

„Nu doar că o iubeam ci voiam să'mi fac din ea un isvor nesecat de bani.

„Mi-a dat o copilă.

„Am dus'o din oraş în oraş, din ţară în ţară, şi trebuia să cânte, mereŭ să cânte, până ce braţul 'i-a obosit de tot şi n'a mai putut să'i mişte.

„De atunci 'i-a mers tot rĕŭ fiind-că puterile i se sleiseră.

„M'a blestemat pe patul de moarte.

„Eŭ însă 'i-am rîs în nas, de oare-ce doctorul îmi spusese că dênsa o să móră în cursul nopţei.

„Ce'mi pasă de blestemul ei de vreme ce nu'l auzise nimeni?

„Aşa e tot-d'auna.

„Numai cei carî rĕmân în viaţă aŭ dreptate.

— Nenorocita! zise Rozamunda, ce va fi devenit copila ei?

Marco se cutremură.

Cuvintele Rozamundei îl aminteau că copila Terezei, că fiica sa Anita se afla în apropierea sa.

— Am dat copila pe mâini streine, urmă Marco.

„Iar eŭ curênd am uitat pe zîna visurei într'un alt amor.

„Cunoscui o fată nobilă însă săracă. Pentru întêia oară în viața mea iubirea fu adevĕrată, serioasă, adêncă.

„Am hotărît pe *fată să fugă cu mine* după ce o sedusesem și o încurcasem în ițe tari de amor.

„Străbăturăm țĕrile fără scop, fără țintă.

„Une-ori dădeam pe Cristina ca soața mea, alte ori ca sora mea, după împrejurări.

„Într'o zi am ajuns la curtea unui prinț mic german.

„Puternicul ministru al prințului,— Grimm era numele lui — se amorează la nebunie de pretinsa mea soră, de și dênsul era însurat și trăia fericit cu nevasta și copiii.

„Atunci am început un joc interesant de intrigi.

„Am favorisat patima ministrului, Cristina 'l înfășura mereŭ cu legături amoroase.

„Nădăjduiam că prin el o să ajungem a domni peste principat.

„Curênd observai însă că mĕ aștepta aceiași soartă pe care o avusesem o dată cu Jana Roșcata.

„Ambițiunea femeilor nu se poate mĕsura.

„Cristina voia să fie nu numai amanta ministrului ci și soția lui.

„De și dênsa mĕ iubia, de și nu putea să trăiască fără mine, totuși lucra astfel în cât să facă pe ministru a se despărți de soția sa și pe urmă a lua locul nevestei alungate.

„Însă dênsa nu era destul de șireată și discretă.

„S'a trădat într'un chip prostesc și eŭ m'am hotărât atunci să lucrez în contra planului ei.

„Am trimis o scrisoare anonimă d-nei de Grimm, soția înșelată a ministrului. Îi descoperiam amorul criminal al bărbatului sĕŭ și o invitam la întâlnire în casa mea de țară pentru ca să'i dau amănunte.

„Dênsa a venit.

„'I-am spus tot ce știam de bărbatul ei și de pretinsa mea soră, dându'i atâtea date precise în cât nu putea să'i mai rĕmână nici o îndoială.

„Mândra femee a căzut sdrobită înaintea mea; dênsa și-ar fi pus capul pentru credința bărbatului sĕŭ.

„Credeam că o să se întoarcă acasă, să se arunce la picioarele bărbatului sĕŭ și să'l întoarcă la datoriile lui prin lacrimi și rugămințĭ.

„Relațiile între Cristina și ministra ar fi fost deranjate.

„Planurile ambiţioase ale amantei mele ar fi fost nimicite în germene.

„Insă aşa n'avea să fie.

„Mă înşelasem.

„Socoteala'mi fusese bună dar nu mă gândisem că aveam a face cu o inimă de femee cum rar se găseşte.

„Dênsa era una din acele fiinţe care, o dată rănite în amorul lor propriu, nu se mai pot vindeca.

„Această descoperire fu fatală pentru dênsa.

„Nevasta ministrului n'a mai intrat vie în palatul soţului sĕu.

„Pe drum o lovi aplopleria.

„Căzu jos şi nu se mai sculă.

„Era moartă.

„Fără voie favorizasem proiectele amantei mele.

„Acum ministrul era vĕduv.

„Nimic nu'l mai împiedeca d'a lua pe Cristina de nevastă şi să realizeze astfel visul sĕu cel mai scump.

„Asta s'a şi întêmplat şi s'a întêmplat contra voinţei mele.

„Dar a trebuit să mă supun, n'aveam ce face.

„Era un lucru pe care nu 'l puteam evita pe vremea d'atunci fiind-că nu eram puternic şi destoinic cum sunt acum.

Şi Marco zîmbi ironic.

Rozamunda zise:

— Ştiu ce înseamnă zîmbetul tĕu dar vom vedea la urmă cine o să iasă victorios.

Marco rîse cu sgomot.

El zise:

— Oare ai pretenţia de a te măsura cu mine?

— Nu spun nimic, răspunse nenorocita contesă.

„Urmează, te rog.

Contele se înclină şi zise:

— Sunt cu totul la ordinile tale şi urmez.

„Lucrul pe care nu 'l puteam evita era acesta:

„Cristina mă ameninţa cu destăinuirile dacă'i voiu pune piedici.

„Insă am jurat să mă răsbun şi vei vedea dacă mi-am ţinut de jurământ.

„Când am luat rĕmas bun de la Cristina, i-am zis:

„— Du-te, femee trădătoare!

„Fii nevasta omului pe care nu'l iubeşti.

„Pe ministrul Grimm îl iei numai ca să'ţi satisfaci ambiţia şi poftele de strălucire şi de bogăţie.

„Insă să nu crezi că ai să fii fericită!

„Nu!

„Până voiu trăi eu, ai să te căieşti amar de trădarea ta de azi!

„Iţi jur că, dacă mă voiu întoarce peste o jumĕtate de an şi te voiu vesti pe ascuns că mă găsesc într'un loc óre-care şi că te aştept, vei veni să te arunci cu bucurie în braţele mele.

„Să nu uiţi.

„Ea rîse batjocoritor.

„In mintea ei credea că luând pe puternicul ministru de bărbat avea să ajungă într'o poziție care'i permitea să rîdă de ori-ce amenințare.

„— Vom vedea, zise dênsa, peste jumătate de an cum ne vom regăsi, dacă ne vom mai regăsi....

„— Bine, vom vedea, femee, răspunseiu eŭ.

„Cu aceste cuvinte ne-am despărțit....

Și, uitându-se drept în fața tinerei contese, Marco, continuă :

— După cum vezi, acea femeie era ușurică ca tine, Rozamundo.

Tînăra femee îndreptă bărbatului ei o privire severă.

Cu voce impunătoare, esclamă :

— D-nule, explică-te...

El adăogă :

— Vream să zic că și dênsa ca și tine, credea că eŭ sunt o păpușă căreia i se poate rîde în mutră.

„Acum, că echivocul s'a luminat, pot să urmez ?

Rozamunda scoase un suspin adênc și răspunse :

— Urmează.

„Insă să fii scurt, te rog.

„Povestirea atâtor delicte mĕ scârbește.

Marco reluă :

— Proorocirea mea s'a îndeplinit întocmai.

„După jumĕtate de an parvenea Cristinei, prin una din cameristele sale pe care am cumpărat-o, un bilet de la mine.

„In aceeași seară Cristina a venit la întâlnirea ce'i dădusem.

„Mi-a mărturisit că de când plecasem m'a dorit zi și noapte.

„Alăturea de omul pornit pe calea bĕtrâneței nu găsise nici o fericire.

„Prefera să trăiască cu mine în cea mai neagră sărăcie de cât să mai stea în palatul aurit al lui Grimm.

„— De ce în sărăcie ? o întrebai eŭ zîmbind.

„Nu'ți trebue de cât să întinzi mâna pentru ca să fim bogați.

„Ea din casă tot ce vei găsi de preț, bani, diamante și altele.

„Nu crezi că ți se cuvine o despăgubire pentru tot timpul în care ai fost ca și sclavă a d lui ministru ?

„Cristina 'mi primi ideea.

„Luă din casa ministrului o sumă mare de bani și o mulțime de diamante și dispărurăm.

„Insă Grimm ne urmări cu o stăruință strașnică.

„Pe când ne îmbarcam în Hamburg spre a fugi în America, polițiștii ne călcară din urmă.

„Cristina sări în apă pentru ca să scape de arest și dispăru.

„Eŭ isbutii să scap în învălmășala ce se făcu pentru mântuirea ei.

„In loc să fug însă, m'am întors liniștit la Leuchtemberg.

„Am isbutit să fac a fi primit de prinț și am tras la răspundere în fața lui pe ministru pentru că'mi luase amanta și pentru că acum o împinsese la moarte.

„Bătrânul prinț nu ținea fireşte cu mine; avea simpatie veche pentru ministrul său.

„Acuzările mi-au rămas zadarnice.

„In schimb însă am găsit un ajutor puternic în prințul Franz, fiul principelui domnitor.

„Tinerul ura de moarte pe Grimm.

„Intre mine și ministru isbucnei acum o luptă grozavă de intrigi și de șiretlic.

„Din lupta asta am eșit eu victorios printr'un act de silnicie.

„Când ministrul se afla în călătorie spre Berlin, l'am făcut neofensiv într'un chip ingenios.

„O persoană destoinică care se învoise a'mi servi de instrument la săvârșirea crimei, l'a amețit în vagon cu parfum otrăvitor.

„A doua zi protivnicul meu se afla într'o casă de nebuni.

„Aci trebuia să stea două zeci de ani într'o pimniță; dispăruse din viață, numele'i era acoperit de rușine...

„In ziua în care a intrat la balamuc dănsul trebuia să se afle la Berlin ca să dea guvernului prusian un tractat de alianță al prințului de Leuchtemberg.

„Dispărând d'impreună cu tractatul, toți au crezut că fusese cumpărat de o putere care avea interes că tractatul să nu fie dat la destinație.

„Toată aversa lui Grimm fu confiscată.

„Copilele sale, două fete frumóse, dintre care una amuțise.

„Dănsele au căzut în cea mai neagră mizerie.

Rozamunda îl întrerupse:

— Poate tu ai persecutat și pe aceste inocente creaturi.

Marco zimbi.

Dar nu răspunse direct la această întrebare.

El continuă:

— Vrei să știi ce au devenit ficele acestui om?

„Cea mai mică, muta, se hrănia făcând flori artificiale.

„Trăia greu de tot.

„Cu toate astea mie mi se părea că era prea fericită.

„Am pus pe un om frumos s'o ademenească cu făgăduieli și să facă orice ca s'o seducă.

„Pe urmă i-am furat copilul, fructul acestui amor culpabil

„Sora cea mai mare a devenit jucătoare de trapez; ea se numia Marieta Grimaldi.

— Marieta Grimaldi! esclamă Rozamunda.

„Numele acesta l'am auzit adesea mi se pare.

„Da, da, îmi aduc bine aminte, fratele meŭ Artur îl pronunța mereŭ cu durere.

„Când vorbia de această fată, un fel de iubire ciudată se zugrăvia pe figura lui.

Marco rîse sălbatec.

Tînăra contesă simți că i se îngheța sângele în vine.

Prevedea o nouă crimă.

Contele urmă:

— Această Marieta Grimaldi, această artistă de trapez, era amanta fratelui tĕŭ, Rozamundo, și poți să 'mi fii recunoscĕtoare despre asta.

„Dacă nu mi-aș fi pus eŭ mâna în joc, azi regina aerului ar fi contesa de Fernau și cumnata ta.

— Dacă fratele meŭ, rĕspunse Rozamunda, ar fi găsit'o vrednică d'a fi nevasta sa, eŭ aș fi primit'o cu brațele deschise.

„Cum ai putut tu om infernal să despărți două inimi care se iubeau?

— Foarte simplu.

„Am tăiat firul vieței Marietei Grimaldi.

„Dĕnsa a căzut într'o seară de pe trapez și s'a sdrobit.

Rozamunda își apăsă amĕndouĕ mâinile pe inimă care 'I svâcnia să'i sfărame pieptul.

— Sermanu Artur! murmură dĕnsa ce durere nespusă trebue să fi simțit tu din causa acestui satana și cu toate astea nicî o dată nu te-ai plâns!

„Ai fost mereŭ tăcut, mut, când inima ți să sdrobea.

— Ei, vrei acum s'asculți mai departe iubita mea? întrebă Marco cu o batjocură muşcătoare.

„Vrei să afli cum am devenit șeful falsificatorilor pe bani care se adunaŭ în toate serile într'o casă tainică, cum am reservat o ploaie îmbelșugată de bani falși peste jumătate din Europa, cum v'am încurcat în iță pe tine și pe fratele tĕŭ, cum am pus în mâna lordului Nelson un pistol fără glonte, atunci când îl provocasem la duel, cum în sfârșit am scăpat de acusațiile cele mai grave chiar în seara nunței?

„Ei, ce zici, vrei să afli toate astea?

— Nu, nu! e destul! esclamă Rozamunda.

„De mi-ai fi împlântat un pumnal în piept, de m'ai fi aruncat de pe platformă cum erai să arunci pe acea nenorocită, ar fi fost mult mai bine de cât să mă faci a privi în această prăpastie de pĕcate și de crime înfiorătoare.

— Ha ha! te-ai înfricoșat, porumbițo? zise Marco rîzând.

„Ți se sbârlește oare pĕrul că ai devenit consoarta lui Marco?

„O! aș putea să'ți povestesc încă multe lucruri care întrec pe departe tot ce ai auzit până acum.

„E foarte frumoasă istoria motivului care m'a împins să'mĭ schimb numele în baronul de Colmar în acela de contele Marco.

„Însă mĕ gândesc că în viaţa lungă ce avem înainte, o să fim adesea cuprinşĭ de plictiseală stând alăturea.

„Imĭ rezervez materiaĭ pentru ca să te amuzez scumpa mea.

— Am aflat destul, şopti Rozamunda, pentru ca să ştiŭ că nicĭ o dată în viaţa mea n'am să pot fi fericită.

— Nu trebue cine-va să piardă nicĭ o dată speranţa, zise Marco.

„Vino în braţele mele, Rozamundo, şi aĭ să fiĭ fericită.

Işi desfăcu braţele ca s'o apuce şi s'o atragă la pieptul sĕŭ.

Dĕnsa 'l respinse cu un gest de grózĕ şi de greaţă.

— În braţele tale?

„Nicĭ o dată, exclamă dĕnsa.

„Mai bine prefer să mĕ duc în mormânt de cât să viŭ în braţele unei fiinţe criminale ca tine.

— Pentru ce scumpa mea.

— Pentru că tremur de groază gândindu mĕ la crimele care le aĭ comis înainte de a fi eŭ soaţa ta

Rozamunda se retrase de lângă dĕnsul cu spaimă.

— Ha ha! staĭ iubita mea, nu fugi de lângă mine.

„Staĭ pe loc!

„De mormânt eştĭ încă departe

„Trebue mai întâiŭ să cunoştĭ încercările iubirei.

Privirile luĭ nu lăsa nicĭ o îndoială Rozamundeĭ asupra chipuluĭ în care dĕnsa trebuia să înţeleagă aceste vorbe.

Sângele năvălise în vinele feţeĭ şi i le umpluse.

Biata contesă ştia că el era capabil să întrebuinţeze forţa contra eĭ şi să'ş facă pe plac.

O scârbă grozavă îi întoarse inima şi se schimbă la faţă.

— Pleacă d'aci! răcni dĕnsa.

„Mai înebunit.

„Nu mai pot suferi.

„Lasă-mĕ să plec! mĕ înăbuş în această încăpere strimtă.

Făcu câţi va paşi spre uşă.

Marco i se puse în cale.

— Stăĭ, unde pleci?

„Aĭ să rĕmâĭ aicĭ, zise dĕnsul.

„Nu te las să pleci.

„Trebue să staĭ lângă mine.

„D'aia eştĭ nevasta mea.

— Lasă-mĕ să ies.

„Nu mai staŭ cu tine.

„Mĕ înspăimânt când mĕ gândesc la ceea ce mi aĭ spus.

„Te rog, lasă-mĕ.

„Vreaŭ să mĕ duc îndărăt a casă la fratele meŭ.

Marco o împinse înapoĭ.

— Vreĭ să te întorcĭ la fratele tĕŭ, iubito?

— Da

— Bine, să te întorci, însă trebue să mai treacă o bucată de vreme până atunci.

— Ai de gând să mă ţii cu sila aci la tine.

— Da.

„N'am să te las să pleci nici o dată d'aci.

— Dar nu te gândeşti că fratele meu când nu mă va mai vedea, când nu va auzi de mine, va veni aci?

— Nu mă tem eu de nimeni şi de nimic.

„Nu prea am eu aşa frică.

„Eu singur sunt stăpân la Drachemburg.

Rozamunda îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să suspine amar.

— Iată noaptea nunţei mele! esclamă dênsa cu un ton sfâşietor care ar fi mişcat şi o peatră.

„Astea sunt vrea să zică acele ceasuri pe care ori-ce fată le doreşte în cursul atâtor ani, de care visează şi se înfioară dulce?

„Doamne, de ce m'ai lăsat să fiu atât de nenorocită, ce am făcut ca să mă doborî aşa jos în ceasul în care voiam să intru la viaţă?

Sărmana tremura din tot trupul, lacrimile 'i curgeau şiroaie printre mâini cu care 'şi acoperise faţa.

— Poţi să fii fericită dacă vrei, şopti Marco, şi din ochii îi scăpărau fulgere de patimă.

„Nimeni nu ştie ce sunt şi ce-am fost numai tu singură ştii.

„Când o femee iubeşte pe un om, îi împarte soarta.

„Dacă tu m'ai iubi cu adevărat, n'ai căuta la deacuri de astea.

— Ucigaşule! nu 'mi vorbi ast-fel! Ai comis o mulţime de omoruri şi vrei să te pui alăturea cu mine, o fată care abia am deschis ochii în viaţă?

„O! dacă n'ai fi vărsat sânge, aş merge cu tine şi pe o insulă pustie plină de şerpi...

— Nu te aş duce pe o insulă, şopti Marco, ci în lumea mare, la Paris, la Londra sau Neapole...

„O! Rozamundo, învinge-ţi groaza şi disgustul.

„Fii a mea!

„Urmează-mă şi'ţi jur că nici o femee nu va fi mai fericită de cât tine.

„Urmează-mă!

Dânsul vorbia cu atâta pasiune în cât părea un tânăr care vrea să cucerească inima fetei care îi rănise sufletul.

Punea în vorbele sale atâta ardoare ca un amorezat la primul lui amor.

In fine era seducător.

Rozamunda stete la îndoială un moment.

Marco o înconjură cu o privire drăceească de amor.

Dênsa iubise pe Marco.

In ochii multor femei, criminalii cei mari ăă o parte romantică foarte atră-

gătoare şi dese-orĭ neresistibilă care 'l învinge.

Tînĕra contesă însă primise o educaţie seriosă.

Credinţa şi iubirea aproapelui pătrunseseră sufletul eĭ.

Ea nu putea să piardă din vedere că mînile acelui om care'ĭ cerea amor, erau pătate de sînge.

Asta era contra principiilor sale.

Ar fi dărîmat edificiul educaţieĭ sale întregĭ.

Marco aştepta cu anxietate.

Rozamunda, după ce se gîndi cît-va, rĕspunse :

— Nu pot să te iubesc !

Contele esclamă :

— Rozamundo !

Însă ea, privindu 'l drept în faţă, adăogă :

— Inima mea nu conţine de cît grŏză şi dispreţ pentru tine.

Faţa lui Marco se învineţi.

Dânsa termină :

— Pot mărturisi aceasta ca rĕspuns la iubirea ta.

Şi tînĕra contesă pronunţă cuvintele acestea cu putere.

Marco se repezi la dênsa cu pumnii strînşi.

— Nu poţĭ să mĕ iubeşti !... esclamă dênsul.

Un surîs spăimîntător încreţi buzele sale.

Apoĭ urmă :

— Atunci să mĕ urăşti !

„Cu atît mai ciudată va fi atingerea ta de mine.

Ea se înfioră.

Marco atrase cu forţă pe Rozamunda la sine.

Mai nainte că dênsa să se fi putut apăra, el depuse o sărutare fierbinte pe buzele eĭ.

Tînĕra contesa se desfăcu din îmbrăţişarea bărbatuluĭ eĭ.

Era cuprinsă de o oroare nedescriptibilă.

Cu o voce mânioasă strigă !

— Întrebuinţezĭ puterea contra uneĭ femeĭ !

„Aşa dar eştĭ un adevĕrat mizerabil !

„Lasă-mĕ... sărutarea ta mĕ scârbeşte de moarte !

Marco o respinse.

Câte-va minute o privi în tăcere cu ochiĭ setoşĭ de dragoste.

Apoĭ dênsul esclamă cu un glas îngrozitor :

— O să trebuiască să mĕ rogĭ în genuchĭ...

— Pentru ce?

— Pentru ca să drăgostesc.

Rozamunda rĕspunse printr'un gest de dispreţ suprem.

Bărbatul reluă :

— Află că nu veĭ eşi vie din camera asta până nu te veĭ da mie de bună voie....

„Înţelegĭ ?...

— Atunci o să fiu îngropată în noaptea veşnică, zise Rozamunda şi căzu jos leşinată.

Când îşi veni în fire era singură.

Pipăind prin întunerec nimeri uşa; însă aceasta era închiată şi cu chea şi cu zăvorul de fer pe din afară.

Rozamunda se simţi cu desăvêrşire sleită de puteri.

O oboseală îngrozitoare îi coprinse tot trupul.

Se tîrî până la banca de lemn şi căzu pe ea.

Nu mai avea nici puterea să se gêndească la nenorocirea ei, se întrevadă putinţa liberărei sale din acea închisóre.

De o dată se înfioră.

Auzise paşi aproape de dênsa.

Nu îndrăsnea să privească de frică să nu descopere vr'un nou lucru de spaimă.

Insă spera că fusese numai un joc al fantasiei ei înfierbântate şi că era cu totul singură.

De o dată se puseră pe umerii ei două braţe şi un obraz fraged se lipi de al sêu

Rozamunda se uită înfiorându-se în figura nebunei.

— Sêrmană copilă! şopti ea.

— Surioară, zise nenorocita Hedviga, surioară, iubeşte mê.

Cuvintele acestea fură pronunţate aşa de dulce încât fură ca un balsam asupra inimei tinerei contese.

— Da, o să te iubesc, sermană copilă părăsită, tovarăşa a nenorocirei mele o să te iubesc ca şi când mi-ai fi soră.

Imbrăţişă pe nebună îşi puse capul pe pieptul ei şi vêrsă lacrămi fierbinţi.

Recunoscuse încă odată purtarea de grije a lui Dzeu.

Ori cât de adâncă îi era singurătatea, totusi dênsul îi trimisese o inimă iubitoare pentru ca disperarea să n'o cuprindă şi să nu se clatine în credinţa că cerul ajută pe cei ce'şi pun nădejdea în el.

LXXXIII

Prizonierele Drachemburgului

Trecuseră câte-va săptămâni de la scenele descrise mai sus.

Intr'o dimineaţă, Marco se preumbla tăcut, singur prin castel.

— Trebue să sfârşesc o dată cu ea, murmură dênsul

„Nu mai e cu putinţă s'o ţiu mai mult prizonieră.

„Nu vrea să mi se dea de bună voie ei bine atunci trebue să înţeleagă că eu am puterea în mână.

— Ah! ar fi trebuit de mult s'o ucid pentru ca s'o amuţesc pentru vecie.

„Insă îndată ce o privesc, frumuseţea ei mê învinge şi în loc s'o ucid îmi vine să 'I cad în genuchi şi să 'I strig:

„Iubeşte mê, Rozamundo, iubeşte mê!

Își trecu mâna peste ochi ca și cum ar fi voit să 'și ia vălul ce 'i acoperia privirile.

— In fața acestei femei ești slab Marco, urmă dênsul, și ori ce slăbiciune poate să te ducă la perzanie.

„Aŭ fost mulți oameni mari în istorie care aŭ fost puternici până în momentul în care s'aŭ amorezat de o femee.

„Amorul le-a fost apoi mai primejdios de cât toți dușmanii împreună.

„Un Antoni a perit din causa Cleopatrei, un Holofern din acea a Iuditei, un Samson și-a găsit pe Delila care l'a pus în lanțuri.

Oare Marco avea să peară și el din causa amorului sĕŭ pentru Rozamunda?

Ridică capul mândru și energic.

— Nu, asta n'o să fie! esclamă el.

„Ea trebue să fie a mea.

„Nu de geaba îmi voiŭ fi culeș o floare de pe malul unei prăpăstii.

„Trebue să 'l *absord mirosul*, să 'i cunosc dulceața.

„Pe urmă o voiŭ strivi.

„Va trebui să moară sub picioarele mele.

D'o dată se cutremură și se întoarse uimit.

La spatele sĕŭ auzise un sgomot.

Era bĕtrânul îngrijitor al Drachemburgului.

Dênsul adusese dejunul pentru stăpânul castelului.

Puse tava pe o masă.

Contele își zise:

— Bĕtrânul acesta mĕ urăște, nu mĕ înșel.

„Cunosc asta după privirile ce 'mi aruncă une-ori.

„Par'că ar vrea să mĕ otrăvească cu privirea.

„Ah! servitorii aceștia îmi sunt o mare piedică.

„Dar, lasă-mĕ pe mine, am să 'i matur pe toți.

„N'am să opresc de cât pe aceia în care voiŭ putea avea o încredere absolută.

Se plimbă încă puțin agitat și gânditor.

Se apropiă apoi de masĕ și se lăsă pe un scaun.

Bĕtrânul îngrijitor stătea mereŭ acolo ca o statuie.

Aștepta par'că ordinile contelui.

In fine, Marco îl băgă în seamă.

Dênsul îl privi mirat.

Purtarea îngrijitorului i se părea bănuitoare.

Se uită pătrunzĕtor la bĕtrân și zise rece:

— De ce nu pleci?

„Mai vrei ceva?

Omul respiră o dată tare.

Se cunoștea că 'i vine greŭ să vorbească.

Contele se îngriji de această esitare a bĕtrânului.

El îşi zise că trebuia să se liniştéscă şi să fie cu sânge rece.

In fine, păzitorul borborosi:

— *Dacă'mi dai voie, d-le conte*, am să'ţi spun ceva.

— Vorbeşte, răspunse Marco restit.

Bătrânul urmă:

— Am să'ţi fac o rugăminte.

Contele dete din picior cu o vădită nerăbdare.

El esclamă:

— Vorbeşte o dată!

Servitorul, cu un ton umilit, replică:

— D-nule conte, nu vorbesc numai în numele meŭ ci în al tuturor servitorilor.

— Aşa dar ai fost însărcinat de toţi cei-l-alţi să-mi vorbeşti? întrebă Marco cu asprime.

— Da, însărcinat, d-le conte... Insă înainte de toate mĕ împinge ca să vorbesc inima mea şi credinţa..

— Lasă frasele şi vino iute la fapt.

— D le conte, zise servitorul cu o rezervă modestă, sunt acum în vĕrsta de 76 de anî şi de 56 de anî mĕ aflu în serviciul familiei de Fernau.

Marco împinse cu nerăbdare ceaşca la o parte aşa încât cafeaua se vĕrsă pe masă.

— Acum nu mai serveşti pe contele de Fernau, bătrâne, ci pe mine.

„Să nu uiţi asta.

„Acum mergi înainte.

— Mai înainte am fost grăjdar la d. conte de Fernau, reluă bătrânul, la tatăl soţiei d-tale.

„Intr'o zi am fost trântit de un cal, mi-am rupt un picior şi de atunci mi am căpătat postul acesta liniştit de îngrijitor al castelului, post pe care'l ţin de 40 de anî.

„In împrejurimi nu mi se zice alt-fel de cât credinciosul Eckart de la Drachemburg.

„Pentru că eŭ mĕ numesc Eckart, d-le conte, şi nimeni n'a păstrat proprietatea stăpânului meŭ mai bine de cât mine.

„Pentru mine este o onoare.

Bătrânul tăcu un moment şi reluă iute:

— Am trăit tot d'auna foarte singuratec aci la castel.

„Mai cu seamă iarna mĕ aflam ca în exil.

„Pe lângă astea să mai spuneaŭ o mulţime de istorii îngrozitoare despre acest turn ast-fel că locuirea aci nu era tocmai plăcută.

„Ei bine, închipueşte-ţi bucuria mea, *d-le conte*; când am aflat că tênĕra contesă se mărită şi că o să se aşeze la Drachemburg pentru toată vara.

In vremea asta, Marco se lăsase pe un *fotoliŭ* şi'şi aprinsese o ţigară.

— O să trebuiască să'ţi ascult multă vreme prostiile? întrebă Marco.

„Nu te hotărăşti odată să vii la fapt?

— La fapt? da, da, iată faptul.

Nu numai eŭ ci toţi servitorii sunt

îngrijaţi de soarta tinerei şi iubitei noastre stăpâne.

Marco se ridică repede, îşi aruncă ţigarea în grădină pe d'asupra bătrânului şi apropiindu-se de el, îl privi drept în ochi şi'l întrebă :

— Ce vrei să zici cu asta ?

— Nimic contra respectului şi stimei, d-le conte, zise bătrânul.

„Insă, dacă mi dai voe, noi nu înţelegem de ce d-na contesă, din seara în care aţi sosit la Drachenburg, dânsa a dispărut.

„Ne batem în zadar capul să ne-o explicăm unde a putut să rămână buna noastră stăpână...

— Puteţi să vă bateţi capul cât v'o plăcea, zise Marco mânios.

„Intrebarea d-tale sună ca şi cum ai voi să mă tragi la răspundere.

„De când oare se obişnueşte un aşa ton între mine şi servitorii mei ?

„De când oare sunt eu obligat să vă spun ceea ce nu ştiţi ?

„O aşa lipsă de respect trebue pedepsită şi voi începe chiar cu tine, bătrâne.

Dânsul pronunţase aceste vorbe cu ochii scânteetori, cu o măreţie de om ofensat aşi fel că bătrânul se grăbi să zică iute cu un fel de căinţă :

— D-le conte, iartă-mă.

„Numai iubirea ce avem pentru d-na contesă ne-a împins la pasul acesta.

— Puteţi să iubiţi pe nevasta mea cât veţi poti şi s'o serviţi cu credinţa, reluă Marco,

„De mine însă să vă temeţi căci cine nu mă va servi cu ascultare oarbă va fi numai decât dat afară.

— Tocmai ascultarea asta m'a împins să viu acum aci, d-le conte.

Servitorii, proşti cum sunt, împrăştie prin sat o mulţime de svonuri ciudate.

„Intre ţăranu s'a produs de câte-va zile o mişcare oare-care...

Marco deveni acum atent.

Se vorbea deja afară din castel despre dispariţia Rozamundei, asta era grav.

Contele se apropie de bătrân şi'l întrebă cu un ton mai prietenos :

— Ce să spune în sat ?

— D le conte nu pot repeta ..

— Dar dacă'ţi ordon ?

— Atunci... n'am încotro...

— Vorbeşte dar...

— Se spune în sat că contesa Rozamunda nu voia să te ia pe d ta pentru că iubea pe un altul...

„D-ta însă, d le conte, ai fi... nu, nu pot să spun...

— Ori ce ai spune, n'o să mă supere, Eckart, zise Marco blând.

„Asta nu e doar părerea ta ci a altora.

— Ei bine, se zice că ai fi ştiut să câştigi pentru d ta pe contele Artur care a silit pe sora sa să se mărite cu d-ta, că chiar de la uşa bisericei contesa voia să se întoarcă înderăt, d-ta însă a

npins'o cu sila în biserică şi astfel s'a celebrat cununia

Contele rise tare.

— Nostim ! esclamă dênsul

„Nostim de tot ! mergî înainte ..

— Se mai spune apoî că aî adus cu forţa pe contesă la Drachemburg şi că aî fi ameninţat'o s'o împuştî dacă nu se va arăta în faţa servitorilor ca fiind foarte fericită.

„In noaptea nunţeî însă...

Bătrânul se opri.

— Eî, ce'î în noaptea nunţeî ? întrebă Marco.

— In noaptea nunţeî contesa n'a permis ca să te apropiî de dênsa şi atunci d-ta te-aî înfuriat şi aî închis o în camera din vêrfuI turnului.

Bătrânul terminase.

Marco fără să'şî trădăze emoţiunea prin vr'o mişcare a feţeî, îî pune mâna pe umêr şi'î întreabă :

— Dar tu Eckart, ce crezî din toate palavrele astea ?

— Nu cred nimic d-le conte.

„Toate sunt prostiî.

„Atâta ştiu sigur că de aproape treî sêptămâni eu n'am maî vêzut pe d-na contesă şi că nu maî am voie să mê urc în turn ca să întorc orologiul.

Marco îşî făcuse în vremea asta un plan şi procedă acum la executarea luî.

— Cred că e bine ca tu să aflî adevêrul, Eckart, zice dênsul.

„Am încredere deplină în tine.

— Despre asta să nu aî niciî o grije, d-le conte.

— Eî bine, însoţeşte-mê în grădină şi ascultă.

„Tu cunoştî înspăimêntătorul secret ce apasă asupra Drachemburgului, cunoştî acel blestem pe care o murindă l'a pronunţat asupra femeilor din familia Fernan care vor sta maî mult de treî zile în Drachemburg.

— Cunosc istoria asta tristă d-nule conte.

— Şi ştiî asemenea că prorocirea aducătoare de moarte a aceleî sêrmane Agnes s'a îndeplinit deja ?

— Da, da

— Cu atât maî bine.

„Atunci eştî convins că nu sunt la mijloc poveştî ci lucruriî carî s'aŭ petrecut şi pot să se maî petreacă.

— Sufletul uciseî rătăceşte noaptea prin castel, rêspunse bătrânul superstiţios. Despre asta sunt sigur.

„L'am vêzut cu ochiî meî.

„M'am retras făcêndu'mî cruce.

— Iţî închipueştî dar primejdia în care se afla tînêra contesă, după trecerea celor treî zile de la sosirea sa aci.

„Nu putea oare să aibă şi dênsa aceiaşî soartă ca strămoşele eî care aŭ voit să braveze prorocirea ?

„Eî bine, din causa asta ea s'a adresat înainte de nuntă unuI om vestit prin religiositatea sa şi 'I-a încredinţat secretul Drachemburgului

„L'a întrebat că ce e de făcut, ca blestemul să fie ridicat de d'asupra castelului.

„Înțeleptul a sfătuit'o să stea închisă în turnul castelului în cele d'întâiŭ patru săptămâni și să se roage mereŭ lui Dzeŭ.

„Înțelegi acum dispariția contesei bătrâne?

Servitorul își împreună mâinile.

— Da, da, înțeleg, răspunse dânsul. Lucrul e foarte simplu.

„Rog de ertăciune pe d. conte în numele tutulor colegilor mei.

— Nu face nimic, Eckart.

„Du-te acum și le spune adevĕrul.

„Contesa mai are încă o săptămână de ispășire a pĕcatului strămoșesc, pe urmă își va începe traiul liniștit de soție inhitoare.

„Blestemul de d'asupra castelului va fi ridicat.

Servitorul făcu o adâncă închinăciune și să retrase ca să comunice colegilor sĕi causa dispariției contesei.

Marco rĕmânênd singur își zise:

— Minciuna asta îmi prinde bine pen moment.

„Insă peste câte-va zile nu'mi va mai putea servi.

„Mĕ duc la Rozamunda.

„Orî mi să dă orî să moară!

Pe când Marco se urcă în turnul castelului, unde Rozamunda avea să 'l întâmpine cu aceeași groază și scârbă de mai înainte, la cârciuma satului Drachenburg se adunaseră o mulțime de țĕrani și toți vorbiaŭ de soarta bine-făcătoarei lor Rozamunda.

Intr'un moment grija și furia locuitorilor ajunseră la așa grad în cât dânșii voiaŭ să pornească imediat la castel și să 'l ia cu asalt spre a libera pe Rozamunda.

Aŭ fost opriți însă de doctorul satului care le-a îngădnit să se ducă el mai întâi să ia informații.

Aceste informații nu fără câtuși de puțin mulțumitoare și de aceea, într'un amurg, 100 de țĕrani, devotați până la moarte vechiului proprietar, contele de Fernau, veniră cu torțe la castel și făcură atâta gălăgie în cât Marco ieși speriat în balconul rândului de jos și îi întrebă ce poftesc.

— Vrem să știm ceva de contesa Rozamunda, strigară oamenii, ce s'a făcut dĕnsa?

„Unde o ții de nu se mai arată.

Contele se înfurie la început, însă vĕzând că țĕrani erau înarmați cu topoare, și unii chiar cu puști, trimise să se chieme pe Eckart în balcon și 'l zise:

— Incredințează pe oamenii aceștia, fără să le descoperi secretul ce ți-am desvĕlit, că furia lor este zădarnică, că con-

tesa se află bine, că nu i s'a făcut nicĭ cel mai mic rĕŭ.

Bĕtrânul servitor era foarte mult stimat în sat.

— Oameni buni, zise dĕnsul, mĕ credeţi de om cinstit?

— Da, da, rĕspunse mulţimea.

— Ei bine, vĕ jur pe cinstea mea că răsvrătirea voastră nu are nicĭ un motiv, că contesa se află bine, nu i s'a făcut nicĭ un rĕŭ.

Un murmur de mirare trecu prin mulţime.

Ţĕranii nu se aşteptaŭ la o aşa declaraţie din partea lui Eckart care singur se arăta foarte îngrijat cu o zi înainte, deşi re soarta stăpânei sale.

— De aceea vĕ poftesc, oameni buni, să vĕ duceţi pe la casele voastre şi să vĕ căutaţi de treabă liniştiţi.

Vremea vĕ va descoperi ceea ce nu puteţi înţelege acum.

Vĕ repet însă cuvêntul meŭ de servitor vechiŭ şi credincios al familiei d-lui conte de Fernau, că nu e nicĭ un motiv ca să vĕ alarmaţi.

Eckart se scoborî apoi în mulţime şi după ce mai stete câţ-va de vorbă cu grupurile, acestea se împrăştiara.

In vremea asta ce făcea Rozamunda?

Sĕrmana se aruncase în genuchi cu mâinile ridicate spre cer şi se ruga cu lacrămi fierbinţi ca s'o scape din prinsoare saŭ să trimită pe îngerul lui blând să'i ia sufletul.

Marco îl zise eşind pe uşă:

— Termenul e până mâine seară.

„Ori eşti a mea ori morî.

Nenorocita se gândia că dacă ar avea mijloc să arunce jos un bilet şi să'l găsească un ţĕran, ar fi poate scăpată.

N'avea nicĭ hârtie, nicĭ condeĭ şi cerneală.

In loc de hârtie ar fi întrebuinţat batista.

Ah! d'ar fi avut un creion saŭ o vopsea oare-care ar fi întrebuinţat degetul în loc de condeiŭ şi ar fi putut să dea veste în lume despre trista sa soartă.

Comunicând ideea asta nebuneĭ Hedwiga care stătea nedesliptă de dânsa, vĕzu cu spaimă cum nenorocita fiică a poliţistului îşi muşcă braţul gol până la sânge.

Incepu să ţipe şi rupându'şi o bucată din rochie, vru să lege rana fetei.

Nebuna refuză în vreme ce zicea rîzând:

— Iată vopsea! scrie, scrie.

Intinse ea însăşi batista jos pe scânduri iar tînĕra contesă, vĕzând că jertfa era făcută, muiă degetul în sângele alburiŭ şi scrise:

„Sunt prisonieră în turnul Drachen-„burgului.

„Duce-ţi batista asta contelui de Fer-„nau, veţi avea rĕsplată mare.

„Contele Marco 'mi este duşman de „moarte.

„Grăbiţi-vă. Numai până mâine seară „e scăparea.

„Rozamunda de Fernau".

Uscară batista la razele soarelui şi eşind pe plat-forma castelului, care dădea spre pădurea uriaşă, îi deteră drumul când li se părură că văd o umbră trecând încet printre copaci.

Batista căzu chiar în faţa acelui necunoscut care se plecă şi o ridică.

Acel om era îmbrăcat în trenţe, avea barbă albă.

El era Grimm, fostul ministru.

Se ştie cum erau vechile castele feudale.

In ori-ce parte te întorceai, se putea să dai de o gaură secretă, de o scăriţă necunoscută, de o uşă care deschidea un gang prin interiorul unui zid.

Adesea, stăpânii moderni ai acelor cuiburi străvechi nu cunoşteau toate eşirile şi labirintul meterezurilor de care se serveau arcaşii vasalilor.

O surprindere d'astea aştepta pe Rozamunda tocmai în momentul când era mai disperată şi se gândea să se arunce de pe platformă pentru ca să pună o dată capăt atâtor suferinţi.

Asta înseamnă că omul nu trebue nici o dată să creadă că nenorocirea e fără sfârşit, nici o dată să nu'şi peardă nădejdea.

Tânăra contesă se gândea că batista scrisă cu sânge nu avea să ajungă la destinaţia ei.

Nu se putea în adevăr ca trecătorul care o găsise s'o dea tot lui Marco? Saŭ chiar d'ar fi ajuns în mâinile contelui de Fernaŭ, nu se putea oare ca ajutorul să viă prea târziŭ?

De aceea, disperarea tinerei femei, în loc să slăbească, creştea din ce în ce mai mult.

Ajungea aproape la paroxism.

Nici că mai avea puterea de a se ruga.

De câte ori înălţa ochii la cer, de atâtea ori îi cobori la pământ.

Mai mult, îi venea să blesteme de cât să îndrepte mintea la Dzeŭ.

Când îşi împreuna mâinile, le strângea convulsiv de'şi sfărîme degetele ei delicate.

Dânsa se învârtea mereŭ prin turnuleţile care înconjuraŭ turnul cel mare al castelului.

D'o dată scoase o esclamare de surprisă.

Văzuse o gaură.

Insă era aşa strimtă în cât d'abia putea să încapă un om prin ea, târîndu-se pe jos.

Ea îşi băgă capul în acea gaură.

Mare îi fu bucuria văzând că gaura ducea departe.

Atunci tînëra contesa se tîrî îndărăt şi strigă pe Hedwiga.

O sărută cu dragoste.

O voce interioară îi zicea că drumul acela duce la scăpare.

După ce se îmbrăţişară, se plecară şi se băgară în gaură.

Apoi porniră, cum putură mai bine, prin galeria necunoscută.

Dînsele mergeau lipite una de alta şi se încurajau cu vocea.

D'o dată se opriră.

Ele se treziră la capătul unei scări nesfârşite.

Bucuria ce cuprinse pe inocentele fiinţe, fu nedescriptibilă.

Se luară de mână.

Intunericul era nepătrunse.

Rozamunda şi tovarăşa ei înaintară încet.

Nu trebue să mai spunem că tînëra femee avea mare grijă de Hedwiga. Ea băga de seamă că nenorocita să nu cază.

O susţinea cu toată puterea ei când simţia că slăbeşte.

Treptele erau mucegăite şi putrede.

Acele două prisoniere mergeau cu greu.

La fie-care treaptă erau să lunece.

Da aceea înaintau foarte încet.

Merseră ast-fel o jumătate de cés ceI puţin.

In sfârşit se aflară în rêndul de sus al castelului.

De două-zeci de ori trebuiră să se opreasscă.

Dînsele fură silite să se pitéscă lângă ziduri, să se dea îndărét la cel mai mic sgomot.

Cu toate astea curajul lor nu slăbia la aceste încercări.

Nădejdea le dădea o putere de care nu s'ar fi simţit capabile cu puţin înainte.

După o casnă mare, se făcu lumină înaintea ochilor lor.

Dînsele ajunseră la una din scările dosnice ale castelului.

Se aflară în sfârşit în grădină.

Rozamunda respiră din toată puterea plămânilor aerul curat.

Un zîmbet de ciudată bucurie trecu prin buzele Hedwigei.

Dar faţa ei se lumină apoi de o rază de inteligenţă care prevestea o întórcere apropiată a vieţei sufleteşti.

Tînëra contesă se uită la tovarăşa ei de nenorocire.

Palida figură a acesteI din urmă i se părea o icoană a durerei.

Apoi se îmbrăţişară şi se sărutară.

O rugăciune sbură din buzele Rozamundei la cer.

Ceru iertare că se lăsase să fie învinsă de disperare.

Chiar şi Hedwiga se uita în imensitatea albastră a cerurilor.

Ea stete ast-fel câte-va secunde ca fermecată.

Era absorbită într'un extaz care'l deschidea porțile fericirei.

Rozamunda o contempla cu un respect religios care nu 'i permitea să o turbure.

In cele de pe urmă, când Hedwiga păru că se întoarce la viața pământéscă, soția lui Marco o luă de mână și merseră înainte.

Se găsiră în parc.

Pădura tainică era acum înaintea lor.

LXXXIX

DISPARUTE

A doua zi pe la amiază, Marco se preumbla prin camera sa de lucru, mobilată cu gust și tot-o-dată cu severitate.

Se putea vedea lesne, după brazdele frunței, că stăpânul castelului era fórte agitat.

El ținea ochii plecați.

Mâinele le ținea la spate.

Din când în când dênsul scotea cuvinte neînțelese, fără șir.

In fine, zise cu voce tare:

— Am deja apus, mi se pare că steaua mea merge spre apus.

Își urmă preumblarea.

Aceasta ținu câte-va minute.

Apoi se opri din nou și bătênd din picior, esclamă:

— Drace, toate sunt în potriva mea! Trebuie să mă bat cu toată lumea!

„Ah! pentru....

Se întrerupse.

Auzise un sgomot la spatele lui.

Se întoarse.

Cu un moment înainte dênsul auzise hurueitul unei trăsuri.

Dar așa absorbit cum era de gânduri, nu băgă de seamă acest fapt care era un lucru rar în acele părți.

Ușa se deschise încet.

Fără a fi anunțați, intrară doi ómeni îmbrăcați în negru.

Erau contele Fernau și fostul polițist Scharf.

Nu putem spune ce simți marele mizerabil.

Această vizita neașteptată fu pentru dênsul ca o lovitură de fulger.

Figura lui se îngălbeni și se înverzi în aceiași vreme.

Apoi, prin efectul extra-ordinarei emoțiuni ce încercă, se înroși de un roșu închis.

Insă marele comedian porunci lui însuși.

Se stăpâni ca prin farmec.

Fața lui recăpătă culoarea ei obicinuită.

O secundă îi ajunse pentru a'și forma un plan.

Dênsul își zise:

— De sigur a ajuns la urechea contelui vr'unul din svonurile care circulă prin sat.

„Acum cumnatul meŭ vine să'mi céră socoteală şi să'şi résbune.

„Numaĭ îndrăsneala şi cumpănirea réspunsurilor mĕ poate scăpa.

„Foarte bine....

„Cea d'întâĭ nu'mi lipseşte... pe a doua voĭ încerca s'o am.

Cu o amabilitate admirabil prefăcută, păşi înaintea musafirilor.

— Ah! ce plăcere neaşteptată cu vizita d-tale, scumpul meŭ cumnat...

Se opri şi se uită întrebător la poliţist.

Mirarea nu'l fu mică vĕzând că contele îl întinse mâna prieteneşte şi îl zise:

— Sper că vizita prietenuluĭ meŭ Scharf n'o să 'ţi pricinuiască neplăcere, scumpul meŭ Marco.

— Drept să'ţi spun, réspunse Marco, n'am să mĕ prea laud de prietenia d-luĭ consilier de poliţie pe care'l consider mai mult ca pe un protivnic.

„Totuşi, fie bine-venit în casa mea.

Persoana de care e însoţit mĕ face să uit toate cele trecute.

Se repezi să deschidă uşa bibliotecel ca să poftească pe cel doĭ domnĭ.

In vremea asta Artur şopti luĭ Scharf.

— Nu ţi-am spus eŭ că o să fiĭ bine primit dacă viĭ cu mine.

— Da, însă nu ţi-a scăpat cred din vedere cum era de speriat când am intrat şi cu ce ochĭ holbaţi mĕ privea.

— Da, da, am observat asta.

Intrând în bibliotecă, Artur zise:

— O să aĭ bunătate, scumpul meŭ Marco, să înştiinţezĭ pe Rezamunda despre sosirea mea...

„Sper că e acasă.

— Firește, réspunse Marco, e acasă...

„Cel mult se va fi dus să facă o preumblare în pădure...

„A! da, îmĭ aduc aminte.

„Acum un sfert de ceas a plecat, în sat să vadă pe niște bolnavĭ de care se interesează foarte mult.

Artur făcu o mișcare de nerăbdare.

— Cred că o să se întoarcă curând din sat, zise dânsul.

— Se poate să se întoarcă curând dar se poate să şi întârzie.

„I se întâmplă că stă ceasurĭ întregĭ la căpătâiul bolnavilor.

„Nădăjduesc însă, scumpe Artur, că o să petrecĭ noaptea viitoare la noĭ.

Marco zisese vorbele astea numaĭ ca să afle dacă mosafirĭĭ aŭ să plece în aceiaşĭ zi saŭ aŭ să rămână până a doua zi.

E lesne de închipuit spaima luĭ când Artur réspunse:

— Aşa lesne n'o să scapĭ de noĭ, scumpe cumnate.

„D. Scharf şi eŭ avem de gând să stăm maĭ multă vreme în mijlocul acestĕ pădurĭ tăcute şi să fim oaspeţiĭ d-tale

Marco se cutremură.

Va să zică contele și polițaiul veniseră pentru mai multă vreme?

Atunci vizita lor avea un scop secret! Și în ce privință alta de cât într'a Rozamundei?

Marco simți că valurile în mijlocul căruia trăia se urcau mereu mereu, și ajungeau până la gât.

— Alt-ceva, cumnate, reluă Fernan. Al auzit ceva de Olga? știi unde se află? La întrebarea ce ți-am făcut printr'o scrisoare, mi-ai răspuns că a dispărut. Vreau să știu ce a devenit.

„Vizita noastră n'are alt scop de cât acesta.

— Adevĕrul?

„Numai pentru asta ați venit?

— Negreșit.

„Pentru ce alt-ceva?

„Țin de datoria mea să dau de urma acelei nenorocite fete.

„De, și-a făcut vr'un rĕu sau de i l'a făcut alt cine-va, vreau să am siguranță.

„Vreau să'i dau un sfat, un ajutor.

Marco rise cu rĕutate.

— Ei, scumpul meu cumnat, zise dĕnsul, atâta interes pentru această fată întrece marginile iubirei de aproapele. Ar putea să ajungă cine-va la presupunerea că...

— Nu trebue să ajungă nimeni la nici o presupunere, întrerupse Artur, dacă nu permit eu.

„Și nu permit pentru că consider pe Olga de cea mai onorabilă fată.

Marco avea pe buze un rĕspuns rĕutăcios.

Inainte însă d'al pronunța se auziră la ușa din față, glasurile mai multor oameni care păreau că se ceartă.

— Nu puteți intra, d-lor, fără să fiți anunțați, zicea un servitor.

„Așa e porunca aspră a d-lui conte să nu lăsăm pe nimeni căruia n'are poftă să'i vorbească.

— Ce ne pasă rĕspundea glasul străinului.

„Avem de comunicat lucruri importante contelui și nu vrem să știm dacă vizita noastră o să'i facă sau nu plăcere.

— D-lor, dacă nu plecați, vom întrebuința forța.

— Indărăt, mizerabile! strigă glasul străinului sau îți găuresc țeasta cu un glonte din acest revolver.

— Ce este? esclamă Marco galben de mânie sărind de pe scaun.

„Cine îmi maltratează astfel servitorii.

„Ia să vĕd care e nemernicul acela?

Artur și Scharf se ridicaseră și ei unmiți.

Marco se repezi spre ușă, însă mai înainte de a 'l apuca mânerul, ușa se deschise printr'o isbitură de din afară.

Pe pragul bibliotecei stătea lordul Nelson și polițistul american Bristol.

Amândoi aveau revolvere în mână.

— Ce însemnă asta ? esclamă Marco, ale cărui tâmple svâcneau.

„Asta e o călcare de domiciliŭ cu mâna armată.

„Cine eşti d-ta, d-le ?

Aceste din urmă cuvinte erau adresate lordului Nelson.

Acesta aţinti asupra lui Marco o privire plină de ură şi dispreţ.

— Ştiŭ d-ta prea bine cine sunt, răspunse englezul.

„Lucrul de interes pentru d-ta, este să ştiŭ de ce am venit aci.

— Nu vreau să ştiŭ, răcni Marco.

„Te invit numai să 'mi părăseşti casa. Alt-fel domnii aceştia, contele de Fernau şi d. poliţist Scharf îmi vor fi martori că am întrebuinţat forţa pentru ca să 'mi apăr drepturile de stăpân al casei.

— Nici eŭ, nici însoţitorul meŭ nu ţinem de loc să stăm multă vreme sub acelaşi acoperiş cu d-ta, conte Marco, zise Nelson în vreme ce din ochi îi ţâşneau fulgere.

„Ne vom duce îndată ce ne veĭ da ştire despre sănătatea contesei Rozamunda şi îndată ce vom afla din gura ei că nu i s'a făcut nici un rĕŭ.

Marco se înfioră.

Îi trebui o sforţare neauzită de energie pentru ca să nu'şi peardă tot cumpătul sub greutatea vorbelor englezului.

Aşa dar acest lord Nelson—citea asta pe fruntea lui—ştia de secretul turnului, şi venise să libereze pe Rozamunda şi s'o răzbune.

Acum mai mult ca ori-când trebuia obrăznicie şi curaj.

— Ha ha ! asta e nostim, zise Marco rizând tare.

„Amorezatul respins vine în casa soţului să se informeze despre sănătatea soţiei !...

„Poate vrea să joace rolul de prieten al casei, poate îşi închipue că o să mai fie ascultat, că o să...

— Destul, conte Marco, zise Artur de Fernau.

„Pari a uita că cu vorbele astea nu ofensezi numai pe lordul Nelson ci şi pe sora mea. In numele ei te invit să daĭ vorbirei alt curs.

Marco tremură de mânie.

Acum începeau să i se pară toate indiferente.

Unde nu'i mai erau suficiente armele şiretlicului, voi să întrebuinţeze forţa brutală.

In mintea lui trecură fasele importante ale vieţei sale.

Intr'o secundă le trecu toate în revistă.

El îşi zise :

— Fără energie nu faci nimic.

„Trebuie să lucrez şi astăzi cum am făcut în tot cursul vieţei mele.

„Vaĭ celor învinşi !

„Haidem...

— Nu este alt expedient, trebue să ne aruncăm în prăpastie.

„Trebuie cu orî-ce preţ să ies învingĕtor din această luptă, căci doborirea ar însemna pentru mine moarte.

Dênsul luă un aer hotăritor.

Contele Fernan aştepta cu nerăbdare un rĕspuns vorbelor sale.

Marco începu :

— Se pare că v'aţi dat aci cu toţii o întâlnire, esclamă dênsul cu ton ofensător.

„Aveţi de gând poate să faceţi şi să dregeţi în casa asta ceea ce vĕ va dicta bunul plac.

„Nu uitaţi însă că aci eŭ sunt stăpân şi că pot să arunc afară pe aceĭ care nu'mĭ plac.

— Ce cuvinte, conte Marco ! esclamă Artur.

„Cu adevĕrat nu te mai recunosc.

„Imĭ vine să cred că facĭ acum o comedie saŭ că aĭ făcut'o înainte de nuntă.

Bristol se uită la contele Fernau cu un zîmbet ironic.

Şi esclamă :

— Se vede că strămoşeasca loialitate a d-tale te a înşelat, d-le conte.

Acesta din urmă se uită foarte mirat la interlocutorul sĕŭ.

Întrebă :

— Pentru ce spuĭ asta ? Ce te face să crezĭ un ast-feĭ de lucru ?

Presenţiĭ aşteptaŭ şi dênşiĭ cu anxietate o deslușire.

Bristol rĕspunse :

— Nu pricepĭ, d-le conte, că cumnatul d-tale se arată acum sub adevĕrata sa natură ?

„Înainte d'a se căsători a dus-o numaĭ într'o prefăcătorie.

„O să aĭ curênd probele.

„Mĕ însărcinez eŭ să'l scot masca de pe faţă.

Poliţistul american era teribil sub rigurositatea sa.

Marco prevĕzu că o luptă înverşunată era să se desfăşure între el şi neîmpăcatul sĕŭ potrivnic.

Işi zise în sine că 'l trebuia tot sângele rece spre a nu cădea.

Bristol se apropiă încet de soţul Romundeĭ.

Marele criminal se uită cu groază în figura liniştită a adversarului sĕŭ care era rece ca de marmoră.

Poliţistul american, după cum am spus altă dată, era înalt şi voinic.

Lui Marco îl fu frică.

Era cât p'aci să 'şi piardă cumpĕtul.

Cu o voce care trăda interioara lui emoţiune, el întrebă :

— Ce vreĭ de la mine ?

Şi dându-se cu un pas îndărăt, adăogă :

— Cine eştĭ ?

Fiind-că era aproape să ne atins de interlocutorul sĕŭ se mai retrase câţi-va paşi.

— Cine sunt ? întrebă Bristol cu glas înăbuşit.

„Credeam că o să mĕ recunoşti. Dar iată, să'ţi ajut eŭ memoria care pare a fi slăbită.

Işi sumese mâneca hainei şi'şi deschise cămaşa.

Marco abia respira.

Toţi cei de faţă urmaŭ cu mare interes această scenă.

O cicatrice adâncă se vĕzu atunci pe mâna vorbitorului.

Bristol urmă:

— Vezi urma asta de rană, domnule conte?

Poliţistul făcu această întrebare încet şi cu voce apăsată.

Apoi reluă:

— Rana asta mi-a fost pricinuită de un necunoscut în momentul când voiam să arestez pe otrăvitoarea lady Nelson în şedinţa spiritistă de la renumitul mister Slade.

Pronunţând aceste vorbe, dênsul se uită ţintă în ochiĭ criminalului.

Cu privirea lui pătrunzĕtoare, citea până în adêncul inimeĭ culpabilului ca într'o carte deschisă.

Toţi se apropiară de dênsul şi priviră rana.

Contelui Fernau îi fu frică să ghicească cine era autorul acelei cicatrici care era cât p'aci să omoară pe curajosul american.

Totuşi n'avu îndrăsneală să ceară o deslușire în această privinţă.

Inspectorul Scharf se mulţumi să se uite scrutător la stăpânul castelului.

Bĕtrânul se temea că criminalul să nu încerce vr'o lovitură de scenă printr'o mişcare subită.

Dênsul stătea gata la orĭ-ce surprindere.

El nu'şĭ făcea nicĭ o ilusie; ştia că ucigaşul nu s'ar fi dat înd'ărăt de la nimic când era vorba de propria-I scăpare.

Marco se cutremură.

Ce va să zică asta?

Oare Bristol îl cunoştea relaţia cu lady Nelson?

Saŭ acest teribil poliţist îi ştia o pagină şi mai compromiţĕtoare a vieţeĭ sale?

Orĭ-şi-cum, nu putea să zică nimic până ce adversarul sĕŭ nu l'ar fi acuzat pe faţă.

El se chibzui câte-va secunde.

Se hotărî să aştepte ca să vadă ce cale apuca declaraţia lui Bristol.

Insă după ce'şĭ reveni în fire, decise de a nu se da învins cu nicĭ un preţ, nicĭ înaintea probelor cele mai evidente şi de netăgăduit.

Dar nevrênd să arate că era abătut, el făcu o aforţare asupra şĭ şi surise batjocoritor.

Apoi zise:

— Ei bine, ce înseamnă asta?

Americanul nu rĕspunse direct la această întrebare.

Dênsul îşi păstră rĕceala şi severitatea sa de judecător, de mai nainte, şi continuă:

— Pe urmă îţi aminteştĭ d-ta de acel căpitan de vapor cu care aĭ avut un duel american?

„De sigur n'aĭ uitat.

Înaintea acestei noue dovade, contele Marco şovăi.

Nu cum-va blestematul poliţist îl urmărise toată viaţa?

Bristol urmă:

— Te-ai încercat să'l hipnotiseză însă puterea d-tale n'a putut să'i facă absolut nimic.

„Căpitanul îşi păstră toată voinţa şi simţirile sale.

„A priceput care era intenţia ce d-ta urmăreai.

„Atunci încetul cu încetul şi-a lăsat capul în jos şi a închis ochii.

„In fine s'a prefăcut că adoarme.

„Dênsul voia să vadă ce ai să faci, d-nule.

„D-ta te-ai lăsat să fii înşelat şi ai crezut în această prefăcătorie.

„Atunci ai comis o infamie, o laşitate ne mai pomenită.

Marco era cât p'aci să năvălească la Bristol.

El i-ar fi sburat creerii pentru a 'l împiedica să destăinuiască scena care urmase în timpul somnului prefăcut al căpitanului.

Insă atunci s'ar fi demascat.

Se gândi că era mai bine să se prefacă nepăsător la toate cele ce era să spună Bristol.

Dênsul îşi zicea că adversarul său nu putea să producă dovezi care să întărească vorbele sale.

Poliţistul american continuă:

— D-ta ai schimbat luminările care trebuiau să hotărească despre moarte şi viaţă.

Contele Fernau nu se mai putu stăpâni.

Această laşitate îl revolta.

Dênsul esclamă:

— Aceasta este o crimă scârboasă! Eu nu m'aş fi putut închipui că un om să se poată înjosi până la acest punct!

Se uită la cumnatu-său ca să 'l citească după faţă impresiunile acestei acuzări.

Insă hotărîrea acestuia era ceja luată.

Comedianul îşi urmă rolul său de prefăcător neîntrecut.

Contele Fernau nu văzu pe figura lui de cât nepăsare.

Bristol conchise:

— Mă cunoşti acum?

„Ştii cine sunt, conte Marco, or îţi mai trebuie lămuriri?

„Dacă doreşti însă să afli adevăratul meu nume, n'am nici un motiv ca să ţi'l ascund.

„Eu mă numesc Francisc Bristol.

Se înclină uşor înaintea lui Marco şi reluă:

— Sunt poliţist american.

„Am venit în Europa la chiemarea lordului Nelson.

„Am avut fericirea d'a risipi întunericul care înconjura moartea fratelui său. Nu numai atât. Am avut norocul să aflu ceva mai mult.

„Am descoperit pe complicele ladyi, un om care sub masca servitorului Lafleur se strecorase în casa lui Nelson și a luat parte la omorîrea lui.

„Am descoperit apoi că acel om era capul unei bande de falșificatori de bani.. O! ascultă d-le conte.

„Ai s'auzi ceva mai interesant.

„Am în mâni toate dovezile că acest necunoscut, care printre falșificatori e cunoscut numai sub numele de *Omul cu mască*, voia să silească pe călăul Krantz să taie gâtul unei fete tinere, orbitoare de frumusețe.

„Execuția asta forțată a fost oprită numai printr'o întâmplare.

„Să 'ți mai povestesc încă că acest mare necunoscut se înconjura numai de servitori scoși de prin temnițe sau de prin alte locuri de mizerie?

„Să 'ți mai descriu că...

— Destul, destul! zise Marco scrîșnind din dinți.

„M'ai plictisit deja prea mult cu poveștile astea.

„Mi-e nu 'mi pasă de loc de ceea ce ai putut d-ta să afli sau să crezi că ai aflat, ca un funcționar criminalist ce ești...

— N'o să 'ți pese oare de asemenea, reluă polițistul cu o răceală de ghiață, când îți voi spune că am venit aci să te întreb, conte Marco, unde este tênëra d-tale soție, unde este Rozamunda de Fernan, ce-a făcut dênsa de când ai isbutit s'o prinzi în ghiare?

— Cu ce drept vii să 'mi faci ast-fel de întrebare?

— Cu dreptul pe care i l dau eŭ, exclamă contele Artur punându-se între amândoi oamenii.

„Îți cer de asemenea conte Marco, să mĕ conduci numai de cât la sora mea. Acum mi se ia și mie vĕlul de pe ochi și încep să înțeleg de ce de la nuntă încoace m'am obosit în zadar să vĕd pe sora mea.

„Unde este Rozamunda, Marco?

„Spune, vorbește, sau...

— Un moment, d-le conte, zise Bristol.

„O să'ți rĕspund eŭ în locul contelui Marco.

„Eŭ o să'ți spun adevĕrul, el ți-ar spune o nouă minciună.

Marco strânse pumnii și se chibzui un moment dacă nu trebui să sară la polițist și să-l strângă de gât.

Bristol scoase din sân batista scrisă cu sânge pe care Rozamunda o aruncase în pădure.

Vĕzând acea batistă, Marco făcu un pas îndărăt.

Pricepea că trebue să fie o dovadă în contra'i.

Bristol ridică batista în sus și o ținu ast-fel ca să se vadă marca de la colț.

Pe urmă întrebă pe Artur:

— Cunoști batista asta, d-le conte?

— După armăturile împletite pe ea,

răspunse Fernau, trebue să fie a surorei mele.

— Da, a surorei d-tale.

„Dar ia citeşte ce scrie sora d-tale aci...

„Şi ea a scris cu sângele ei, se cunoaşte îndată...

„Citeşte, d-le conte, şi hotărăşte ce e de făcut...

Contele Artur întinse mâna spre batistă.

Insă în clipa aceea Marco se repezi s'o smuncească din mâna lui Bristol.

— Aceasta e proprietatea nevestei mele, esclamă dânsul.

„Imi aparţine numai mie, nimănui altuia.

Poliţistul sări odată îndărăt, strîngând batista în mâini.

— Hoho! esclamă dânsul, şti că ţi-ar prinde bine să te afli în posesiunea acestei dovezi sdrobitoare pentru d ta.

„Insă nu ne-a fost aşa vorba.

„Ascultă, d-le conte, ce spune sora d-tale.

Poliţistul întinse batista şi citi cu voce tare:

„Sunt prizonieră în turnul Drahemburgului.

„Duceţi batista asta contelui de Fernau.

„Veţi avea o răsplată bună.

„Contele Marco îmi este duşman.

„Grăbiţi-vă.

„Numai până mâine seară mai este scăpare.

„Rozamunda de Fernau".

Contele Artur, auzind plângerea emoţionătoare a surorei sale se învineţi de moarte.

Dânsul sări la contele Marco cu mâinile ridicate şi'l strigă:

— Mizerabil individ!

„Al maltratat pe sora mea! 'I-ai răpit libertatea!

„Du-te de'l dă drumul sau te ucid îndată.

— Te ţinusem de om mai cu minte, conte Fernau, zise Marco care în vremea citirei rândurilor de mai sus, îşi redobândise liniştea.

„Te crezusem mai prevăzător de cât ca să dai crezământ unor acuzaţii nebuneşti.

„Nu veri că oamenii aceştia îmi vor perzania?

„Lordul Nelson a fost tot-d'a-una rivalul meu în bunele graţii ale Rozamundei.

„Tot-d'auna m'a urît şi ar vrea să'mi facă şi acum rău de oare-ce n'a uitat se vede că Rozamunda m'a preferat lui.

„Ştii câte calomnii a debitat pe contul meu!

„Acum s'a gândit să pună în lucrare manopera asta drăcească.

„Nu'l asculta, conte de Fernau, nu te potrivi unui om orbit de patimă...

Lordul Nelson voi să'şi răsbune asupra lui Marco, de injuria asta nouă printr'o lovitură.

Insă Bristol îl ţinu pe dindărăt.

— Stai, milord, zise dênsul, liniştește-te!

„Nu ştii că e obiceiul *criminalilor*, când sunt descoperiţi, să caute a scăpa printr'o minciună?

Contele Fernau însă se uita cu îndoială când la lord când la cumnatul său.

Siguranţa liniştită a contelui Marco îi ducea încă o dată în rătăcire.

Dânsul îşi apucă cu mâinile fruntea plină de sudoare şi esclamă:

— Pe cine să cred, cui să mă încred?

„Mă încurc, mă ameţesc în această ţesetură de intrigi şi de minciuni.

„D-le consilier de poliţie, te rog ajută-mi să es din acest labirint spăimântător...

Scharf păşi încet spre Marco.

— D-ta ştii că eu ţi-am fost în totd'auna duşman, conte Marco, zise dênsul, şi că din causa d-tale mi am perdut şi slujba.

„Cu toate astea, vreau să fiu de partea d-tale de astă-dată.

„Nu vreau să cred nimic până nu voi vedea ceva.

„Condu-ne numai de cât în turnul castelului.

„Acolo se va dovedi cine are dreptate.

Bristol şi lordul voiau să vorbească, voiau să esplice că Rozamunda fusese poate din ajun scoasă din turn şi pusă în altă parte.

Insă contele de Fernau îi rugă să tacă şi zise:

— Sfatul prietenului meu Scharf este bun..

„O să ne urcăm numai de cât în turn.

„Dv., d-lor însoţiţi-ne, iar d-ta, conte Marco, ai bunătatea de mergi înainte, să ne conduci.

Marco simţea că parcă'i crapă capul.

Dacă refusa era perdut şi totuşi îşi zicea că de va conduce pe toţi acei oameni în turn, dânşii aveau să vadă îndată tot adevĕrul spăimântător.

„Atunci era tot atât perdut ca şi altfel...

Voi să amâne cu câte-va minute măcar, sfârşitul jocului său groaznic.

Cu închipuirea bolnăvicioasă a disperaţilor care în momentul de a se îneca tot cred că în momentul următor se va petrece o minune care să'i scape, spera şi dânsul pe o întâmplare fericită.

Indrăsneţul jucător, obicinuit să pună p'o carte viţile omeneşti, îşi juca acum viaţa sa.

— Ei bine, d-lor, zise dânsul, hai, însoţiţi mă în turn şi o să vĕ convingeţi despre absurditatea acusaţiunilor ce mi se aduc.

Işi bâgă mâna într'un buzunar ascuns al hainei şi apucă un cuţit în formă de pumnal.

Lama acestui pumnal nu era numai

ascuțită ca briciul ci încă și otrăvită la vêrf.

O sgârietură cât de mică era mortală.

Își luase hotărîrea asta:

Îndată ce protivnicii sĕĭ aveaŭ să dea ochiĭ acolo sus cu Rozamunda, dânsul avea să se repeadă la aceasta din urmă, să'ĭ bage pumnalul în piept apoĭ să'l scoată înroșit de sângele eĭ și să și'ĭ isbească în inimă.

Nu se temea de moarte.

Îl era groază numaĭ de o viață dusă în temniță.

Pe când se chibzuia încă odată asupra acesteĭ eșirĭ spăimântătoare, urca încet scările turnuluĭ urmat de cei patru oameni.

Nu tremura de loc.

Mersul îĭ era sigur că se duce la moarte.

Curând se opri înaintea ușeĭ turnuluĭ.

— Deschide! îĭ zise Fernau, deschide ușa.

— Sper că nu veĭ fi uitat cheea, zise Bristol cu batjocură.

Îți atrag atenția că în casul acesta nu mĕ deslipesc de d-ta, te urmez orĭunde...

In loc de rĕspuns Marco scoase cheia din buzunar și o băgă cu o mișcare sigură în gaura broașteĭ.

Stătu încă odată se respire.

Spera că în timpul acesteĭ respirărĭ se va întâmpla ceva care să'l scape.

— Deschide ușa! strigă Bristol și voĭ să vie în ajutor.

In acelașĭ moment însă Marco deschisese.

Cei patru oameni se repeziră înăuntru.

O esclamare de uimire scăpă dintre buzele conteluĭ de Fernau.

Camera turnuluĭ era goală; nu se afla nimenĭ înăuntru.

— Rozamundo, strigă Artur, Rozamundo, unde eștĭ?

„Am venit să te scap.

„Rozamund'o, surioară nu m'auzĭ?

Alergă prin turnulețe, eșĭ pe platformă și curênd se întoarse la cei-lalțĭ.

Însuși Marco nu'și putuse stăpâni în primul moment o mișcare de uimire. Privirea lui se întoarse ca fulgerul prin spațiurile înguste ale turlelor și descoperise acea gaură prin care Rozamunda și tovarășea sa de suferințĭ dispăruseră.

Mintea ageră a lui Marco și puterea lui de combinațiunĭ îĭ representară îndată faptele petrecute.

Rozamunda fugise d'împreună cu Hedviga.

Descoperirea asta l'ar fi disperat de moarte cu un ceas înainte acum însă îĭ umplu de bucurie.

Își redobândi numaĭ de cât siguranța obicĭnuită.

— Acum, conte Fernau zise dênsul către cumnatul sĕŭ, te mai îndoeștĭ că am fost victima unuĭ calomnĭĭ infame?

„Vezĭ că nu e adevĕrat?

„S'a pretins că țin pe Rozamunda prizonieră în camera acestui turn, ți s'a adus încă și dovadă.

„Nu m'am înjosit să mă apăr de o așa acusație infamă.

„Te-am adus în turn ca să te convingi că Rozamunda nu e aici.

„Acum o să mă folosesc de dreptul meu de stăpân al casei.

„Dau afară pe calomniatorii și dacă nu pleacă îndată, îi arunc de pe platforma turnului.

— Ce zici acum, milord? întrebă Fernan.

Trebue să recunoști că acuzarea d-tale nu mai e de susținut, cel puțin într'un punct.

„N'am încredere în contele Marco, e adevărat, însă aici n'aș vrea să'l fac nedreptate.

— Întreabă'l atunci unde se află sora d-tale, răspunse Nelson.

— Rozamunda e în sat, reluă Marco către cumnatul său, precum ți-am spus deja.

„Dacă vrei, plec îndată, o caut și o aduc la d-ta.

— Nu, nu, zise Artur.

„Rămâi aci, mă duc eu însu-mi s'o caut.

„D-stră însă d-lor, continuă dânsul adresându-se lui Nelson și lui Bristol, vă rog să rămâneți aci d'împreună cu contele Marco până mă voiu întoarce.

„Prietenul meu Scharf va bine voi să mă însoțească.

Consilierul de poliție păreа că n'a auzit cuvintele din urmă.

Se uita jos într'un punct.

D'o dată se plecă și rădică un object foarte mic.

— Așteptați un moment! esclamă dânsul.

„Poate n'o să fie nevoie să vă mai duceți în sat.

„Cred că am găsit o dovadă care o să ne ridice toate bănuelile.

Toți se grămădiră în jurul consilierului Scharf.

Marco tremura.

LXXXX

Al doilea cercel

Scharf d'abia putea să vorbească de emoțiune.

Obiectul ce ținea în mână scânteia de 'ți lua ochii. Era un diamant mic însă de o curățenie rară.

Cadrul lui de aur avea forma unui cercel.

— Vedeți, d-lor, esclamă polițistul, vedeți acest cercel?

„Ori cât de mic este, are pentru mine o valoare foarte mare.

„Priviți-l bine și pe urmă uitați-vă aci ca să vedeți de n'o să'l scot pere-

chea lui din buzunarul meŭ în clipa asta...

Zicênd vorbele astea, scosese din buzunar o pungă verzue şi din pungă dete la iveală un mototol de hârtie.

Când desfăcu mototolul, toţi cei presenţi afară de Marco, nu'şi putură stăpâni câte o esclamaţie de mirare.

In mijlocul hârtiei de mătase era un cercel întocmai ca cel găsit jos în camera turnului.

— Şi vreţi acum să vĕ spun, d-lor, cine a purtat aceste două inele? reluă Scharf.

— Spune iute, scumpul meŭ, zise Fernau.

„Eŭ şi toţi ceilalţi, d'abia ne putem înfrâna nerăbdarea d'a afla istoria acestor cercei.

— Istoria întreagă a acestor cercei n'o cunosc, răspunse Scharf, însă ştiţi de cruda soartă care m'a *isbit* mai acum cât-va timp.

„Aveam o fiică, o fată tînără şi drăgălaşă care erea bucuria bătrâneţilor mele.

„Hedwiga mea era astfel crescută în cât puteam să mĕ mândresc cu dênsa.

„Ea ura tot ce era rĕŭ şi josnic şi nici un bărbat nu se putea lăuda cu cea mai mică favoare din parte'i.

„Intr'o zi Hedwiga dispăru şi d'im preună cu dênsa peri o carte care nu s'a mai putut înlocui.

„Era cartea secretă a poliţiei.

„Vĕ puteţi închipui, d-lor, că n'am neglijat nimic ca să descoper pe mizerabilul care 'mi sedusese fata şi care 'mi furase o carte mai de preţ pentru autoritate de cât o jumĕtate de milion.

Bătrânul îşi şterse ochii cu dosul mânei.

El continnă cu o voce tremurătoare de emoţiune:

— Fără somn, nemâncat şi nebĕut, am scermonit toate colţurile Berlinului.

„M'am băgat în toate găurile cele mai primejdioase, unde se ascund criminalii.

„Am vizitat toate localităţile bănuite, cunoscute de poliţie.

„Mi a fost cu neputinţă să daŭ de o urmă a Hedwigei mele.

„La cât-va timp în urmă, m'am aflat din întêmplare în casa asasinatei Karkosch.

„Precum se ştie, dênsa a fost ucisă de fostul eĭ bărbat, Magistru Chiorul, criminal prea cunoscut.

„Acolo, d-lor, am dat peste întâia urmă a nenorocitei mele copile.

„Atunci mi-am îndoit ardoarea în cercetările mele.

„Curând după aceasta, am căpătat o speranţă mai solidă.

„O rază de lumină se ivi în labirintul în care mĕ pierdeam.

„La o perchisiţie ce-am făcut la cămătarul Bruck, am găsit acest cercel pe care'l scosei din pungă.

„L'am recunoscut numai de cât.

„Era unul din cercei Hedwigeĭ mele.

„Dênsa îl purta în momentul dispariţiei eĭ.

„Din causa valoareĭ şi vechimeĭ lor, aceştĭ cercei erau consideraţĭ ca o moştenire de familie.

„O idee mi-a trecut atunci imediat prin minte.

„Mi-am zis că cerceiul acesta fusese pus amanet la Ionas Bruck de Chiorul, de neigaşul femeeĭ Karkoscu.

Apoĭ adăogă:

— Vĕ puteţĭ lesne închipui mişcarea mea la această vedere!

Contele Fernau esclamă:

— Sĕrmanul tată!

„Înţeleg durerea d-tale şi te compătimesc!

Inspectorul de poliţie se plecă uşor înaintea contelui Fernau.

Apoĭ zise:

— Iţĭ mulţumesc!

„Cunosc bunătatea cu care este înzestrată inima d-tale.

Apoĭ urmă:

— Credinţa mea a fost că biata copilă fusese adusă cu forţă în acea casă blestemată.

„Mĕ gândii că Magistru fusese complice la răpire.

Bĕtrânul se uită la ascultătorĭ.

Tăcu o secundă.

Apoĭ reluă:

— Închipuiţi-vĕ acum, d-lor, uimirea mea, vĕzând aci, în turnul acestuĭ castel, perechea cerceiului.

„Pentru mine aceasta e o nouă speranţă d'a putea găsi pe nenorocita mea copilă.

„Acest cercel e o dovadă că Hedwiga n'a pierit în casa femeeĭ Karkosch şi a ieşit d'acolo vie.

„Printr'o întâmplare oare-care a fost şi în turnul acesta.

Toţĭ cei de faţă se uitară miraţĭ unul la altul.

Găsiau că concluziunea inspectorului era dreaptă.

Contele Fernau se gândi cu oroare că aci era la mijloc o nouă urmă a cumnatului sĕu.

Dênsul îşi zise în sine:

— D-zeule! în care mâini a căzut biata mea soră.

Bĕtrânul poliţist se întoarse la contesa Marco.

Cu voce tunătoare zise:

— D-le, ridic în contră'ţi acuzaţia că aĭ luat parte la seducerea copileĭ mele.

Marco nu se turbură.

Dênsul rĕmase rece ca şi cum teribila acuzare nu fusese adresată lui.

El răspunse:

— Eşti prea îndrăsneţ în încheierile d-tale, d-le.

Aceste cuvinte le pronunţă cu o linişte impunĕtoare.

Apoĭ adăogă:

— Insă te înşeli amar.

„Crezi că eŭ n'am alt-ceva mai bun de făcut de cât să 'ţi seduc fata, d-le inspector ?

Scharf întâmpină :

— *O !* un de sigur *pentru copila* mea te-aĭ pus în cheltuială de oboseală.

Marco prevăzu că aceste cuvinte ascundeaŭ o nouă descoperire.

Totuşi, obrasnic cum era, se arătă batjocoritor.

Dênsul esclamă :

— Eĭ bine, isprăveşte.

„Sunt curios să ştiŭ ce ascunde gândul d tale.

Inspectorul de poliţie reluă :

— Biata Hedwiga ţi-a servit numaĭ de mijloc care să te ducă în scop.

— Care scop ?

— Iţi trebuia cartea secretă a poliţiei care pentru d-ta avea un mare preţ.

Marco esclamă :

— Cartea secretă ?

Dênsul se cam îngălbenise la cuvintele lui Scharf.

Dar cu glas sigur întrebă :

— La ce mi-ar fi folosit acea carte? Eŭ nu fac parte dintre copiĭ autorităţeĭ ca să întrebuinţez ast-fel de lucruri şi nu înţeleg....

Bristol îl întrerupse.

Cu un accent ironic şi de dispreţ, el zise adresându-se acuzatului :

— Ee o veche experienţă care zice că lucrurile de carĭ se servesc funcţionariĭ criminaliştĭ, sunt indispensabile şi celor maĭ marĭ ticăloşi.

„Sper că mă înţelegĭ.

Scharf zise :

— Tocmaĭ asta vream să zic şi eŭ.

Marco dete din picior.

O furie nespusă se citea în ochiĭ lui de vultur.

Cu o voce care n'avea nimic omenesc strigă :

— Acum e destul !

„Afară din casa mea voĭ toţĭ câţi sunteţi aci.

„Destul v'am răbdat obrăsniciile de nesuferit.

„Măsura s'a umplut, conte Fernau, lord Nelsen, d-ta, d-le poliţiaşt, precum şi d-ta, d-le consilier de poliţie Scharf.

„Vă invit pe toţĭ să părăsiţi imediat casa asta.

„Dacă peste câte-va minute nu veţi fi plecaţĭ, voiŭ întrebuinţa forţa. Înţelegeţi ? *forţa !*

Apoĭ uitându-se în chip provocător la ascultători, adăogă :

— D-voastră ştiţi prea bine că contele Marco se ţine de cuvênt.

Artur se convinse, după aceste vorbe, că nu era nimic de sperat bun din partea cumnatului sĕŭ.

Dênsul era foarte iritat de chipul cu care era tratat de soţul surorei sale.

Cu demnitate el esclamă :

— N'aĭ niciun drept ca să mĕ daĭ afară din castelul acesta.

„Acesta e locul de naștere al strămoșilor mei.

— Acum însă s'a terminat cu domnia cavalerilor feudali, răpunse Marco cu batjocură.

„Acum sunt eŭ stăpân aci și chiar dacă fondatorul familiei de Fernau ar veni și nu s'ar supune dispozițiilor mele l'aș da afară.

— Ești prea aspru, d-le conte, esclamă polițistul.

„Nu uita că ești în mâinile noastre și că putem să te legăm în ori-ce moment.

Contele Marco rise tare.

— Crezi că poți să faci asta? strigă dênsul.

„Ah! d-ta ești cu desăvêrșire, scumpul meŭ polițist, că nu ești în America, țara silniciei.

„Arată'mi împuternicirea d'a opera o arestare, saŭ scoate d-ta un mandat d-le consilier de poliție, haide, arătați însărcinarea înscris ce v'a dat autoritatea ca să mă puneți la popreală.

Cei patru inși se priviră surprinși.

Ceea ce zicea Marco nu admitea replică.

Pe cât eraŭ toți convinși că aveaŭ în fața lor pe un criminal primejdios, pe atât nu aveaŭ nici cel mai mic drept ca să pună mâna pe dênsul.

Lordul Nelson tot avea mare poftă să opună ferță forței.

— Ce? esclamă dênsul.

„Să plecăm d'aci fără nici o ispravă? Să părăsim Drachemburgul mai nainte d'a fi regăsit pe Rozamunda, numai pentru că poliția nu ne permite să facem neofensiv pe un criminal!

Marco se repezi atunci la ușe o smuci și se repezi pe scară strigând cu un glas tremurător de furie.

— Hei Jan, Christof, Baptist, Ludovic și voi toți cei-lalți servitori, veniți iute la mine, luați-vă arme ca să alungăm pe călcătorii de case pacînice.

— Ce să facem? întrebă Scharf pe Fernau.

„Să așteptăm până vom fi siliți să ne luăm la luptă cu servitorii?

„O să se facă atunci vêrsare de sânge.

— Nu e alt chip, răspunse Artur a cărui indignare creștea din secundă în secundă.

„O să staŭ oare liniștit ca un aventurat să mă dea afară din castelul strămoșilor mei?

— Eŭ socot că cel mai bun lucru este să părăsim liniștiții castelul și să facem formele trebuitoare pentru arestarea contelui.

— In cât timp se poate scoate un mandat de arestare? întrebă Nelson.

— In câte-va minute, răspunse Scharf. Ar trebui să fiŭ cât de curând la Berlin. Cu trăsura contelui Fernau aș ajunge îndată.

„Bine ar fi să mă însoțească și contele pentru a stărui d'impreună cu mine pentru scóterea mandatului.

— Da, da, cum nu merg și eŭ esclamă Artur.

„D-ta milord și d-ta d-le Bristol, să rămâneți aci pentru ca să opriți pe Marco d'a fugi.

— Să n'ai grije că n'o să fugă, răspunse americanul.

„Iți garantez.

— Și eŭ, zise Nelson.

Polițistul urmă :

— N'am să'mi părăsesc postul nici o clipă d'acilea, măcar să trăsnească și să fulgere.

„Pentru că mă interesează foarte mult scena aceasta.

„Am să fac tot posibilul spre a nu'l lăsa să iasă din casă până ce n'oți sosi cu mandatu.

„Fiți sigurĭ că la întoarcere o să'l găsiți aci.

— El dar lucrul dracului e acesta, reluă Nelson după ce se gândise puțin, cum o să'l oprim d'a fugi dacă n'avem dreptul să punem mâna pe el ?

Bristol esclamă :

— N'o să fugă.

„Dați cuvêntul meŭ de onoare pentru asta.

„De'l voiŭ vedea eșind din otel și nu se va opri la chiemarea mea, jur că 'l împușc.

Atunci Scharf zise :

— Dacă 'i așa, locurile noastre sunt împărțite.

Scoase ceasornicul.

Se uită la el.

Apoi reluă :

— Sunt șapte ceasurĭ. Hai la drum, d-le de Fernau.

„De nu ni se va întâmpla nimic pe drum, putem fi aci îndărăt pe la miezul nopței.

„Simt că vom aduce mandatul de arestare.

Porni înainte pe ușă și pe scară și cei-l'alți îl urmară.

Păsiră muți înaintea contelui Marco, care stătea pe la mijlocul scărei așteptând servitorii.

Numai Bristol îi zise când fu lângă dênsul :

— La revedere, conte Marco.

„Să știi că ești prizonierul meŭ în Drachemburg.

„Nu cum-va să'ți vie în gând să'i părăsești.

„Drumul d-tale va trece pe lângă gura pistolului meŭ.

Marco nu respunse nimic la această amenințare.

Dênsul ascultă ținêndu 'și resuflarea cum se depărtaŭ pașii ciudaților sĕi musafiri.

In sfârșit, auzi poarta închizêndu-se după dênșii.

Respiră ușurat.

Și esclamă :

— Bine!... Timp câștigat, toate câștigate !

„Ha ! nebunii !

„Cred că aŭ intrat cu mine într'un joc lesnicios.

„Cred că pot sa mĕ sperie prin ameninţărĭ.

„Totuşĭ eĭ ştiŭ deja prea multe. Nu mai e timp de perdut. Trebuie că despărţirea să se facă.

„Acum sunt încredinţat că mântuirea mea e numaĭ în fugă.

„Aci pământul mi se sbuciumă sub picioare.

„Poate să mĕ înghiţă.

Câte-va minute dênsul stete ca împetrit pe scară.

Ascultă să se convingă dacă nu se mai aud sgomote pe-afară.

Se temea ca duşmaniĭ sĕĭ să nu'şĭ ia seama să se întoarcă, să'l lege, să'l ducă pe sus, chiar contrar legilor

Afară însă era tăcere adâncă. Servitoriĭ vĕzênd pe obrazniciĭ oaspeţĭ retrăgându-se, se reapucaseră de ocupaţiile lor ce aveă.

Marco rîse încet.

— 'I-am tras pe sfoară, îşĭ zise dênşi cel puţin pentru câte-va ceasurĭ am libertate deplină.

„Acum trebue să mĕ folosesc de scurtul timp ce'mĭ rĕmâne.

„De câte orĭ în viaţa mea nu m'am aflat în primejdie! urmă dênsul gânditor.

„Adesea am trecut pe lângă prăpastia care trebuia să mĕ înghiţă...

„Nicĭ o dată însă, cred eŭ, n'am fost aşa aproape d'a mĕ îneca ca acum...

„Ha ha! ceva îmĭ spune că steaua mea cea bună n'o să mĕ părăsească nicĭ de astă dată...

Zicênd aceste vorbe, Marco coborî scara, apucă pe gangul etajuluĭ al doilea şi se opri la o uşă unde bătu.

— Cine e acolo? întrebă un glas femeesc; era glasul ladyĭ Nelson.

— Eŭ sunt, rĕspunse Marco foarte încet.

„Deschide iute.

Zăvorul fu tras, uşa se deschise şi Marco intră.

Pentru ca să ajungem maĭ curênd la capul acestel istorisirĭ dramatice, vom spune atâta că lady Nelson care rătăcia cu bĕtrânul Grimm în jurul castelului Drachemburg, căutând o rĕsbunare teribilă contra fostului baron de Collmar, se întâlnise într'o zi cu contele Marco prin pădure.

După întâile vorbe de recunoaştere, Marco ştiu să readucă la supunere pe fosta sa amantă.

Aceasta recăzu în vechea'ĭ slăbiciune uită jurămintele ce făcuse luĭ Grimm şi de câte-va timp locuia o cameră a castelului Drachemburgului.

Lady făcu un pas îndărăt.

Apoĭ zise:

— Ce s'a întêmplat?

„Cât eşti de roşŭ la faţă în momentul acesta, Marco.

„Al păţit ceva grozav.

„Eŭ cunosc acele pete roşiĭ închise de pe obrajiĭ tĕĭ, de obiceiŭ atât de galbenĭ.

„Ele arată că în tine bubue o furtună spăimêntătoare.

„Eŭ nu mĕ înşel.

Marco tăcu câte-va secunde.

Se aruncă pe o sofa, ca un om prea obosit.

În cele de pe urmă dênsul ridică capul şi privi pe Cristina într'un chip de spaimă care făcu pe femee să se cutremure.

Dênsul zise cu o voce înăbuşită:

— Da, este o tempestă care o să prăpădească lumea.

Cristina deschise ochiĭ peste măsură şi se holbă la criminal.

— Ce spuĭ, Marco, esclamă dênsa în şoaptă.

Bărbatul Rozamundeĭ scoase un oftat ca şi cum voia să'şĭ uşureze pieptul îngreuiat.

Apoĭ urmă:

— N'auzĭ tu, Cristina, mugetul vêntului?

„N'auzĭ trosnituriĭ şi plesnituriĭ?

„Clădirea se dărâmă.

„O să mĕ îngroape sub ruinile eĭ dacă nu găsesc un mijloc de scăpare.

„Înţelegĭ tu, asta?

Cuvintele acestea le pronunţă ca cuprins de un acces de nebunie.

Femeea se cam speriă.

Nu maĭ recunoştea în Marco pe omul puternic şi dispreţuitor.

Însă nu voi să dea pe faţă împresiunile sale.

Ea ştia să'şĭ joace rolul ce'şĭ impuse, cu o rară destoinicie.

Urmă o scurtă tăcere. Pe urmă Cristina zise:

— Care clădire, iubite?... Mi se pare că aĭ frigurĭ....

— Clădirea existenţeĭ mele, răspunse Marco cu glas înăbuşit.

Lady se îngălbeni şi se apropiă.

— E primejdia atât d'aproape? zise dênsa.

„Ţi s'aŭ dat le urme, Marco?

— Duşmanul fu maĭ adineaorea în casa mea, răspunse contele şi o disperare de ghiaţă păru a'l cuprinde.

„Din toate tufişurile ieş potăĭ de câinĭ şi miroase după urmele de sânge ale fiareĭ împuşcate.

— Dacă fiara asta eştĭ tu Marco, zise lady, atunci n'aĭ de cât să dovedeştĭ câinilor că eştĭ un mistreţ dintre cel maĭ rĕĭ; arăte-le colţiĭ.

— Da, simt în mine putere pentru asta, esclamă Marco ridicându-se foarte mândru.

„Însă sunt prea mulţĭ, Cristino, socoteala mea e lungă.

„E cam ciudată istoria asta.

— Se scoală morții din groapă? strigă Ralph.

Cristina întrebă:

— Dar cum se poate că tu să fii încurcat?

„Ai uitat trecutul tău cel glorios?

— N'am uitat nimic. Insă acum este alt-ceva.

„Eŭ singur nu ştiŭ ce să fac.

„Mĕ vĕz că sunt descoperit.

„Nu pot şti la ce resultat primejdios am să ajung.

„In fine, am să'mĭ fac curaj cât voĭ putea.

„Nu trebue să mĕ disper.

— Caută să câştigĭ timp, Marco, atunci aĭ să fiĭ triumfător.

„Trebuie să nu 'ţĭ pierzĭ încrederea în puterea şi norocul tĕŭ.

— Am deja amânat cât am putut... Tu ştiĭ că eŭ nu mĕ daŭ niciŏdată învins.

„Am înaînte'mĭ patru saŭ cinci ceasurĭ de care pot să mĕ folosesc pentru scăparea mea.

Lady Nelson zise cu grabă:

— Eĭ bine, iubite, foloseşte-te.

„Cinci ceasurĭ, pentru tine, sunt mai mult de cât îţĭ trebue ca să învârteştĭ lumea.

„Natura te-a înzestrat cu un spirit larg şi inventiv.

„Aĭ să găseştĭ de sigur poarta pe care să ieşĭ din încurcătură.

„Mântuirea nu e departe de tine.

Marco îşĭ ţinea capul în piept.

Dânsul părea că n'auzise vorbele fostei tovarăşe sale.

Femeea nu îndrăsni să'l turbure.

Peste puţin, bărbatul Rozamundeĭ ridică ochiĭ.

— O să fie fearte greŭ de astă dată, zise el.

Şi se uită iar în pământ.

Apoĭ urmă:

— Am aface cu patru duşmanĭ.

„Fie-care este primejdios în cel maĭ înalt grad în felul sĕŭ.

Dânsul pronunţă aceste cuvinte atât de încet încât se părea mai mult că 'şĭ vorbeşte şie'şĭ de cât ladyĭ.

— Cine sunt aceştĭ duşmanĭ carĭ aŭ [illegible]rea de a te înfricoşa? întrebă femeea.

Contele rĕspunse:

— Unul e lordul Nelson.

— Dumnezeule! esclamă Cristina terorizată.

Marco nu băgă în seamă această esclamaţie.

Dânsul continuă:

— Eĭ e nespus de bogat.

„N'o să'l pese să cheltuiască o mulţime de milioane pentru ca să rĕsbune asupră 'mĭ pe femeea pe care o iubeşte din toate puterile sufletuluĭ.

„Contele Fernaŭ este şi dânsul foarte bogat.

„Afară de asta este un lucru şi mai primejdios.

„Eĭ are o influenţă mare în partea loculuĭ.

„La un semn al luĭ toţĭ ţăranĭĭ se ridică şi'mĭ daŭ goană ca unuĭ incendiator care le-ar fi pus foc la căpiţile de fân.

„Inspectorul de poliţie Scharf nu este nici de cum de dispreţuit.

„El a prins deja marĭ bănuielĭ că eŭ i-am sedus fiica.

„Legat cu această bănuială stă și aceea și mai grozavă, că eŭ i-am furat cartea secretă a poliției.

„Prin mine a perdut onoarea de funcționar

„De câte-va zile și a perdut și slujba, după o scenă violentă ce avu cu un superior al sĕŭ, tot din pricina mea.

„O să caute să'și redobândească onórea și slujba prin demascarea mea.

„Se poate lesne închipui cât trebuie să mĕ urască.

„Și această ură, acest dor de rĕsbunare îĭ dau o îndoită putere.

„Nu se va odihni niciun ceas până nu mĕ va vedea înaintea judecătorului și condamnat.

Cristina îl întrerupse:

— Înțeleg foarte bine toate acestea, zise ea.

„Însă nu'mĭ vine să cred că o să te temĭ atât de mult încât să disperezĭ de a scăpa de sub unghiile lor.

„Saŭ mai bine să'ĭ facĭ să dispară pe toțĭ într'o dată.

Ea se uită la fostul el amant în chip întrebător.

Dânsul reluă îndată:

— Stăĭ...

„Ți-am spus că dușmaniĭ meĭ sunt patru.

„Lasă-mĕ să isprăvesc.

„De acești treĭ pe care ți'i-am menționat nu mi-ar fi așa frică dacă n'ar avea între dênșiĭ și pe al patrulea.

„De acest al patrulea mi a fost așa frică cum nu mi-a fost niciodată în viață.

„Acesta e un adversar demn de a se bate cu mine.

„E tot așa de șiret, de îndrăsneț ca și mine.

„Poate că el mĕ întrece.

„N'o să pot să'ĭ dejoc supravegherea.

„O să trebuiască să ajung cu el la o luptă cu gloanțele.

„Jocul e periculos.

„Unul din noĭ trebuie să rĕmână mort pe loc.

„Care din noĭ amêndoĭ o să fie acela?

Cristina esclamă:

— Eĭ o să fie!

Din ochiĭ îĭ țîșneaŭ fulgere.

Marco o privi mirat.

Ea adăogă:

— Numaĭ să nu te daĭ singur prins, și numaĭ să nu'ți perzĭ speranță.

„La brațul tĕŭ, Marco, am curaj să mĕ împotrivesc unei lumĭ întregĭ cu arma în mână.

„Am încredere în spiritul tĕŭ.

„N'am uitat zilele aventuroase și fericite petrecute lângă tine.

Frumoasa femee înlănțuĭ gâtul contelui cu un braț.

Ațintĭ în ochiĭ lui o privire care îĭ exprima credință până la moarte.

Marco o strînse la el.

Apoi o depărtă, ţinînd o cu amîndouĕ mâinile de talie.

Se holbăi în ochiĭ eĭ şi zise :

— Cristino, siguranţa ta îmĭ face bine.

„Insă nu'mĭ cunoştĭ duşmaniĭ.

„Nu poţĭ să 'ţĭ facĭ o idee esactă de puterea lor.

„Acel Bristol, maĭ ales, este un om de fier.

„După cum ţĭ spuseĭ, are energia şi şiretlicul meŭ.

„Se pare că am fost croiţĭ amîndoui din aceiaş stofă.

„Saŭ maĭ bine zis, e ca şi cum am fi fost purtaţĭ la acelaş sîn şi am fi supt acelaş lapte.

„Cu alte cuvinte suntem douĕ naturĭ de acelaş soiŭ.

„De aceea nu avem loc amîndoui în viaţă

„Unul din noĭ trebue să se ducă.

„Te asigur că, dacă Bristol n'ar fi devenit, prin vr'o întîmplare oare-care, funcţionar poliţienesc şi duşman al criminalilor, ar fi el însuşĭ un criminal, maĭ primejdios poate de cât mine.

— Unde se află acum acest Bristol ? întrebă lady.

— Unde se află ?

„Eĭ, tocmaĭ asta e greul de care mĕ îngrijesc.

„El se face nevĕzut după plac.

„El stă la pîndă în jurul castelului ca un lup în jurul unei turme în care o să dea năvală peste noapte.

— Aşa aproape a ajuns de tine, Marco ? esclamă lady îngrozită.

„Cum aĭ putut să laşĭ lucrurile într'un ast-feĭ de curs ?

Contele dete din umerĭ.

— Bristol şi-a ţesut iţele în juru 'mĭ ca un paianjin, fără sgomot, fără sbuciumărĭ, în vreme ce eŭ eram ocupat cu alte treburĭ.

„Mĕ legănam în visurĭ şi speranţe de amor, mĕ gîndeam la fericirea casnică, la viaţa cinstită, şi el în timpul acesta a adunat dovezĭ peste dovezĭ în contra'mĭ şi a sub-minat drumul pe care mergeam.

„O dată l'am ţinut în mâna mea, am avut ocasie să'l fac inofensiv.

„Insă atunci nu recunoscusem însemnătatea acestuĭ om şi m'am lăsat să fiŭ tras pe sfoară de dînsul.

„Deosibit de astă, mĕ dădeam atunci îndărăt cu groază din faţa unuĭ omor.

„Da, Cristino, nu mĕ privi cu aşa îndoială.

„Imĭ era groază să vĕrs sînge... Iubiam, ca şi în vremea din urmă, un înger de faţă şi tot, ca şi acum mĕ cuprinsese dorinţa bolnăvicioasă să duc o viaţă nevinovată, nereproşabilă.

Se apropiă de lady, îĭ puse amîndouĕ mâinile pe umerĭ şi privind-o ţintă şi pătrunzĕtor, zise :

— Oamenii marĭ de stat şi marii criminali aŭ adesea o slăbiciune comună.

Lumea le impută că aŭ mers prea departe însă în realitate perzania lor e pricinuită de împrejurarea că n'aŭ ştiut să meargă mult mai înainte.

„Asta, mĕ tem, Cristino, că e şi greşala mea.

Pronunţând cuvintele acestea, căzu sleit pe divan îndărăt.

Lady se puse lângă dênsul şi'l şopti:

— Nu te descuraja, Marco, un om ca tine nu se afundă nicĭ o dată.... Numai moartea firească îl scoate din lumea aceasta.

„Arată 'mĭ în amănunt posiţiunea în care te afli. Poate voiŭ putea să'ţi daŭ un sfat, poate 'ţi voiŭ arăta poarta de scăpare.

Marco îşi reaminti de toate întêmplările vremeĭ din urmă şi povesti în soaptă, mai mult pentru sine de cât pentru lady, cele petrecute de la ultima sa întâlnire cu Rozamunda.

— Şi vreĭ să'ţi arunc speranţa peste gard, Marco? întrebă infernala femee după ce contele terminase povestirea.

„Ah! dar îţi rĕmâne un mijloc de scăpare foarte sigur: fuga.

— Uiţi că duşmanii mei supraveghiază castelul şi că'mĭ vor eşi înainte îndată ce voiŭ părăsi castelul saŭ mĕ voĭ mişca d'aicĭ...

„Şi nicĭ în travestire nu'mĭ pot pune nădejdea...

„Acel blestemat de Bristol m'ar recunoaşte sub orĭ-ce mască.

— Dă'mĭ un moment de chibzuială, zise lady, ştiĭ că noĭ femeile suntem foarte inventive..

„Poate găsesc un mijloc de mântuire sigură.

„Însă mai întâĭ să hotărîm asupra lucrului ce ne trebue...

„Ce ne trebue nouĕ oare pentru a fi mai siguri?

— Ne trebue o amânare de cel puţin 24 ore a arestărei mele, rĕspunse Marco.

— La ce'ţi trebue aşa multă vreme, întrebă lady.

„Noaptea asta ne e de ajuns ca să fugim împreună la Berlin şi tot în noaptea asta ne vom afla în călătorie unde vom fugi.

„Alt-ceva nu e de făcut.

„Trebue să ştiĭ că dacă vom întârzia o să fiĭ căzut în cursă.

„Apoĭ o să fie cu greŭ a mai scăpa din mâinile poliţieĭ.

„Asta e ideea mea.

— Nu, nu, îmĭ trebue şi o zi deplină rĕspunse Marco.

„Nu se pote cum zicĭ d-ta lady. Asta e imposibil.

„N'am făcut nimic dacă vom fugi în noaptea asta.

„Trebue să ridic de la o bancă din Berlin banii pe care Rozamunda mi-ia adus ca zestre.

„Numaĭ singuri aceĭ banĭ mĕ vor pune în stare să trăesc în streinătate ca om bogat, distins şi neatârnat.

„Pe urmă mai am o altă îndatorire de îndeplinit.

„Trebue să'mi iaŭ ziuă bună de la o persoană oare-care, trebue să las acelei persoane o sumă oare-care spre a trăi fără grijĭ.

„Apoĭ după ce voĭ îndeplini toate acestea atunci suntem gata de fugă în străinătate.

„Alt-fel nu să poate.

Lady sări în sus ca şi cum ar fi fost muşcată de o viperă.

—Cine e persoana asta? întrebă dênsa cu un ton de femee ofensată care se turbură.

„E o femee, nu'ĭ aşa?

„Spune.

— De sigur că e o femee, rĕspunse Marco foarte liniştit fără să se sinchisească.

— Ah! o femee! şi o iubeştĭ?

— Da, o iubesc.

„Alt-fel cum aş ţinea aşa mult aflându-mĕ într'o ast-fel de primejdie, să'mi iaŭ ziuă bună de la dênsa, ba încă să'ĭ las şi o sumă de banĭ?

Lady se ridică în picioare şi zise cu ton apăsat:

— Marco, tu ştiĭ că mie nu'mĭ place să iubesc saŭ să urăsc pe jumĕtate pe cine-va.

„Dacă o să ne reunim, vreaŭ ca inima ta să fie întreagă numaĭ a mea, iar nu şi a alteia.

„Nu pot să'ţĭ împart iubirea cu o altă femee, Marco, înţelegĭ? nu pot?

— La draculuĭ gelosia asta nebunească, rĕspunse Marco cu asprime şi necaz.

„Iubirea de care vorbesc n'are nimic comun cu iubirea ce am pentru tine dragă.

„Află Cristino, că vreaŭ să'mĭ iaŭ ziuă bună de la fiica mea.

Lady se uită la conte cu o uimire îndoelnică.

— De la copila ta?

„De la fiica zineĭ vioareĭ despre care mi-aĭ povestit adineaorĭ?

„Ce aĭ regăsit'o?

— Da, am regăsit'o, rĕspunse Marco cam rĕstit.

„Dar să nu vorbim de ea acum.

„Să ne gândim la scăparea noastră, că e maĭ importantă.

Începu să se preumble prin cameră cu paşĭ marĭ, cu capul plecat pe pept şi gânditor.

După mişcarea muşchilor feţeĭ luĭ, lady cunoştea că în creerul luĭ se făcea o lucrare extra-ordinară.

O tăcere adâncă domni în vreme de cincĭ minute.

Nu se auzia de cât ticăitul orologiuluĭ de perete şi respirarea grea cu care Marco îşĭ însoţea lucrarea minţeĭ.

— Ah! Marco, esclamă d'o dată lady apucând braţul contelui, mi-aĭ spus că Rozamunda a dispărut din turn şi din castel într'un chip neesplicabil... De ar fi apucat pe drumul obicinuit, ar fi vĕ-

zut-o de sigur unul din servitorĭ şi te-ar fi anunţat..

„De vreme ce n'aŭ auzit nimic de ea, e de presupus că a găsit un drum pe care să iasă neobservată de nimenĭ la libertate.

„De ce nu ni-ar servi şi nouĕ drumul acesta?

„Gândeşte-te bine Marco, ţinem urma Rozamundeĭ şi suntem scăpaţĭ ca şi dênsa.

— M'am gândit deja la asta, răspunse contele.

„Fuga Rozamundeĭ este pentru mine o enigmă pe care nu voiŭ putea-o deslega nicĭ o dată.

„Înţeleg prea bine cum a eşit din camera turnuluĭ dar nu pricep cum să se fi depărtat de castel...

„Iţĭ mărturisesc, Cristino, mie mi se pare că dênsa s'ar afla în apropierea mea că se poate să'mĭ resară înainte dintr'un moment într'altul...

„O, doamne, uite acum, privindu te pe tine mi se pare că aĭ trăsurile feţeĭ Rozamundeĭ.

Se uită la lady cu ochiĭ holbaţĭ ca şi cum voia să'şĭ sape în minte figura eĭ.

— Rozamunda!... sopti dênsul.

„Ce mult semenĭ tu cu Rozamunda, femeeo.

„Acum te privesc bine şi compar şi trăsăturile tale cu ale eĭ...

„Aceleaşĭ buze, aceeaşĭ formă a nasuluĭ, aceleaşĭ cearcăne de tristeţă în juruĭ ochilor...

„Pentru D-zeŭ, Cristino, aĭ o asemănare isbitoare cu dênsa.

„Ah! da, acum îmĭ esplic eŭ de ce am simţit o atracţie aşa puternică spre Rozamunda...

„In ea am găsit întrupat amorul tinereţeĭ mele...

„Pe tine te-am regăsit într'însa, Cristino!

„Frumuseţa ta, încadrată de nevinovăţie şi curăţenia aceleĭ fete m'a orbit pe mine!...

Lady făcu din buze o mişcare dispreţuitoare.

— Nevinovăţie şi curăţenie? zise ea emoţionată.

„Dar nu le-aĭ găsit şi la mine adineaora?

„Şi nu ţi le-am sacrificat ţie, numaĭ ţie Marco?

El păru a nu fi auzit imputarea asta ce i se făcu.

Gânduri marĭ ocupaŭ în clipa aceea creerul luĭ.

Prin ochiĭ lĭ trecură d'o dată douĕ fulgere de triumf.

— Asemĕnarea ta cu Rozamunda, zise dânsul, apucând mâna ladyeĭ, o să ne scape.

„Prin ea o înducem în eroare pe duşmaniĭ noştrĭ şi o să ne putem croĭ o cale de eşire din acest cuib stâncos şi primejdios.

„Aĭ tu curaj, Cristino, să mĕ ajuţĭ în executarea unuĭ plan fearte curios şi îndrăsneţ?

— Am curaj să mor pentru tine, și să trec prin foc și apă, șopti răpitoarea creatură lipindu-se strâns de unicul om pe care îl iubise cu adevărată sinceritate în viață..

— Ai figura Rozamundei, urmă apoi Marco.

„Talia'ți este puțin mai groasă, însă în haine largi n'o să se bage așa de seamă...

„Deosebit de asta întunericul nopței o să ne favorizeze...

„Acolo în partea aceea sunt oamenii care mă păzesc, lordul Nelson și polițistul Bristol...

„I-am auzit și i-am zărit adineaorea când m'am dus la fereastră...

„Dacă ai curaj Cristino, a sosit și pentru tine ora răsbunărei...

„Iată planul meŭ :

„Ai să te prefaci că ești Rozamunda și ai să atragi pe acest lord prea însetat de dragoste, la o parte printre co paci...

„Acolo am să vorbesc eŭ ceva foarte pe scurt cu el.

Lady d'abia putu să'și stăpânească o esclamare de bucurie.

„Satisfacerea sentimentelor de răsbunare ce o stăpâniaŭ era pentru dênsa o hrană divină, nesperată.

— Planul têŭ este escelent, scumpe Marco, esclamă dênsa.

„Ah! dacă nu ți-aș fi fost mai d'înainte devotată până la moarte ți-aș fi acum în momentul acesta

„E pentru mine o fericire îmbătătoare să știŭ mort pe acest om care mă urmărește pretutindeni și care m'a împins în mizerie!

„Când mâinile tale Marco o să fie pline de sângele lui, o să ți le sărut cu patimă, pentru că ele mă vor fi scăpat de dușmanul meŭ cel mai primejdios și neîmpĕcat.

„Ah! scumpul meŭ Marco, am să'ți fiŭ recunoscătoare până la sfârșitul vieței mele.

„N'am să te uit cât voĭ trăi.

„Numai să mă scapi de un inamic care mă urmărește pas cu pas, ca o fiară sălbatică prada sa.

„Sunt sigură că dacă ne vom scăpa de el și vom isbuti să fugim, o să trăim fericiți.

— Fericirea asta îmbătătoarea o să ți-o procur eŭ, dragă Cristino, răspunse Marco.

„Trebue să fim numai foarte prudenți și foarte șireți...

„Putem aștepta încă vr'o două ceasuri până să întreprindem executarea planului.

„Știi că avem mai întâiŭ să ne curățăm drumul de un alt dușman...

— Vrei să zici de bătrânul Grimm ? întrebă tovarășa lui Marco El o să vie la miezul nopței.

Trebue să spunem că mizerabila femee nu se unise din noŭ cu Marco numai în hatârul iubirei vechi.

Calăul Krantz soldat.

Era şi interes între dênşii.

Marco voia să scape de Grimm ca de un duşman supărător dacă nu tocmai primejdios iar lady avea de gând să se curețe de un urmăritor plicticos.... Voia să respire liberă, cum zicea ea.

De aceea dênsa întinsese bătrânului o cursă ca să'l atragă în puterea contelui.

Marco întrebă :

— Crezi tu, Cristino, că Grimm o să vie în capcană ?

Lady Nelson răspunse :

— Fără îndoială.

— Așa dar o să creadă tot ce i-ai spus în scrisoare ?

Contele se uită neîncrezător la interlocuitoarea sa.

Aceasta replică cu vivacitate :

— O să creadă tot !

„Dênsul ține de sfânt tot ce m'a făcut să'i jur.

„Nebunul !

„E convins că n'am nici o dorință mai scumpă de cât să te văd pe tine în mâinile lui.

Marco zîmbi.

Apoi întrebă :

— Atunci dênsul vine cu intenția ca să mă omoare ?

— Da.

„I-am scris că o să'l conduc în camera ta de culcare.

Cristina se uită mulțumită la Marco care 'și exprima bucuria lui printr'un zîmbet particular.

Dênsul zise :

— Bine ...

„Dacă 'l voiu băga un cuțit în piept n'o să fie tocmai un asasinat.

„Din contra, are să se considere ca un fel de apărare.

„Nu pătrunde oare el în casa mea cu intenție ca să mă omoare ?

„Dar până la miezul nopței mai avem vreme. Pentru moment simt alt-ceva. Mi se pare că sunt ușor ca o pană și că m'ar lua vêntul.

El își puse amêndouă mâinile pe pântece.

Femeea surîse.

Marco continuă :

— Zilele din urmă aŭ fost foarte vatămătoare mie.

„Din causa emoțiunei și a grijei, n'am mâncat nimic.

„Vaĭ, nici prin gând nu'mi trecea de mâncare.

Apucă mâna răpitoarei femei și adăogă :

— Haĭ, Cristino, însoțește-mă în sala de mâncare....

„Ai nevoie și tu să te întăreștĭ și să beĭ un pahar de vin vechiŭ.

„O să prânzim împreună ca în vremile de fericire ca și cum nu ne-ar aștepta de cât plăcere și veselie...

Lady esclamă :

— Așa'mĭ placĭ, Marco !

Bărbatul reluă :

— Cine știe....

„Poate că acesta e prânzul nostru de moarte....

„Saŭ poate că vom isbuti în planul nostru.

Cu entusiasm continuă :

— Atunci, Cristino, vom fi fericiți...

„Toată lumea va fi a noastră cu dulceața ei...

„Trainl senin va corona sforțările noastre.

Lady își duse din nou brațele ei moi pe după gâtul lui Marco.

Își lipi strâns buzele de ale lui și depuse pe ele sărutări fierbinți.

Stătură mult așa înlănțuiți.

Marco își aminti că o dată acea femee îl stăpânise inima.

După ce 'și deslipi buzele de ale ladyi, contele zise :

— Nu este un lucru curios iubirea adevărată ?

Femeea se uită la Marco și întrebă cu o voce melodioasă :

— Ce vrei să zici prin asta, iubite ?

Bărbatul rĕspunse printr'o altă întrebare.

— Spune, Cristino, nu'i ceva neînțeles, neexplicabil ? zise dênsul.

„Poți să calci din picioare primul amor, poți să'ți închipui ani îndelungați că n'a fost nimic sau că a fost o prostie, o dobitocie.

„Poți să iubești cu foc și cât de mult în altă parte.

„Poți să guști toate plăcerile, toate fericirile.

„Poți să devii criminal.

„Când se întoarce întâia iubire, când bate modest la ușa inimei și zice :

„Pot să intru ? Este un adăpost pentru mine ?“

„Atunci per toate.

„Se uită toate.

„Omul se găsește slab la auzul acestei voci.

„Întinde brațele întâiului amor, și dorinților momentan resărite.

„I se pare că regăsește un lucru după care zilnic plânsese fără să știe, după care purtase doliul fără chiar să 'și dea seamă.

Femeea îl întrerupse.

Ea esclamă :

— Cum știi să traduci pasiunile omenești !

El reluă :

— Nu'i așa cu noi, Cristino, în momentul acesta ?

Vrăjitoarea femee rĕspunse :

— Oh ! da, Marco.

— Afară e dușmanul care ne pândește.

„Totuși stăm înlănțuiți și ne îmbrățișăm ca și cum am merge la nuntă.

Apoi cu un gest de tristeță, criminalul reluă :

— Ah ! când am intrat în casa asta, credeam că o să petrec o noapte de fericire !

„Ilusiune !

„Dorul meu suprem s'a risipit în cea mai turbată necăjire.

„Am perdut acea noapte dar vreau acum s'o readuc.

Cristina întrebă :

— Așa dar simți că mĕ iubești ?

— Da, te iubesc!

„Te ador!

„Numaĭ primul amor e adevĕrat, neşters!

„Haĭ la plăcere....

„Dacă trebue să murim, moartea să ne răpească pe amêndoĭ!

Cristina era fermecată de aceste cuvinte.

Ea esclamă cu căldură:

— Marco, iubitul meŭ, simt că numaĭ pe tine te-am iubit!

— O să avem un prânz prinţiar, adorata mea.

„Cel maĭ bun şi cel maĭ vechiŭ vin care se află în pimniţa Drachemburgului o să curgă în noaptea asta.

„Pe urmă vom citi în cartea amorului.

„Vom petrece în fericire până ce orologiul turnului va bate miezul nopţeĭ, ceasul lupteĭ.

„Vino, iubito.

„Vino să serbăm reunirea nóstră, mai întâĭ prin o bucurie pe care puţinĭ o gustă în astfel de momente şi pe care e rezervată numaĭ fiinţelor extra-ordinare.

„Pe urmă, cu sângele duşmanilor noştri pe care astă noapte îĭ vom vĕrsa ca să ne deschidem drumul fericireĭ.

„Haĭ...

„Vino, Cristino.

„Să înceapă nunta de sânge în Drachemburg.

Infernala femee se sprijini de braţul criminalului şi amêndoŭ părăsiră odaia care servia de locuinţă amantei soţului Rozmundeĭ.

Nelson şi Bristol se preumblaŭ încóce şi încolo.

Dênşiĭ se ţineaŭ tot pe marginea pădureĭ.

Astfel eraŭ ascunşi de umbra copacilor.

Locul liber pe dinaintea castelului era iluminat de lună.

Eĭ trebuiaŭ să evite cu orĭce preţ de a fi văzuţi de la ferestrele Drachemburgului.

Amêndoĭ aveaŭ în mână revolvere încărcate.

Intr'un moment Bristol se opri lângă un copac.

Stătu nemişcat.

Părea de peatră.

Numaĭ ochiĭ strălucitorĭ îĭ păreaŭ cu viaţă.

Îĭ luciaŭ ca doĭ cărbunĭ în întuneric.

Lordul însă continuă a se preumbla pe dinaintea castelului.

Ochiĭ îĭ eraŭ aţintiţi mereŭ asupra porţeĭ.

El aştepta să vadă din moment în moment apărênd pe duşmanul séŭ de moarte.

Se apropiă de Bristol.

Polițistul întrebă :

— E ceva nou ?

Lordul răspunse în șoaptă :

— Nu.

Apoi reluă :

— Prietine, știi că văzându-te cineva stând astfel la pândă, ar crede că ești omul cel mai rău, cel mai crud din lume ?

Englezul însoți aceste cuvinte cu un zîmbet.

Tot încet adăogă :

— Nu'i așa că par'că stăm la pândă de fiare sălbatece ?

Bristol răspunse :

— Da, și mie mi se pare că am sta la pândă de lupi.

„Cu adevărat însă ce e acest mizerabil Marco ?

„Nu e alt-ceva de cât o bestie primejdioasă.

„Trebuie s'o ucidem dacă nu vom fi afișiați de ea.

— Așa ! esclamă lordul Nelson cu tristeță.

Bristol urmă :

— Ah ! dacă aș putea să fac inofensiv pe acest ticălos !

„Aș considera momentul acesta ca cel mai fericit din viața mea.

„Dacă aș putea să'l leg burduf și să 'l duc la Berlin sau să 'l trântesc un glonte în inimă !

— Este și el un om, zise Nelson cu glas moale.

— Da, un om care omoară cu sânge rece pe aproapele său, care este mai primejdios pentru societate de cât un monstru oare-care pe care natura l'ar fi creat într'o clipă de rătăcire.

„Avem oare datorie ca să ne arătăm miloși cu un astfel de om ?

„Nu, din contră, datoria noastră este să suprimăm o astfel de creatură.

„De aceea stăm acum aci.

„D'ar fi să resară de zece ori soarele peste noi, n'am să mă clintesc de la postul meu.

„Să dobor pe acest Marco, să'l fac incapabil de crime pentru viitor, acésta e ultima treabă pe care am s'o fac în Europa.

— Ce, ai de gând să te întorci în America ?

— Ce aș face aci ? răspunse Bristol cu un zîmbet amar.

„Am făcut destule experiențe în lumea veche.

„N'am de loc poftă să le mai înmulțesc.

„Acolo peste ocean, în țara pădurilor neumblate, sunt pentru mine multe afaceri care mă atrag.

„Se poate totuși să'mi perd viața în vr'una din ele dar nu face nimic.

Mai convorbiră cât-va timp, pe urmă lordul începu să se preumble din nou printre copaci.

După vr'un ceas, Bristol îi făcu semn cu mâna.

— Ce este? strigă lordul apropiindu-se.

— Privește acolo... vezi că se mișcă ceva.

— Unde?

„Nu văd nimic.

— Acolo la ușa cea mare a castelului.

„Mi s'a părut că ușa s'a deschis încet și că o umbră a eșit și a căzut pe scară.

Se uitară amêndoi pe scări în timp de câte-va minute.

Nu văzură nimic.

—Să mă fi înșelat oare? murmură Bristol.

„Nu, nu, ochii mei sunt foarte buni, nu se înșeală...

„Uite, uite, milord, acolo sus... ușa se deschide acum mai tare...

„La dracu, nu sunt orb...

„Iată, ese o formă femeéscă..

„Coboară treptele... D-zeule, nu vezi milord, s'a oprit, face semne spre castel ca și cum s'ar teme de niscai-va urmăritori...

„Se uită în toate părțile cu băgare de seamă.

„Vino, milord...

„Eu am s'o strig și dacă nu se va opri și nu va răspunde, apoi îi trimet un glonte...

— Hai, răspunse lordul cu un glas înecat de o emoțiune subită, dar te rog să nu dai cu revolverul până nu 'ți voi spune eu..

„Mi se pare Bristol, că am făcut o descoperire surprinzătoare, ce zici tu, nu e așa?

— Nu pot să'ți răspund sigur zise Bristol.

— Ba eu sunt forte sigur răspunse lordul.

„După cum se vede nu mai rămâne nimic de îndoit.

— Vom vedea zise Brisol.

Zicênd cuvintele astea, lordul atrase pe polițist de locul liber din fața castelului.

Pe treptele scărei stătea mereu acea formă femeească învăluită într'o manta largă și cu figura aproape de tot ascunsă de glugă.

Ajungênd până la vr'o 30 de pași de scară, Nelson opri cu silа pe însoțitorul său și îl zise:

— Lasă-mă s'o strig eu.

Pe urmă își ridică capul și în vreme ce figura lui era schimbată de o adêncă emoțiune, strigă cu glas tare:

— Rozamundo! Rozamundo!

Tînăra femee care stătea pe scară făcu o mișcare ca și cum numele pronunțat era în adevăr al ei.

— Rozamundo! strigă din nou lordul plin de bucurie.

„Ea este, D-zeule! ea este, nu m'am înșelat.

Intinzênd brațele, d'o dată se repezi spre scară.

— Stai pe loc, Rozamundo, vino la mine.

„De când te căutăm!

„Unde ai fost până acuma, scumpe înger?

Bristol sta pe loc mirit.

Lordul din nou mai întinse braţele zicând:

— Ei, ce faci Rozamundo, nu vii la mine?

„Mult am să te strig?...

„Până când ai să mă torturezi aşa grozav?

„Pentru D-zeŭ, ascultă rugămintea mea, nu mă mai necăji şi coboară scara la mine.

In clipa asta femeea întinse încă o dată mâna spre o fereastă a castelului ca şi cum voia să anunţe pe Nelson că o nenorocire îl aşteaptă de acolo din castel.

Pe urmă sări treptele în jos, uşoară ca o căprioară, şi o croi de fugă spre pădure, dându le semne de o grije foarte mare.

Lordul se luă după dênsa, strigând cu glas tare:

— Rozamundo, unde alergi fără să mă observi?

„Nu mă vezi că sunt eŭ aci, lordul Nelson?

„De când te chem!...

„Vai! am răguşit strigându-te într'una!...

„Nu mai pot, am obosit...

Rozamunda înainta mereŭ fără să ia în seamă strigătele lordului care turbase strigând.

Lordul începu să strige din noŭ şi mai tare:

— Stai, ascultă-mă Rozamundo, mêntuitorii d-tale sunt în apropiere...

„De când te caută...

„Opreşte-te, Rozamundo.

„Ah! Doamne, ea fuge, par'că-ar fi perzania în urma ei.

„Eŭ nu pot să înţeleg, ce o fi fuga asta pe ea...

„Eŭ îi vroesc binele ei, scăparea ei din mâinile acelui mizerabil criminal înfiorător.

Ah! şi ea fuge...

„Poate o fi crezând că şi noi suntem niscai-va urmăritori.

„Ea poate nu ştie că eŭ sunt acela care am iubit'o şi o iubesc până la sfârşitul vieţei.

„Se vede treaba că ea de zăpăcită ce e de frica morţei nici nu mai vede înaintea ochilor.

— Uite-te colo sus, zise Bristol, şi ai să afli esplicaţia acestei fugi.

Arătă cu degetul spre fereastra arătată de femee.

Nelson îşi aruncă ochii în sus.

Să fi fost oare adevĕrat ceea ce vedea saŭ era vre o jucărie a fantasiei sale?

Acolo sus, dincolo de fereastra deschisă, era o formă bărbătească.

Părul capului şi al barbei, îmbrăcămintea, mişcările, toate arătaŭ că era contele Marco, de şi pălăria îl era a-

dênc îndesată în cap, ca şi cum ar fi voit să se facă de necunoscut.

Jumătate de corp îi stătea în cadrul ferestrei şi într'o mână ţinea un pistol în vreme ce mâna cea-l'altă şi-o ţinea băgată în buzunarul de la pept al hainei sale.

Vădit că el avea intenţia să trimită un glonte după Rozamunda.

Lordul se despărţi de Bristol şi începu să alerge spre pădure.

Dênsul voia să aducă pe Rozamunda înderăt.

— Stai pe loc, îl strigă Bristol înspăimêntat.

„Nu vezi că acum începe lupta cu duşmanul nostru de moarte ?

Nelson nu se opri din goană, întoarse numai capul şi rĕspunse :

— Poţi să sueşti d-ta singur lupta, Bristol.

„Eŭ mĕ duc după Rozamunda.

„Nu pot să staŭ în loc până ce nu voi ţinea-o în braţele mele.

Bristol strigă încă o dată pe lordul Nelson.

Acesta nu'l mai auzi; dispăruse între copaci.

Pentru poliţist era însă vreme să se retragă cât mai înte înderăt spre marginea pădurei.

Din fereastra deschisă porniră atunci două gloanţe pe rênd, însoţite de pocnituri tari, care fluerară ca vêntul pe la urechile lui Bristol.

— Neatins! esclamă poliţistul şi se întoarse plin de bucurie.

„Acum e rêndul meŭ ca să daŭ.

Ridică revolverul şi trimise patru gloanţe asupra lui Marco care stătea mereŭ în fereastră.

Văzu atunci forma clătinându-se, plecând capul la o parte şi lăsându-se încet dincolo de fereastră.

— L'am ucis ! îşi zise poliţistul plin de bucurie, am scăpat lumea de un lup turbat.

„Ah ! în viaţa mea n'am fost mai mândru ca de o ast-fel de vênătoare curioasă.

In mijlocul bucuriei şi triumfului i se întoarse însă judecata liniştită.

— Nu cum-va mĕ voiŭ fi înşelat ? se întrebă dênsul.

„Gloanţele mele să'l fi atins cu adevĕrat saŭ a fost numai o comedie pe care mi-a jucat-o pentru ca să mĕ atragă în cursă ?

„Nu, nu, îşi rĕspunse tot dênsul; când a căzut 'i-am vĕzut bine figura; semĕna cu a unui mort saŭ cel puţin cu a unui muribund.

„Gura i s'a deschis, ochii i s'aŭ dat peste cap, toate trăsăturile feţei lui eraŭ foarte turburate.

„Hai, de data asta am noroc. Steaua mea cea bună mĕ luminează cu razele sale....

„In fine, peste câte-va minute pot să cunosc adevĕrul

In apropiare vîru două fe me fumegă.

„Ah, dacă nu cum-va m'aș pomeni cu o desămăgire...

„Ar fi culmea disperăreĭ.

Privi împrejur ca să vadă dacă nu mișcă nimic.

Apoi își zise în sine:

— Acum să mĕ urc inte la el să vĕd de-aproape cum stau lucrurile.

„Poate vînatul nu şi-a dat încă sufletul.

„O fi voind să facă niscaĭ mărturisirĭ importante.

„De obiceiŭ, criminaliĭ de soiul lui Marco, în momentele lor din urmă, doresc să'şi uşureze conştiinţa, desvelnind delicte rĕmase ascunse.

„Simt, în momentul suprem, că şi el aŭ să dea socoteala judecătorului ceresc....

„Atunci doresc să repare, pe cât se poate, rĕul făcut.

„Să dea D-zeŭ că o să pot sosi la vreme de a îndrepta nedreptăţile comise de acest mare păcătos.

Un vĕl de tristeţe se întinse peste figura americanului.

Dênsul păşi apoi hotărît spre uşa principală.

Înainte d'a ajunge acolo, auzi de o dată uruitul unei trăsurĭ.

Bristol se opri.

Ascultă.

Trăsura venea în goana cailor.

In ea eraŭ patru oamenĭ.

La vr'o sută de paşi de castel, unul din aceştĭ patru se ridică în picioare în trăsură.

Dênsul fâlfâi pe d'asupra capului o hârtie.

Poliţistul esclamă surprins:

— Ei sunt!

„E contele Fernau şi bĕtrânul consilier de poliţie.

Se opri ca să aştepte pe sositorĭ.

Curând trăsura fu lângă dênsul.

Caiĭ, acoperiţĭ de spumă albă, respiraŭ cu zgomot.

Fratele Rozamundeĭ şi Scharf săriră jos.

După dênşiĭ, se scoborîră şi cei-l'alţĭ doĭ domnĭ.

Scharf se apropiă de Bristol şi întrebă cu grabă?

— Nu e prea târziŭ?

„N'a fugit?

Şi arătând hârtia, adăogă:

— Iată, prietine, am adus ordinul de arestare.

„Aceştĭ doĭ domnĭ sunt funcţionariĭ criminalişţĭ însărcinaţĭ să aresteze pe Marco în numele legeĭ.

Consilierul de poliţie, zicênd acestea, arătă pe cei doĭ necunoscuţĭ care se înclinară uşor.

Bristol zise:

— Marco se află acum înaintea judecătorului înalt.

Fernau şi Scharf se uitară uimiţĭ la Bristol.

— Ce vreĭ să ziceĭ? esclamă bĕtrânul poliţist.

„Explică-te.

„Nu cumva s'a sustras de la arestare prin sinucidere?

Americanul urcase câte-va trepte ale scărei.

Lumina lunei îl lumina pe deplin faţa albă, ca de marmură.

Fernau, nerăbdător, esclamă :

— Vorbeşte, Bristol... Te rog, vorbeşte.

„Insă nu ne spune că Marco s'a sinucis.

„O astfel de moarte ar fi prea lesnicioasă pentru acest ticălos.

— Nu de mâna lui a murit, răspunse Bristol cu glas metalic.

Contele reluă :

— Aşa dar nu e sinucidere ? Cum a murit atunci ?

— Eu însu-mi l'am ucis.

O esclamare de uimire eşi din toate gâtlejurile.

Bristol îşi ridică revolverul d'asupra capului.

— D'aci a pornit glontele care l'a prefăcut în cadavru, zise dênsul.

„L'am văzut căzênd, l'am văzut figura galbenă peste care moartea îşi întinsese aripele.

— Nenorocitule ! ce-ai făcut ? esclamă Scharf.

— Când ai tras în el zise Fernau, ai crezut că eşti în America unde e permis fie-căruia ca să se ajute cu gloanţele cum poate.

„Insă aci procedarea d-tale o să fie considerată ca o silnicie însoţită de omor şi o să cadă sub rigoarea cea mai aspră a legilor.

„Mă tem că te-ai nenorocit.

— Asta n'o cred nici o dată răspunse Bristol.

— Bine, ai să vezi că o să fie aşa adăogă Fernau.

„Eu pariez pe ori ce.

„Pentru că aşa e legea aici la noi pentru acel care ucide pe altul fără să aibă dreptul.

Bristol se cutremură.

Apoi reluă iar din nou :

— Am tras cu revolverul aflându-mă în apărare.

„El însuşi trăsese mai întâiu asupra'mi de două ori.

— Şi cum aşi revenit la luptă ? întrebă Scharf.

Bristol povesti în grabă cele petrecute mai nainte.

Contele Fernau şi cu Scharf se mirară la auzul acestei scene întêmplate între Marco şi Bristol.

— Şi ai văzut bine că l'ai înemerit ? întrebă Fernau.

— Foarte bine.

„A plecat capul la o parte şi a căzut jos la pământ ca şi cum l'aş fi lovit în inimă.

„De alt-fel îndoiala o să ne dispară imediat.

„Rămâne la buna voinţă a d-stră să mă însoţiţi sau nu în castel spre a ne asigura

— Foarte bine, strigară ei.

— Să mergem cu d-ta, eslamă contele Fernau.

Cei-l'alți trei se declarară asemenea gata să însoțească pe Bristol până în castel.

Porniră cu toții din acel loc și intrară în castel.

In vestibul era întuneric foarte desăvârșit.

„Insă unul din cei doui Berlinezi avea un felinar mic de buzunar care, fiind numai de cât aprins, dete o lumină îndestulătoare pentru a se lua calea cea adevărată.

Câte și cinci pășiră încet pe scara cea mare a castelului.

Fernaŭ luase de la Bristol indicație precisă asupra ferestrei la care Marco căzuse mort.

Acum el mergea înainte și cei-l'alți îl urmaŭ.

Ajunseră la ușa bibliotecei și se opriră.

Fereastra acestei camere era cea arătată.

Voiră să intre însă deteră d'o pedică curioasă.

Ușa era încuiată.

— S'a încuiat pe dinăuntru, esclamă Fernaŭ.

„N'o să ne fie greŭ să spargem ușa spre a intra.

Toți își gătiră umerii ca să isbească în ușă.

Bristol îl dete la o parte și se uită pe gaura broaștei.

Se ridică îndată uimit.

— Curios lucru, zise dênsul, ușa n'a fost încuiată pe dinăuntru ci pe dinafară.

„Prin urmare nu Marco a încuiat'o ci alt cine-va.

„In tot cazul, nu e așa nevoe de spart ușa.

„Am la mine tot ce trebue pentru ca să ne facem drumul înăuntru cum nu să poate mai neted.

Toți cei care 'l însoțeaŭ se uitaŭ uimiți la el.

Eraŭ curioși să vadă ce ispravă are să facă.

Bristol scoase din buzunar un instrument de fer în formă de chee, cu un mecanism ast fel că se putea face mai mare saŭ mai mic spre a se potrivi pe orl-ce broască.

După un minut ușa era descuiată definitiv.

— Am ajuns la scop, zise Scarf intrând înăuntru.

„O să deslegăm acum îngrozitoarea enigmă omenească.

Bristol se repezi pe lângă el vrênd să ajungă cel d'intâiŭ lângă cadavrul dușmanului sĕŭ de moarte.

— Ei bine, vedeți că nu m'am înșelat? zise dênsul arătând cu degetul un corp țapân, lungit acolo jos aproape de fereastră.

Glontele meŭ a lovit drept în inimă pe acest ticălos care a adus atâta mizerie peste oameni.

— Se pare că a murit, zise consilierul de poliție.

„Nu mai suflă de loc.

Bristol reluă :

— Staĭ.

„O să ne convingem îndată dacă mai are vr'o scânteie de viață.

Se puse în genunchi lângă cadavru și se plecă asupră'I.

Insă îndată ce'I zări fața, sări în sus, ca împins de un resort.

Scoase o esclamare de spaimă și de groază.

Dênsul ținea ochiĭ holbați asupra cadavrului.

— Ce'ți este ?

„De ce nu vorbești ?

Și fratele Rozamundei, neprimind nici un răspuns la întrebarea sa, se apropiă și el de mort.

Se plecă asupră'I și'I privi fața.

Apoĭ, ridicându-se, esclamă :

— Dumnezeule puternice ! Mortul acesta nu e Marco, e alt-cine-va !

Americanul borborosi :

— Da, e altul !... Și eŭ l'am ucis pe nevinovăție !

O disperare spăimêntătoare îl cuprinse.

— O doamne, doamne ! esclamă dênsul luându'și capul în mâinĭ, voit-ai tu oare să mă orbești în momentul în care am ridicat revolverul, ai voit să 'mĭ iei mințile pentru ca să 'mĭ încarcĭ sufletul cu un ast-fel de păcat de moarte !

Își smulgea părul din cap ; părea că o să înebunească.

Cei de față stau tăcuțĭ, nemișcațĭ.

Nicĭ că știau ce să zică, ce să facă.

Bristol se potoli puțin. Părea că se gândește.

Apoĭ reluă :

— Insă am văzut bine pe Marco, la fereastra asta.

„'I-am recunoscut toate trăsăturile cum aș fi recunoscut pe ale mele într'o oglindă.

Schimbând tonul, continuă :

— Așa dar n'am comis un fapt de răsbunare.

„N'am suprimat din lume pe un monstru cu figura omenească.

„N'am doborît o fiară.

„M'am făcut ucigaș, am omorît un nevinovat !

O mare disperare îl cuprinse din nou.

Cu voce răgușită, esclamă :

— Omorul acesta o să'mĭ chinuiască veĭnic sufletul !

Bristol își holbăĭ ochiĭ la cadavru ca și cum ceva tainic îl atrăgea spre el.

— Liniștește-te, prietene Bristol, îĭ zice Scharf punêndu'ĭ mâna pe umĕr cu bunătate.

Insă polițistul american, zise :

— Conștiința nu'mĭ dă pace !

Contele Fernan și consilierul de poliție erau adênc mișcațĭ.

Acesta din urmă reluă :

— N'aĭ nicĭ un motiv să te acuzĭ şi să te încarcĭ de imputărĭ.

„Ia ascultă.

„Priveşte puţin cadavrul acesta cu puţină răceală şi o să descoperĭ ceea ce din causa spaimeĭ n'aĭ văzut la început

„Nu d-ta aĭ ucis pe omul acesta, nu glontele d-tale l-a răpit viaţa, nu, ci alt-cine-va... o mână criminală....

Bristol privi imbecilit pe Scharf.

Acesta repetă :

— Haĭ, priveşte....

Americanul se plecă maşinaliceşte asupra cadavruluĭ.

Inspectorul de poliţie continuă :

— Vezĭ aci, rana asta în apropiere de inimă.

„Ea a fost făcută de un cuţit.

„Fiind-că mărginile nu sunt aşa roşiĭ, trebue să credem că străinul acesta a fost ucis maĭ de mult, d'un ceas, două cel puţin.

Poliţistul american scoase un suspin de uşurare.

— Incep să pricep acum .. esclamă dânsul.

Contele se uită şi el, pe urmă zise către Bristol :

— Eştĭ liniştit, acum, prietene ?

Dar interpelatul răspunse cu tristeţă :

— Vaĭ, mă tem că am căzut în cursa pe care mi-a întins-o ticălosul Marco.

— Da, a fost o cursă, răspunse bătrânul poliţist.

„Insă d-ta nu eştĭ de vină.

„Nicĭ pentru asta n'aĭ să'ţĭ facĭ nicĭ o imputare.

„Care funcţionar poliţienesc n'a fost tras pe sfoară măcar o dată în viaţa luĭ ?...

„Eŭ în locul d-tale aş fi căzut în aceiaş greşală.

„Mizerabilul şi-a aruncat undiţa cu foarte mare meşteşug.

„Asemănarea între acest cadavru şi Marco este perfectă.

„Dânsa a fost săvârşită în chip artificial.

Pronunţând vorbele acestea, apucă barbisonul negru al mortuluĭ.

Il trase cu putere şi rămase cu el în mână.

Acum se vede că ucisul avea numaĭ un cioc mic de păr cărunt.

— Aşa dar avea o barbă falşă ! esclamă Fernan uimit.

„Poate are şi perucă...

— Fără îndoială, răspunse Scharf.

„Totuşĭ Marco nu s'a mulţumit cu atâta.

Pentru ca iluzia să fie desăvârşită a îmbrăcat pe streinul acesta, pe care l ucisese maĭ înainte din vr'un motiv oare care, cu hainele sale şi l'a aşezat la fereastră cu revolverul în mână.

— Şi eŭ am fost astfel înşelat ! esclamă americanul.

„Ah ! nicĭ o dată n'am să'mĭ pot erta greşala asta !

„Totuşĭ, când am zărit cadavrul a

cesta travestit la fereastră, Marco trebuia să se fi aflat în castel.

„Pentru că altcum cine ar fi tras cu revolverul, cine ar fi tras cadavrul la o parte pentru ca eŭ să cred că a căzut lovit de glonte?

— Şi cât timp a trecut din momentul acela? întrebă Scharf iute.

Bristol se gândi puţin.

— Nu poate fi d'atunci mai mult ca un sfert de ceas zise dênsul.

— Atunci ticălosul ne-a luat înainte cu o bucată bună; totuşi eŭ nu mĕ îndoesc că o să'l prindem şi să'l aducem înderăt.

— Da, da, să'l urmărim, rĕspunse contele Fernau.

„Chiar d'o fi să ne scoborâm în fundul pământului, nu trebue să scape din ghiarele noastre.

— Vezi prea bine că avem a face cu un criminal de tot viclean, zise Scharf lui Artur.

„Ne trebue deci o mare prevedere pentru el.

— Prevedere! esclamă Fernau turburat.

„Pe toţi dracii! în vreme ce noi stăm aci şi ne chibzuim, sĕrmana mea soră îşi dă sufletul poate...

„Cine ştie unde o fi ascuns'o mizerabilul, dacă o fi lăsat'o să trăiască până în clipa asta.

— Trăeşte conte Fernau, trăeşte! esclamă Bristol.

„În zăpăceala în care mĕ aflu am uitat să'ţi spun de asta...

„Trăeşte şi poate acum se află sub protecţia lordului Nelson.

Fernau dete o esclamaţie de bucurie şi îmbrăţişă pe Bristol.

— Adevĕrat? strigă dênsul.

„Rozamunda trăeşte?

„Al vĕzut'o cu ochii d-tale?

„Nu e vr'o rătăcire?

„Pentru D-zeŭ, Bristol, spune-mi că nu poate fi o rătăcire.

— Eŭ cunosc prea puţin pe contesă rĕspunse poliţistul, şi n'aş fi recunoscut'o poate.

„Însă lordul Nelson, îndată ce a vĕzut'o eşind din castel, învĕlită într'o manta largă, a început să strige:

„Rozamundo! Rozamundo! şi a alergat după ea în pădure.

Scharf asculta cu o mare băgare de seamă.

Figura lui se posomorise.

Apoi întrebă iute:

— Şi contesa nu v'a dat să înţelegeţi prin câte-va vorbe că ea e cu adevĕrat?

— Nu.

„N'a vorbit de loc.

„A alergat numai spre pădure dând semne de mare spaimă.

Bristol zicênd acestea arăta o óre-care neîncredere.

Continuă:

— Se părea că'l era frică de presupusul Marco care sta în fereastră.

„Lordul a pornit în goană nebună după ea.

„N'am putut să 'l opresc în nici un chip.

Scharf respiră greŭ.

Apoi esclamă :

— Lordul s'a dus după acea fugitivă !

„Domnilor, eŭ am o bănuială grozavă !

„Să dea dumnezeŭ să nu se adevereze.

Bristol se îngălbeni şi dênsul în clipa aceasta.

El esclamă :

— Te înţeleg.

„Tocmaĭ acum îmĭ cade vêlul de pe ochĭ.

„Vêd că toată afacerea asta a fost o comedie admirabil plănuită.

„Tot aşa cum a fost la fereastră un Marco falş, putea să fie şi o Rozamunda falşă.

„Scopul acesteia ar fi fost să atragă pe lord în pădure...

Bristol tăcu.

Se lăsă să fie dus pe gânduri.

Câte-va secunde domni o tăcere mormêntală.

Toţĭ eraŭ stăpâniţĭ de gândurile cele chinuitoare.

In cele din urmă, poliţistul american reluă :

— Nu, nu, nu se poate, şi totuşi bănuiala aceasta mĭ se întoarce mereŭ tot maĭ tare !

Cuvintele acestea le pronunţă atât de încet în cât părea maĭ mult că 'şĭ vorbeşte sie'şĭ de cât presenţilor.

Contele Fernau nu 'şĭ putu stăpâni o mişcare de groază.

— Asta nu poate s'o voiască D-zeŭ, esclamă dênsul, nu nu, atâta rĕutate infernală nu poate născoci o minte omenească.

— O minte ca a lui Marco poate, zise Scharf.

„Şi cu cât maĭ mult mĕ gândesc la ceea-ce spune prietenul Bristol, cu atât îmĭ esplic maĭ bine planul întreg...

Nelson a fost atras în pădure şi acum poate că sângerează acolo sub mânĭ ucigaşe.

Bristol sări spre uşă.

— Mĕ duc să caut pe lord, esclamă dênsul.

„Poate nu e prea târziŭ ca să'l daŭ ajutor.

„Şi eŭ te însoţesc, zise contele Fernau tremurând.

— Duceţi-vĕ, d-lor, zise Scharf, şi grăbiţi-vĕ,

„Eŭ rĕmân aci în castel ca să ajut pe d-nii poliţişti la încheerea procesului verbal asupra celor petrecute şi a omorului acestui străin

Bristol şi Fernau săriră treptele câte patru.

Olga se opri d'o dată.

Bătrânul poliţist avea o mare încredere în Bristol, îl ştia energic şi curajos, de aceea Fernau era sigur cu el.

Aceştĭ doĭ într'o secundă se făcură nevĕzuţĭ şi eşiră din castelul, teatrul teribilelĕ drameĭ.

Se repezirâ în pădure.

Nu vorbiaŭ nimic însă eraŭ însufleţiţi de acelaş gând.

Amêndoi se rugaŭ lui dumnezeŭ să nu ajungă prea târziŭ în locul unde se afla lordul Nelson.

Mâncaŭ spaţiul.

Nu 'şi mai dădeaŭ seamă de ostenéla şi sburaŭ ca doi cai la alergare.

Lordul Nelson alerga mereŭ după femeea cu mantă.

Dênsul semêna cu acel cavaler care alerga după speranţă până ce aceasta îl târî într'o prăpastie, unde'şi isprăvi viaţa fără a fi ajuns ţîna care 'l chinuise cât trăise.

Dênsul era prăpădit.

Năduşeala care'i picura de pe frunte, îl curgea pe obraji la vale.

Însă tot alerga.

Ajunse în pădure.

Atunci, femeea care nu respunsese nici odată la chemările şi la văitările lui, dispăru d'o dată.

Englezul îi zăria numai mantaua fâlfâind la vênt.

Nelson era disperat.

Vêntul sbucnise d'o dată.

Era atât de tare încât părea aproape tempestă.

El smulgea foile de pe copaci şi le învêrtea pe jos într'un joc infernal care îţi lua ochii.

Păsările eraŭ speriate.

Turburate în somnul lor, sburaŭ în coace şi încolo.

Ele n'aveaŭ ţintă, păreaŭ nebune.

Insectele se deşteptaseră.

Cărăbuşii, omizile, furnicile, căutaŭ înfricoşate un adăpost contra vremei urite.

Cerul se întunecă.

Se acoperi de norî groşi, negri care ameninţaŭ un potop.

Lordul Nelson era să înebunească văzêndu-se despărţit de femeea care'i luase minţile.

Un fulger risipi d'o dată întunericul pădurei.

Englezul perduse un moment din ochi pe fugară.

Atunci începu să strige aproape necontenit:

— Rozamundo!

„Rozamundo, unde eşti?

„Rozamundo, opreşte-te....

„Să nu'ţi fie frică de mine, sunt eŭ, Nelson.

„Nu'ţi fac nici un rêŭ, am venit ca să te apêr.

Însă Rozamunda se părea că nu 'l aude.

Poate că vêntul ducea în altă parte sunetul strigătelor.

Saŭ poate se temea că este Marco pe urmele ei.

Femeea reapăru la un luminiș.

Lordul văzu atunci cum ea evită copacii, gropi și tufișurile.

Dênsa fugea mereŭ înainte fără a încetina fuga.

Par'că vêntul o purta.

Nelson strigă din noŭ :

— Rozamundo !

„Ingerul meŭ !

„Nu vezi că mor după tine ! ..

„Nu vezi că nu mai pot trăi dacă nu te voiŭ vedea scăpată.

Dênsul alergă, alergă mereŭ.

Dar distanța între el și fugară nu se micșora.

Disperarea lui era la culme.

El își zise :

— Nu mai înțeleg...

„De ce nu se întoarce Rozamunda măcar o dată ?

„Atunci s'ar lumina.

„Ar vedea că se află în rătăcire, sermana creatură.

„Ar vedea că n'are nici un motiv să 'și primejduiască picioarele prin răpi.

Picăturĭ groase de apă îi udară mâinile și obrazul.

Începu să ploaie.

Fulgerele se urmaŭ unul după altul.

Brăzdaŭ cerul ca șarpe de foc.

Lordul era aproape orbit.

Pământul care se înmuia, devenea din ce în ce mai lunecos.

Urmărirea se făcea tot mai anevoioasă.

Nelson strigă încă o dată cu tóta puterea plămânilor :

— Rozamundo !

Femeea cu manta fugea mereŭ.

Dênsul continuă :

— Auzi-mĕ o dată...

„N'ai să te temi de nimic... îți garantez.

„Iți jur că nu este nici o primejdie, dacă te oprești.

„Mântuirea e aci.

„Ticălosul Marco se află legat în acest moment.

Nici la vorbele astea, femeea învĕluită nu se întoarse.

Insă de astă dată, pentru întâia óră, lordului i se păru că'l aude vocea.

Crezu că ea pronunță aceste cuvinte:

— Vino după mine !

„Vino la grotă !

Nu era întocmaĭ intonația vocei Rozamundei.

Insă acesta era efectul vêntului și a furtunei.

Lordul aproape nu bĭgă de seamă în această schimbare.

Ce'i păsa lui de tonul vocei adoratei?

El își întrebă :

— La grotă ?

„De care grotă vorbește dênsa ?

El nu cunoștea așa ceva în apropierea locului.

Nelson își zise în sine :

— Eŭ nu cunosc prea bine împrejurimile castelului.

„Nu știŭ unde se află această grotă de care'mi vorbește Rozamunda.

Însă asta nu făcea nimic.

Dênsul își continuă alergarea însufețit de vorbele fugăreț.

Acuma știa că ea îl recunoscuse și că nu'i refusa ajutorul.

Despre locul unde dênsa îl conducea nu putea să intereseze pe adoratorul înfierbântat.

Să fi fost chiar într'un abis... numaĭ să fie cu ea.

Negreșit Rozamunda știa unde se află acea grotă.

Acolo dênsa se credea ferită d'a cădea în mâinile persecutorului sĕŭ, în mânile lui Marco.

Până acolo deci trebuia că Nelson să rabde.

Numaĭ acolo Rozamunda s'ar fi aruncat la pieptul mântuitorului sĕŭ.

Atunci Rozamunda ar fi mulțumit lui d-zeŭ că'i puse în cale un om generos.

Cine știe... poate maĭ târziŭ... s'ar rupe lanțurile care o legaŭ de Marco... și atunci...

Visurile acestea aurite îi daŭ o putere nespusă.

Acuma alerga maĭ ușor, și tot maĭ iute.

In sfârșit, mintea 'i se maĭ *liniști*, ochiĭ începură să vadă maĭ bine.

Privirea 'i era mereŭ aținti tă asupra femeeĭ.

Aceasta se zăria printre copacĭ de carĭ se ferea cu o rară destoinicie.

Goana aceasta ținu cât-va timp fără că urmăritorul să isbuteacseă a se apropia de fugară.

Lordul cu toate astea nu 'șĭ perdea curajul.

Rozamunda îĭ dase întâlnire la grotă. Atâta ajungea.

Trebuia decĭ să ajungă acolo cu orĭce preț.

Observând maĭ bine pe femeea cu mantă, lordul zise:

— Curios lucru.

„Aceste câte-va sĕptĕmâni de căsnicie aŭ schimbat cu totul pe Rozamunda.

„Talia i s'a îngroșat, nu maĭ e svelță ca odinioară.

„Vocea chiar mi se pare că nu maĭ e argentină ca altă datâ.

Aceste observațiĭ avură efectul de a'l întrista.

Impresiunile inimeĭ îĭ slăbeaŭ puterile corpuluĭ.

Goana îĭ perdu iuțeala de maĭ naînte.

Atâta e puterea egoismuluĭ, încât și inimile generoase se lasă să fie stăpânite de această pasiune înjositoare care face pe om să semene cu bestiĭ; și lordul Nelson nu era de cât un om.

El urmă:

— Vaĭ!...

„Trebuie să zic adio pentru vecie visiunilor mele!

„Așa e!

„Din fecioară candidă ce era, a devenit o femee.

„Rozamunda a devenit femeea criminalului Marco.

Gândul acesta îl nimici.

Insă reluă:

— Nu trebuie s'o învinovățesc... sărmana!

„Biata fată n'a fost de cât o victimă.

„Rozamunda e *inocentă* și este vrednică de amorul meŭ.

„O voĭ iubi cu toate puterile sufletului meŭ.

„Oh, da, o voĭ iubi cât voĭ trăi.

„Insă contactul ce avu cu Marco, o desparte pentru tot-d'a-una de mine.

„N'aș putea să depun o sărutare pe buzele atinse de Marco, să strîng la pept acel corp îmbrățișat de cel mai păcătos dintre oameni.

Peste puțin, ca stăpânit de alt curs de ideĭ, zise cu voce aproape tare:

— Cu toate acestea trebue să 'l vorbesc.

„Trebuie...

Nu isprăvi.

Căzu la pământ ca isbit de trăsnet.

Nu observase o rădăcină da copac, se împedicase și căzu.

Lângă rădăcina copacului era o peatră mare.

Se isbi cu capul.

Leșină.

Femeia, d'inainte, nu putu să vadă accidentul acesta.

Ea fugi mereŭ și nu se opri de cât lângă stâncile peșterei.

Se uită îndărăt ca să vadă pe lordul Nelson.

Observă cu mirare că victima ei dispăruse d'o dată.

Își sili ochiĭ să pătrunză întunericul în vreme ce cu mâna dreaptă apucă mânerul unuĭ pumnal ce'l dăduse Marco la eșirea din castel.

— Să'și fi observat oare rătăcirea? murmură dênsa.

„Să fi aflat că nu sunt Rozamunda? Atunci de sigur numaĭ sunetul glasului meŭ m'a trădat căci până a nu'i vorbi el îmi striga mereŭ din urma:

„Rozamunda, Rozamunda!

Lady Nelson — căci dênsa era — stătu să se chibzuiască.

— Să mă întorc oare îndărăt pe drumul pe care am venit?

De sigur că l'aș întâlni.

„Insă nu, mai bine e să nu mă depărtez de grotă...

„Am vorbit cu Marco să mă întâlnesc aci.

„Iată, iată, se apropie cine-va...

„Să fie oare lordul?

„Iute să mă retrag eŭ în întunericu peșterei.

Scoase cuțitul otrăvit al luĭ Marco și porni printre stâncĭ.

In grotă era întuneric adânc.

Lady nu putu să vadă așa bine cine intrase.

Insă auzi un fosnet în apropierea sa și își întări pumnalul în mână.

Se pregătise să respingă cu curaj or ce atac.

In tăcerea peșterei însă auzi o șoptă:

— Cristino, tu ești?

Lady respiră ușurată.

Era glasul lui Marco.

— Eŭ sunt, iubite Marco, răspunse dênsa.

„Iată-ne scăpați acum.

— Nu încă deplin răspunse Marco atrăgênd pe femee la lumină, la gura peșterei, însă o să fim curând.

„Ceea ce era mai greŭ am făcut și ceea ce ne mai rămâne de făcut, e un joc copilăresc.

„Totuși n'avem nici un moment de perdut.

„Când vom fi ajuns la Berlin în casa lui Tom, vom putea să zicem ca suntem întru cât-va ascunși.

Atrase pe lady după sine și în vrême ce vorbeaŭ, îi desfășură planul sĕŭ cel drăcesc.

Aveaŭ să meargă pe jos până la cel mai apropiat sat care se afla la o depărtare numai de doue ceasuri jumĕtate de Berlin.

Acolo aveaŭ să închirieze o căruță și cu oare-care silință aveaŭ să se afle în Berlin în revĕrsatul zilei.

Insă numai de cât Marco vĕzu că executarea planului acestuia o să dea de o pedică.

Pentru ca să meargă la satul vecin, trebuiaŭ să treacă în apropiere de Drachemburg.

Drumul acesta presinta pentru dênșii o mare primejdie care totuși era neevitabilă.

Marco și lady eșiră din pădure în apropiere de castel și ajunseră pe drumul mare.

D'abia mai merseseră vr'o cinci minute și auziră d'o dată urnitul unei trăsuri în urmă-le.

Intorcêndu-se vĕzură un echipagiŭ cu doui cai înșă pe capră nu era vizitiŭ și îndărăt nu se afla nimenĭ.

Caii alergaŭ cât putea în galopul cel mare.

Curând trăsura trecu pe lângă dênșii ca un fulger.

Marco atunci își puse coatele la șolduri și se repezi după trăsură.

După o fugă extraordinară isbuti să ajungă trăsura și să pună mâinile pe hățuri.

Caii fură opriți.

Curênd sosi și lady din urmă.

Marco o primi cu un zîmbet mare de triumf.

— Iată un semn, zise dênsul, că dracu ne ajută ca să scăpăm mai iute de primejdie.

„Știi într'acul trăsură o să călătorim la Berlin?

— Nu știŭ, rĕspunse lady cu o voce dulce.

„Dar spune'mĭ mai curênd că sunt curioasă să aflu.

— In trăsura contelui de Fernan rĕspunse Marco.

Lady făcu un gest de mirare și se uită în ochiĭ contelui.

Atunci Marco arătă pe ușcioarele trăsurei armăriile familiei de Fernan și în urmă întrebă Cristina :

— Cum îțĭ explicĭ, că trăsura trece pe aci fără stăpân ?

— Foarte simplu și numaĭ într'un singur chip.

„Trăsura s'o fi oprit de curând în fața castelului.

„Poate că onorabilul meŭ cumnat s'a întors în ea de la Berlin.

„Contele a intrat în castel iar vizitiul s'o fi depărtat pentru vr'o trebuință.

„Atunci caiĭ aŭ pornit singurĭ dându-ne nouĕ cea mai frumoasă ocasiune spre a ajunge la Berlin.

Apucă pe lady de mână și o urcă în trăsură.

Apoĭ sări pe capră și caiĭ porniră din noŭ într'un galop sĕlbatec abia atingênd pământul cu potcoavele.

Totuși lui Marco i se părea că se mișcă prea încet și tot bicĭuia caiĭ neîncetat.

— Caiĭ aŭ să piară în noaptea asta, îĭ strigă lady, dacă 'ĭ vei sili să alerge tot așa.

— Lasă să crape, rĕspunse Marco, după ce ne vor lăsa cu bine la cârciuma *Iepurilor albĭ*.

Punct la șase ore trăsura se opri în fața stabilimentului lui Tom.

Acesta eșĭ grabnic înaintea mosafirilor.

— Nu vrem să fim vĕzuțĭ, îĭ șopti Marco.

„Condu ne îndată în contuarul d-tale privat.

„Insă ce dracu aĭ de aĭ slăbit și tenul îngălbenit așa ?

„Par'c'aĭ fi eșit din groapă.

— Ah! peste câte am maĭ dat în vremea din urmă! rĕspunse Tom după ce ajunseră în casă.

„Inchipuește'țĭ că strânsesem și eŭ ceva banĭ pentru vreme de bĕtrânețe.

„Un tâlhar mi-i-a furat, m'a lăsat sărac.

„Când am dat într'o seară peste dênsul, pe stradă, ducându-se în trăsură la gară, am sărit să'l iaŭ de gât.

„Atunci el m'a isbit în burtă cu un cuțit și s'a dus înainte.

„Așa zăpăcit cum eram, m'am aruncat într'o altă trăsură și l'am ajuns iute la gară.

„Am strigat, am țipat să se aresteze hoțul.

„Toate de prisos. Oamenĭĭ mĕ luaŭ în rîs.

„Așa e!

„Din fecioară candidă ce era, a devenit o femee.

„Rozamunda a devenit femeea criminalului Marco.

Gândul aceeta îl nimici.

Insă reluă:

— Nu trebuie s'o învinovățesc.... sărmana!

„Biata fată n'a fost de cât o victimă.

„Rozamunda e inocentă și este vrednică de amorul meu.

„O voĭ iubi cu toate puterile sufletului meu.

„Oh, da, o voĭ iubi cât voĭ trăi.

„Insă contactul ce avu cu Marco, o desparte pentru tot-d'a-una de mine.

„N'aș putea să depun o sărutare pe buzele atinse de Marco, să string la pept acel corp îmbrățișat de cel mai păcătos dintre oameni.

Peste puțin, ca stăpânit de alt curs de ideĭ, zise cu voce aproape tare:

— Cu toate acestea trebue să 'l vorbesc.

„Trebuie...

Nu isprăvi.

Căzu la pământ ca isbit de trăsnet.

Nu observase o rădăcină de copac, se împedicase și căzu.

Lângă rădăcina copacului era o peatră mare.

Se isbi cu capul.

Leșină.

Femeia, d'înainte, nu putu să vadă accidentul acesta.

Ea fugi mereŭ și nu se opri de cât lângă stâncile peștereĭ.

Se uită înderăt ca să vadă pe lordul Nelson.

Observă cu uimire că victima eĭ dispăruse d'o dată.

Își sili ochiĭ să pătrunză întunericul în vreme ce cu mâna dreaptă apucă mânerul unuĭ pumnal ce'l dăduse Marco la eșirea din castel.

— Să'și fi observat oare rătăcirea? murmură dênsa.

„Să fi aflat că nu sunt Rozamunda? Atunci de sigur numaĭ sunetul glasuluĭ meŭ m'a trădat căcĭ până a nu'ĭ vorbi el îmĭ striga mereŭ din urmă:

„Rozamunda, Rozamunda!

Lady Nelson — căcĭ dênsa era — stătu să se chibzuiască.

— Să mĕ întorc oare înderăt pe drumul pe care am venit?

De sigur că l'aș întâlni.

„Insă nu, maĭ bine e să nu mĕ depărtez de grotă...

„Am vorbit cu Marco să mĕ întâlnesc aci.

„Iată, iată, se apropie cine-va...

„Să fie oare lordul?

„Iute să mĕ retrag eŭ în întunericu peștereĭ.

Scoase cuțitul otrăvit al luĭ Marco și porni printre stâncĭ.

In grotă era întuneric adânc.

Femeea reapăru la un luminiș.

Lordul văzu atunci cum ea evită copacii, gropi și tufișurile.

Dênsa fugea mereŭ înainte fără a încetina fuga.

Par'că vêntul o purta.

Nelson strigă din noŭ:

— Rozamundo!

„Ingerul meŭ!

„Nu vezi că mor după tine!..

„Nu vezi că nu mai pot trăi dacă nu te voiŭ vedea scăpată.

Dênsul alergă, alergă mereŭ.

Dar distanța între el și fugară nu se micșora.

Disperarea lui era la culme.

El își zise:

— Nu mai înțeleg...

„De ce nu se întoarce Rozamunda măcar o dată?

„Atunci s'ar ilumina.

„Ar vedea că se află în rătăcire, sĕrmana creatură.

„Ar vedea că n'are nici un motiv să 'și primejduiască picioarele prin răpi.

Picăturĭ groase de apă îl udară mâinile și obrazul.

Începu să ploaie.

Fulgerele se urmaŭ unul după altul.

Brăzdaŭ cerul ca șarpe de foc.

Lordul era aproape orbit.

Pământul care se înmuia, devenea din ce în ce mai lunecos.

Urmărirea se făcea tot mai anevoioasă.

Nelson strigă încă o dată cu tótă puterea plămânilor:

— Rozamundo!

Femeea cu mantă fugea mereŭ.

Dênsul continuă:

— Auzi-mĕ o dată...

„N'ai să te temĭ de nimic... îți garantez.

„Îți jur că nu este nicĭ o primejdie, dacă te oprești.

„Mântuirea e aci.

„Ticălosul Marco se află legat în acest moment.

Nicĭ la vorbele astea, femeea învĕluită nu se întoarse.

Însă de astă dată, pentru întâia óră, lordului i se păru că'i aude vocea.

Crezu că ea pronunță aceste cuvinte:

— Vino după mine!

„Vino la grotă!

Nu era întocmaĭ intonația vocei Rozamundei.

Însă acesta era efectul vêntului și a furtunei.

Lordul aproape nu băgă de seamă în această schimbare.

Ce'i păsa lui de tonul vocei adorateĭ?

El își întrebă:

— La grotă?

„De care grotă vorbește dênsa?

El nu cunoștea așa ceva în apropierea locului.

Nelson își zise în sine:

— Eŭ nu cunosc prea bine împrejurimile castelului.

Bătrânul dete din cap în semn afirmativ.

Contele continuă:

— O să stăm aci poate până deseară.

„In ori-ce cas n'o să ne oprim mai mult ca până mâine dimineață.

„Totuși această scurtă ședere a noastră o să fie de mare folos pentru tine, dacă vrei.

„De ne vei scăpa de ori-ce supărare, vei fi mulțumit de mine...

Marco privi pe cârciumar într'un chip special.

Apoi adăogă:

— Mă înțelegi, nu'i așa?

Tom făcu cu ochiu.

Dênsul răspunse:

— Am să fac ce voiu putea pentru a te satisface.

El coborî și mai mult vocea și continuă:

— Știi că pot mult când vreau și ca să vreau...

Marco îl întrerupse:

— Ei bine, bunul meu Tom, n'ai de cât să vrei....

Cei doi criminali se înțelegeau cu puține cuvinte.

Contele zîmbi.

El puse în mâna lacomului o bancnotă de 500 de mărci.

Acesta o privi o secundă pe amêndouă fețe și o băgă în buzunarul de la piept.

Uitându-se la generosul sêu musafir, zise:

— Eu sunt lesne de convins, aprópe ca un copil, când cine-va vorbește așa dulce cu mine, ca d-ta.

„Cu adevêrat ai un limbagiu foarte persuasiv.

Se întoarse apoi către lady Nelson, a cărei frumusețe îl lovise și o întrebă cu apucăturile unui om galant:

— Dorești, d-nă, să iei vre-o răcoreală?

Cristina răspunse cu o voce care lăsa să se ghicească o mare suferință:

— Nimic alt-ceva de cât un pahar cu apă rece.

Marco fu impresionat de tonul glasului tovarășei sale.

Se apropiă cu grabă de femee și apucându-i mâna, zise:

— Mi se pare că ți-e rêu, Cristino, spune'mi adevêrul...

Și adăogă:

— Mâna ți-e fierbinte și uscată... ai friguri...

— Nu e nimic, răspunse ea.

„Sunt obosită de atâtea emoțiuni, atâta tot.

„Câte-va ceasuri de somn aŭ să mă facă sănêtoasă și puternică ca mai nainte.

Contele zise:

— Dacă'i așa, toate sunt bune... Și mie mi-e somn. Am nevoie mare de odihnă.

— Du-te, Marco, reluă lady Nelson, culcă-te şi tu.

— Da, reluă acesta, o să mĕ retrag în odaia d'alăturea.

Tom se dusese el însuşi să aducă paharul cu apă cernt de lady şi se întorsese ţinênd în mână o tavă pe care o întinse femeei.

Aceasta luă paharul care era pe tavă şi'l goli dintr'o singură înghiţitură cu aviditate.

Marco se adresă către Tom şi 'I zise cu seriositate :

— Încă o dată trebue să te întreb...

— Despre ce ? esclamă bĕtrânul cărciumar.

Contele reluă :

— Poţi aşa dar să garantezi pentru siguranţa noastră ?

„Aş vrea să dorm liniştit, să nu visez duşmani....

„Rĕspunde'mi cu sinceritate... căci în cas contrar, iaŭ mĕsurile necesare.

Se uită ţintă în ochiĭ lui Tom spre a îl citi gândul.

Acesta din urmă, rĕspunse hotărît :

— In casa mea poţi să te odihneşti liniştit.

„Aci eşti ca în raiŭ.

Tonul cu care pronunţă cuvintele acestea asigură pe deplin pe conte.

El rĕspunse :

— Bine, Tom...

„Am mare încredere în deşteptăciunea d-tale.

Bĕtrânul ură odihnă plăcută oaspeţilor sĕi, se înclină uşor şi se retrase fără sgomot.

Rĕmaşi singuri, criminalii se lăsară să fie duşi pe gânduri.

Cea mai adêncă tăcere domni câte-va secunde în odaie.

Marco o rupse cel d'întâi.

Ca deşteptându-se din vis, dênsul murmură :

— Şi acum să ne odihnim.

„Am lucrat destul noaptea asta.

„O să avem mare nevoie de puteri şi trebuie să ni le reparăm prin somn.

„Tu eşti prăpădită şi eŭ sunt foarte obosit.

„Indată ce mĕ voiŭ deştepta, mĕ voiŭ duce la bancă ca să'mi ridic banii.

Lady îl întrebă :

— Insă nu este nici o primejdie pentru tine, iubite, în această operaţie ?... Gândeşte-te bine.

Marco rĕspunse cu siguranţă :

— Nu e nici un pericol.

„Azi pot să scot banii lesne... mâine ar fi prea târziŭ.

„Duşmanii nu se vor gândi aşa curând la asta.

Mai vorbiră niţel.

Pe urmă contele se întoarse spre uşa camerei alăturate.

Lady îl chemă îndărăt.

Când soţul Rozamundei fu lângă dênsa, ea zise cu o voce stinsă de oboseală :

— Sărută-mĕ... sărută-mĕ încă o dată, Marco.

„Am nevoie ca să 'mĭ reînoeştĭ curajul.

„Nu ştiŭ ce am....

„Simt o greutate la inimă şi prin membre par'că aş avea plumb...

„M'a cuprins d'o dată un fel de desnădejde...

Figura el se posomorĭ grozav.

Marco se uita la ea turburat.

Lady scoase un lung suspin.

Apucă amĕndouĕ mânile ale bărbatului şi'l privi cu o adâncă melancolie, care se comunică şi inimeĭ lui Marco, cu toată silinţa ce 'şĭ dădea spre a părea indiferent.

In sfârşit el zise:

— Pentru d-zeŭ, ce te-a apucat, iubita mea.

Lady Nelson esclamă, foarte emoţionată:

— Ah! mi se pare că n'o să ieşim cu bine din casa asta.

Marco o înlănţuĭ cu braţele, o strînse la piept şi o sărută.

Buzele el ardeaŭ ca focul, îl eraŭ uscate în loc să fie moĭ şi umede ca maĭ nainte.

El zise:

— Nu te descuraja, iubito, nu te descuraja ...

„Acum când suntem aşa aproape de ţintă, nu trebue să *perzĭ cursul* în *mine* şi în tine.

„In două zile putem fi în Paris, în oraşul plăcerilor.

Cristina se însufleţi puţin.

In fine, întrebă:

— Aşa dar te-aĭ hotărît să mergem la Paris?

Marco rĕspunse:

— Da, este maĭ bine ca în orĭ-care altă parte.

„In Paris sunt aproape tot aşa de bine cunoscut ca în Berlin.

„Nu e nicĭ un cuib criminal în care să nu fi umblat.

„Insă acum trebuie să te linişteştĭ... Cristino, fiĭ la înălţimea situaţiunei...

O strînse din noŭ la piept. Apoĭ adăogă:

— Poate peste câte-va ceasurĭ voiŭ veni să te deştept şi să'ţĭ zic:

„Haĭ, iubito,...

„Haidem la iubire şi la libertate... haidem la o nouă viaţă...

Marco trecu în camera alăturată şi se aruncă pe pat.

Voĭ să doarmă, voĭ să 'şĭ liniştească spiritul.

Insă nu'l fu cu putinţă.

Emoţiunea ultimelor ceasurĭ era încă vie în el.

Orĭ-cât se sili să 'şĭ stăpânească simţurile, mereŭ îl resărea în minte nouĭ tablouri şi nouĭ planurĭ.

Creerul sĕŭ lucra la ceea ce o să aducă viitorul.

In Germania îşĭ terminase rolul.

Insă în altă țară, unde era cunoscut mai puțin, putea să 'și reînceapă clădirea planurilor sale uriașe.

Nesățioasa sa ambiție putea să găsească un nou câmp de activitate.

Marco nu era născut ca să se tăvălească în praf și să meargă mână în mână cu o duzină de oameni.

Voia să domnească.

Voia să 'și facă supuși pe oameni și fiind-că știa că cea mai sigură și primejdioasă armă cu care cine-va își cucerește putere și vază, este aurul, sufletul său nu dorea alt-ceva de cât aur, milioane.

Spre a'și împlini acest dor care'l chinuia, ar fi trecut și prin foc.

Un început în strîngerea acelor milióne, era averea Rozamundei.

In acea zi avea să ridice această avere de la o bancă.

Voia să știe cu un moment mai naînte dacă Fernau nu dăduse deja de veste la bancă, pentru că banii să fie opriți.

Un ceas întreg se sucì în pat fără să poată închide ochii.

Pe urmă sări jos.

Se spală.

Apoi își aranjă toaleta și se pregăti de eșire.

Deschise încetișor ușa camerei alăturate prin care trebuia să treacă.

Nu voia să turbure somnul dulce al ladyi.

Dênsa adormise pe divan.

Marco se apropie și o privi câte-va minute în tăcere și gândindu-se la ceea-ce avea să facă.

Insă în privirea lui nu era expresia de iubire cu care îl întâmpina tot-d'a-una Cristina.

Era ceva rece, aspru și cam înțepător.

Somnul femeei era foarte turburat în aceste *momente*.

Avea un sforăit așa de greŭ de te înfiora.

Din când în când o vedeai rĕsărind din somn.

Câte o dată par'că ar fi vrut să se deștepte și nu putea.

Buzele ei pronunțaŭ încet frase neînțelese.

In fine era ceva îngrozitor care te făcea să te îngrijești.

Marco își plecă urechea la gura ei și ascultă.

— Nu mĕ părăsi, șopti lady speriată în vis.

„O să'ți fiu servitoare,... o să te slujesc cu credință...

„Ah! Marco, groapa!...

„Să fugim d'aci...

„Aer, aer! vreaŭ să trăesc.

Țipă o dată tare, se deșteptă și sări în sus.

Vĕzênd pe Marco înainte'i, căzu spăimêntată pe sofa îndărăt uitându-se speriată la Marco.

— Ce vrei? întreba ea.

„De ce'mi pândești somnul?

Marco zîmbi.

— Se pare că ești stăpânită de o mare frică, Cristino zise el uitându-se în ochii dênșii.

„Cred că te temi să nu'ți fac vre un rĕŭ...

„Îți închipui tu cu adevĕrat că aș vrea să mĕ despart de femeea pe care o iubesc, de credincioasa și curagioasa mea tovarășe?

— Nu, nu, rĕpunse lady, nicĭ umbra unei așa bănueli n'a atins sufletul meŭ, dragă Marco.

„Însă niște visurĭ grozave m'aŭ chinuit în somn...

„Visurĭ, numaĭ visurĭ...

Își apucă capul cu amêndouĕ mâinile și își strânse fruntea arzătoare care svâcnea.

— Ah! capul meŭ, murmură dênsa, ce durere cumplită!

„Sudoare rece îmĭ curge pe spate șiroae...

„Nu maĭ pot de rĕŭ ce 'mĭ e, dragă Marco.

„Simt că'mĭ vine o amețeală și mĕ ia cu frig.

„Niște ființĭ reci îmĭ furnică toată carnea.

„Asta nu e lucru curat cu mine, scumpul meŭ Marco.

„Învață-mĕ ce să fac, căcĭ eŭ singură nu știŭ de unde îmĭ vine boala asta îngrozitoare.

Lady începu să tremure ca și când ar fi fost apucată de friguri.

Apoĭ reluă:

— Pentru mine nu e nimic boala asta, conte Marco.

„Am să fac tot posibilul spre a evita orĭ-ce rĕutate.

„Acum nu e timp de a fi din noĭ vre unul bolnav...

„Avem multe de îndeplinit în vremea asta, și prin urmare fără voe trebue să mĕ țiŭ a fi sănătoasă.

„În sfârșit, curaj conte Marco că altceva nu e de făcut.

— Așa cred și eŭ că n'aĭ să te îmbolnăvești, Cristino? întrebă Marco cam îngrijat.

„Vezĭ foarte bine că ne aflăm într'o posițiie foarte critică.

— Să mĕ îmbolnăvesc? esclamă femeea.

„Tocmaĭ acum în momentul acesta suprem?

„O! no, nu, nu trebue să mĕ îmbolnăvesc.

„Atunci de sigur că am fi prinși și dați în mâinile justițiel și chiar pe ale lui Krantz călăul.

Marco la auzul acestor cuvinte i se furnică tot corpul.

Apoi reluă el:

— Şi dacă n'ar fi cum vrei d-ta Cristino?

— Atunci mi-aşi învinge durerile răspunse ea şi prin ochi îi trecu o lucire de energie.

„Crezi că n'am învăţat eu atâta în şcoala ta Marco, să combat duşmanii în pieptul meu...

„Ah! nu'mi pot închipui cum m'ar arunca acum bóla asta foarte copleşitoare la pat.

„Asta e cu neputinţă a'o fac conte Marco...

„Am peri după faţa pământului cu desăvârşire.

„Toată speranţa noastră de scăpare ar fi nimicită.

„Numai gândindu-mă, şi par'că îmi vine să fug ca o nebună când e la culmea disperărei.

„Ah! dar atunci când se va întêmpla ca toate aceste închipuiri să fie realitate ce ar fi?

„De sigur că ne-am împetri de grôză şi de spaimă.

„N'am mai putea *fugi*, atunci ar fi peirea noastră şi toată speranţa d'a mai trăi ar fi perdută.

— De sigur, răspunse Marco.

Dacă lady şi-ar fi aruncat în momentul acela ochii în oglinda din faţă ar fi rămas îngrozitor de uimită de zîmbetul de ironie ce lunecă pe figura contelui Marco.

Acesta îşi luă rămas bun zicând că lipsa sa o să dureze două saŭ trei ore, cel mult.

Indemnă pe lady să comunice lui Tom orî-ce dorinţi va avea, fără să se teamă de ceva, căci Tom era un om deştept şi credincios.

Indată ce Marco plecă, lady se aruncă îndărăt pe sofaua de paie care se sculase şi 'şi îngropă de tot capul în perinile de puf.

— Ah! sufer prea îngrozitor! esclamă dênsa.

„Durerea asta nu se poate suferi aşa lesne..

„Cam cu greŭ ca cine-va să se pótă ţine pe picioare în asemenea cazuri de boală.

„Trebue să fie foarte tare de constituţie.

„Şi eŭ destul de tare mă simt şi cu toate astea tot simt că mă doboară maşinaliceşte.

„Simt că creerii mi să topesc cu încetul...

„E ca şi cum mi-ar fi băgat cine-va un fier roşit în cap..

„Şi cu toate astea nu vreaŭ să fiŭ bolnavă, nu vreaŭ nu!

Sări de pe sofa şi începu să se preumble cu paşi mari prin cameră de colo până colo.

Se sili să fie veselă, cântă un cântec

se apropie de oglindă ca să'şi aranjeze părul.

Insă tocmai în mijlocul cânteculuĭ îşi acoperi faţa şi începu să plângă.

Plângea cu lacrimi ferbinţi aproape cu hohot, ea care avea un caracter aşa de tare, care nu plânsese póte din copilărie, care susţinea de atâta vreme o luptă crâncenă cu poliţia berlineză.

— Simt că am în mine o boală grea, îşi zise dênsa, însă să mĕ pun acum în pat, să mĕ îngrijesc, s ca şi când mi-aş da drumul în prăpastie.

Se uită cu rătăcire împrejur.

Un chin nespus o cuprinse.

Ii trebuia aer, aer cu or-ce preţ, şi alt-ceva nimic.

Deschise fereastra smucind'o şi îşi plecă trupul pe jumĕtate afară.

Căscă gura şi trase cu lăcomie aerul cald al verei.

Insă ochiĭ ei arzătorĭ nu putură să sufere lumina.

Fu nevoită să se retragă de la fereastră căci i se părea că se învérteşte pământul cu dênsa.

O grijă ne mai pomenită o stăpânea grozav.

Tremura din tot trupul.

D'o dată mâinile şi braţele îi deveniră aşa recĭ ca şi cum ar fi apucat un sloiŭ de ghiaţă.

Incepu să'şi frece mâinile şi le frecă din toate puterile.

Insă căldura nu se întorcea cu nicĭ un preţ.

In schimb îi ardea capul ca şi cum şi l'ar fi afundat într'un lichid de foc iar durerile ce simţia în creerĭ o împingeaŭ la nebunie.

Smuci uşa d'o lată şi eşi afară împleticindu-se.

Avea nevoie să vadă oamenĭ, să audă glasurĭ omeneştĭ.

Trebuia să spună cui-va cât suferă de mult.

Insă când voia să coboare treptele, i se făcu negru pe dinaintea ochilor şi nu-mai văzu.

D'abia avu timp să se apuce cu mâinile de sprijinitoarea scărei ca să nu cadă.

Totuşi mult nu se ţinu; mâinile îi devenită ca nişte cârpe, se clătină şi căzu.

Insă printr'o întêmplare fericită, fu oprită d'a se rostogoli pe scărĭ în jos şi a se sfărâma.

O tinără femee urca tocmai atunci scara.

Ea se repezi şi prinse în braţe pe bolnavă.

Era Melania care cu o nespusă milă se uita la leşinată.

Natura energică a ladyi învinsese inte starea de necunoştinţă.

— Iţi este mai bine acum? întrebă Melania văzênd pe Cristina deschizêndu-şi ochiĭ.

— Doamne! ce am făcut!

Lady respunse:

— Da, mai bine.. Îţi mulţumesc pentru bunătatea d-tale către mine.

„Da, da, nu sunt bolnavă, cu adevărat nu.

„A fost un rĕŭ momentan...

Melania reluă :

— Nu te înşela însu'ţi.

Se uită în figura femeei şi văzu curând că numai cu mare greutate dênsa se ţine pe picioare.

Atunci, cu o voce *mângâietoare*, murmură :

— Eşti bolnavă !

„Cred că ai mare nevoie de un doctor, d-nă.

„Dacă nu mĕ înşel locuieşti de azi dimineaţă în camera din faţa aceleia pe care o ocup eŭ.

„Haide, vino în odaia d-tale.

O apucă binişor de talie cu amêndouĕ mânile.

Susţinênd-o, o conduse în camera din care lady eşise cu un moment înainte.

O puse binişor în fotoliu şi căută să'i pună o cârpă udă la frunte.

— Apă ! borborosi lady.

„Apă ! ard pe dinăuntru.

— Am să'ţi aduc îndată.

Zicênd vorbele astea, Melania eşi iute pe uşă şi se duse să caute pe Tom pe afară.

Il găsi în prăvălie la tejghea, îl ceru o sticlă de apă de Selter şi la urmă adăogă :

— Mi se pare că doamna de sus care a sosit azi, e foarte bolnavă.

„Vino puţin sus şi vezi dacă nu e nevoie să se cheme doctorul.

Cârciumarul lăsă toate baltă şi se duse sus cu nevasta lui Buller.

Insă când deschiseră uşa camerei, avură înainte-le o privelişte foarte sguduitoare.

Lady căzuse de pe fotoliu şi se tăvălia pe jos ţipând, plângênd şi suspinênd.

Işi rupea hainele de pe dênsa purtându'şi *mâinile peste tot trupul ca şi cum* voia să oprească cursul sĕlbatec al sângelui ei.

— Nu mai pot să sufer ! răcni lady cât putu.

„Mii de ace mi se înfige în piele şi mĕ înţeapă...

„Durerile astea aŭ să mĕ omoare în curênd...

„Ajutaţi-mĕ, ah ! nu mĕ lăsaţi să pier d'acum.

Işi bătu de mai multe orĭ fruntea de scândurile parchetului în vreme ce cu unghiile sgâria în juru'i.

In sfârşit, sleită de urlete şi sbuciumări, stătu ghemuită jos.

Bĕtrânul Tom şi Melania o rădicară şi o puseră din noŭ pe fotoliŭ pe care stătuse.

Ea stătu acolo cu capul plecat pe piept.

Părul i se despletise şi 'i înconjura umerii plinĭ.

Nişte pete negricioase îi apăruseră pe faţă.

Tot de o dată începu să se învineţească peste tot.

Era ceva îngrozitor.

— Mĕ duc iute să aduc un doctor, şopti Tom către Melania.

„D ta aĭ să staĭ aci până mĕ voiŭ întoarce.

Tînĕra femee esclamă:

— Grăbeşte-te...

„Bărbatul meŭ e de asemenea bolnav şi are nevoe de mine.

Tom eşi pe uşă ca o săgeată.

Melania rĕmase singură cu bolnava

Aceasta îĭ apucă mâna şi nu o maĭ lăsă.

I se părea că are un înger înaintea 'l.

Peste puţin lady Nelson îşĭ veni cu totul în fire.

Atunciĭ zise cu glas moale:

— Eştĭ aşa bună... aşa iubitoare de mi se mişcă inima...

„Cu toate astea nu mĕ cunoştĭ... Nu ştiĭ măcar cine sunt...

Melania rĕspunse cu glas dulce:

— Nu e datoria mea omenească să te îngrijesc pe d-ta, cum pot maĭ bine, când te vĕd că eştĭ singură, părăsită?

Cristina se întoarse cu ochiĭ strălucitorĭ la vorbitoare.

Melania continuă:

— Din nenorocire am şi eŭ pe bărbatul meŭ bolnav.

„El şade mereŭ în pat.

„De şi a scăpat acum de orĭ-ce primejdie, totuşĭ nu trebuie să lipsesc de la căpătâiul lui.

Cele două femeĭ stătură câte-va secunde tăcute. Dênsele îşĭ ţineaŭ mâna în mână.

D'o dată, Melania esclamă:

— Auzĭ... mĕ strigă...

In adevĕr se auzia în coridor o voce moale care zicea:

— Melanio! Melanio!

— Trebue să mĕ duc la el, zise tînĕra femee îngrijată.

„Cine ştie ce o fi voind.

— Nu mĕ lăsa singură se rugă lady de ea.

„Fie'ţĭ milă de mine.

„Stăĭ aci.

„'Mĭ-e urât să staŭ singură.

„Nu te maĭ duce.

— Am să mĕ întorc peste câte-va minute, zise Melania uitându-se ţintă în ochiĭ eĭ.

„Am puţină treabă.

„Dacă nu mĕ duc, atunciĭ cine ştie ce se întâmplă.

Lady zise:

— Cu cine mĕ laşĭ pe mine aci singură?

„Ah! cât n'aĭ milă de mine! şi te înduri să mĕ laşĭ singură fără niciĭ un ajutor.

„Eştĭ prea crudă.

— Nu ţĭ-am maĭ spus o dată că mĕ întorc peste câte-va minute, zise Melania cu înduioşare.

„Acum trebue să mĕ duc să vĕd ce este.

„Fiĭ sigură că viŭ imediat.

Lady întinse braţele ca şi cum voia să oprească pe Melania d'a pleca din odae.

Aceasta însă eşi iute, fără să se uite înderăt.

Se duse direct în partea de unde o strigase.

Cristina rămâind singură, îşi rezimă capul înderăt de spatele fotoliului şi stătu cu ochii sgâiţi spre tavan.

Durerile grozave care dispăruseră un moment, se întoarseră.

Fiorî de ghiaţă îi străbăteau corpul.

Lady tremura ca o frunză bătută de vênt.

D'o dată fu cuprinsă de un fel de somnolenţă.

Îşi ţinea ochii deschişi; nu dormia, însă nu era deşteaptă.

Frigurile 'I aduseră tablouri spăimêntătoare:

Svonul prezinţei ei se răspândise şi poliţia o căuta cu o ardoare care nu putea să aducă de cât la arestarea ei.

Dênsa stătea pitită într'un coiţ al odaiei în care se ascunsese.

Îşi ţinea respiraţia şi nu da nici un semn de viaţă.

D'o dată un sgomot de glasuri se aude în casă şi numele ei e pronunţat de o sută de guri.

Simţea prin vine mişcându-se sânge îngheţat.

Sgomotul se apropia din ce în ce mai mult.

In fine o gălăgie infernală se ridică la uşa camerei în care se găsea.

Eraŭ blestemuri, înjurături de mórte, ce te înfiorau.

O lovitură teribilă fu dată în uşă.

Această, scoasă din ţinţini, fu aruncată în mijlocul odaiei.

O duzină de bărbaţi, extra-ordinar de înalţi şi groşi, înarmaţi cu revolvere, năvălirâ înăuntru.

Ca nişte furii ale infernului, rupeaŭ şi desfăceaŭ tot ce le venea sub mână spre a găsi pe criminală.

Cristina era mai mult moartă de cât vie în acel moment de anxietate spăimêntătoare.

Urmăritorii, ne găsind-o, părăsirâ camera ca să facă o perchisiţie în celelalte încăperi ale casei.

Abia rămasă singură, dênsa se ridică în sus ca împinsă de un resort.

Dintr'o săritură e la fereastră, o deschide şi se aruncă în gol.

In loc să cază jos, să se sfărîme de pavaj, se simţi transportată de o putere tainică ca şi cum ar fi avut aripi ca să sboare.

In fine fu depusă pe malul unei ape întinse.

In momentul următor se afla par'că pe o plută.

Bătea un vênt arzător care ridica valuri sălbatece.

Pluta ameninţa din moment în moment să se desfacă.

Se ţinea cât putea cu amêndouĕ mâinile de zgrinzile plutei şi i se părea că degetele n'o mai ajută, că slăbea de tot, că în clipa următoare dênsa avea să cadă în abis.

D'o dată se ridică înainte'i o stâncă şi pluta era mânată de vênt şi de valuri cu o iuţeală ameţitoare, spre acea stâncă.

Puţin-puţin şi catastrofa era săvêrşită.

Lady ţipă o dată tare însă nu se deşteptă.

Fantasia ei o urcă d'asupra, pe vêrful acelei stânci.

Aci stătea dênsa ghemuită, uitându-se de desupt la valurile mugitoare.

Nu putea să facă par'că nici o mişcare căci ar fi căzut numai de cât în prăpastie.

Şi de d'asupra soarele îi ardea capul, era un soare galben şi marea de asemenea era galbenă.

Însă, ce grozăvie, uitându-se bine sub dênsa, văzu că nu stătea călare pe o stâncă ci pe un monstru uriaş, înfricoşetor.

Şi monstru se mişca cu dênsa încetîncet iar ea nu putea să fugă de el căci ar fi perit în valurile cele urlătoare ale mărei.

I se păru că d'o dată apare dintr'un nor negru un mântuitor.

Era Marco cu o puşcă în mâna cea dreaptă.

El ochi monstrul ca să'l ucidă şi s'o scape.

— Nu trage, nu trage! ar fi voit ea să zică, căci de vei ucide animalul pier şi eŭ cu el.

Însă Marco zîmbi.

Trase.

Aerul se umplu de fum.

Lady se simţi căzênd de la o înălţime spăimêntătoare.

Ţipă o dată tare, un ţipăt teribil, neomenesc.

Visiunea se sfârşise.

Lady deschise ochii.

Dênsa se uită împrejurul camerei; era deşteaptă.

Marco era înaintea ei.

Dênsul îi zise:

— Cristino, deşteaptă te....

„Haĭ, curaj, ţi-am adus o ştire îmbucurătoare.

Şi se uită cu o adêncă compătimire la femee.

Apoi continuă:

— Banca mi-a numerat toţi banii, am în buzunar o avere destul de mare ca să putem trăi ca nişte prinţi.

Zicênd acestea, scoase din buzunar un portofoliŭ.

Era de tot umflat.

Arătă Cristinei o mulţime de bancnote, cecuri şi hârtii de valoare.

— Şi acum trebue să plecăm, şopti dênsul.

„Să plecăm pentru ca să ne punem averea în siguranţă cu un moment mai curênd.

„Te simţi destul de tare pentru ca să pornim în călătorie?

In loc de rĕspuns, lady se ridică în picioare.

Insă prea bine se vedea că pentru aceasta întrebuinţa o forţă supra-omenească.

Merse împleticindu-se până la masa unde i se afla pălăria.

O luă în chip mecanic.

Pe urmă întinzênd mâna, care'i tremura aşa de grozav, zise cu glas întrerupt:

— Hai!.. Hai d'aci... iute.

Marco o privi lung.

Figura i se posomori.

Dădea din cap ca în semn de descurajare.

Apoi zise:

— Mĕ tem că eşti serios bolnavă, Cristino.

Dênsa rĕspunse:

— Nu, nu sunt bolnavă.

Aceste cuvinte le pronunţă cu un glas care'ţi făcea milă.

Lady d'abia se stăpânea ca să nu cază.

Ea porni spre uşă.

Insă înainte d'a sosi acolo, căzu jos şi leşină din nou.

Când răpitoarea femeie se deşteptă, era în fotoliŭ.

Marco şi Tom eraŭ lângă dênsa, d'o parte şi de alta.

Cârciumarul zise:

— Doctorul trebuie să sosească dintr'un moment într'altul.

Marco se uită încruntat la bĕtrân şi întrebă:

— Dar un doctor o să fie tot aşa de sigur ca d-ta?

„Nu este o primejdie în interventul unei persoane străine?

„N'o să se apuce acest doctor de spus palavre despre personalitatea noastră?

„Poţi să garantezi de dênsul? prietine Tom?

— Despre asta să n'ai nici o grijă, d-le conte.

„Doctorul acesta vine de mai mulţi ani în casa mea şi e mut tocmai ca un peşte...

Deosebit de asta, nici nu e curios... nici nu vrea s'audă nici să vadă nimic înaintea ochilor.

„Auzi, vine, s'aud paşi de om pe scară.

„El este.

„O să aflăm acum îndată ce bólă are doamna.

— Eŭ nu sunt bolnavă, zise îndată Cristina.

„Nu vreaŭ să primesc pe doctor la mine.

„Toţi doctorii mint...

„O să zică că sunt bolnavă şi eŭ nu sunt.

„Ah! nu vreaŭ!

„Nu trebue să fiŭ.

„Lăsaţi-mĕ în pace că 'mĭ vine iar o ameţeală.

Pronunţând vorbele astea, i se lega limba.

Nu vorbia ci arunca cuvintele afară cu o silinţă care 'l dădea pe faţă durerile îngrozitoare.

Doctorul intră înăuntru.

Rugă pe Marco şi pe Tom să se depărteze căci avea să examineze cu deamănuntul pe bolnavă.

Marco intră în odaia d'alăturea iar Tom cârciumarul se duse înăuntru la tejghea.

Cinci minute stătu doctorul singur cu lady Nelson şi cu cât o examina cu atât fruntea i se întuneca.

D'o dată alergă la uşa camerei alăturate şi o deschise smucind'o cu o putere uriaşă.

Făcu semn lui Marco să intre înte înăuntru

— Eşti soţul acestei doamne? întrebă el cu un glas cam nesigur.

Marco stătu puţin la îndoială şi se gândea.

Apoi se uită lung în ochiĭ doctorului şi zise:

— Da, da.

„Sunt soţul ei, ţiŭ foarte mult la dênsa şi te rog din suflet d-le doctor să faci tot posibilul d'a o face bine.

„Avem mare urgenţă ca să plecăm imediat din Berlin.

— Atunci te rog să'ţĭ aduni tot curajul.

Contele se îngălbeni.

Cu o voce slabă esclamă:

— Dar de ce'mĭ spuĭ acestea, domnule?

Interlocutorul reluă:

— Am să 'ţĭ daŭ o veste rea, de spaimă.

Marco murmură:

— Te rog, vorbeşte... Mĕ torturezĭ cu vorbele d-tale.

Dênsul se uită la doctor cu o grijă chinuitoare.

Lady ridică capul.

Ea privi ţintă la omul de la care aşteptă cu o nespusă anxietate vorba de viaţă saŭ de moarte.

Ineuşĭ doctorul părea că n'avea curajul să vorbească.

Câte-va secunde domni în odaie o tăcere adâncă.

Marco, nemaĭ putând să sufere acest chin, se uita când la unul, când la altul

In fine, întrerupse tăcerea.

El zise:

— Din buzele d tale atârnă soarta acestei creaturĭ.

„Nu ne mai chinuĭ.

„Te rog, vorbeşte, domnule doctor...

Acesta din urmă se uită atunci către Marco.

Arătă cu mâna spre bolnavă.

Apoi, cu o voce apăsată, ca un judecător care pronunță o sentință, zise:

— Doamna a fost isbită de o boală foarte primejdioasă...

Contele întrebă cu grabă:

— Care boală?

Cristina abia respira.

Ochii ei erau ațintiți asupra doctorului.

Par'că voia să 'i scoată vorbele din gură.

Interpelatul răspunse:

— Bolnava are vărsat negru.

Marco sări în sus.

Deschise ochii peste măsură și esclamă cu un ton de adâncă mirare:

— Vărsat negru!...

Doctorul repetă:

— Da, și cine stă în apropierea ei se expune primejdiei de a își pierde viața.

Lady căzu cu capul pe spatele fotoliului.

Dete un țipet sfâșietor.

Un leșin bine-făcător îi răpi simțurile.

La cuvintele din urmă ale doctorului, Marco se dete îndărăt.

Era foarte speriat.

Muscătura unui șarpe veninos nu l'ar fi îngrozit atâta.

In popor se zice în glumă că cine vrea să stea în casă liniștit, nesupărat de nimeni, n'are de cât să scrie, afară pe ușă: aci e vărsat negru. Toți vor fugi.

De vărsatul negru se teme fie-cine mai mult de cât de ciumă, mai mult de cât de ori-ce altă epidemie.

Holera, seceră în adevăr mulți oameni.

Insă acela care o să se vindece știe că o să fie după boală cum a fost mai nainte.

Dar cel cuprins de vărsat negru este sigur că, chiar de va scăpa de moarte, o să rămână pocit pentru toată viața.

Vărsatul negru pustiește figura, rupe pielea, mănâncă nasul, transformă cea mai frumoasă față femeiască într'un câmp de cicătrice, trist și scârbos.

Și nu numai fața are această soartă crudă ci întreg corpul.

Cele mai drăgălașe forme se distrug; brațe, umeri, piept, toate rămân cu găuri pe care nici sângele tinereței nu le mai poate astupa.

S'a întâmplat adesea că unele persone, mai cu seamă femei, aflând că sunt atinse de vărsatul negru, au preferat să se arunce pe fereastră sau să ia o otravă puternică pentru ca să termine cu viața de cât să rămână slute.

Marco simția ca'i tremură încă picioarele de spaimă.

El nu se îngrijea de lady că o să moară sau că o să rămână slută.

Ii era frică pentru sine, să nu fi lust germenul spăimêntătoarei boale.

Trase pe doctor lângă fereastră şi'l întrebă în şoaptă:

— E adevĕrat?

„Nu te-ai înşelat?

„E vĕrsatul negru?

Doctorul dete din cap.

Apoi se uită la Marco cu un zimbet de întristare.

Ar fi vrut să'i spună ceva şi nu'i venea în gând.

Par'că îl stăpânea ceva şi nu putea să deschidă gura.

Era foarte emoţionat.

Rregreta şi dênsul de pericolul ce ameninţa pe acea femee aşa de tînără şi încântătoare.

In sfârşit, i se rupea inima de milă când o vedea canonindu-se şi svârcolindu-se ca un şarpe.

Era într'o stare foarte de plâns Cristina.

Orî care ar fi vĕzut'o s'ar fi înspăimêntat.

Numai gândindu-se că, cât era tînără şi frumoasă în momentele aceles, cu atât peste cât-va timp avea să fie urâtă şi pocită.

Apoi reluă doctorul:

— Nu m'am înşelat d-le conte nicî de cum.

„Este adevĕrat ceea-ce ţi-am spus eu în momentul acesta.

„Să fii sigur de spusa mea mai mult ca de bucăţica care o mănânci d-ta, d-le conte.

„Eu nu mĕ înşel aşa lesne după cum crezi d-ta.

„Imi cunosc foarte bine meseria, mai bine ca orî-ce.

Marco îngălbeni.

Nu ştia ce să mai facă de necaz.

I se părea că cade casa pe el şi îl strivesţe la pământ.

I se înfiora tot corpul când se gândea la pericolul ce 'l ameninţa.

Ar fi vrut să moară d'o mie de orî de cât să ia boala ladyi.

Apoi reluă iar doctorul:

— D-le conte, zise el, ai să vezi că nu mai departe de cât deseară corpul d-nei se va acoperi de niste bubuliţe negre.

„Să observi bine când s'o însera şi o să te convingi.

„O să vezi că a fost adevĕrat cea-ce ţi-am proorocit.

„Eu cunosc foarte bine.

„Mi s'a mai întêmplat asemenea cazuri.

„Nu e la doamna prima boală de soiul ăsta.

Marco se cutremură.

Apoi zise:

— Şi nu e nicî o speranţă de scăpare cu viaţă?

— Speranţă, zise doctorul dând din din umerî.

„Din o sută de persoane isbite de

această boala, scapă doue saŭ trei cel mult.

„Deosebit de asta cazul de faţă mi se pare foarte grav.

Marco se uită gânditor în pământ şi zise.

— Iţi mulţumesc, doctore.

Pe urmă păşi cu hotărâre spre uşa casei.

Insă lady, stând în fotoliu, observase toate mişcările contelui.

Privirea 'i stătuse aţintită asupra figurei lui.

Vĕzêndu'l acum apucând spre uşă cu paşi aşa siguri, ea sări de pe fotoliŭ şi se repezi după dênsul.

— Stăi, zise dênsa cu un glas stins, opreşte-te.

„Unde vrei să te duci?

Cui mĕ laşi tu singură pe mine în această cameră?

Marco încruntă din sprâncene vĕzêndu pe lady ridicându-se de pe fotoliul pe care şedea.

Acum nu mai merse spre uşă ci începu să fugă.

Insă lângă prag, bolnava îl ajunse din urmă şi 'l înlănţui cu amêndouĕ braţele.

Il strângea cât putea şi striga din toată puterea:

— Ah! scumpul meŭ Marco, unde te duci?

„Nu mĕ vezi cât sunt de bolnavă, de ce mĕ părăseşti?

Il înfipsese mâinile în el aşa de tare în cât simţea durere.

Nu să putea scăpa de dênsa cu nici un preţ.

Lady îi curgea lacrămile şiroae şi'l striga mereŭ:

— Nu trebue să pleci de lângă mine dragă Marco.

„Nu trebue să mĕ părăseşti.

„Rĕmâi, rĕmâi aici.

„Eŭ fără tine mĕ prăpădesc de pe această lume.

„Fie-ţi milă de mine şi nu mĕ lăsa să pier.

Lady plângea, şi se văeta de înduioşa ori-ce inimă.

Cât de crud să fi fost cine-va ar fi cedat la plânsetele şi rugămintele ei cele înfocate.

Ea strângea la peptul ei pe contele cât putea.

Tot aşa strânge şarpele din pădurile brasiliane pe victima sa pe care o ameţeşte prin respirarea'i veninoasă.

In adevĕr, dacă Marco, ar fi fost apucat de un şarpe boa n'ar fi simţit atâta groază ca acum când sta prins de braţele femeei isbită de o boală aşa teribilă.

Respirarea ei îl ajungea până la figură şi'l bătea obrajii.

Il simţea mâinile umblându'l prin pĕr şi capul ei se apropia tot mai mult de al lui.

Era ceva îngrozitor.

Marco zise :

— Lasă-mĕ... lasă-mĕ... Tu 'mĭ daĭ moartea.

Încercă să se libereze.

Işĭ întrebuinţă toate forţele, forţe de disperare.

Insă mai curând s'ar fi desfăcut de lanţurĭ groase de oţel, mai curând ar fi aruncat de la sine lanţurile pe care le purtase o dată la galere de cât să depărteze de la el braţele moĭ ale bolnavei.

O scârbă nespusă îl cuprinse.

Oroarea de care era stăpânit, îĭ înmuiă puterile.

Inchise ochiĭ.

Nu mai putea să sufere privelistea acelei figurĭ care, cu o zi înainte era atât de plăcută şi acum era redusă într'o stare spăimântătoare.

Ochiĭ Cristinei aveaŭ o culoare roşie închisă.

Ei clipeaŭ necontenit şi se învârteaŭ sĕlbatec în orbite.

Gura femeeĭ era mereŭ deschisă.

Ieşia din ea un aer fierbinte şi stricat, care te revolta.

Indărătul buzelor străluciaŭ nişte dinţi ca aĭ unei lupoaice.

Era oribil de vĕzut.

Pustiitoarea boală işĭ începuse acţiunea ei pe figura nenorocitei.

Obrajiĭ i se lăsaseră.

Oasele fălcilor îĭ eşiseră afară, schimbându-i cu totul fisionomia.

O mulţime de pete roşiĭ închise îĭ apăruseră pe piele.

Marco îşĭ aminti de cele spuse de doctor cu un moment înainte.

Dĕnsul zisese :

— Incă câte-va ceasurĭ şi acele pete roşiĭ aŭ să se schimbe într'un negru dezgustător.

Contele făcu încă o încercare spre a se libera de acel contact fatal.

Toate sforţările sale nu isbutiră la nimic.

Cristina îl ţinea cu o putere nepomenită.

Dĕnsa zise :

— Vreĭ să mĕ părăseştĭ ?

„Vreĭ să rĕmân aci bolnavă şi în mizerie ?

„Vreĭ să'ţĭ urmezĭ călătoria şi eu să mĕ disperez aci şi să mor ?

„Nu, Marco, nu .. Aşa fără milă nu poţĭ fi.

„Nu m'aĭ ţinut cu puţin înainte în braţele tale şi mi-aĭ spus că mĕ iubeştĭ?

„Şi mĕ iubeştĭ, ştiŭ bine...

„O să mĕ iubeştĭ şi de aci înainte... toată viaţa !

„Oh ! Marco, iubitul meŭ... spune 'mĭ încă o dată că mĕ iubeştĭ...

Şi îl strînse tot mai tare.

Apoĭ reluă :

— O să mĕ vindec, nu'ĭ aşa ?

Contele nu rĕspunse nimic. El era aproape nebun.

I se părea că o mie de viermĭ i se

virîseră sub piele şi că îl rodeaŭ carnea transformându'l într'un monstru.

Lady îşi întoarse privirile în altă parte a odaiei.

Şi continuă :

— Doctore, fii bun, aĭ milă de mine, te rog.

„Spune'i lui că vĕrsatul acesta u'o să mĕ sluţească...

„O să rĕmân tot frumoasă ca maĭ înainte.

Nefericita se amăgia.

Doctorul, căruia nenorocita îi cerea această mângâiere, nu se maĭ afla în cameră.

Intrase în odaia d'alăturea unde se aflaŭ toate cele trebuitoare pentru scris, spre a face reţeta.

Marco se încercă încă o dată să liniştească pe bolnavă.

Cu o voce rugătoare, dênsul zise :

— Te rog, Cristino, fii cuminte... lasă-mĕ.

„Emoţiunea asta şi turburarea nu pot de cât să'ţi sporească rĕul.

„Cum poţi să'ţi închipui că eŭ am să te părăsesc ?

„Mĕ duc până afară, să chiem ómenĭ, ajutor, mântuire.

„Nu te teme de nimic.. să staĭ liniştită câte-va minute.

„Aĭ încredere în mine... toate o să se isprăvească cu bine...

„Tu ştiĭ că eŭ pot mult....

Insă nicĭ aceste cuvinte nu putură convinge pe bolnavă. Aceasta nu slăbia strîngerea eĭ.

Criminalul nu maĭ ştia ce să facă, ce să zică.

Şi nu era vreme de perdut.

Fie-care minut ce trecea, mărea primejdia.

Poate peste zece minute, peste cincĭ, ar fi fost prea târziŭ.

In teribila situaţie în care se găsia, i se părea că mintea lui nu maĭ funcţiona regulat.

Cum nu găsia el un plan care să 'l scape de periculoasa femee ?

Dênsul se sili să se stăpânească şi să îşi recapete sângele rece.

Cu o sforţare supremă el isbuti să se liniştească.

Se chibzui o secundă.

O rază fugitivă de bucurie îi lumină figura.

Cu o înţeală nespusă el zise :

— Cristino, boala care s'a desvoltat aşa repede şi pe neaşteptate la tine, mi-a luat minţile.

Tăcu o secundă aşteptând să fie întrebat.

Cristina păstră tăcerea.

Atunci dênsul reluă :

— Am uitat un lucru interesant şi care e scăparea ta. Un farmaciat în care am încredere, mi-a spus că ştie să facă o alifie minunată care combate efectele vĕrsatului şi uşurează pe bolnav într'un chip surprinzĕtor.

„Dênsul n'a putut să pună în comerț această descoperire a sa pentru că e prea costisitoare.

„Insă eŭ sunt gata să fac orĭ-ce sacrificiŭ pentru a te scăpa.

„Lasă-mĕ decĭ să mĕ duc și mântuirea ta e sigură.

Lady rise în chip sĕlbatec.

— Nu minți zise dênsa.

„Te cunosc eŭ cine eștĭ.

„Am citit pe figura ta ce ți se petrecea în suflet când aĭ auzit din gura doctorului numele boalei care m'a iebit pe mine.

„Acum alergaĭ spre ușă pentru ca să fugĭ.

„Ți-am devenit o greutate de nesuferit.

„Iți sunt neagră înaintea ochilor tĕĭ în aceste momente.

„Acum nu mai sunt eŭ aceea de mai nainte pe care tu o iubeaĭ și îĭ juraĭ credință.

„Acum sunt un monstru de nesuferit pentru tine.

„Nu 'ți mai plac, pentru că ți-aĭ îndeplinit scopurile tale.

„Prea puțin îți pasă acum de mine dragă Marco.

„Mĕ laș perzaniel.

„Preferĭ ca să mer ca un câine fără nicĭ un ajutor.

„Vreĭ acum să plecĭ.

„Vreĭ să fiĭ liber, să călătorești neîmpedicat.

Marco stătea uimit uitându-se la dênsa cu tristeță.

Destul de grav îĭ părea acest caz îngrozitor dar n'avea ce face în asemenea împrejurărĭ.

Orĭ-ce încercare de scăpare pentru lady era zadarnică.

In sfârșit toate razele de speranță ale Cristineĭ eraŭ stinse.

Trebuia să moară.

Boala care o coprinsese pe ea era de nevindecat.

Apoĭ rĕspunse Marco :

— Da Cristino, vroiŭ să plec imediat de lângă tine.

„Tu știĭ prea bine că șederea mea aci în Berlin poate să mĕ ducă la o perzanie.

„N'am ce'ți face scumpa mea, regret din suflet.

„Dacă Dumnezeŭ a vroit să fie așa eŭ nu sunt vinovat.

„Boala care a dat peste tine nu maĭ e de lecuit.

„'Mĭ e groază să nu mĕ îmbolnăvesc și eŭ de la tine.

„Ce ne facem bolnavĭ amêndoĭ dragă Cristino?

„Rĕspunde'mĭ dacă aĭ ce.

Cristina se uita cu ochiĭ plinĭ de lacrămĭ la el.

Ar fi vrut să 'l rĕspundă ceva, dar nu putea.

Vocea i se înecă de suspine și nu mai putea vorbi.

In fine era ceva îngrozitor pentru ea în acele momente.

Dênsa vedea bine că viața 'i era perdută cu desăvêrșire.

Marco reluă iar:

— Trebue să plec chiar astă-zi scumpa mea; alt-fel mĕ înghite prăpastia pentru tot-d'a-una.

Bolnava zise:

— Ia-mĕ cu tine, Marco..

Zicênd acestea, strînse cu degetele 'i reci umerii conteluĭ.

Apoĭ urmă:

— De o fi să mor, nu vreaŭ să mor aicĭ....

„Nu, nu ...

„Vreaŭ să mor acolo unde veĭ fi tu, iubite.

„Vreaŭ să 'ți țin mâna într'a mea când îmĭ voiŭ da sufletul.

„Am să staŭ drept... voiŭ învinge boala.

„Nu voiŭ arăta prin nimic durerile care mĕ muncesc.

„Numaĭ ia-mĕ cu tine, ia-mĕ!

„In Paris o să mĕ pun în pat și o să zac!

„Până acolo o să pot răbda!...

„Am o voință de fier.

„Tu știĭ asta, Marco; fie 'ți milă de mine!

„Nu mĕ lăsa aci!

Necredinciosul tovarăș își făcuse în grabă un plan de scăpare.

El răspunse:

— Vorbeștĭ în frigurĭ.

„Din minut în minut boala teribilă poate să isbucnească în toată puterea eĭ.

„Cum aĭ să poțĭ atunci să învingĭ oboselile uneĭ călătoriĭ?

„Rêmâĭ aci.

„Să n'aĭ niciĭ o grijă.

„Am să las ordin să fiĭ îngrijită ca o regină.

„Voĭ lăsa banĭ mulțĭ.

„Vor fi chiemațĭ cei maĭ buniĭ medicĭ ca să te lecuiască.

„Și când te veĭ fi făcut sănătoasă, veĭ găsi o sumă de banĭ ca să poțĭ veni să mĕ găseștĭ.

„O să trăim apoĭ fericițĭ.

„Te rog, lasă-mĕ, nu mĕ maĭ îmbrățișa.

„Dacă mĕ îmbolnăvesc și eŭ, suntem perduțĭ amêndoĭ.

El spera cu raționamentul sĕŭ să fi convins pe Cristina.

Insă dênsa scoase un lung suspin și răspunse:

— Da, da, maĭ bine'mĭ place să mor cu tine de cât să rĕmân singură în casa asta.

Ah! știŭ dacă tu calcĭ o dată pragul acesta, eŭ nu o să te maĭ revĕd niciĭ o dată.

„Marco dacă aĭ inimă în tine ca toțĭ oamenĭĭ, dacă în sângele tĕŭ este măcar o scântee de dragoste, te rog nu te despărți de mine, staĭ lângă mine, aĭ milă și îndurare.

Ea se apropie plângênd de el.

Apoĭ se aruncă la genuchiĭ omuluĭ pe care cu câte-va ceasurĭ înainte de acésta l'a scăpat de moarte, pentru care şi-a riscat viaţa.

Ea 'I coprinse picioarele şi se uită la el cu o privire care ar fi înmuiat şi pietrile.

Un lup ar fi simţit şi el milă cât e de sălbatec.

O hienă ar fi renunţat la jertfa sa dacă acea ar fi ştiut ruga ast-fel către dênsa.

Un tigru saŭ o panteră din cele mai înfiorătore şi spurcate la sânge omenesc ar fi lăsat şi ea prada cu viaţă dacă ar fi avut simţ ca omul.

In sfârşit or-ce s'ar fi înduioşat la rugămintele Cristineĭ cele jalnice şi pline de durere.

Era ceva de plâns să fi vĕzut pe nenorocita femee isbită de o aşa boală îngrozitoare, stând în genuchiĭ şi rugându-se cu lacrămĭ ferbinţi de un mizerabil criminal, care ea îl scăpase mai nainte de primejdie.

Dar Marco nu'şi schimba hotărârea de loc.

Sta neclintit.

Par'că nicĭ n'auzea ce'l spunea Cristina.

Pe o ureche îĭ intra şi pe alta îĭ eşa cuvintele de rugămiute ale femeeĭ bolnave.

El era foarte nepăsator în asemenea împrejurărĭ.

Prea puţin îl importa pe el dacă lady muria.

El trebuia să trăiască după planul lui în fericire dacă se scăpa de dânsa mai curând.

In sfârşit era un mister mare acuma în inima luĭ.

Dispăruse din el milă, iubire, compătimire şi orĭ-ce pentru Cristina, acum nu vrea nicĭ s'o mai vază, aşa o urâse de grozav.

Era ceva teribil.

El se uita rece şi fără milă acum la lady.

Se gândea cum se facă ca să scape mai curênd de dênsa şi să-şi urmeze călătoria.

Cu cât el întârzia mai mult, cu atât perzania îl ajungea mai iute.

Un moment peste ziua hotărîtă de mai întârzia lângă dênsa, ar fi fost nimicit cu desăvârşire.

Numele de conte Marco s'ar fi pronunţat poate, în gurile asistenţilor pe piaţa de execuţie.

In fine Marco avea toată dreptatea d'a pleca din Berlin cât se poate de curênd.

El se vedea îngropat până la gât de primejdie.

Şi cu toate astea era foarte adevĕrat că el o iubise odinioară.

Adevĕrat era că el a fost hotărît s'o

ia cu sine, să ducă o viaţă frumoasă seducătoare.

Dar el nu se uita atunci de cât la femee frumoasă, cu forme pline.

Dênsa putea să devie un capital fructifer în mânile sale.

Putea fi un isvor nesecat de bogăţie.

Pentru realisarea planurilor sale, el avea nevoie de o femee.

Aceasta trebuia să 'l ajute prin frumuseţe şi şiretenie.

Dar acum avea înaintea sa pe o bolnavă.

Era o fiinţă aproape de groapă.

Nu numai că era lipsită de orî ce farmec, ci era revoltătoare.

O ast-fel de tovarăşă nu putea fi de cât o piedică pentru el.

Şi Marco era obişnuit să'şi facă drumul peste cadavre.

El ştia să compteze cu viaţa oamenilor.

Nu 'I păsa de esistenţe străine când era vorba de a'şi ajunge ţintă.

Işi aduna puterile.

Cu o forţă herculeană, împinse la o parte pe lady.

Apoi zise :

— Vrei să mă duci cu tot preţul la perzare ?

Un zimbet ironic încreţi în chip spăimêntător buzele sale.

Şi adăogă :

— Iţi garantez că n'am poftă să mă las a fi perdut cu tine.

„Adio !

„O tă mă revezi când te vei face sănătoasă.

Nenorocita borborosi :

— Adio pentru vecî ! Nu te voi mai revedea nicî o dată !

„Nu te vei mai îngriji de mine, adoratul meu.

Nenorocita se uită turburată în jurul sêu.

Apoi adăogă :

— Atunci, Marco, n'o să ştii cum am perit.

„Fiind-că eu nu mă tem numai de moarte.

„Prigonitorii sunt mai reî de cât mórtea ce mă aşteaptă.

Tăcu.

D'o dată scoase un ţipet ascuţit şi sări în sus.

Cu un glas răguşit, dênsa strigă :

— Iată, iată, viu... vreau să pună mâna pe mine.

Cu ochii sgâiţi, arăta în chip nebunesc în vêzduh.

Şi continuă, nespus de speriată :

— N'auzi cum strigă : otrăvitoareo ! otrăvitoareo !

„Eî vreau să mă prindă. E lordul Nelson şi poliţia.

„Eu sunt în lanţurî... Nu mai pot să mă mişc.

„Picioarele mele sunt legate. Nu mă strîngeţi.

„Nu mă strîngeţi aşa tare căcî lanţurile intră în carnea vie.

„Nu, nu pot să stau în picioare.

„Caz, caz — ah!

Ea horcăi și căzu la pământ ca trăsnită.

Rămase leșinată în mijlocul odăei la picioarele lui Marco.

Contele se uita rece la fosta sa amantă.

— E pierdută, mormăi el.

„Poate să se deștepte ori ba.

„E rămasul veșnic ce'l iau de la ea acum.

„Știu că n'o să ne mai întâlnim în viață.

Se întoarse cam indiferent și apoi eși pe ușă.

Când medicul intră cu rețeta în mână o găsi leșinată.

Până aproape înserat se luptă lady cu moartea.

Către mează-noapte urmă o ameliorare.

Ea putea să se gândească acum mai lămurit.

Medicul spuse aceasta lui Tom.

Acesta se duse la patul bolnavei în care zăcea.

El era prevăzut cu tot felul de medicamente pentru a se apăra contra molipsirei.

Odaia în care zăcea lady era luminată prin o mică lampă ce sta atârnată în perete.

Bolnava se afla singură.

Nimenĭ afară de medic nu întrase în casă.

Hangiul de iepuri de casă se opri pe prag și se uită cu necaz la lady, par'că ar fi efășiat'o.

— Ți-ai venit în simțire? întrebă el cu glas brusc și necăjit.

Bolnava oftă amar.

— Aux tot, zise ea, dar nu pot să văz bine.

„Imĭ este ca și cum aș avea plumb pe ochĭ.

— Mie 'mĭ-e de ajuns dacă potĭ numaĭ să mă auzĭ, zise hangiul, voiam numaĭ să'ți spun că casa mea nu e spital și că nu pot adăposti oamenĭ de speța d-tale.

Bolnava începu să tremure din tot trupul.

— Dar eștĭ plătit să mă îngrijeștĭ, răspunse ea cu glas înfundat.

— Plătit? zise bătrânul Tom cu ironie.

„N'am căpătat nicĭ o para, de la nimenĭ

„Omul cu care aĭ venit aci mi-a plătit chiria pentru o zi.

— Nu să poate, strigă nenorocita, nu crez să fi făcut el asta.

Și Marco cât de mojic și neîmpăcat ar fi fost atât de mișelește tot n'a procedat.

El dete hangiului o mie de taleri.

Din banii aceştia trebuia el să îngrijască pe bolnavă.

Să obligase să'i aducă medici foarte buni.

Apoi mai depuse o mie de mărci la bătrânul Tom.

Banii aceştia trebua să fie daţi ladyi îndată ce s'ar face sănătoasă.

Ori să se plătească cheltuelile de îngropăciune din ei.

El făgăduise că va face toate aceste.

Tom mai făgăduise că va îngriji ca un tată de dênsa.

Zicea că ei n'o s'o lase să fie dusă în spital.

Abia plecă Marco, iar moşneagul miţel puse banii în buzunar.

— Nu sunt nebun, mormăi el încruntându-se.

„Aceste patru mii de mărci sunt ca şi găsite.

„Chiar azi o s'o gonesc de la mine pe stradă.

„Ce'mi pasă.

„Ducă-se în spitalul săracilor.

Şi el voi să execute planul acesta chiar acum.

Stând în depărtare respectuoasă el declara ladyi că casa lui nu e spital şi că el nu e făcut să primească şi să cuarisească persoane străine.

— Ai milă de mine, se ruga cu lacrămi în ochi bolnava.

„Nu mă vezi în ce stare rea de plâns sunt?

„Cum vrei să mă arunci ca pe un câine pe stradă?

„Ah! crudă inimă trebue să ai de nu te gândeşti la suferinţele mele cele grozav de amare.

„Ce o să se aleagă, din mine dacă mă dai pe stradă?

„Unde să mă duc?

„Ce să mă fac bolnavă şi fără nici o putere?

„Ah! Dumnezeule, vezi-mă în ce primejdie mă aflu.

Hangiul sta pe pragul uşei şi se uita cu duşmănie la dênsa şi asculta cum se ruga de el ca să n'o dea afară din casă, că avea să piară ca un câine fără nici o milă.

Prea puţin îi păsa lui de dênsa că e bolnavă.

El din ideile lui cele mizerabile nu vroia să iasă.

In sfârşit el trebuia să'şi îndeplinească misiunea.

Apoi se mai gândi un moment şi'i zise iar:

— Să te duci în spital, acolo e fórte bine.

„D-ta o să fii acolo îngrijită şi iubită de toţi.

„Vărsatul negru e o boală rară şi o să facă o foarte mare bucurie medicilor de acolo.

„Închipueşte ţi cât o să poată învăţa studenţii de la d-ta.

„Ei îşi vor da toată osteneala să te ţie în viaţă.

„Te vor îngriji să te păstreze mult timp pentru ştiinţă.

Fie-care cuvênt ce eşa din gura lui era o înţepătură de pumnal în inima bolnavei.

— Trebue să'ţi fac o mărturisire, şopti ea, o mărturisire care te va mişca şi te va face să renunţi de la hotărârea d-tale crudă.

„Apropie-te niţel de mine.

„Nu pot să vorbesc tare.

„Nu mai am putere.

„Vocea mi s'a stins şi mă simt fórte obosită.

„Văz bine că moartea mă soseşte din urmă.

„Te rog vino mai inte lângă mine ca să'ţi vorbesc.

— Îţi fearte mulţumesc, zise Tom cu ironie.

„Nu vroi să mă molipsesc şi eŭ de vêrsatul negru.

„Poţi să'mi spui şi fiind eŭ aicî fără să mai viŭ lângă d-ta, că te aud fórte bine.

„Aşa mare lucru ştiŭ eŭ bine că n'are să fie.

— Nu e important, şopti lady tremurând.

„E un secret pe care l'aşi fi păstrat în sufletul meu dacă disperarea nu m'ar fi pus să-l destăinuesc.

„Eu sunt prigonită de poliţie.

„De ajung în mâinile autorităţii sunt pierdută.

Tom ridică din umerî cu nepăsare.

El zise:

— Acesta e un motiv ca să te dăm afară.

Lady nu rĕspunse nimic.

Ea, ca şi cum nu auzise, îşi ascunse obrazul în perinî.

Un sentiment ciudat de indiferenţă o cuprinse.

Fie acum ce-o vrea.

Moşneagul întrebă:

— He, aşa dar m'ai înţeles?... Rĕspunde.

„Îţi spun încă o dată, mâine dimineaţă să'mi părăseşti casa. Nu sufer muşterii d'aceştia.

O voce la spatele nemilosului cârciumar, esclamă:

— Si totuşi o să stea bolnavă în casa d-tale.

Bătrânul sări în sus.

Se întoarse. Melania stătea hotărîtă, în faţa lui.

Tînĕra femee, neliniştită de starea bolnavei, intrase încet în odaie. Nu fu observată.

Ea ascultase convorbirea între Tom şi lady.

Ea se revoltase în sufletul sĕŭ şi mĕ-

sura pe Tom cu *privirî de dispreţ* şi de ură.

Dênsa repetă :

— Bolnava o să stea aci...

Aerul neclintit cu care pronunţă cuvintele acestea, impuse bĕtrânului.

Dênsa adăogă :

— Eŭ *o s'o primesc* la mine. D-zeŭ mĕ va apăra de boala eĭ.

Lady se ridică puţin. Îndreptă privirile la curajoasa apărătoare şi esclamă adênc emoţionată :

— Am auzit bine ?...

„Un înger s'a scoborît din cer ca să mĕ scape.

Melania, mişcată, se apropiă de patu' nenorocitel.

Dênsa zise :

— Ca să te pot scăpa orî ba, asta stă în mâna lui D-zeŭ.

„Eŭ însă n'o să sufer ca o bolnavă să fie dată afară şi trimisă la spital.

„Am să fac tot ce stă în puterea mea pentru a te mântui.

Şi cu privirî înduioşate urmă :

— Şi eŭ sunt nenorocită. Ştiŭ cât de bine'ţî face dacă cine-va îţî vine într'ajutor.

„Oh, dacă toţi nenorociţiî s'ar gândi ca şi mine, s'ar ajuta unul pe altul şi soarta lor ar deveni mai tolerabilă.

In acele momente de disperare, Melania era cu adevĕrat un înger consolător pentru Cristina.

Tom zise cu brutalitate :

— *Doamnă, în momentul de faţă eştî* în toată firea ?

„Vreî să ţinem la noî o bolnavă de vĕrsat ?

Tînĕra femee rĕspunse :

— Da.

„Am vorbit în privinţa aceasta cu soţul meŭ.

„Buller s'a învoit.

„Dênsul se bucură fórte mult că póte face o operă bună.

— Oamenîî aŭ înebunit... esclamă bĕtrânul.

Şi'şî netezi turbat capul chiel.

Cu dispreţ adăogă :

— Vrea să facă opere bune şi d'abia aŭ eî ce să mănânce.

„Dar eŭ nu mi-am perdut minţile.... Asta n'o să sufer.

„Eŭ sunt stăpânul. Eŭ am de poruncit aicî...

„Vreaŭ că femeea aceasta să fie dată afară.

— Eŭ vreaŭ ca să rĕmână, rĕspunse Melania curajoasă.

„Este datorie omenească ca să o protejez.

Cârciumarul rise cu ironie. Cu glas tare zise :

— Datoria omenească ?... Eŭ nu cunosc aşa ceva !

Melania se pusese între Tom şi Cristina ca şi când ar fi vrut să ocrotească pe bolnavă.

Dêosa se adresă stăpânului cârciumii *Iepurilor albi* şi zise:

— Asta o ştiŭ. Insă dacă n-ai d-ta suflet, eŭ am... Soţul meŭ vrea şi el ce vreaŭ eŭ.

„Eŭ o s'o ţin aci şi dacă vrea providenţa, o s'o fac sănĕtoasă!

Tom întrebă batjocoritor:

— Ia spune'mi, doamnă, cu ce o să faci asta?

„Poate cu ceea ce eŭ mĕ voiŭ mĭlostivi să'ţi daŭ.

„Insă eŭ te sfătuesc să nu te răsculĕ contra mea.

„D-ta ştiĭ că atârnă de mine... Dacă azi sunt bine dispus, poate că mĕ schimb până mâine.

— Mĕ aştept şi la aceasta, răspunse Melania.

— Te aştepţi şi la asta? zise bĕtrânul Tom cu mirare.

„Dar din ce o să trăeşti dacă'ţi taiŭ ajutorul meŭ?

Melania scoase atunci o scrisóre mare din buzunar.

Dêosa esclamă:

— Slavă domnului, nu mai suntem nevoiţi să atârnăm de la d-ta.

„Lanţurile sărăciei s'aŭ rupt.

„Moştenirea ce am de la mama o să se lichideze în curând.

„Iată aci sunt invitată pentru a mi se plăti baniĭ.

Aceasta fu o veste neplăcută pentru bĕtrân.

Dênsul speräse că o să poată să dea afară pe Buller şi pe soţia lui. Insă ca să facă aceasta trebuia să 'I facă să atârne de el.

Moştenirea, după cum se vede, îi strica planurile.

Totuşi nu se dete învins.

El răcni:

— Acum socoţi óre că aĭ isprăvit cu mine?

„Socoţi că poţi să faci ce 'ţi place? Saŭ aĭ de gând să lucrezi chiar în contra voinţeĭ mele?

„Te înşeli.

„Dacă nu maĭ aĭ nevoie de punga mea, sunt alte fire care te ţin legată de mine.

Melania îngălbeni.

Ea strigă:

— Alte fire? Ah! te pricep! Ah!...

Tinĕra femee se apropiă de Tom şi murmură:

— După ce aĭ sedus pe soţul meŭ, după ce l'aĭ făcut să devie criminal şi ne-aĭ adâncit în nelegiuirĭ, acum vreĭ să mă trădezi?

„Dar păzeşte-te.

„D-ta nu ştiĭ de ce e capabilă o femee când vrea să se răsbune.

„El, dacă vreĭ să ne faci neplăcerĭ, dacă vreĭ să ne strici viaţa ce ni se promite de aci înainte, atunci să ştiĭ că eŭ voiŭ începe contra d-tale o luptă de distrucţie, cu toate armele ce 'mĭ staŭ la dispoziţie.

Tom sări în sus.

O nespusă mîhnire se citea pe figura lui auzind pe frumoasa femeie vorbind astfel.

Melania nu'i dete vreme să vorbească. Ochii-i scânteiau.

Ea continuă:

— O să te dau în publicitate.

„O să desvăluesc misterele acestei case.

La aceste cuvinte, mândria criminalului otelier se potoli.

Amanta lui Buller, urmă:

— Această casă ascunde mistere pe care nici că și le poate închipui cine-va. Cuprinde lucruri pe care un om cinstit le crede imposibile.

„Pot să dau dovezi, că în casa asta se află toate elementele lumei criminale.

„Sunt în stare să probez că d-ta ascunzi aci toate lucrurile care parvin din furturile și asasinatele ce se comit în Berlin.

„O să povestesc planurile criminale ce se organisează în acest paradis.

„O să spun ce lucrează fie-care din locatarii casei.

„Afară de asta o să dau probe de netăgăduit că d-ta ești resortul tuturor făcătorilor de rele.

„Că'i încurajezi și că'i împrumuți cu bani pentru îndeplinirea crimelor lor.

„După cum ți-am spus, toate astea o să le probez.

„Crezi d-ta că eŭ am rămas indiferentă când am văzut că ai sedus pe soțul meŭ și că l'ai adâncit în mocirla în care se tăvălesc criminalii?

„Nu!...

„Fiind-că nu puteam împedeca rĕul, m'am prefăcut nepăsătoare.

„Insă am însemnat toate spre a mĕ putea răsbuna mai târziŭ pe seducătorul bărbatului meŭ.

„Probele le am.

„O să le scot la lumină îndată ce voiŭ observa că complotezi ceva contra nóstră Bagă de seamă!

Tînĕra femee se uită țintă la bĕtrân și adăogă:

— Acum, mai spune că nu 'mi dai voie să'mi fac datoria omenească față cu această nefericită.

Arătă cu mâna spre Cristina care asista încremenită la această scenă interesantă.

Hangiul amuți

Nu știa ce să răspundă amenințărilor Melaniei.

Privirile aruncaŭ săgeți amantei lui Buller.

Tînĕra femee sta neclintită înaintea lui. Era serioasă și impunĕtoare.

Bĕtrânul recunoscu că era bine să cedeze de o cam dată.

Se prefăcu cum putu mai bine și esclamă:

— A fost o glumă.

„Nu vreaŭ să te împedec să faci ce vrei.

„Însă e datoria mea de a-ți arăta pericolele pe care o să le întâmpinăm în această operă de binefacere.

„D-ta știi prea bine cât te iubesc și cât țiiu la d-ta.

„Te consider ca pe fiica mea și te tratez ca și cum ai fi din sângele meu.

„M'ar părea foarte rău dacă ți s'ar întâmpla vr'o nenorocire.

„N'aș putea să 'mi dau pace pentru toată viața.

„Sper că nu'mi vrei rău pentru asta, copila mea.

Melania era triumfătoare.

Cu toate astea ea nu se lăsă să fie atrasă în cursă de aerul de pocăința al bătrânului.

Ea știa de ce era capabil criminalul hangiŭ.

Melania răspunse la vorbele lui Tom cu o privire de dispreț.

Însă nevrând să'și facă din el un dușman neîmpăcat, în interesul bolnavei, esclamă :

— Mai bine așa, bătrâne.

Cârciumarul apucă mâna ei moale și zise :

— Așa dar ne-am împăcat ?

Melania răspunse :

— Da.

Cu aceste cuvinte se isprăvi tainica convorbire.

Melania se întoarse.

Betrânul zimbi.

Acest zimbet era o amenințare.

Tînăra femee se apropiă de patul bolnavei.

Graba cu care înconjura de îngrijiri pe nefericită, arăta în dênsa o inimă bună.

Melania zise :

— Curaj, curaj....

„Să nu disperezi.

„Prin mine, providența'ți trimite mângâiere și poate chiar scăpare.

Lady asculta în extas.

Vorbele acestea ajungeau ca un cântec la urechile sale.

I se părea chiar că nu mai suferea așa mult.

Cristina, care de o vreme îndelungată nu se mai gândea de cât la lucrurile pământești, esclamă :

— Providența mĕ luminează cu lumina sa bine făcĕtoare.

„Mi-a trimis o ființă care mĕ consolează în nefericirea mea.

„Trebue să recunosc că d-zeŭ e bun și mare.

Lacrimile îi umplură ochii.

Aceste lacrimi care îi udară obrajii, o ușurară.

Apoi reluă :

— Ah ! d-zeŭ nu părăsește nici pe cei cari se depărtează de el.

Melania răspunse :

— D-zeŭ are mai mare milă de cei cari s'aŭ depărtat de el. In marea bunătate a sa, dênsul caută creaturile rătăcite și le reconduce la el.

Lady căzu din nou pe perne.

— Şi totuşi n'o să mă ierte Dumnezeu, mormăi ea, şi chiar dacă m'ar scăpa de moarte, o va face numai spre a mă pedepsi cu o viaţă miserabilă şi ticăloasă.

„Nu poate să mă ierte, asta o ştiu prea bine.

„Am păcătuit prea mult cât am trăit pe lume.

„Nu mai m'am gândit la D-zeu când am păcătuit.

„Credeam că o să trăesc cât lumea întreagă.

„La moarte nu mă mai gândeam.

„Iată acum cât mă chinuesc de îngrozitor.

„'Mi-a sosit ora cea din urmă şi nu pot muri.

„Trebue să'mi ispăşesc păcatele în chinuri.

„Ah! ertare de la creatorul nu mi se mai dă.

— Nu, nu, răspunse Melania cu întristare.

„Nici un păcat nu e atât de mare ca D-zeu să nu'l erte.

„Asta e imposibil.

„Dumnezeu e bun pentru toată suflarea sa.

„El iartă or-ce păcat cât de mare ar fi.

„Numai ca acela care a păcătuit să se roage lui şi să fie cu inimă curată şi fără nici o duşmănie chiar către rivalului său.

Lady o asculta cu nimire.

Apoi îşi ridică capul de perne şi zise cu voce stinsă:

— Şi jurământul mincinos să iartă?

Melania îşi plecă capul.

— Biată femeie! şopti ea.

„Jurământul falş e un păcat ce nu'l iartă nici un înger din cer.

„Dar să sperăm, că cine îşi pune nădejdea în D-zeu nu se înşală.

LXXXI.

Dama cu ghiocei.

Jonas Bruch în ziua când venise Marco şi lady la „iepurii albi", şedea în prăvălia sa.

Ovreiul îmbătrânise mult în timpul din urmă.

El şedea ghemuit la masa sa cea veche şi roasă.

Era vară şi ovreiul totuşi tremura de frig.

El scria cu mâna nervoasă şire lungi pe o hârtie albă.

— Pot să socotesc şi să tot numĕr căci nu ies la cale, mormăi el în sine.

Apoi începu să tuşească.

— Mai nainte vreme operam la sute de mii şi nu mĕ temeam de cifre mari

Olga dete portierele la o parte

El adăogă :

— Zile de fericire erau acelea pentru mine.

„In orî-ce parte mĕ întoarceam, nu vedeam de cât aur.

„Preţiosul metal era viaţa mea.

„Rezultatul operaţiunilor mele era tot câştig, câştig şi iar câştig.

„Lumea alerga la mine din tóte părţile pentru a mĕ îmbogăţi mai mult şi a mări tezaurul meŭ.

O mare întristare era în figura bĕtrânului.

După ce fusese jefuit precum ştim, îşi reîncepuse meseria veche cu câte-va monede de aur, cumpĕrând mobile vechi.

Jefuitorii sĕi fuseseră executaţi cu toată făgăduiala lui Marco. Sângele soţilor Holz curgea pe eşafod.

Cu o voce aproape plângĕtoare, continuă :

— Acum scena s'a schimbat cu desăvêrşire.

„In orî-ce parte mĕ întorc, nu vĕd de cât sărăcie.

„Cu toată truda ce'mi daŭ, nu ajung la nimic.

Şi adăogă :

— Duc o viaţă mizerabilă şi umilită ca vermele care se târăşte pe pământ...

„Trăesc de la mână la gură.

„Pe când alţii mănâncă şi bea bine, eŭ staŭ aci la această masă mizerabilă şi scriŭ de geaba.

Ionas Bruck oftă adênc.

Viaţa nu mai era o petrecere pentru dênsul.

Nu mai avea nicî o atracţie, era lipsită de orî-ce farmec.

Nu mai cunoştea din viaţă de cât nevoile şi toate greutăţile.

Bietul evreŭ nu putea să facă să se întoarcă aurul în buzunar.

Din mare capitalist ce era, ajunse un negustor prost.

Abia câştiga cu mare dificultate, câte-va parale pe zi.

Stete puţin gânditor.

Apoî reluă :

— Mĕ mir că nu vorbeşte nimenî unde e îngropat aurul meŭ.

„Vaî de mine ! Infama şchioapa care mi-a furat economiile mele şi m'a ruinat, a fost executată.

„A amuţit.

„*Unde o să găsesc eŭ acuma banii mei ?...*

„Aşa merge cu judecata.

„Tribunalul pronunţă o sentinţă care sună frumos.

„Insă judecătorii nu bagă de sémă că o mulţime de oameni se ruinează prin sentinţele lor.

„S'o fi lăsat măcar o zi să mai trăiască ca să'mi spună unde mi-a îngropat banii.

„Pe urmă nu mi-ar fi păsut nimic dacă o ar fi omorît.

„Dar nu. Aŭ adus în grabă pe calăul.

„Acesta a luat securea, a dat, şi eŭ am rĕmas fără banî.

Cămătarul pronunţă vorbele din urmă cu un glas tunător.

Scormoni cu degetele sale uscate prin părul sĕŭ alb

Părea că voește să'l smulgă din cap. Era în prada unei furii turbate.

D'o dată se puse o mână pe umerii lui.

— Ionas Bruck, zise necunoscutul, ce este perdut poate să fie recâștigat.

Bătrânul sări în sus ca și cum ar fi călcat pe un șarpe.

I se părea cunoscut glasul ce auzi dênsul.

El nu auzise de mult acest glas resunător.

Dar 'l trecuse prin minte tot-d'a-una când se gândea la nenorocirea sa.

El se întoarse și dete cu ochii de obrazul contelui Marco.

— D-zeule, strigă Jonas Bruck și își ridică brațele în sus.

„Ce e asta ?

„Făcut-ai minuni ?

„Cade cerul ?

„Sunt deștept ori visez ?

„Stă într'adevĕr înaintea mea contele Marco ?

„Și dacă într'adevĕr ești d-ta, atunci te întreb ce cauți la mine ?

„Nu m'ai făcut destul de nenorocit, d-le conte ?

„Vrei să rizi acum și de mizeria în care mĕ aflu ?

— Eŭ te-am făcut nenorocit Jonas Bruck ? întrebă Marco.

„Cu ce te-am nenorocit ?

„Vorbește lămurit.

— Cu aurul falș ce ai făcut să mi să dea, zise ovreiul care tremura din întreg corpul.

„Ori poate vrei să zici că nu a fost falș ?

„Ah ! tocmai după ce am fost jefuit, am aflat ce valoare are.

„Nenorocire d-tale !

El își făcu mâna pumn și o ridică spre Marco.

Apoi reluă mai liniștit :

— Blestemată fie ziua când te-am vĕzut pentru întâia oară în fața mea pe d-ta.

„Blestemată să fie cea d'întâiŭ afacere ce am făcut împreună.

„Blestemată fie lăcomia mea ce m'a adus la mizerie.

El își smulgea barba și să lovia cu pumnul în frunte.

Marco se uita la el și zîmbea.

— Te-ai liniștit Jonas Bruck ? întrebă el odată.

„Despre astă n'am timp să vorbesc cu d-ta acum.

„Cine știe cine te-a nenorocit.

„Trecutul nu'l mai revoc.

„D-ta trebue să știi că eŭ am venit ca să'ți aduc un câștig bun.

Jonas Bruck făcu un gest apărător cu mâna.

— Mai bine să cadă cerul pe mine și să mĕ omor de cât să mai caut câștig din mâna d-tale.

„Să mĕ plătești din noŭ iar cu minciuni.

„Să te împrumuți de la mine sume considerabile, pe care eŭ ți le dam în hârtiĭ de bancă și d ta să mi le plătești cu monedă falșă?

„Cu aramă proastă?

— Și termină, o dată, strigă Marco poruncitor.

„Spre a arăta că 'ți vreaŭ binele, iacă mĕ daŭ pe mâinile d-tale să faci ce vei vrea cu mine.

„Iți spun că sunt urmărit de poliție și că am venit la d ta să'mi daĭ ajutor să pot fugi.

Obrazul ovreiului se schimbă ca prin minune.

Trăsurile luĭ se contractară într'un mod fanatic.

El atunci își ridică ochiĭ cu satisfacție la Marco.

— Așa dară s'a sfârșit cu pompa? strigă el.

„De conte, e ceva de admirat pentru o persoană ca d-ta.

„Din mândrul aristocrat să iasă la iveală marele criminal?

— Taci din gură! să resti Marco de o dată.

— De ce să tac? strigă Jonas Bruck și începu să sară ca un nebun.

„Vreaŭ să strig la toată lumea, în gura mare.

„O să'mi iaŭ douĭ oameni, o să le daŭ câte un clopoțel în mână și așa să ies pe stradă.

„O să încep să strig ca fie-care să mĕ auză:

„S'a sfârșit cu contele Marco!

„S'a sfârșit cu pompa.

„S'a demascat monetarul falș care mi a furat baniĭ și m'a adus la sapă de lemn!

Apoi Jonas Bruck se apropie de perete.

Luă o pușcă veche și ruginită ce atârna în cuĭ.

O îndreptă spre pieptul luĭ Marco ca să'ĭ sboare creeriĭ.

— E încărcată, strigă el, pe D-zeul meŭ e încărcată cu gloanțurĭ foarte veritabile.

„Eŭ n'am de cât să apăs nițel aci cu degetul și te trântesc la pământ într'un lac de sânge.

Dar cu toate acestea să păzia să pună mâna pe cocoș.

Ținea pușca la o distanță foarte respectabilă de la sine.

— Pune jucăria la o parte, zise Marco rîzênd, te faci copil la vreme de bătrânețe.

— Alerg la poliție, strigă moșneagul înfuriat.

„O să spun acolo pe ce vênat am pus mâna.

„Vreaŭ să'mi rĕsbun.

„Vreaŭ să'ĭ vĕz la închisoare pe omul care m'a ruinat.

— Din contră, zise Marco zîmbind

d-ta îmi dă ajutor ca să scap mai iute de aci.

La vorbele acestea el scoase portofoliul său bine umplut.

El scoase încet câte o hârtie de o mie de mărci şi le puse pe masă una după alta.

Scoase tocmai zece.

Jonas Bruck cum văzu hârtiile că le pune pe masă se uită cu lăcomie la ele şi la Marco.

Puşca începu să tremure în mâinile lui ca de friguri.

La fie-care hârtie Marco zicea :

— Vezi Jonas Bruck, asta e averea d-tale.

Bătrânul striga mereu :

— Să mă schilodesc dacă primesc vreuna din ele.

Insă după ce Marco puse şi a zecea hârtie pe masă, Jonas Bruck scăpă arma din mână.

— Fac ori-ce 'ţi va place, numai să mi le dai mie hârtiile acelea, zise lacomul jidan.

Apoi d'o dată să repezi ca fulgerul la masă.

Işi întinse mâinile cu sete spre hârtii ca să le smulgă.

Dar Marco îi luă mai nainte şi trase hârtiile la sine.

Nu lăsă pe masă de cât numai trei hârtii.

Pe cele-l'alte le puse bine.

— Ohe, Jonas Bruck, zise el rîzînd, atât de naivi nu suntem nici noi după cum crezi d-ta.

„Banii sunt ai d-tale, dar numai după ce îmi vei face cesa-ce îţi cer şi atunci ţi i dau

— Şi ce'mi ceri ?

„Spune'mi mai curênd, vroiu să aflu, zise Jonas Bruck.

— Sunt două lucruri lesne de împlinit zise Marco.

„Mai întâiu ai să te duci la o damă tînără, a cărei locuinţă o să ţi-o spun eu şi ai să te întorci nu mai de cât cu ea aici.

„Şi al doilea, ai să'mi procuri un costum elegant pentru o damă.

„In general îmi dai ajutor să părăsesc Berlinul.

„O să faci ?

— Da, da, bolborosi Jonas Bruck şi începu să tuşească.

— In cazul acesta ia cele trei hârtii de câte o mie de mărci şi le pune în buzunar.

„Iar restul de şapte mii o să ţi-l dau când ne vom despărţi.

Ovreiul încreţi fruntea.

Nu prea îi venea la socoteală promisiunea contelui.

— Ah, eu ştiu ce zace în sufletul tău acum, zise Marco, tu nu te încrezi în mine.

„Te temi că o să te înşel cu restul de şapte mii pe mărci.

„Ce prost eşti Jonas Bruck !

„Nu înțelegi că eŭ trebue să te mulțumesc?

„Eŭ nu pot să te las numaĭ așa cum crezi.

„Atunci mă trădezi.

„Pui câinii pe urma mea.

„Din contră te asigur că îndată ce voiŭ fi liber, îți mai trimet cinci mii de mărci.

„Numaĭ să taci din gură.

Cămătarul pricepu.

Nu să putea ca Marco să'l înșele așa lesne.

In cazul acesta își făcea din el vrăjmaș de moarte.

Și în fine ce folos îl aducea dacă îl denunța pe conte poliției.

Ast-fel se gândea Jonas Bruck.

Averea ce'i oferea Marco 'i plăcea mai mult, de cât să facă un bilet poliției pentru a'l denunța.

Apoi acestea nu'i aducea nici un folos lui.

Din contră l'ar fi pus în contact cu poliția.

Asta nu'i convenea nici lui.

— Târgul e făcut, d-le conte, esclamă Ionas Bruck.

Bătrânul cămătar întinse mâna sa osoasă lui Marco.

Apoi adăogă:

— Insă de data asta să fie un târg cum se cade.

„D-ta să'mi daĭ banĭ buni și eŭ voiŭ mijloci ca să scapi teafăr din Berlin.

Bărbatul Rozamundei răspunse:

— Bine, vei vedea că ne vom înțelege de minune.

„Să încep să te introduc la dama de care ți-am vorbit; trebue s'o faci să vie aici.

— Va veni dacă 'I spun? întrebă ovreiul.

Marco răspunse cu siguranță:

— Da, o să vie.

„Spune'i că o așteaptă tatăl său și o să vezi...

Moșneagul zîmbi și clipi din ochi. Apoi repetă:

— Tatăl său? Bine...

„O să 'I spun așa cum zici d-ta. Ah, ah, sunt multe feluri de tată.... Bine, o să'I spun.

„Despre mijlocul ce voi întrebuința spre a intra la ea, asta mă privește pe mine.

„Haha, sunt dibaciŭ în lucrurile acestea.

„Dacă poliția ar avea minte, m'ar angaja de spion și m'ar plăti cu aur.

El deschise apoi un vechiŭ dulap de haine.

Scoase un costum vechiŭ sdrențos, mai sărăcăcios de cât acela pe care 'l avea pe trup.

Se îmbrăcă în grabă.

Apoi luă pe braț un șal verde, o pereche de pantaloni vechi și un palton uzat.

El se presentă astfel lui Marco. Acesta zîmbi.

— Şi aşa vrei să mergi la ea, Ionas Bruck? întrebă contele.

— Bine înţeles, răspunse interpelatul, şi'ţi spun că eu intru aşa şi în saloanele cele mai elegante. In tinereţe am mai umblat eu prin case cumpărând vechituri. Am intrat în chipul acesta în case bune şi am avut afaceri cu oameni distinşi.

„Câte o damă elegantă care şedea pe o canapea frumoasă, avea nevoe de bani. De unde să'i scoată?

„Vindea hainele usate ale bărbatului său, care nu era acasă.

„Iţi spun că 'mi mergea bine atunci şi câştigam banî mulţi.

Marco zise:

— Bine, acum pleacă! Insă să nu mă faci să aştept mult.

„Timpul meu e grozav de scump, amice.

Bruck ieşi.

El închise de afară uşile prăvăliei. Nici el nu ştia de ce.

Poate făcea aceasta pentru ca să nu intre nimeni, saŭ în scop d'a împiedica pe Marco d'a fugi.

Apoi luă pe strada unde'i spusese contele că locueşte Anita.

Ajuns la locuinţa fostei dresăteare de lei, ovreiul bătu la uşă.

Anita deschise.

Ionas îşi puse înte piciorul în deschizătura uşei, ast-fel ca să nu poată fi închisă din nou.

In urmă îşi vîri şi capul şi zise rînjind:

— Aveţi de vêndut haine vechi?

Anita voi să închidă uşa cu necaz. Insă cămătarul isbuti în cele din urmă, să facă pe tînăra femee să 'l primească înăuntru.

La ea se găseaŭ câte-va vechituri.

De sigur că dênsa n'avea nevoie de câte-va parale ce-ar fi căpătat pe ele, ci voia să le vîndă ca să numai ocupe locul.

Ea conduse pe Bruck în odaia de locuit şi aduse vechiturile.

Dar ovreiul se uita şiret peste ochelari.

El nu se uita la haine, ci la tînăra femee pentru a se încredinţa că într'adevĕr dênsa era dama de care'i vorbise Marco.

Anita observă aceasta şi dete un pas îndărăt.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea. Ce vrei?

Acum îi părea rĕŭ că lăsase să intre omul acela care avea o purtare bănuitoare.

— Pst! făcu el. Nici un sgomot. Am să'ţi spun un lucru interesant.

„Eu vin de la un domn care vrea să'ţi vorbească numai de cât.

Gândul d'întâi al Anitei fu la Manuel. Inima'i bătea tare.

Era oare expusă la primejdia de a fi descoperită?

— El, ce stai pe gânduri? esclamă Bruck.

„Trebue să aibă ceva de mare însemnătate a 'ţi spune domnul care m'a trimis. Dênsul e foarte nerăbdător. E ca pe spini.

„Şi nu'ţi cere de cât jumătate de cés.

„De alt-fel trebue să'l cunoşti.

„El m'a însărcinat să 'ţi spun că tatăl d-tale te aşteaptă.

— Tata? zise Anita.

Şi se cutremură.

Apoi adăogă:

— Te rog, condu-mĕ iute la dênsul!

Cămătarul esclamă:

— Ce fel! vii?

Şi schimbând tonul, ovreiul continuă:

— Insă dacă ne-ar vedea eşind împreună s'ar spune palavre pe socoteala noastră.

„Mai bine să ies eu singur mai întâi. Mĕ duc să te aştept în colţul stradei unde se află trăsurile.

— Bine, răspunse Anita. Iaŭ pălăria şi te ajung.

Cămătarul se duse până la uşă, dar nu ieşi.

Stătu vr'o secundă la îndoială apoi se întoarse.

Se apropiă de stăpâna locuinţei şi murmură:

— Ce o să faci d-ta cu vechiturile astea? Sper că nu'mi ceri nimic pentru dênsele.

„Mi le dai de geaba.

Frumoasa femee răspunse cu un ton de plictiseală:

— Ia-le şi pleacă!

Moşneagul învălui hainele în şal şi plecă.

La colţul stradei se opri.

El aşteptă pe Anita care nu întârzia mult.

Indată ce sosi, amanta călăului spuse lui Bruck să ia o birjă.

El nu consimţi la asta de cât când Anita îl asigură că dênsa plăteşte cursa.

Tocmai în momentul acela trecea o trăsură goală.

Bătrânul făcu semn birjarului să oprească.

Se suiră amêndoi şi trăsura porni în goană.

Cămătarul era încântat.

Işi zicea că treburile sale începeaŭ să se îndrepteze.

Visa deja grămezi de aur şi butóie pline cu napoleoni.

Din când în când un zîmbet de mulţumire îi încreţia buzele.

Pe când ovreiul se consola cu fantasiile sale de bogăţie, Anita îşi zicea în sine:

— Sĕrmanul tată, ce s'o fi întêmplat de mĕ chiamă la sine?

Şi se rezimă comod de perinile trăsurei.

Dênsa îi puse o mână pe spate

Apoi zise cu glas tare:

— D ta aĭ putea să 'mĭ spuĭ ce face tatăl meŭ, ce posiție are în societate?

— Ce vreĭ să'ți spun, răspunse cămătarul, dênsul e un om bogat, fără grijĭ, fără nevoĭ....

și când trăesc departe de tine, gândul meu nu te părăsește nici o dată.

— O să trebuiască să plec iar de lângă mine, tată? întrebă Anita îmbrățișând cu brațele gâtul lui Marco.

„Nu'mi ești tată?

„Nu'ți sunt fiică?

„De ce să nu trăim împreună?

„Să uităm trecutul tată, rămâi lângă mine.

„Cât am fost despărțiți nu simțeam de loc că te iubesc.

„Acum însă când privesc în figura ta mândră cred că aș găsi protecțiune și fericire alăturea de tine.

În sufletul lui Marco se stârni o furtună de simțiri pe care dânsul nu le cunoscuse până acum.

Acea femee tinără și frumoasă care'i stătea înainte, îi era fiică.

N'avea să se rușinează de dânsa. Ea era portretul său exact.

Ținuta, demarșa 'i erau maiestoase, în ochii ei lucea spirit și înțelepciune.

Și totuși cât de puțin fusese până acum a fiicei sale, cât de puțin avea să fie de aci înainte!

— Eu sunt acum o pasăre călătoare, zise dânsul cu tristețe.

„Acolo unde mă duc, în țări depărtate, nu poți să mă însoțești, pentru că aripele tale nu sunt destul de tari ca să învingă tempestele...

„Însă vremea nu e depărtată poate când ne vom reuni.

„Dacă totu'o să fiu nevoit să plec, scriitoarea în care îți voiu spune să te aștepți, ai să vii la mine nu-i așa?

— Da tată, am să vin.

„Marco puse mâna pe capul copilei sale.

— Îți mulțumesc pentru vorbele acestea Anito, zise dânsul și-mi vine să mă rog acelui Dumnezeu care binecuvântează pe tânăra victimă.

„Îți mulțumesc și o să mă gândesc mereu la tine acolo în depărtare.

„Silința mea o voi face ca să fiu cât mai curând o mângâiere.

Își puse și depuse o sărutare pe fruntea Anitei.

— Pentru ca să poți însă să trăești până atunci fără grijă, primește din portofoliul acesta care conține o sumă de bani atât de mare în cât cred că-ți fie de ajuns pentru toată viața.

„Să ai grijă pentru ca să nu cumva vre-un înșelător să-ți răpească banii.

Zicând vorbele astea, scoase portofoliul și-l puse pe masă.

— Și acum rămâi cu bine, scumpa mea copilă.

„Dacă nu pot să stau alături de tine în lupta vieței, gândul meu va fi mereu la tine.

„Rămâi cu bine.

Anita îmbrățișă pe tatăl său, dar îi se păru că vede lacrimi curgând din ochii ei.

Ionas Brück se uită încă odată prin ochelarii săi, în această grupă ciudată.

— Curios murmură dânsul, un mare criminal şi cu toate astea nu tună

„Toate se pot ierta din inima omenească şi pot să se arunce în drum.

„Numai iubire de copii nu ; ea rămâne, rămâne !

— Dar în tine a rămas, Ionas Brück ! se întrebă el.

Se gândi la Reza şi îşi trecu mâna tremurătoare prin barba-i albă.

Marco se smulse cu putere din braţele Anitei.

— Du-te, îi zise el ; pleacă e vreme.

Îi puse în mână portofoliul.

O apucă încă o dată în braţe şi o trase pe pieptul său.

Pe urmă făcu o mişcare prin care voia să arate Anitei că trebuia să se depărteze.

Marco, rămânând iar singur cu evreul, îi zise :

— Acum, vine a doua parte a treburi tale. Vreau să părăsesc azi Berlinul şi nu sunt sigur că semnalmentele mele sunt date deja la toate gările.

„Trebue deci să-mi aleg o travestire care să mă facă de nerecunoscut. Am să mă îmbrac în haine femeeşti.

— În haine femeeşti ! exclamă cămătarul. E o idee foarte bună însă foarte primejdioasă, pentru că nu fie-cine poate să se poarte întocmai ca o femee şi aşa ochi ageri îl pot descoperi îndată.

— Că cred că n'am să mă trădez. Ai nici foarfeci, briciu, un lighean şi ceva săpun ?

Bătrânul începu să alerge încoace şi încolo şi aduna lucrurile cerute.

Briciul era nou ; Ionas Brück îl cumpărase de curând.

— E inculată una prăvălie ? întrebă contele.

— Da, da, e inculată.

— Atunci să începă metamorfoza.

Marco se aşeză înaintea unei oglinzi mare care era în prăvălie şi începu să-şi taie barba şi mustăţile cu foarfecele.

Îi urmă dete cu săpun şi luă briciul în mână.

Curând, pe figura sa nu se mai văzu nici un fir de păr.

Dete cu pudră peste tot ca să nu se mai cunoască rădăcina părului roş, şi figura lui semăna atunci cu a unei femei.

În vremea asta, Ionas Brück îşi recolise marfa şi veni cu un costum ce-i plăcut femeesc pe care îl întinse zimbind înaintea contelui.

Acesta îl examină în amănunt.

Îmbrăcămintea era de stofă groasă închisă şi trebue să fi fost purtată cu mult înainte de o femee mare de corp.

— Foarte bine, zise Marco.

„Însă îmi lipseşte lucrul cel mai important.

— Care anume ?

— Corsetul.

„Trebue să-l am numai decât.

„Dacă nu e bine nu corset p'acel, să se duci să'l cumpără.

— La Ionas Bruck se găsesce ori ce vrei.

„Am vr'o 12 corsete pe care le-am luat mai deunăzi amanet.

Aduse în grabă mai multe cutii cu corsete.

Marco îşi alese unul şi începu să se desbrace.

Evreul îl ajută.

Curând, transfigurarea fu deplină.

Nu mai lipsea de cât o pălărie de damă şi mantela.

Aci era greul, fiind că cămătarul nu le avea.

Trebui să se ducă în târg să le cumpere.

După o jumătate de ceas era înapoiat.

Marco rămase mulţumit de mantelă, ea îi acoperea într'un chip cochet peptul făcut de cârpe, cu asistenţa cămătarului.

Pălăria avea un cusur, anume un buchet cu ghiocei care supăra grozav pe cante.

— De voiu pune pălăria asta, esclamă Marco, dau copoilor cei mai buni semn ca să me recunoască îndată ce voiu apare unde-va.

„Ghiocei aceştia artificiali sunt prea bătători la ochi.

— Dacă'i aşa, n'ai de cât să'i rupi, răspunse Ionas.

„Treaba nu'i mare.

Îndată rupse acele pălăriei, urlând cumplit.

„Ca să te duci să cumperi alt soiu de pălărie, nu'i vreme.

„Trenul nu mai vrea să plece fără din gară pentru trei călători de cari ei nu vreau să mă mişc pe peron în cea mai mare liniştă

Se puse în oglindă, puse pălăria pe cap, lăsând o mai multă pe ceafă spre a'şi acoperi acea parte, dinainte 'şi lăsă părul liber şi încreţi cu un fier pe care îl încălzise evreul.

Când metamorfosarea fusese aşa fel să vêrşită, Ionas privi mai de la o parte pe Marco.

Şi esclamă:

— Doamne! ce femee frumoasă! Dacă nu te-aş cunoaşte, aş juca cu capul pe tăietor, că eşti o damă din cea mai bună societate.

Marco răspunse:

— Îţi mulţumesc de compliment. Sper că poliţiştii n'aŭ să aibă alt-fel de ochi ca ai d-tale.

Ionas Bruck avea în adevăr dreptate. Marco semăna cu o cucoană din cea mai bună societate.

Înainte d'a se îmbrăca, îşi cususe averea în căptuşala rochiei.

Nu'şi oprise într'un săculeţ de mână, de cât câte-va mii de mărci, care'i trebuiau pentru călătorie.

Săculeţul mai conţinea încă trei lucruri importante.

Pomnaiul otrăvit pe care Marco îl relnase de la lady, un revolver cu mânuchiul de fildeș și o sticluță cu un fichid verde închis.

Alte obiecte el nu mai avea pe lângă sine.

Ionas Bruck îl sfătui să ia și un gómantan pentru aparență.

Marco se chibzui puțin.

— Nu pentru aparență, zise dênsul, ci pentru alt-ceva mi ar trebui geamantanul.

„Anume aș vrea să mai am la mine niscai-va haine pentru ca să mĕ pot schimba iute în cas de descoperire.

Cămătarul aduse atunci un geamantan dintr'un colț al prăvăliei.

— Cum îți pare acesta? întrebă el.

„Dacă'l plătești bine, d le conte, poți să'l iei.

— Tu știi, Ionas, că nu'mi place să mĕ tocmesc.

„Spune 'mi numai cât costă și târgul e făcut.

Evreul spuse un preț grozav de urcat.

Insă când Marco începu să clatine nimit din cap, dênsul adăogă cu un zâmbet tainic :

— Ce te miri? Lada asta nu e ca ori-care alta.

„Când ai ști de la cine o am, ai bate din palme.

— Sunt curios să aflu.

— Am cumpĕrat lada asta de la Bellachini, marele artist și fermecătcr al vecuinl, știi acela care ședea la cu împĕratul.

„A murit și al sĕrmanul ce t'alți proști și lucrurile i s'aă v mezat.

„Dar numai aŭ am ținut ce de la el.

— Lada asta a fost a lui esclamă Marco mitându-se la obiect mare interes.

— Da, da, răspunse evreul curie.

„Știi că Bellachini nu ținea dată lângă sine lucruri care n'aveau un secret.

— Și lada asta are și ea un

Plecându-se, îl ridică capacul, un resort ascuns și d'o dată fund zei sări în sus, dând la iveală o ținere ascunsă.

— Cumpĕr lada asta, esclamă Iți dau cât ai cerut. Hai iute să'mi aleg niște haine deosibite.

Falsa femee trecu cu evreul în zie și'și alese d'acolo un costum resc și unul de servitor de casă

— Hai iute, Bruck, așează haine tea în ladă, este vreme ca să plec, Marco.

Evreul făcu după porunca, închi da și dete cheea lui Marco.

— Acum adu 'mi o trăsură, a acesta. Sper că o să apuc trenul

Insă cămătarul nu se mișcă din

— N'o să regulăm mai întâi

neneștire... zise el. Nu doar că am vr'o neîncredere dar e vorba de punctualitate.

Marco numără zîmbind banii ce i se cereau. Evreul îi strînse cu lăcomie și'i băgă în buzunar.

— În ce privește cele cinci mii de mărci, pe care vrei ca să mi le trimeți când vei fi la o depărtare oare-care, am să'ți fac o propunere.

„Dă-mi acum două mii de mărci și așa aă să'ți rămână câștig din afacere celelalte trei mii.

„Înțelegi că cred toată noblețea acestei propuneri.

— Nu vreau să'ți opresc nimic din câștigul tău, Ionas Bruck, zise Marco cu voce dulce.

„Aï să primești suma întreagă cum voiu ajunge la țintă.

Evreul oftă din adânc.

— Bine dacă nu se poate alt-fel, atunci am să mă rog lui D-zeu pentru fericita d-tale călătorie.

Zicând astea, eși din casă și alergă după o trăsură.

Marco se apropiă încă o dată de oglindă și'și examină travestirea cu de-amănuntul.

Rămase foarte mulțumit de chipul în care se schimbase.

— Nu cred, își zise dînsul, că ochiul cel mai ager de polițist ar putea să descopere în mine pe un bărbat. Acum îmi trebue curaj și hotărîre. Încă o zi de neliniște și apoi mă voiu afla dincolo de grăniță. Iar când voiu fi în învălmășala Parisului, nu voiu avea să mă mai tem de ceva.

— Trăsura este afară, anunță Ionas Bruck. Însă n'am găsit una închisă; e o birjă de rînd. Cred că'ți-e tot una.

— Da, da, nu face nimic, zise Marco. Ba mi se pare că 'mi convine mai bine o trăsură deschisă, fiind-că am să pot observa impresia ce fac asupra trecătorilor. Acum rămâi cu bine, Ionas Bruck. Sper că ne despărțim ca prietini.

— Da, pot să mă jur... Să 'mi cadă casa în cap și să n'am parte să ajung în stradă dacă am vr'un gând rău de dumneata.

— Cu atât mai bine pentru d-ta. Mie îmi trebue aci în Berlin un om sigur și aï putea să câștigi mulți bani dacă aï face tot ce'ți voiu scrie.

— N'aï să găsești un corespondent mai bun de cât mine, zise iute bătrânul... Eu pot să fac ori-ce lucru... Câte n'am mai făcut în viață! Cea mai grea treabă e ca și făcută când m'apuc de ea.

— Atunci fii omul meu, Ionas Bruck zise el.

Marco dete încă o dată mână cu evreul și se despărți de dînsul.

Inainte d'a eși din prăvălie, își lăsă voalul pe obraz și acum metamorfosa era desăvîrșită.

Avu să constate asta îndată spre marea sa bucurie.

Când să se urce în trăsură, tocmai trecea o fetiță care vindea florĭ.

— Viorele fragede, d-nă contesă, zise copila.

„Buchetul ăsta o să te prinză de minuna, d-nă baroneasă, costă numaĭ cincizecĭ de pfenice.

Marco luă buchetul din mâna fetei, fără să zică nicĭ un cuvênt şi şi'l prinse la piept cu un ac cu gămălie de care 'şĭ luase maĭ multe.

Pe urmă se urcă în trăsură şi făcu semn birjarului să mâne înainte.

Se aşeză comod pe perinele moĭ, 'şĭ sprijinĭ spatele îndĕrăt şi se uită lung pe stradă.

Toţĭ bărbaţiĭ se uita la dênsa. Unĭĭ din eĭ ziceaŭ şi el auzia foarte bine:

— Ce femee răpitoare!

— De sigur e o doamnă din societatea curţeĭ.

— Rar am vĕzut o aşa apariţiune fermecătoare.

— Am noroc, îşĭ zicea Marco în sine, am noroc.

Şi era plin de bucurie.

Când ajunse la gară, maĭ eraŭ încă 15 minute până la plecarea trenului.

Se duse la ghişeu, plăti transportul geamantanului şi 'şĭ cerŭ un bilet pentru Colonia, cu un glas subţire, moale, cu adevĕrat femeesc.

Trecu apoĭ în sala de aşteptare şi luă loc la o masă.

Curând sala se umplu de lume. Un străin îmbrăcat cu o manta largă având la piept câteva decoraţiĭ veni şi se aşeză la o masă alăturată.

Un lacheŭ sosi după el şi'l zise

— Toate sunt aranjate, Măria ta.

Auzind vorbele de măria ta, Marco întoarse capul şi se uită la străin.

Il recunoscu numaidecât; era prinţul Franz de Leuchemberg.

Ah! dar cât de tare îmbătrânise în comparaţie cu Marco.

— Dacă ar şti dênsul acum, îşĭ zise falsa femee, ce aproape se află de baronul de Collmar!

Prinţul, deşĭ îmbătrânise, rămăsese tot berbant.

Vĕzând lângă el o femee elegantă, a cărei figură i se părea frumoasă prin vĕlul ce o acoperia, voĭ să-i facă curte.

Marco, spre a'şĭ ţinea rolul până la sfârşit, plecă ochiĭ ca şi cum ar fi fost ruşinat.

Când îşĭ ridică ochiĭ din noŭ, nu putu să 'şĭ stăpânească o mişcare de groază.

Fiorĭ reci îl trecură prin trup.

La masa de lângă a prinţului, se a şezase omul pe care-l ura mult în lume şi de care se temea maĭ mult.

Era Bristol.

Il adusese oare acolo vreo piază rea saŭ numaĭ întâmplarea?

Bristol arunca în toate părţile priviri cercetătoare şi aşa de ascuţite încât Marco îşĭ zise:

Ea se așezase într'un fotoliŭ

— Pe mine mĕ caută, nu mai încape nicĭ o îndoială.

D'o dată polițistul se ridică de la masa unde se afla, făcu vr'o doĭ pașĭ prin sală și întorcêndu se, se opri la masa unde stătea Marco.

— Am voie? întrebă dênsul așezându-se pe scaun.

Marco răspunse afirmativ printr'o înclinare a capului.

Bristol făcu semn unui chelner să se apropie.

— Un pahar de vin și un jurnal de azi, îi porunci dênsul.

După câte-va minute avea vin și un ziar.

Dete vinul pe gât și începu să resfoiască ziarul ca și cum căuta o informație anumită.

In sfârșit se păru că o găsise.

Citi puțin cu un mare interes și totuși Marco observă că din când în când se uita la el cu coada ochiului.

Bristol chemă din nou pe chelner.

— Dacă vrei să câștigi un bacșiș, zise dênsul, cumpără 'mi de la chioșcul gărei ziarul acesta.

— Indată, d-le.

Polițistul dete chelnerului o monedă și acesta porni în fugă.

Curând se întoarse cu mâinile goale.

— Imi pare rău, d-le, că nu te-am putut servi, zise dênsul; nu e la chioșc nici un exemplar din foaia asta.

— Cum se poate, și de ce?

— Vênzătorul zice că jurnalul ăsta s'a vêndut astă-zi ca pâinea caldă; publicul i l'a smuls din mâini; era încă să se facă și bătaie.

— Curios lucru!

— Da, se pare că e în jurnal o informație despre dispariția contesei Fernau. Tînăra, frumoasa și bogata contesă se măritase de curând cu contele Marco. Intr'o zi a perit. Se spune că chiar bărbatul sĕu a ascuns-o unde-va. Publicul se interesează în cel mai înalt grad de afacerea asta și jurnalul s'a vêndut de cinci ori mai scump ca de obiceiŭ.

Polițistul făcu semn chelnerului să păstreze moneda.

Marco, la auzul numelui sĕu, tresărise și se cam îngălbenise. In aceiași clipă însă isbuti să se stăpânească și să'și dea un aer de nepăsare. Totuși se păru că turburarea sa nu scăpase neobservată de polițist. Acesta se uită la el cam lung.

Clopotul începu d'o dată să sune.

Ușile salei de așteptare se deschiseră. Călĕtorii năvăliră afară.

Dama cu ghiocel se ridică și dênsa și păși spre ușă. Bristol o urmă.

Dênsa nu ajunsese încă pe peron, când buchetul de viorele i se deprinse de la piept și căzu jos.

Se plecă să 'l ridice însă în aceiași clipă se plecă și Bristol spre a'l face un serviciŭ cavaleresc.

Marco și Bristol se isbiră cam tare. Pălăria damei cu ghiocel se deranjă puțin din causa asta, lăsând descoperită ceafa lipsită de părul lung femeesc.

In adevĕr, Marco își îndreptă într'o clipă pălăria, dar când se uită în figura polițistului, cunoscu îndată că acesta 'i vĕzuse ceafa.

Pentru criminal fu o lovitură teribilă.

Bristol stătu înaintea'i nemișcat, ca de

peatră Nici un muşchiŭ al feţei nu'i tremura.

Nu Marco, ci dênsul ridicase buchetul.

— Stimabilă doamnă, poftim...

— Iţi mulţumesc, şopti Marco.

Ar fi putut să mulţumească numai printr'o mişcare a capului. Insă dacă era vr'un mijloc să alunge bănuelile ce ar fi avut poliţistul, el nu putea fi de cât acela d'a arăta lipsa d'ori-ce temere.

Si în adevĕr Bristol, auzind din gura damei vorbele „iţi mulţumesc“, îşi simţi toate presupunerile sfărâmate.

Vorbele fuseseră pronunţate cu un glas adevĕrat femeesc; nici cea mai expertă ureche n'ar fi putut descoperi în el ceva din tonul metalic al lui Marco.

Insă momentan, Bristol îşi aminti de ceafa cu păr negru tăiat scurt a damei.

— El trebuie să fie, îşi zise dênsul. E Marco şi caută să scape în travestirea asta. Cu nepuinţă să mă înşel. In ori-ce caz am să urmăresc pe dama aceasta până la capătul lumei. E prea interesantă pentru mine pentru ca să nu caut o ocasie de a o privi bine în faţă.

O vĕzu urcându-se într'un cupeŭ de clasa întâiŭ.

Dênsa nu se uită îndărăt de loc, totuşi când se afla e scândura vagonului, nu se putu stăpâni se întoarse şi aţinti o privire scrutătore asupra poliţistului.

— El este, exclamă acesta în sine. E, Marco, ticălosul... Privirea asta l'a trădat.

Se repezi îndărăt în gară la ghişetul unde se vindeaŭ bilete.

Grămădeala fiind mare, dădea peste oamenĭ, îi isbea cu coatele.

Fu de câte-va orĭ isbit.

Isbuti să ia un bilet pentru Colonia dând o bancnotă de 100 de mărci şi neaşteptând restul.

Când se întoarse, trenul se pusese deja în mişcare.

Neascultând de strigătele conductorilor şi ale persoanelor presente, sări cu o agilitate de şarpe pe scândura celui din urmă vagon care trecu pe lângă dênsul. Era vagonul de bagage.

Dete păzitorului de bagage un baceiş ca să nu facă gălăgie şi se aşeză pe un cufăr ce'l căzu la îndemână. Era tocmai geamantanul doamnei cu ghiocel.

LXXXXII.

Drum oprit

Păzitorul de bagage era un om bĕtrân, cu nasul arămiŭ.

Bristol îi dete să înţeleagă că având treburĭ mari la Colonia şi nevrând să scape trenul acela, sărise unde apucase.

Bĕtrânul zâmbi cu bunătate.

— Nu face nimic, zise dênsul, numai să ai bilet.

„Acesta e lucrul important.

Bristol scoase biletul şi'l arătă.

— Vezi zise dênsul, eŭ am dreptul să staŭ pe perinile de catifea ale claseĭ întêiŭ şi iată că prefer loc în societatea d-tale şi acest cufăr drept scaun.

— Asta n'o să te împedice ca să ajungi la Colonia tot atât de iute, respunse bătrânul zîmbind.

Şi scoase dintr'un ungher al vagonului o sticlă plină cu rachiŭ.

Trase câte-va înghiţituri, apoi zise, întinzênd sticla lui Bristol.

— Ia şi d-ta o înghiţitură, şi o să vezi că-ţi merge la inimă.

— De ce nu, răspunse Bristol şi apucând sticla trase şi el un gâtlej.

Bătrânul se aşează atunci pe un alt cufăr şi începură palavrele.

— Vezi d-ta, zise dênsul, eŭ fac mereŭ călătoria asta de la Berlin la Colonia şi tóte tufele, toţi copacii, tóte formele geometrice de pe linia asta şi e curios că nici o dată nu m'am plictisit.

— Cum se poate, esclamă Bristol, doar nu veĭ fi avênd tot-d'a-una câte un om ca mine care să'ţi ţie de urât.

— Nu, de sigur; însă mă visitează adesea conductoriĭ trenului fiind-că şi lor le place să se sărute în bot cu sticla şi pe urmă mai am o societate interesantă.

— O societate?

— Da, lăzile, geamantanele, cuferile. Ele sunt pentru mine ca şi niște oameni.

„Am aici bagaje de tóte stările, bogate, mijlocii şi sărace.

Bristol luă din nouă sticla de gât şi reluă apoi convorbirea câte-va timp.

La un moment dat veni un conductor.

Acesta apăru ca o mare ințeală la uşa vagonului pe care o deschise ca şi cum s'ar fi aflat într'o casă, şi intră înăuntru.

— Mi-ai lăsat şi mie câte-va picături de rachiŭ? întrebă dênsul pe păzitorul *bagagiĭlor*.

— Da, da, peftia răspunse bătrânul.

Bristol îşi exprimă către conductor mirarea că merge aşa iute, fără primejdie pe scândura vagonului.

— E o deprindere d-le, răspunse conductorul.

„Fac de mulţi ani meseria asta. Însă pentru cine-va care nu e deprins să calce pe scândura vagonului e primejdios să se aventureze.

„L'ar cuprinde o ameţeală, ar cădea jos şi ar fi prins de ŭgur de roatele trenului.

— Cu atât mai mult e de mirat, zise Bristol, că conductoriĭ umblă adesea pe scândurile de dinafară ale vagoanelor fără nici o trebuinţă, numai aşa de plăcere.

Conductorul rise.

Bristol se uită uimit la dênsul vrând să'l aĭ întrebe ceva ar nu'i veni în gând aşa repede propunerea ce vrea să'i facă.

Apoi conductorul reluă :

— Fără un motiv nu umblăm nici o dată, zise dênsul.

„Adesea preumblarea asta e foarte atrăgătoare.

„Ne este dat să vedem lucruri foarte picante între pasagerî care se cred cu totul singurî.

— Zeŭ! esclamă Bristol ; așa dar se petrec lucruri interesante ?

— Foarte interesante, esclamă conductorul.

„Se petrece ceva care nu'ți poți da cu ideia cât traeștî.

„In sfârșit ceva care te face să devii cu mare atențiune.

Păstrătorul de bagaje zîmbi cu șiretenie.

Apoi zise :

— Se înțelege.

„Drumul de fier are și dênsul secretele lui.

Bristol se posomorî.

El își luă capul în mână și căzu pe gânduri.

Prin minte îi trecu d'o dată o ideie ciudată.

A privi neobservat prin vagoane în vremea nopței, era foarte interesant pentru orî-cine.

Acest lucru, pentru un polițist ca Bristol, care se afla în urmărirea unui criminal, devenia de o importanță foarte mare.

D'ar putea să se strecoare pe scândurile de din afară până la vagonul în care se afla femeea cu ghiocel și d'ar sta la observație cât-va timp lângă fereastră, ar dobândi de sigur convingerea dacă dama era saŭ nu Marco.

Polițistul ridică capul.

Se uită la conductor.

Apoi întrebă :

— Crezî că e de tot greŭ chiar pentru un om cu mișcărî ușoare să meargă pe scândurile vagonuluî, fără un exercițiŭ preliminar ?

— E aproape cu neputință, răspunse funcționarul.

„Inchipuește'ți că un singur pas greșit aduce moartea... și ce moarte ! cea mai grozavă ce se poate închipui.

— Ei bine, vreî să te prinzî cu mine, reluă Bristol, că eŭ am să merg tot așa de bine ca d-ta pe scândurile vagoanelor.

„Eŭ vreaŭ să fac încercarea.

„D-ta pune o marcă eŭ pun o sută de mărcî.

Dacă nu mĕ voiŭ întoarce viŭ și nevătămat din preumblare atunci suta de mărcî va fi a d-tale.

„Iată d-nealui e aci de față, martor, adăogă dênsul arătând pe păzitorul bagajelor.

— Nu, nu, prinsoarea e cu neputință, esclamă conductorul.

„Dar dacă ți s'ar întêmpla vr'o nenorocire ?

„Atunci aș fi chinuit de remușcări toată viața.

„Mi se sbârlește părul în cap gândindu-mĕ la așa lucru.

Bristol nu se descurajă.

Dênsul reluă :

— Când e la mijloc voința mea hotărîtă, conștiința o să'ți fie pe deplin împăcată.

Și schimbând tonul, polițistul american, adăogă :

— Haide, n'o să ai să'ți imputi chiar nimic.

Conductorul rĕspunse ?

— Chiar așa fiind, tot nu este cu putință prinsoarea.

„N'aŭ voie de cât conductorii să umble pe scândurile vagoanelor.

„De te va vedea pe d-ta inspectorul, în îmbrăcămintea asta, mĕ va pedepsi de sigur.

Bristol întrebă :

— In ce consistă pedeapsa ?

— In o mare amendă.

— In privința îmbrăcămintei nu póte fi o mare greutate.

„N'ai de cât să'mi împrumuți uniforma d-tale.

„Ast-fel prinsoarea e gata.

— Asta e o idee minunată, zise păzitorul de bagaje rîzênd.

„Camarade, fă prinsoarea fără să mai stai pe gânduri.

„Sunt sigur că domnul se va întórce îndărăt numai de cât după ce va face câți-va pași pe scândura vagonului.

„Atunci o să ne cumpărăm o mulțime de rachiuri scumpe pentru suta de mărci.

Zicênd astea, luă *sticla* și *trase un* gât cu lăcomie.

Conductorul se desbrăcă de haina pe care o întinse polițistului.

Il dete apoi chipiul și însemnele de conductor.

Bristol se travesti numai decât.

Statura lui era ca a conductorului ; haina îl venea de minune.

Depuse suta de mărci în mâinile păzitorului.

Apoi, cu un glas sigur, polițistul esclamă :

— Acum mĕ duc cu D-zeŭ.

Cu aceste cuvinte dênsul deschise ușa vagonului.

Conductorul îl opri.

— E timp încă să rupem prinsoarea, zise dênsul.

„Gândește-te la nenorocirea care se *poate* întâmpla.

Bristol nu rĕspunse ; dete din cap și păsi pe scândura vagonului de bagage ținêndu-se cu mâna de *sprijinitoarea* de fier de dinafară.

Se bucura din suflet că șiretlicul lui isbutise.

Călcă încet de pe o scândură pe alta ținêndu-se mereŭ cu mâna de sprijinitori.

Trenul sbura pe șine cu o iuțeală a meținitoare.

Se făcuse noapte.

Lămpile din vagoane fuseseră aprinse deja.

Bristol ajunse cu bine la fereastra vagonului în care se afla dama cu ghiocel la pălărie.

Aceasta se afla în viuă conversaţie cu prinţul de Leuchemberg care 'l stătea în faţă.

Falşul conductor îşi aţinti ochii prin fereastră asupra figurei femeei.

Nu'i mai rămînea nici o îndoială lui Bristol, că figura ei era tocmai ca a lui Marco.

Acelaşi nas mare, aceiaşi ochi plini de spirit şi aruncători de fulgere.

— El este! îşi zise Bristol cu bucurie mare.

Şi-ar fi frecat palmele dacă mâinile nu 'l-ar fi fost ocupate să se ţină de dungul de fier al vagonului.

În cel mai apropiat oraş, în care Marco avea să se dea jos din tren, trebuia să'l pună mâna pe umăr, să'l arate mandatul de arestare, pe care din fericire, îl avea la sine şi să ceară concursul comisarului gărei pentru întoarcerea arestatului la Berlin.

Stătu mai multe minute la fereastra vagonului. Era să se retragă când d'o dată. Femeia întoarse capul spre fereastră.

Privirea ei se întâlni cu a lui.

Acum dânsul nu mai putea să se retragă numai aşa.

Trebuia să'şi ţină rolul de conductor până la capăt dacă nu vroia să dea lui Marco ceva de bănuit.

Ţinându'şi capul în umbră, lăsă fereastra vagonului şi zise:

— Biletele, d-nă şi d-le.

Doamna cu ghiocel nu stătu nici un moment la îndoială.

Deschise săculeţul de mână de lângă dênsa şi scoase biletul.

Falşul conductor îl luă şi'l privi.

„Berlin Paris"

Bristol îşi zise:

— Aşa dar, omul meu vrea să fugă la Paris.

„Bine.

Însă pe onoarea mea, jur că n-o să ajungă aşa departe.

Cu glas tare adăogă:

— O să călătoreşti neîntrerupt până la Paris, doamnă?

„Nu te opreşti pentru cât-va timp la Colonia?

„In cazul din urmă te înştiinţez că trebue să vesteşti pe şeful gărei din Colonia spre a'ţi viza biletul.

Şi se uită fix la femeea cu ghiocel spre a citi pe faţa ei efectul ce producea această întrebare.

Falşa femee, arătând nepăsare, răspunse:

— Am să mă gândesc asupra acestui lucru.

Glasul lui Marco, păstrând tot aceiaşi

intonație, resună întocmai ca al unei femei.

Dânsul ar fi înșelat pe ori-cine.

Dacă Bristol n'ar fi știut că are înainte'i pe Marco, ar fi jurat cu capul său că vorbește cu o femee.

Apucăturile femeei cu ghiocel erau ale unei dame din aristocrațime.

Mișcările sale nu lăsau prin nimic să se ghicească că sub haine femeești se ascundea un bărbat.

Polițistul nu mai insistă asupra întrebărei sale.

La rêndu 'I, prințul își scoase biletul și-l arătă falsul conductor.

Acesta, îl luă cu politeță și 'l examină.

Prințul mergea și dânsul la Paris.

Americanul era prea vesel de resultatul întreprinderei sale.

Dânsul ură drum bun călătorilor și se întoarse.

Deschise fereastra, eși și o închise după sine.

Începu să meargă pe scândura trenului.

El umbla atât de ager și cu o siguranță atât de mare încât văzêndu'l cine-va, nu s'ar fi îndoit de loc că nu era un funcționar vechiu al căilor ferate.

Se întoarse în vagonul de bagaje unde era așteptat cu o oare-care anxietate.

Conductorul și păzitorul de bagaje îl primiră cu esclamări de bucurie.

Bristol le dăduse a înțelege de la început că chiar de va câștiga prinsoarea suta de mărci era tot a lor.

După plecarea lui Bristol, conversația între prințul și dama cu ghiocel, reîncepu.

Prințul zise:

— Pe căile astea germane, călătorii sunt mereu supărați de conductori.

— Ce să fac, răspunse d-na cu ghiocel; ordinea trebue să fie ordine.

„De alt-fel pe căile noastre siguranța călătorilor e mare.

„Pe când citim mereu în ziare că Francia, Italia și mai cu seamă în Spania călătorii, cu deosebire femeile, sunt atacate și jefuite în cupeuri, aici la noi nu se petrece de loc așa ceva.

— Ast-fel crezi d-ta? întrebă prințul repede.

— De sigur.

„Eu una cel puțin n'am auzit până azi ca într'un tren nemțesc să se fi comis o jefuire.

„De alt-fel pentru mine ar fi totuna în or-ce cas.

„Eu, d-le, nu mă tem de hoți niciodată.

„Sunt foarte curagioasă în căt nu poți să'ți faci idee.

— Să fie cu putință?

„Din contră, tocmai d-ta ar trebui să te temi mai mult...

Dênşii vorbiaŭ cu animaţie

„Pentru că ştiu că cea mai mare parte sunt foarte fricoase.

• Vrei să ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că femeile frumoase sunt mai mult expuse la primejdia ataculuí ce are să se întâmple.

— Ah! mĕ linguşeştĭ, esclamă Marco plecând ochiĭ şi înroşindu-se.

El ştia bine cum se înroşesc femeile când voesc, printr'o respirare înăbuşită.

Vorbiră încă mult şi prinţul, din deferinţă ca un cavaler ce voia să se arate, trecu în despărţitura sa, rezervându-şĭ să se întoarcă mai pe urmă.

Aşa fac tot-d'a-una şireţiĭ cei mariĭ, carĭ vor să câştige încrederea femeilor.

Faptul era însă aci că însuşĭ marele şiret era tras pe sfoară.

Trenul merse încă mult.

In staţia de la Kageu unde trenul se opria mai mult de un sfert de oră, Bristol sări jos din tren, înainte ca maşina să fie oprită spre a vedea dacă dama cu ghiocel n'o să se dea jos acolo.

Se preumblă grabnic prin mulţime făcându'şĭ ochiĭ în zece.

Alergă la vagon, doamna nu era nicăierĭ.

Incepu s'alerge ca un turbat d'alungul trenuluĭ.

N'o găsi nicăierĭ.

Pe când locomotiva, fluera de plecare sĕrmanul american se ţinea cu mâinile de pĕr într'un capĕt al găreĭ.

Călĕtoria luĭ era aci oprită.

LXXXXIII.

Pedeapsa

După două luni, găsim pe cea mai mare parte din personagiile noastre în Paris.

Olga fugită de la Drachemburg se dusese cu Magistru care, după ce vânduse cartea poliţieĭ pe o sumă mare, se dăduse drept un olandez bogat căruia îĭ plac călĕtoriile, şi luase pe fată în serviciul sĕŭ.

Rozamunda se dusese cu fratele sĕu şi după el merseseră Nelson şi Bristol.

Calăul Krantz şi Anita, întorcându-se acasă într'o seară, găsiră o telegramă din Paris.

Krantz dete din cap cu mirare.

— Cine să fie acela care are nevoie să'mĭ dea veştĭ grabnice de la Paris? zise dĕnsul.

Desfăcu telegrama şi citi tare ca să audă Anita.

„Calăului Krantz, Berlin,

„Vino imediat la Paris. Voĭ plăti orice sumă veĭ cere. Te aştept la gară.

„Lord Nelson"

Krantz şi Anita se priviră întrebător? Nu'şĭ puteau explica nimic.

De ce chiema lordul la Paris pe călău? Ce serviciŭ avea să'l ceară de se declara gata să plătească orĭ-ce sumă?

— Să nu te ducĭ, iubite, esclamă Anita. Nu ştiĭ ce primejdie te aşteaptă Poate s'a servit cine-va de numele lordului ca să te atragă într'o cursă. Al mulţime de duşmanĭ.

Insă Krantz clătină capul cu energie.

— Am să plec, zise dĕnsul cu hotărîre. Lordul are nevoe de mine şi nu trebue să staŭ câtuşĭ de puţin pe gânduri.

Dacă telegrama vine de la un ticălos care vrea să mĕ atragă într'o cursă, să 'mĭ facă un rĕŭ, am să ştiŭ să'Ĭ plătesc asta....

— Atunci să merg şi eŭ, vreaŭ să împart primejdia cu tine.

Călăul se gândi un moment.

— Eĭ bine, du-te şi te pregăteşte de călĕtorie căci înainte de resăritul sórelui trebue să fim pe drum.

După trei ore dênşiĭ se aflaŭ în tren care sbura spre oraşul Senei.

Călĕtorirĕ neîntrerupt şi a doua zi fură în Paris.

Lordul Nelson era la gară.

Dênsul strînse cu iubire mâna lui Krantz şi se arătă foarte amabil către Anita.

Se urcară în trăsură şi merseră la casa ce lordul îşĭ închiriase acolo.

Anita fu poftită într'un apartament somptuos iar călăul intră în camera de lucru a acestuia.

Lordul încuiă uşa şi ducându-se la masa sa de scris, trase un săltar, luă de acolo mai mulţi pumni de aur şi un mare numĕr de bancnote marĭ.

Puse totul pe masă şi zise cu o mare nepăsare:

— D-ta nu eştĭ om bogat, domnule Krantz.

„Iată acum o bună ocasiune ca să devĭĭ... Aci trebue să fie cam la o sută mĭĭ de mărcĭ.

„Vreĭ să căştigĭ banĭĭ aceştia?

— De ce nu, milord.

„Însă mai întâiŭ trebue să ştiŭ ce serviciŭ cerĭ în schimb.

„Înţelegĭ că dacă ar trebui să comit o faptă rea, aĭ putea să'mĭ daĭ toată averea d-tale şi n'aş primi-o.

Lordul făcu o mişcare de nerăbdare şi zise:

— Şezĭ, d-le Krantz, şi aĭ să aflĭ îndată.

Călăul luă loc într'un fotoliu îmbrăcat cu catifea cafenie.

— D ta ştiĭ, reînă lordul, că în vremea din urmă s'aŭ comis la Berlin şi în împrejurimĭ o mulţime de crime şi'ţĭ este cunoscut de asemenea că autorul lor nu era altul de cât contele Marco.

„Ticălosul acesta mĭ-a pricinuit mie dureri marĭ.

„Mĭ-a răpit iubita şi era cât p'aci să'Ĭ fure onoarea şi viaţa.

„Contele Fernau îl urăşte tot atât de mult ca şi mine.

„Şi dacă'ţĭ voiŭ spune acum, călăule, că mizerabilul se află în puterea nóstră, că e prizonierul nostru, aĭ să înţelegĭ că nu putem scăpa ocazia asta pentru a ne răsbuna îngrozitor asupra lui.

„De l'am preda autorităţilor, răsbunarea noastră ar perde foarte mult din tăria ei.

„Nu e sigur că va fi condamnat la moarte.

„Se poate să scape cu zece saŭ douĕzecĭ de anĭ de închisoare şi dênsul ştie

foarte bine cum să fugă din temniță spre a se apuca iar de rele.

„Ne-am oprit la altă idee.

„Vrem să'l orbim.

„Vrem să'l facem să nu mai vază a face crime.

„Mai bine să ajungă orb pe stradă să ceară milă de la unul și de la altul, așa i se cuvine la un mizerabil criminal ca dênsul.

„Așa dar, lăsându'l fără ochi în stare d'a nu mai vedea îl vom trimite într'o țară foarte depărtată, de unde n'o să mai fugă.

„Atunci miserabilul are să se căiască de ce a făcut și are să cază la pocăință plângêndu'și soarta și mizeria în care a căzut.

„Alt-fel nu e nimic de făcut de cât să'l orbim.

„Nu mai atunci mĕ pot asigura că am scăpat lumea d'un criminal îngrozitor și pericolos.

„Atunci voi fi liniștit în inima mea că mi-am rĕsbunat pe inamicul cel mai neîmpĕcat.

La auzirea acestor cuvinte din gura lordului, călăul se cutremură ca de niște friguri.

— *Vreți să'l orbiți ? zise dênsul cu* glas tare.

„Asta e ceva îngrozitor; e cea mai rea pedeapsă ce poate exista pe lumea asta pentru un om.

E cea mai îngrozitoare durere și cel mai greŭ chin care poate fi pentru un nenorocit.

„Tortura asta nu se atribue nici acelora care își omoară părinții și copiii pentru gusturile lui.

„Asta e ceva ne mai pomenit pe această lume.

Lordul Nelson se uita cu ochii holbați.

Asculta pe călăŭ cu nerăbdare ca să isprăvească de vorbit pentru a'l rĕspunde și dênsul.

Se mai uită la Krantz cât-va timp și zise :

— Insă pentru el, care este mai periculos ca orĭ-ce fiară de pe pământ, n'ar fi rĕŭ ca să'l pedepsim în modul acesta, și cred că chiar d-ta n'ai să refuzi s'o execuți, d-ta care ai deprinderea d'a pedepsi pe mizerabili.

Călăul sări în sus tremurând din tot corpul.

— Să esecut eŭ pedeapsa asta ? esclamă el, să bag fiare roșite în ochii lui Marco ?

„Ah ! nu, nici o dată nu pot să fac o asemenea faptă care nici D-zeŭ nu o va erta.

„Pentru toată lumea lordule, asta nu o voiŭ executa...

„Fapta asta ar fi o cruzime ne mai pomenită în istoria veacului al 19-lea în care suntem.

„Ar fi ceva îngrozitor.

„Nu mai m'ar răbda nici pământul

ca să'l mai calc cu piciórile, m'ar înghiți de viŭ.

„Asta n'ar fi a'mi face meseria ci a'mi mânji mâinele de sânge.

„Nu, milord, eŭ nu fac asta.

„Caută pe altul.

„Neapărat, ticălosul de Marco merită cea mai grea pedeapsă, însă aceea pe care vrei să 'i-o dai nu stă în cartea omenirei.

„E barbară, nedreaptă și crudă peste măsură.

„Tocmai pe mine mai ales pentru această treabă, pe mine ?

Lordul dete din cap afirmativ.

— Da, da, pe d-ta, răspunse dênsul, ca să'ți exerciți încă o dată meseria de călău.

— Meseria mea, milord, n'a fost nici o dată ca să chinuesc pe omeni.

„Am tăiat capetele criminalilor, e adevărat, însă numai după ce mi-aŭ poruncit judecătorii, și le-am tăiat capetele așa de iute în cât n'a fost aproape nici o suferință.

Lordul bătu nerăbdător cu piciorul pe covor.

— Nu fi nebun, Krantz, zise dênsul înfuriat.

„Lasă'ți pentru un moment sentimentalitatea asta germană.

— E onoare germană, milord.

Însă englezul reluă cu glas mai urcat :

— Hai, Krantz, fii cuminte., nebun....

„Profită de ocasie ca să câști o avere.

„Gândește-te că nu toate zilele presintă o așa norocoasă întêmplare

Krantz replică :

— Dacă mi-ai pune înainte toate comorile de pe lumea asta, nu fac ce este contra legei și a dreptului.

Nelson dete din picior cu nervozitate.

Apoi întrebă :

— Acesta este cuvêntul dumitale din urmă?

Călăul răspunse :

— Da, milord.

„Crede-mă că'mi sângerează inima, nu pot să'ți fiu de folos.

— Bine, Krantz, bine.

— Acum îmi dai voe ca să plec și din Paris ?

— Nu, nu, mai așteaptă puțin. Mă întorc îndată.

Trecu în camera alăturată, lăsă banii pe masă și săltarul deschis.

Trecură câte-va minute și apoi se întoarse împreună cu contele Fernau.

— Acesta este călăul din Berlin, zise Nelson către Fernau.

Contele întinse călăului mâna.

Acesta din urmă era cam încurcat de onoarea ce 'i făcea fratele Rozalindei.

Contele, vêzênd aceasta, se grăbi să esclame :

— O! d. Krantz este pentru mine o cunoştinţă veche.

Lordul era mirat.

El îngână:

— Cum, îl cunoşti?...

— Da.

Englezul reluă:

— El bine, acest d. Krantz nu vrea să ne facă treaba.

Fernau se uită la calăul şi cu un ton de mirare zise:

— Se poate una ca asta.

Krantz nu făcu nici o mişcare.

Nelson esclamă:

— Aşa e!...

„L'am chemat de geaba.

Dênsul arătă banii care erau tot pe masă.

Apoi adăogă:

— Uite, d-le conte, i-am oferit o avere....

„A fost în zădar.

Pe faţa lordului se citea o descurajare adêncă.

Fernau dete din umeri.

Calăul se uita când la unul când la altul.

Câte-va clipe se păstră tăcere.

Apoi contele zise în şoaptă ca şi cum şi-ar fi vorbit sie'şi:

— Eŭ nu'l sfătuesc nici să facă, nici să nu facă.

Nelson nu mai stărui.

Insă'l părea rĕŭ că importanta chestie să rĕmână nerezolvată.

Vorbiră apoi de lucruri fără însemnătate.

Dar fie-care din convorbitori era preocupat cu alte gânduri şi conversaţia slăbia.

In cele din urmă, calăul îşi luă ziua bună şi se retrase.

Englezul şi contele îl însoţiră cu politeţă până la pragul odaiei.

Krantz, părăsind casa lordului, întovărăşit de Anita, se sui într'o trăsură.

El nu plecară imediat.

Traseră la un otel de rênd.

Hotărîră să se folosească de ocasie spre a petrece câte-va ceasuri în capitala Franţei.

Amânară plecarea a doua zi.

In seara acelei zile, pe la ora zece, o trăsură închisă se opri înaintea casei închiriată de lordul.

Din ea se coborîră trei oameni.

Dênşii se plecară apoi în trăsură şi ridicară un trup de om învăluit într'o pânză.

Dispărură apoi cu ciudata sarcină pe poartă şi în casă.

Se scoborîră în pimniţă.

Acolo ardeau două lămpi.

In mijlocul pimniţei se vedea un butuc de lemn şi lângă el o secure strălucitoare.

Cei trei oameni depuseră trupul jos şi se aşezară pe o bancă.

Începură apoi să vorbească între dênşii în şoaptă.

Erau câteşi trei mascaţi.

Aveau pe ei nişte mantale lungi, negre.

Ţineau mănuşi în mână şi pe cap aveau un fel de caschete ca de ciocli.

Trecu un ceas. Corpul începu atunci să se mişte.

Cei trei îngi se apropiară atunci de el încet şi'i desvelira.

Corpul se ridică. Cu încetul deschise ochii şi sări în sus.

Cei trei mascaţi se repeziră la el cu revolvere scoase.

— Călăule, zise un glas femeesc, era glasul Rozamundei, trebue să'ţi îndeplineşti sarcina până la capăt. Dacă refuzi, aceste şase gloante vor fi în peptul tĕu.

Călăul se înfioră.

— Suntem trei femei aci, urmă persoana mascată. Trebue să'ţi faci meseria saŭ te ucidem.

Aceste trei femei erau Rozamunda, Olga şi Hedwiga.

Hedwiga, prin ajutorul Rozamundei, se întâlnise cu tatăl sĕu şi cum auzise întâiul ton din gura lui, îşi recăpătase minţile...

— Când zeiţa dreptăţei îţi cere să verşi sângele păcătosului, să nu stai la îndoială, zise un glas argentin.

Era glasul Olgei.

D'o dată rĕsună un cântec de orgă.

O uşă se deschise; o lumină pătrunse în pimniţă.

Şase oameni înconjurau pe un al şaptelea, legat la ochi. Intrară înăuntru.

Orga suna mereŭ.

Călăul ar fi vrut să fugă însă cele trei femei ţineau revolverele îndreptate asupra'i.

Omul legat la ochi nu era altul de cât Marco fu pus cu gâtul pe butuc, şi Krantz apucă securea într'un moment de furie. O ridică şi o lăsă cu o isbitură extra-ordinară.

Un sânge negru stropi pe asistenţi, sânge de reptilă.

Dreptatea învinsese. Cel mai mare criminal al Germaniei dispăruse.

In momentul acesta apăruse în uşa pimniţei o femee : era Anita. Ea se aruncă pe corpul tatălui sĕu rizind şi plângênd.

Inebunise.

A doua zi fu transportată la casa de nebuni din Paris.

* * *

Călăul n'a mai pus mâna pe secure din seara aceea, în care fusese dus pe sus de nişte femei.

Contele de Fernau s'a însurat cu Olga iar Rozamunda iubeşte la nebunie pe lordul Nelson, care 'l-a devenit bărbat.

Fostul minstru Grimm şi-a redobândit o parte din averea confiscată şi a luat

lângă sine pe fiica sa Sofia care şi-a regăsit copilul.

Elsa s'a măritat cu Bristol care la început nu vrea s'o ia zicênd că e prea mică pentru el.

Ionas Bruck este pe cale d'a face o nouă avere.

Lady Neison, după ce părea că o să se îndrepte de vêrsatul negru, a fost cuprinsă de un nou acces de friguri şi a murit după suferinţi teribile ce o nimiciră.

Cârciumarul de la „Iepurii albi„ s'a îmbogăţit din nou.

Magistru şi-a regăsit locuinţa care i se cuvenea; e o temniţă cu ziduri înalte ca ale unei cetăţi.

Ralf joacă la circul Renz din Berlin. Poate să'l vadă ori-cine.

Soţii Holz aŭ fost tăiaţi după cum am spus.

Cele-l'alte persoane rêmân în starea în care le-am găsit.

Sfârşit

Duminică 13 Octombrie

va apare Fascicula ânteĭ din romanul

SCRISOAREA MISTERIOASA

de celebrul scriitor

Emile Gaboriau

Va apare o fasciculă în toate zilele şi se va vinde 5 bani în tótă ţara